

BESTSELLER *NEW YORK TIMES*

Nopți de patimă

„Un adevărat regal pentru fanii poveștilor de dragoste!"
– Nicole Jordan

SERIA *FRĂȚIA PUMNALULUI NEGRU*

J.R. WARD

J.R. WARD,

bine-cunoscută scriitoare americană de romance paranormal, este autoarea care conduce detaşat în clasamentul celor mai bine vândute cărţi cu vampiri din lume, seria *Frăţia Pumnalului Negru* devenind în scurt timp de la apariţie bestseller *New York Times.* Este de asemenea câştigătoarea celebrului premiu RITA, acordat de Romance Writers of America. A absolvit Colegiul Smith, având o dublă specializare în istorie şi istoria artei medievale, precum şi Facultatea de Drept din Albany. Înainte de a se dedica în întregime scrisului, a lucrat în domeniul medical în Boston, ocupând ani la rând un post de conducere în cadrul unuia dintre cele mai renumite centre medicale universitare din Statele Unite. Este atât de pasionată de scris, încât fericirea pentru ea înseamnă să stea toată ziua în faţa calculatorului şi să lucreze, în compania câinelui şi a războinicilor Frăţiei, bineînţeles.

Pentru mai multe informaţii despre autoare şi despre *Frăţia Pumnalului Negru,* accesaţi www.jrward.com

J.R.WARD
NOPŢI DE PATIMĂ
SERIA FRĂŢIA PUMNALULUI NEGRU 1

Traducere din limba engleză de ADINA şi GABRIEL RAŢIU
L E D A
GRUPUL EDITORIAL CORINT
Redactori: Daniel Penescu, Mariana Bădescu
Tehnoredactare computerizată: Corina Huţan
J.R. Ward
DARK LOVER
A novel of the Black Dagger Brotherhood

ISBN: 978-973-102-535-3
Bucureşti, 2012
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
WARD, J. R.
Frăţia Pumnalului Negru / J.R. Ward;
trad.: Adina şi Gabriel Raţiu.
Bucureşti: Leda, 2012
11 vol.
ISBN 978-973-102-534-6
Volumul I: Nopţi de patimă – 2012
ISBN 978-973-102-535-3
I. Raţiu, Adina (trad.)
II. Raţiu, Gabriel (trad.)
821.111(73)-31=135.1

Dedicat:
Ţie, cu dragoste şi nemărginită preţuire.
Îţi mulţumesc că ai venit şi m-ai descoperit.
Mi-ai arătat calea.
A fost o călătorie unică,
cea mai minunată din viaţa mea.

Mulţumiri

Mulţumesc din suflet lui Karen Solem, Karei Cesare, lui Claire Zion, Karei Welsh şi lui Rose Hilliard.

Comitetului meu executiv: Sue Grafton, dr. Jessica Andersen, Betsey Vaughan. Discuţiile noastre interminabile pe internet ori la telefon au încins liniile din Hutchins şi Seneca Park, dar m-au ajutat să îmi păstrez concentrarea, zâmbetul şi sănătatea mintală.

Familiei mele, cu toată dragostea.

Glosar

Alesele. Femei-vampiri crescute cu scopul de a o sluji pe Fecioara Scrib. Sunt considerate membre ale aristocraţiei, cu toate că existenţa lor se concentrează îndeosebi pe aspectele spirituale ale vieţii, şi nu pe cele materiale. Contactele cu bărbaţii sunt rare sau inexistente, însă, la solicitarea Fecioarei Scrib, pot întreţine relaţii sexuale cu războinicii în vederea înmulţirii rasei lor. Sunt dotate cu capacitatea de a prezice viitorul. În trecut, erau folosite pentru a satisface nevoia de sânge a membrilor celibatari ai Frăţiei, dar fraţii au renunţat la acest obicei.

Catacomba. Criptă sacră a Frăţiei Pumnalului Negru, folosită pentru ceremonii şi depozitarea urnelor exterminatorilor ucişi. Printre ceremoniile desfăşurate acolo se numără iniţierile, funeraliile, măsurile disciplinare împotriva unora dintre membri. Accesul este interzis cu excepţia fraţilor, a Fecioarei Scrib şi a candidaţilor la iniţiere.

Doggen. În lumea vampirilor, termenul este folosit pentru a desemna un membru al clasei servitorilor. *Doggenii* sunt fideli unor tradiţii conservatoare, respectând cu stricteţe codul vestimentar şi de conduită faţă de stăpânii lor. Nu sunt afectaţi de lumina solară, dar îmbătrânesc relativ repede. Speranţa lor de viaţă este de aproximativ cinci sute de ani.

Exterminator. Fiinţă umană lipsită de suflet care, în calitate de membru al Societăţii Exterminatorilor, are ca obiectiv exterminarea vampirilor. Pentru a fi ucişi, exterminatorii trebuie înjunghiaţi în inimă, altfel nu îmbătrânesc şi sunt nemuritori. Nu consumă hrană sau băutură şi sunt impotenţi. Cu timpul, îşi pierd culoarea părului, pielii şi irisurilor, devenind blonzi, palizi şi cu ochi decoloraţi. Emană un miros de pudră de talc. Introduşi în

Societate de Omega, ei deţin o urnă ceramică în care îşi păstrează inima, după ce le-a fost extirpată.

Fecioara Scrib. Forţă mistică ce îl sfătuieşte pe rege, păstrează arhivele vampirilor şi conferă privilegii. Există într-o dimensiune atemporală şi este înzestrată cu puteri însemnate.

Frăţia Pumnalului Negru. Războinici-vampiri care îşi apără specia împotriva Societăţii Exterminatorilor. Datorită reproducerii selective în interiorul rasei, membrii Frăţiei posedă o forţă fizică şi mentală excepţională şi capacitatea de vindecare rapidă. Majoritatea nu sunt uniţi printr-o legătură de sânge şi sunt introduşi în Frăţie ca urmare a recomandărilor altor membri. Agresivi, independenţi şi rezervaţi prin natura lor, ei trăiesc departe de vampirii civili şi nu comunică cu membrii altor clase, cu excepţia momentelor în care trebuie să se hrănească. Ei fac obiectul legendelor şi sunt priviţi cu veneraţie în lumea vampirilor. Pot fi ucişi dacă suferă răni foarte grave, cum ar fi o lovitură de pumnal sau un glonţ în inimă.

Hellren. Bărbat-vampir căsătorit cu o femeie. Vampirii pot avea mai multe partenere.

Leelan. Termen afectuos, tradus liber prin „draga mea”.

Omega. Figură mistică şi malefică ce are drept obiectiv exterminarea vampirilor din resentiment faţă de Fecioara Scrib. Există într-o dimensiune atemporală şi este înzestrat cu puteri însemnate, printre care, însă, nu se numără capacitatea de procreare.

Perioada de necesitate. Perioadă de fertilitate a unei femei-vampir, care durează de regulă două zile şi se caracterizează printr-o intensă dorinţă sexuală. Are loc la circa cinci ani de la tranziţia femeii, apoi se manifestă o

dată la zece ani. Toţi bărbaţii-vampiri reacţionează într-o oarecare măsură când se află în preajma unei femei ce trece prin această fază. Poate fi periculos, din cauza conflictelor izbucnite între rivali, în special dacă femeia-vampir nu are partener.

Prima Familie. Regele şi regina vampirilor, precum şi potenţialii copii ai acestora.

Princeps. Cel mai înalt rang din aristocraţia vampirilor, după Prima Familie şi Alesele Fecioarei Scrib. Este un titlu ereditar şi nu poate fi conferit.

Pyrocant. Termen ce denumeşte slăbiciunea crucială a unui individ. Aceasta poate fi de natură internă, de exemplu o dependenţă, ori externă, de exemplu o persoană iubită.

Rythe. Ritual de ispăşire pentru atingerea adusă onoarei unei persoane. Dacă acceptă, victima are dreptul să aleagă o armă şi să îl lovească pe cel vinovat, care trebuie să se înfăţişeze lipsit de orice mijloc de apărare.

Sclav de sânge. Vampir, bărbat sau femeie, subjugat de un alt vampir cu scopul de a-i satisface nevoia de sânge. Practica deţinerii de sclavi de sânge a devenit un fenomen izolat, deşi nu a fost abolită.

Shellan. Femeie-vampir căsătorită. De regulă, aceasta nu are decât un partener, din cauza caracterului posesiv al bărbaţilor-vampiri.

Societatea Exterminatorilor. Ordin de asasini fondat de Omega în scopul eliminării vampirilor.

Tărâmul de Dincolo. Tărâm atemporal, unde cei morţi se reunesc pentru vecie cu cei dragi.

Tranziţia. Moment critic din viaţa unui vampir, bărbat sau femeie, care devine adult. Se petrece, de regulă, în preajma vârstei de douăzeci şi cinci de ani. După tranziţie, vampirii trebuie să consume sânge de la un vampir de sex opus, din raţiuni de supravieţuire, şi nu mai suportă lumina soarelui. O parte dintre vampiri nu supravieţuiesc tranziţiei, îndeosebi bărbaţii. Înainte de tranziţie, vampirii au o vigoare redusă, sunt imaturi şi indiferenţi din punct de vedere sexual, şi incapabili să se dematerializeze.

Vampir. Membru al unei specii diferite de cea a Homo sapiens. Vampirii trebuie să bea sânge de la sexul opus pentru a supravieţui. Sângele uman îi menţine în viaţă, însă forţa fizică astfel obţinută este de scurtă durată. După tranziţie, care are loc în jurul vârstei de douăzeci şi cinci de ani, aceştia nu mai pot ieşi la lumina zilei şi sunt constrânşi să consume sânge proaspăt în mod regulat. Vampirii nu pot „transforma” fiinţele umane prin muşcătură sau schimb de sânge, deşi în rare cazuri pot procrea cu ajutorul unui partener uman. Vampirii se pot dematerializa după bunul plac, dar trebuie să fie calmi şi concentraţi şi să nu transporte o greutate mare. Au capacitatea de a şterge amintirile recente ale oamenilor, iar o parte dintre ei pot citi gândurile. Speranţa lor de viaţă este de aproximativ o mie de ani, în unele cazuri, chiar mai mare.

Capitolul 1

Darius aruncă o privire prin club, studiind mulţimea de trupuri aproape dezbrăcate de pe ringul de dans. În seara aceasta, Screamer's era înţesat de clienţi, femei îmbrăcate în haine din piele şi bărbaţi cu aspect de criminali.

Darius şi tovarăşul său se integrau perfect în acel peisaj.

Ei, însă, erau cu adevărat ucigaşi.

— Chiar ai de gând să faci asta? îl întrebă Tohrment.

Darius îşi îndreptă atenţia către capătul opus al mesei joase. Privirile celor doi vampiri se întâlniră.

— Da.

Tohrment sorbi pe îndelete din paharul cu whisky şi schiţă un zâmbet sinistru, dezvelindu-şi vârful colţilor.

— Eşti nebun de legat, D.

— N-ar trebui să te mire.

Tohrment ridică paharul în cinstea lui.

— Dar aici exagerezi. Planul tău e să iei o fată nevinovată, care nici nu-şi închipuie în ce se bagă, şi să-l laşi pe unul ca Wrath să se ocupe de transformarea ei. Ăsta-i sadism.

— Tipul nu e un monstru. Chiar dacă aşa dă impresia.

Darius îşi termină berea.

— Arată-i un pic de respect.

— Îl respect al dracului de mult. Dar tot mi se pare o idee proastă.

— Am nevoie de el.

— Eşti sigur?

O femeie cu fusta cât palma, cizme peste genunchi şi bustieră din lanţuri se apropie de masa celor doi. Ochii îi sticleau pe sub genele încărcate de rimel, iar şoldurile i se unduiau cu o flexibilitate uluitoare.

Darius îi făcu semn să plece. În seara asta nu-i ardea de sex.

— E *fiica* mea, Tohr.

— E un hibrid, D. Ştii bine ce părere are despre oameni, zise Tohrment, clătinând din cap. La fel a fost şi stră-stră-bunica mea, dar nu m-auzi pe mine pomenind vreodată despre asta în preajma lui.

Darius făcu semn chelneriţei, arătând spre sticla goală din faţa lui şi paharul aproape uscat al lui Tohrment.

— Nu voi îngădui să moară încă unul dintre copiii mei, atât timp cât există şansa să o salvez. Oricum e imposibil de spus dacă ea se va transforma. Poate o să ajungă să ducă o viaţă fericită şi să nu afle niciodată despre lumea mea. S-a mai întâmplat şi cu alte ocazii.

Darius nădăjduia ca fiica lui să fie cruţată. Căci, dacă fata ar fi suferit transformarea, dacă i-ar fi supravieţuit şi ar fi devenit vampir, ar fi fost vânată la fel ca ei toţi.

— Să ştii de la mine, Darius, că, dacă va fi de acord cu asta, o va face numai şi numai pentru că îţi este dator. Nu pentru că aşa vrea el.

— Puţin îmi pasă din ce motiv va accepta.

— Dar ei ce îi oferi? Tipul e incapabil să poarte de grijă cuiva. Primele momente sunt destul de neplăcute, chiar şi pentru cei care ştiu la ce să se aştepte. Ea e complet nepregătită.

— Am să discut cu ea.

— Şi cum îţi imaginezi că va decurge discuţia? O să te duci la ea şi-o să-i spui: „Salut. Ştiu că e prima oară când mă vezi, dar eu sunt tatăl tău. Şi, surpriză! Eşti fericita câştigătoare a premiului cel mare: eşti vampir! Acum nu vrei să te ducă tata la Disneyland?”

— Mă scoţi din sărite.

Tohrment se apleacă în faţă, umerii săi solizi

conturându-se pe sub haina din piele neagră.

— Ştii bine că te susţin. Aş vrea doar să te mai gândeşti.

Se lăsă o tăcere apăsătoare.

— M-aş putea ocupa eu, reluă Tohrment.

Darius îl privi ironic.

— Şi după aceea mai ai curaj să te întorci acasă? Wellsie o să-ţi înfigă un ţăruş în inimă şi-o să te lase afară, la soare.

Tohrment tresări.

— Că bine zici.

— Şi după ce termină cu tine, o să vină după mine.

Îi trecu un fior pe amândoi.

— Pe lângă asta…

Darius se lăsă pe spate, îngăduind chelneriţei să aşeze băuturile pe masă. O aşteptă să plece, deşi muzica din club acoperea orice conversaţie.

— Pe lângă asta, reluă el, trăim vremuri periculoase. Dacă eu păţesc ceva…

— Voi avea grijă de ea.

Darius îşi bătu prietenul pe umăr.

— Nu am nicio îndoială.

— Dar Wrath e mai potrivit.

Nu se simţea nici urmă de invidie în observaţia sa. Era o simplă constatare obiectivă.

— Nu mai e altul ca el.

— Slavă Domnului, zise Tohrment, stăpânindu-şi un zâmbet.

Frăţia lor, un grup solid, alcătuit din războinici puternici care făceau schimb de informaţii şi luptau umăr la umăr, era de aceeaşi părere. Când era vorba de vreo răfuială, Wrath era de nestăvilit. Vâna duşmanii cu o perseverenţă vecină cu nebunia. Era ultimul din neamul său, unicul vampir cu sânge pur rămas pe faţa pământului şi, în ciuda faptului că semenii săi îl venerau ca pe un rege, el îşi dispreţuia rangul.

Era aproape tragic că de el depindea supravieţuirea fiicei lui Darius. Sângele lui Wrath, atât de puternic, atât de

pur, avea să o ajute să încheie cu bine tranziţia, dacă aceasta avea loc. Tohrment, însă, nu se înşela. Era ca şi când ar fi lăsat o fecioară pe mâinile unei brute.

Pe neaşteptate, un freamăt străbătu mulţimea, şi oamenii se traseră la o parte de-a valma. Făceau loc unei persoane. Ori unui lucru.

— Fir-ar să fie! Uite-l că vine, şopti Tohrment şi dădu pe gât paharul cu whisky dintr-o singură înghiţitură. Să nu te superi pe mine, dar eu am şters-o de-aici. Discuţia voastră nu mă priveşte.

Darius urmărea cum marea de oameni se despărţea, ferindu-se din calea unei masive siluete întunecate ce se înălţa peste toţi. Reflexul de retragere al maselor indica un sănătos instinct de supravieţuire.

Wrath era un uriaş înspăimântător de peste doi metri, îmbrăcat în piele din cap până-n picioare. Părul negru şi lung îi cădea drept pe umeri. Ochelarii de soare sport îi ascundeau ochii pe care nu-i văzuse nimeni niciodată. Umerii săi erau de două ori mai laţi decât cei ai unui bărbat normal. Chipul său era aristocratic şi totodată brutal: chip de rege, cum îi fusese hărăzit prin naştere, şi de războinic, cum îi hărăzise soarta.

Iar aura ameninţătoare care îl înconjura permanent era semnul său distinctiv.

Simţind ura glacială pe care o emana regele său, Darius ridică sticla de bere şi bău cu poftă.

Spera cu disperare să nu facă o greşeală.

* * *

Beth Randall ridică privirile în clipa în care redactorul-şef se rezemă cu coapsa de biroul ei. Ochii bărbatului coborâră imediat spre decolteul cămăşii ei.

— Iar lucrezi până târziu, şopti el.

— Salut, Dick.

N-ar trebui să te duci acasă, la nevastă-ta şi la cei doi plozi? adăugă ea în gând.

— Ce faci?

— Redactez un text pentru Tony.

— Să ştii de la mine, dacă vrei să mă impresionezi, există şi alte modalităţi.

Mda, îşi imagina ea care erau acestea.

— Dick, ai citit e-mailul pe care ţi l-am trimis? Am fost la secţia de poliţie azi după-amiază, ca să vorbesc cu José şi cu Ricky. Sunt convinşi că a apărut un nou traficant de arme în oraş. Au găsit două revolvere Magnum modificate în posesia unor traficanţi de droguri.

Dick se întinse să o bată pe umăr, mângâind-o uşor în momentul în care îşi retrase mâna.

— Tu vezi-ţi de trebuşoarele tale şi lasă băieţii să se ocupe de crimele violente. N-aş vrea să păţească ceva căpşorul tău drăgălaş.

Zâmbi, ochii mijiţi zăbovind pe buzele femeii.

Au trecut trei ani de când mă plictiseşti cu privirile astea languroase, gândi ea. Încă de când începuse să lucreze pentru el.

O pungă din hârtie. Îi trebuia o pungă din hârtie pe care să şi-o tragă peste cap de câte ori stăteau de vorbă. Poate cu o fotografie de-a doamnei Dick lipită în faţă.

— Nu vrei să te duc acasă cu maşina? o întrebă el.

Când o zbura porcul, depravatule.

— Nu, mulţumesc.

Beth se întoarse către ecranul computerului, sperând ca el să priceapă aluzia.

În cele din urmă, plecă, cel mai probabil la barul de peste drum, unde se strângeau mai toţi ziariştii înainte să o ia spre casă. Localitatea Caldwell din New York nu era tocmai visul unui ziarist, dar „băieţii” lui Dick se străduiau să dea impresia că poartă pe umeri o uriaşă responsabilitate socială. Le plăcea să se retragă în barul lui Charlie şi să discute despre vremurile în care lucraseră pentru ziare mai prestigioase. În mare parte, erau exact ca Dick: bărbaţi între două vârste, obişnuiţi, competenţi, dar nu excepţionali în meseria lor. Caldwell era suficient de mare şi de aproape de New York pentru a avea parte de crime violente, confiscări de droguri şi prostituţie,

evenimente care îi ţineau destul de ocupaţi. Totuşi *Caldwell Courier Journal* nu se compara cu *Times,* şi niciunul dintre ei nu avea să câştige vreodată premiul Pulitzer.

Trist lucru.

Haide, priveşte-te bine-n oglindă, îşi spuse Beth. Ea se ocupa de rubrica de fapte diverse. Nu lucrase niciodată pentru un ziar cu difuzare naţională. Prin urmare, pe la cincizeci de ani, dacă viaţa ei nu lua o turnură dramatică, trebuia neapărat să ajungă la vreun ziar independent, responsabilă cu mica publicitate, ca să se simtă vreodată mândră de a fi lucrat la *CCJ.*

Întinse mâna după punguţa de bomboane M&M pe care le consuma cu mare cumpătare. Afurisita era goală. Din nou.

Era mai bine să plece acasă. Şi să cumpere mâncare chinezească pe drum.

Traversând redacţia de ştiri, o încăpere spaţioasă, compartimentată în birouri mici cu ajutorul unor pereţi despărţitori şubrezi şi cenuşii, Beth se aprovizionă din rezerva de Twinkies a amicului său Tony. Tony mânca întruna. Pentru el nu exista noţiunea de mic-dejun, prânz şi cină: consumul său era liniar. Dacă era treaz, mânca, şi ca să nu rămână vreodată fără provizii, biroul său se transformase într-o sursă inepuizabilă de bunătăţi calorice.

Înlătură folia de celofan, ea însăşi uimită că se înfruptă din acea porcărie plină de chimicale. Stinse luminile şi coborî în strada Trade. Ajunsă afară, zăpuşeala de iulie se interpuse ca o barieră între ea şi casă. Avea de mers douăsprezece străzi prin dogoarea umedă. Din fericire, restaurantul chinezesc era undeva la jumătatea drumului, iar aerul condiţionat funcţiona fără economie. Cu puţin noroc, avea să fie aglomerat astă-seară şi în felul ăsta putea să zăbovească un timp la răcoare.

Când isprăvi batonul de Twinkie, deschise clapeta telefonului, apăsă pe tasta de apelare rapidă şi comandă o porţie de friptură de vită cu broccoli. Îşi continuă drumul, cu ochii la clădirile sinistre pe care le ştia atât de bine. În zona aceasta nu existau decât baruri, cluburi de striptease, şi,

ici-colo, câte un salon de tatuaje. Restaurantul chinezesc şi bufetul Tex-Mex erau unicele localuri. Celelalte construcţii, folosite drept clădiri de birouri în anii ’20, când afacerile prosperau în centrul oraşului, erau acum goale. Beth cunoştea fiecare crăpătură din trotuar, putea calcula cum şi când se aprind luminile semafoarelor. Iar cuvintele de neînţeles care se revărsau prin uşile şi ferestrele deschise nu o mai surprindeau cu nimic.

În barul McGrider’s răsunau acorduri de blues; prin uşa din sticlă de la Zero Sum se auzea muzică techno; iar la Ruben’s aparatele de karaoke erau solicitate la maximum. În majoritatea lor, localurile se bucurau de o bună reputaţie. Erau, însă, şi câteva pe care Beth le ocolea din principiu. Screamer’s îndeosebi avea o clientelă care-ţi dădea fiori. Nu voia să pună piciorul acolo decât sub escorta poliţiei.

Gândindu-se cât mai avea de mers până la restaurant, se simţi brusc vlăguită. *Doamne, câtă umezeală!* Aerul era atât de apăsător, încât avea senzaţia că inspiră apă.

Presimţea că oboseala nu era doar o consecinţă a vremii de afară. De câteva săptămâni se simţea slăbită şi bănuia că o paşte depresia. Slujba nu îi oferea nicio perspectivă. Trăia într-un oraş de care nu o lega nimic. Avea o mână de prieteni, nu avea iubit şi nici nu se întrezărea vreunul la orizont. Când îşi imagina cum va arăta viaţa ei peste zece ani, în Caldwell, alături de Dick şi „băieţii” lui, vedea mereu aceeaşi rutină: se trezeşte, pleacă la serviciu, încearcă să schimbe ceva în lume, eşuează, se întoarce acasă singură.

Poate că soluţia era să plece. Să plece din Caldwell. Să plece de la *CCJ.* Departe de tovarăşii săi electronici: ceasul deşteptător, telefonul de pe birou şi televizorul care îi înăbuşea visele în timpul somnului.

Singurul lucru care o lega de acest oraş era obişnuinţa. Cu părinţii adoptivi nu mai ţinea legătura de ani de zile, deci nu aveau să-i ducă dorul. Iar cei câţiva prieteni se luptau cu problemele din propriile familii.

La auzul fluieratului în spatele său, Beth dădu ochii peste cap. *Ăsta e necazul când lucrezi într-o zonă cu baruri. Din când în când te ciocneşti de un mitocan.*

Imediat urmară mieunăturile şi apoi, fireşte, doi indivizi traversară strada în pas grăbit şi se luară după ea. Beth se uită în jur. Se îndepărta de baruri şi intra în porţiunea de clădiri nelocuite dinaintea restaurantelor. Era o noapte întunecoasă, dar cel puţin luminile erau aprinse pe stradă şi din timp în timp trecea câte o maşină.

— Ce păr negru şi frumos ai, i se adresă bărbatul mai solid, prinzând-o din urmă. Pot să-l ating?

Beth era conştientă că nu trebuia să se oprească. Cei doi păreau studenţi veniţi în vacanţa de vară, prin urmare aveau de gând să o agaseze doar, dar nu voia să rişte. În plus, mai erau doar cinci străzi până la restaurantul chinezesc.

Vârî mână în geantă şi scotoci după sprayul lacrimogen.

— Vrei să te ducem undeva cu maşina? întrebă bărbatul solid. Am parcat-o în apropiere. Serios, nu vrei să vii cu noi? Facem o plimbare.

Rânji şi îi făcu cu ochiul tovarăşului său, convins că va avea parte de sex după asemenea replici seducătoare. Amicul râse şi începu să ţopăie în jurul ei, fluturându-şi părul blond şi rar.

— S-o călărim! zise blondul.

Fir-ar al naibii, unde e sprayul?

Solidul îi atinse părul cu mâna. Beth îl privi cu atenţie. Îmbrăcat cu un tricou polo şi bermude kaki, sigur făcea furori la colegiu. Un veritabil american.

Când îi zâmbi, femeia iuţi pasul, cu privirile aţintite la firma luminoasă a restaurantului chinezesc. Se ruga să treacă cineva pe stradă, însă canicula îi gonise pe toţi la adăpostul caselor. Nici ţipenie de om.

— Nu vrei să-mi spui cum te cheamă? continuă Americanul veritabil.

Inima îi bătea mai să îi sară din piept. Lăsase sprayul în cealaltă geantă.

Încă patru străzi.

— O să-ţi dau eu un nume atunci. Ia să vedem... Ce zici de Pisi?

Blondul chicotea.

Beth îşi înăbuşi neliniştea şi apucă telefonul, în caz că era nevoită să sune la Urgenţe.

Fii calmă. Nu te pierde cu firea.

Se duse cu gândul la aerul condiţionat din restaurant şi la cât de bine se va simţi odată intrată acolo. După, ar fi putut chema un taxi, ca să ajungă acasă în linişte.

— Haide, Pisi, spuse Americanul pe un ton languros. Sunt sigur că o să mă placi.

Încă trei străzi...

În momentul în care puse piciorul jos de pe trotuar ca să traverseze strada 10, bărbatul o prinse de mijloc. O ridică de la pământ şi o trase în spate, astupându-i gura cu palma. Se zbătu ca scoasă din minţi, lovind cu picioarele şi pumnii, şi după ce izbuti să ducă mâna la spate şi să îi tragă un pumn în ochi, strânsoarea lui slăbi. O rupse la fugă de lângă el, înfigând zdravăn călcâiele în caldarâm, fără măcar să respire. O maşină trecu pe strada Trade şi Beth ţipă după ea.

Bărbatul o prinse din nou.

— O să mă implori să am milă de tine, javră, îi şopti Americanul la ureche, astupându-i gura.

Îi răsuci gâtul mai să i-l rupă, şi o trase după el în întuneric. Simţea mirosul transpiraţiei lui amestecat cu cel de parfum, auzea râsul ascuţit al prietenului.

O alee. Intrau pe o alee.

Îi venea să vomite, sucul amar i se oprise în gât şi se zvârcolea din toate încheieturile, căznindu-se să scape. Spaima îi dădea puteri nebănuite. Dar el era şi mai puternic.

O împinse în spatele unui tomberon şi se lăsă cu toată greutatea pe ea. Beth îşi înfipse cotul în coastele lui şi îl lovi de câteva ori.

— Prinde-o dracului de braţe!

Reuşi să-l lovească bine pe blond cu călcâiul în tibie,

înainte ca acesta să o apuce de încheieturi şi să-i ridice braţele deasupra capului.

— Lasă, târâtură, că o să-ţi placă, mârâi Americanul, chinuindu-se să îi desfacă picioarele cu genunchiul.

O lipise cu spatele de zidul din cărămidă şi o ţinea de gât ca să nu mişte. Cealaltă mână o folosea pentru a-i rupe cămaşa, şi imediat ce îi dădu drumul la gură, Beth începu să ţipe. O lovi tare cu palma, spărgându-i buza. Simţea gustul sângelui pe limbă, iar durerea o năucea.

— Dacă nu te potoleşti, îţi tai limba.

Ochii Americanului ardeau de ură şi dorinţă în clipa în care îi smulse sutienul din dantelă albă, dezvelindu-i sânii.

— S-ar putea să ţi-o tai oricum.

— Să fiu al naibii! Sunt naturali?

Amicul său o apucă de un sfârc şi trase. Beth tresări şi ochii i se împăienjeniră de lacrimi. Ori poate că i se înceţoşase privirea fiindcă nu mai putea respira.

Americanul pufni în râs.

— Da, cred că-s naturali. O să afli tu singur, după ce termin cu ea.

În chicotelile blondului, o parte din creierul ei se trezi şi refuză să-şi accepte soarta. Beth se calmă şi îşi reaminti ce învăţase la cursurile de autoapărare. În afară de gâfâitul persistent, întregul corp i se linişti. Trecu un minut până ca Americanul să bage de seamă.

— Te-ai cuminţit? zise el, privind-o cu neîncredere.

Beth încuviinţă din cap.

— Foarte bine.

Se apleca peste ea, umplându-i nările cu respiraţia sa. Încercă din răsputeri să nu se arate dezgustată de mirosul greţos de ţigări umede şi bere.

— Dacă mai ţipi, bag cuţitul în tine. Pricepi?

Beth dădu încă o dată din cap.

— Dă-i drumul la mâini.

Blondul râse, îi eliberă mâinile din strânsoare şi începu să se mişte dintr-o parte în alta, căutând parcă cel mai bun loc din care să privească.

Palmele aspre ale Americanului îi mângâiau pielea, şi

doar printr-un efort de voinţă Beth reuşi să nu dea afară Twinkie-ul lui Tony, care i se oprise în gât. Învingând oroarea de a-şi simţi sânii striviţi sub degetele necunoscutului, femeia duse mâna la fermoarul pantalonilor lui. Respira anevoie căci el o ţinea în continuare de gât, dar în clipa în care îi atinse părţile intime, bărbatul scoase un geamăt şi îşi descleştă uşor mâna.

Cu o ultimă sforţare, Beth îl prinse zdravăn de testicule, le răsuci cât putu de tare, şi îi aplică un genunchi în nas în momentul în care acesta se îndoi de durere. Un val de adrenalină i se revărsă prin tot corpul, şi pentru o secundă şi-ar fi dorit ca amicul lui să se repeadă asupra ei, în loc să se holbeze la ea ca un imbecil.

— Să vă ia dracu'! zbieră ea către amândoi.

Beth părăsi în goană aleea, strângându-şi cămaşa pe lângă corp, şi nu se opri până ce nu se văzu la intrarea blocului său. Mâinile îi tremurau atât de tare, încât abia izbuti să vâre cheia în broască. Ajunsă în faţa oglinzii din baie, observă surprinsă că îi şiroiau lacrimi pe obraji.

* * *

Butch O'Neal ridică privirile în momentul în care o voce răsună prin staţia montată sub bordul maşini sale fără însemnele poliţiei. Victima era un bărbat, leşinat, dar în viaţă, pe o alee din apropiere.

Butch se uită la ceas. Trecuse de zece. Acum începea distracţia. Era vineri noaptea, în luna iulie, şi toţi derbedeii abia veniţi în vacanţă de la facultate se pregăteau să dea startul Olimpiadei Cretinilor. Individul o păţise din două motive: fie îl jefuise cineva, fie îi dăduse o lecţie.

Spera să fi fost a doua variantă.

Butch anunţă prin staţie că va porni spre zona menţionată, deşi era detectiv la Brigada Omucideri, nu poliţist de patrulă. În prezent, ancheta două cazuri, un înecat scos din râul Hudson şi un accident cu fugă de la locul faptei, dar exista tot timpul loc pentru încă unul. Din

punctul lui de vedere, cu cât trebuia să lipsească mai mult de acasă, cu atât era mai fericit. Vasele murdare din chiuvetă şi cearşafurile şifonate de pe pat nu îi simţeau lipsa.

Porni sirena şi motorul, zicându-şi în sinea lui: *Aplauze pentru tinerii noştri petrecăreţi.*

Capitolul 2

În timp ce traversa barul Screamer's, Wrath zâmbea dispreţuitor la vederea mulţimii ce se călca în picioare pentru a-i face loc. Un amestec de teamă, de curiozitate morbidă şi erotică i se revărsa din toţi porii. Trase în piept mirosul înţepător.

O turmă de vite. Asta sunt cu toţii.

În ciuda ochelarilor cu lentile negre, luminile difuze îi răneau ochii, şi Wrath închise pleoapele. Vederea îl supăra atât de tare încât prefera să nu şi-o folosească. Cu ajutorul auzului, distingea prin vacarmul muzicii, foşnetul paşilor, şoaptele, zgomotul unui pahar căzut pe podea. Puţin îi păsa dacă se lovea de ceva. Scaun, masă ori persoană, trecea peste ele fără nicio ezitare.

Pe Darius îl simţi imediat, fiindcă era singura fiinţă ce nu emana frică.

În seara asta, însă, până şi războinicul era tulburat.

Wrath deschise ochii în clipa în care ajunse în faţa celuilalt vampir. Îl vedea ca prin ceaţă, desluşindu-i doar conturul întunecat şi hainele negre.

— Unde-a plecat Tohrment? întrebă el, simţind iz de whisky.

— S-a dus să se răcorească. Îţi mulţumesc că ai venit.

Wrath se aşeză pe un scaun. Privea cum mulţimea acoperă uşor-uşor drumul pe care venise el.

Aşteptă.

Ritmurile brutale ale lui Ludacris se stinseră, lăsând loc clasicilor Cypress Hill.

Totul avea să meargă bine. Darius era genul direct şi ştia că Wrath nu-i suportă pe cei care îi irosesc timpul. Dacă el tăcea, era semn că ceva nu este în ordine.

Darius sorbi din bere, după care expiră adânc.

— Stăpâne…

— Dacă vrei să-mi ceri ceva, nu mă lua cu de-astea.

Wrath îşi curmă vorba, simţind apropierea chelneriţei. Percepea vag sânii mari ai acesteia şi un petic de piele dezgolită între bluza strâmtă şi fusta scurtă.

— Doriţi ceva de băut? întrebă ea încet.

Era tentat să îi propună să se întindă pe masă şi să-l lase să se înfigă în carotida ei. Sângele de om nu-l va ţine mult timp în viaţă, dar era mult mai gustos decât orice poşircă i-ar fi servit ei.

— Nu acum, zise el.

Zâmbetul lui nefiresc trezea şi neliniştea dorinţa femeii. Wrath trase aer în plămâni, sorbindu-i parfumul. *Neinteresantă,* gândi el.

Chelneriţa clătină aprobator din cap, dar nu se mişcă din loc. Îl fixa cu privirea, iar părul ei auriu strălucea ca un nimb în întunericul care îi încadra chipul. Încremenise ca vrăjită, părând să-şi fi uitat şi numele şi slujba.

Enervant lucru când se întâmplă asta.

Darius începu să se foiască, nerăbdător.

— Asta e tot, îi spuse el. Nu mai avem nevoie de nimic.

Femeia se retrase şi dispăru în mulţime. Wrath îl auzi pe Darius cum îşi drege glasul.

— Îţi mulţumesc că ai venit.

— Mi-ai mai spus o dată.

— Aşa e. Noi doi ne ştim de multă vreme.

— Într-adevăr.

— Am dus nişte lupte pe cinste împreună. Am spintecat o mulţime de Exterminatori.

Wrath încuviinţă din cap. De generaţii întregi, Frăţia Pumnalului Negru proteja vampirii civili împotriva Societăţii Exterminatorilor. Printre fraţi se numărau Darius, Tohrment şi alţi patru. Erau depăşiţi numeric de Exterminatori, fiinţe

fără suflet, conduşi de un stăpân nemilos, pe numele său Omega. Dar Wrath şi războinicii săi reuşeau să le ţină piept.

Şi încă cum.

Darius îşi drese glasul din nou.

— După atâţia ani…

— D, treci odată la subiect. Marissa are treabă cu mine astă-seară.

— Vrei să foloseşti camera de la mine de-acasă? Ştii că o păstrez doar pentru tine, zise Darius, zâmbind stânjenit. Nu cred că lui frate-su i-ar plăcea să te vadă la uşa lui.

Wrath îşi încrucişă braţele pe piept şi împinse masa cu piciorul ca să aibă mai mult spaţiu.

Puţin îi păsa că fratele Marissei era un sclifosit ofensat de stilul lui de viaţă. Havers era un snob şi un diletant încuiat la minte. Era complet incapabil să priceapă cu ce duşmani se confrunta specia lor şi de câte eforturi era nevoie pentru a o apăra.

Doar pentru că bietul băieţel era bosumflat, Wrath n-avea de gând să se poarte cu mănuşi, în timp ce populaţia civilă era măcelărită. Locul lui era pe câmpul de luptă, alături de războinicii săi, nu cocoţat pe vreun tron. Havers n-avea decât să stea îmbufnat cât dorea.

Cu toate acestea, n-ar trebui să o pună pe Marissa în situaţia de a se certa cu el.

— Cred că îţi voi accepta oferta.

— Foarte bine.

— Acum zi ce-ai de zis.

— Am o fiică.

Wrath întoarse capul agale.

— De când?

— De ceva vreme.

— Cine-i mama?

— Nu o cunoşti. A murit.

Tristeţea îl împresură pe Darius, mirosul usturător al unei vechi suferinţe estompă duhoarea de transpiraţie umană, alcool şi sex din club.

— Câţi ani are? se interesă Wrath.

Intuia încotro se îndreaptă discuţia.

— Douăzeci şi cinci.

Wrath înjură în barbă.

— Nu-mi cere mie, Darius. Nu-mi cere mie să fac asta.

— N-am încotro, stăpâne. Sângele tău este…

— Mai zi-mi o dată aşa, şi-o să-ţi închid gura pentru totdeauna.

— Nu înţelegi. Este…

Wrath era pe punctul de a se ridica. Darius îl apucă de braţ, dar imediat îi dădu drumul.

— E pe jumătate om.

— Fir-ar a dracului de treabă!

— S-ar putea să nu supravieţuiască tranziţiei. Ascultă-mă, dacă o ajuţi tu, mai are o şansă. Sângele tău este atât de puternic, încât ar creşte probabilitatea ca ea să supravieţuiască transformării. Nu îţi cer să o iei lângă tine ca *shellan.* Nici să o protejezi, asta pot s-o fac eu. Vreau doar… Te rog. Fiii mei au murit. Ea e tot ce-ar mai putea rămâne în urma mea. Şi eu… Eu chiar am iubit-o pe mama ei.

Dacă ar fi fost vorba de altcineva, Wrath i-ar fi dat replica lui preferată: *Du-te dracului!* Din punctul lui de vedere, oamenii erau utili doar în două poziţii. Femeia, întinsă pe spate. Bărbatul, cu faţa în jos şi fără suflare.

Însă Darius îi era un fel de amic. I-ar fi fost chiar prieten dacă Wrath i-ar fi permis să se apropie de el.

Wrath se ridică şi închise ochii. Ura îl măcina în interior, strângându-se toată ca un ghem în mijlocul pieptului. Se dispreţuia pentru faptul că pleacă, dar nu îi stătea în fire să ajute un hibrid amărât în vremurile acestea triste şi primejdioase. Blândeţea şi compasiunea nu se numărau printre calităţile sale.

— Nu pot s-o fac. Nici chiar pentru tine.

Agonia lui Darius se înălţă asemeni unui val uriaş, iar Wrath aproape se clătină sub intensitatea emoţiei. Îl strânse pe Darius de umăr.

— Dacă o iubeşti cu adevărat, ai milă de ea. Roagă pe altcineva s-o facă.

Wrath se întoarse şi plecă abătut de la bar. În drum spre ieşire, şterse orice amintire despre el din creierele celor prezenţi. Cei mai puternici îşi vor închipui că l-au visat. Iar cei slabi nu şi-l vor mai aminti deloc.

Odată ajuns în stradă, se îndreptă către un colţ întunecat din spatele clubului pentru a se dematerializa. Trecu pe lângă o femeie care îi făcea sex oral unui individ, pe lângă un vagabond leşinat şi un vânzător de droguri care se certa la telefon în legătură cu preţul cocainei.

Wrath ştia când este urmărit. Şi de către cine. Mirosul dulceag de pudră de talc era un indiciu cert.

Un zâmbet larg îi apăru pe faţă, îşi desfăcu haina din piele şi scoase un *hira shuriken.* Steaua din oţel inoxidabil îi dădea o senzaţie plăcută. O sută de grame mortale, pregătite să taie aerul.

Cu arma în mână, Wrath îşi continuă drumul firesc, deşi ar fi vrut să ajungă mai repede la adăpostul întunericului. Discuţia cu Darius îi stârnise pofta de luptă, iar exterminatorul din spatele său picase la fix.

Uciderea lui era exact ce i-ar fi trebuit pentru a se răcori.

Atrăgându-şi inamicul spre bezna profundă, corpul lui Wrath se pregătea de luptă, inima îi bătea regulat, muşchii braţelor şi ai pulpelor zvâcneau de nerăbdare. Urechile sale recepţionară sunetul unui pistol armat şi calculă în minte traiectoria glonţului. Îi era îndreptat spre ceafă.

Cu o mişcare agilă, îşi schimbă direcţia în clipa în care glonţul ţâşni din ţeava armei. Se lăsă la pământ şi aruncă steaua, care se roti prin aer cu scăpărări argintii, desenând o boltă ucigătoare. Nimeri direct în gâtul exterminatorului, îi spintecă beregata şi îşi continuă zborul, dispărând în noapte. Pistolul căzu zornăind pe asfalt.

Exterminatorul îşi duse palmele la gât şi se prăbuşi în genunchi.

Wrath se apropie de el şi îi verifică buzunarele. Luă portmoneul şi telefonul mobil şi le vârî în haină.

Apoi, din teaca de la piept, scoase un cuţit cu lamă lungă şi neagră. Era dezamăgit că lupta se sfârşise atât de

repede, dar, judecând după părul negru cârlionţat şi nepriceperea atacatorului, avusese de-a face cu un începător. Cu o lovitură rapidă, îşi lungi duşmanul la pământ, azvârli cuţitul în aer şi îl prinse de plăselele dintr-o simplă rotire a palmei. Lama pătrunse în carne, reteză osul şi se opri în golul negru ce adăpostise cândva inima.

Exterminatorul slobozi un icnet sugrumat şi se dezintegră într-un fulger de lumină.

Wrath şterse lama de pantalonii din piele, o băgă la locul ei şi se ridică. Aruncă o privire în jur şi se dematerializă.

* * *

Darius comandă a treia bere. Două frumoase Goth se opriră la masa lui, oferindu-se să îi alunge supărarea. Le refuză.

Părăsi barul şi se îndreptă către BMW-ul său 650i pe care îl parcase ilegal pe aleea din spatele clubului. Ca orice vampir experimentat se putea dematerializa şi străbate distanţe enorme, însă nu era uşor atunci când avea de transportat o greutate mai mare. Şi în niciun caz de faţă cu alţii.

În plus, o maşină frumoasă era o încântare pentru ochi. Darius urcă în BMW şi închise portiera. Începuse să plouă şi stropii se împrăştiau pe parbriz asemeni unor lacrimi mari.

Avea şi alte variante. Discuţia despre fratele Marissei îl pusese pe gânduri. Havers era medic, un tămăduitor al speciei lor. L-ar fi putut ajuta. Merita să-şi încerce norocul.

Preocupat de planul său, Darius vârî cheia în contact şi roti. Demarorul scoase un hârâit. Roti cheia din nou şi îl străbătu o sumbră presimţire la auzul unui păcănit ritmic.

Bomba, care fusese prinsă de şasiu şi conectată la sistemul electric, explodă.

În timp ce trupul îi era incinerat de rafala fierbinte şi albă, ultimul său gând se îndreptă către fiica lui ce nu îl cunoscuse niciodată. Şi nici nu avea să-l cunoască

vreodată.

Capitolul 3

Beth petrecu trei sferturi de oră în baie, consumă jumătate din sticla de gel de duş, aproape topind tapetul de pe pereţi din cauza apei fierbinţi. Se şterse şi îşi puse un halat, evitând să se privească în oglindă. Buza spartă arăta extrem de urât.

Ieşi din baie în garsoniera ei înghesuită. Aparatul de aer condiţionat se defectase cu câteva săptămâni în urmă, aşa că atmosfera era la fel de sufocantă ca la duş. Îşi îndreptă privirea către cele două ferestre şi uşa glisantă ce dădeau într-o curte toropită de arşiţă. În loc să le deschidă, cum şi-ar fi dorit, verifică dacă sunt încuiate.

Cu toate că psihicul îi era în continuare zdruncinat, trupul începea să se destindă. Pofta de mâncare îi revenise, aprigă şi nestăvilită, ca pentru a se răzbuna pentru cina ratată, aşa că Beth se duse în bucătăria sa îngustă. Resturile de pui de acum patru zile păreau chiar ispititoare, dar odată desfăcută folia de plastic o izbi un miros de şosete murdare. Azvârli pachetul la gunoi şi puse o caserolă de *Lean Cuisine* în cuptorul cu microunde. Devoră macaroanele cu brânză în picioare, protejându-şi palma cu o mănuşă de bucătărie. Nu se săturase, nu îi ajunsese nici pe-o măsea, aşa că îşi mai încălzi o porţie.

Ideea de a se îngrăşa zece kilograme într-o singură seară i se părea cu adevărat tentantă. Faţa nu şi-o putea schimba, dar ar fi fost gata să bage mâna în foc că misoginul ăla primitiv care o agresase prefera victimele cu un posterior ferm.

Clipi, chinuindu-se să îşi şteargă pentru totdeauna figura individului din minte.

Dumnezeule, încă îi simţea mâinile, palmele acelea oribile şi grele care îi răneau sânii.

Trebuia să depună plângere. Era mai bine să meargă

la secţia de poliţie.

Numai că nu voia să iasă din apartament. Cel puţin până la venirea dimineţii.

Se duse la salteaua care-i servea drept canapea şi pat şi se aşeză cu picioarele strânse lângă corp. Stomacul trudea de zor să digere macaroanele cu brânză, îi era greaţă şi tremura înfrigurată din tot corpul.

Un miorlăit slab o făcu să ridice capul.

— Salut, Boo, zise ea, fluturându-şi degetele fără vlagă.

Bietul animal se pitise pe undeva în momentul în care Beth dăduse buzna pe uşă, smulgându-şi hainele de pe ea şi azvârlindu-le prin toată camera.

După un alt miorlăit, pisica neagră se apropie de ea. I se păru că citeşte îngrijorarea în ochii ei verzi când aceasta îi sări în braţe.

— Scuze pentru hărmălaie, şopti ea, făcându-i loc.

Pisica se frecă de umărul ei, torcând. Avea corpul cald şi liniştitor. Nu putea spune cât timp trecuse de când stătea acolo, mângâindu-i blana moale, dar soneria telefonului o făcu să tresară.

Întinse mâna spre receptor fără a se opri din mângâiat. După atâţia ani de coabitare, devenise extrem de pricepută în a împăca şi pisica şi telefonul în acelaşi timp.

— Alo? rosti ea, socotind că este trecut de miezul nopţii, ceea ce excludea telemarketerii. Nu putea fi decât ori ceva legat de serviciu, ori vreun dement pus pe glume.

— Sal’tare, B. Fii pe fază. A sărit în aer maşina unui tip, imediat lângă Screamer’s. Cu tip cu tot.

Beth închise ochii şi îi veni să plângă. José de la Cruz era detectiv de poliţie şi amic de-al ei.

Ca mai toţi cei în uniforme albastre, de altfel. Petrecând atât de multe ore la secţie, ajunsese să îi cunoască binişor pe toţi, dar pe José îl simpatiza în mod special.

— Salutare şi ţie.

Spune-i. Spune-i ce-ai păţit. Deschide gura.

Ruşinea şi amintirea clipelor de groază o împiedicară să scoată vreun sunet.

— Scuze, José.

Îşi dădu părul negru de pe faţă şi îşi drese glasul.

— Nu pot să vin astă-seară.

— Nu zău? Când ai refuzat tu un pont preţios? zise el, râzând uşor. Oricum, vezi să umbli cu grijă. Durul se ocupă de caz.

Durul era detectivul Brian O'Neal de la Brigada Omucideri, zis şi Butch, sau doar *Domnule.*

— Chiar nu pot ajunge astă-seară.

— Te ţii de nebunii?

I se simţea curiozitatea în voce. José era căsătorit. Avea o căsnicie fericită, pe deasupra. Dar Beth era conştientă de toate speculaţiile care se făceau la secţie pe seama ei. O femeie cu aspectul ei să nu aibă iubit? Ceva nu era în ordine.

— Deci faci nebunii?

— Doamne fereşte, în niciun caz.

Urmară câteva secunde de linişte, provocate de staţia amicului ei.

— Eşti bine?

— Da, sunt bine. Doar un pic obosită. O să trec mâine pe la secţie.

Tot atunci avea să facă şi plângerea, pentru că trebuia să fie suficient de puternică pentru a se gândi la cele petrecute, fără să facă o criză de nervi.

— Vrei să trec pe la tine?

— Nu, mulţumesc. Nu-i nevoie.

Discuţia luă sfârşit.

Un sfert de oră mai târziu, era îmbrăcată într-o pereche de blugi curaţi şi un tricou larg care îi ascundea formele. Chemă un taxi. Înainte de plecare, scotoci prin dulap până dădu de cealaltă geantă. Ieşi din apartament cu sprayul paralizant în mână.

Până la capătul celor trei kilometri care o despărţeau de locul exploziei îşi va face curaj. Îi va spune totul lui José.

Oricât de mult i-ar fi displăcut ideea de a rememora

atacul, nu avea de gând să îl lase pe nenorocit să scape basma curată, ca altcineva să treacă prin aceleaşi chinuri. Şi chiar dacă nu va fi prins niciodată, măcar ea va avea conştiinţa împăcată că şi-a făcut datoria.

* * *

Wrath se materializă în salonul casei lui Darius.

Uitase ce bine trăia vampirul ăla.

Cu toate că D era luptător, avea gusturi de aristocrat, lucru explicabil de altfel. La naştere primise titlul de *princeps* şi îi plăcea să trăiască cu stil. Conacul său, din secolul al XIX-lea, era bine întreţinut şi adăpostea o veritabilă colecţie de antichităţi şi opere de artă. În plus, era la fel de bine protejat ca seiful unei bănci.

Pereţii galbeni din salon îi dădeau lui Wrath dureri de ochi.

— Ce surpriză plăcută, stăpâne.

Fritz, majordomul, apăru din hol, făcu o plecăciune adâncă şi stinse luminile pentru a-i uşura suferinţa lui Wrath. Ca întotdeauna, bătrânul purta o livrea neagră. Îl slujea pe Darius de peste o sută de ani şi era *doggen,* adică putea umbla în lumina zilei, dar îmbătrânea mai repede decât vampirii.

— Rămâneţi mult la noi, stăpâne?

Wrath clătină din cap a dezaprobare. Nu, dacă avea altă variantă.

— O oră, cel mult.

— Camera Domniei Voastre este pregătită. Dacă aveţi nevoie de mine, mă găsiţi aici.

Fritz făcu o nouă plecăciune şi părăsi încăperea cu spatele înainte, închizând uşile duble după el.

Wrath se apropie de un tablou înalt de doi metri, despre care i se spusese că ar înfăţişa un rege francez. Apăsă pe marginea dreaptă a ramei din aur masiv, iar tabloul se roti, dezvăluind un coridor din piatră, luminat de câteva lămpi cu gaz.

Wrath puse piciorul înăuntru şi o luă pe treptele care

coborau adânc în pământ. La nivelul inferior se găseau două uşi. Printr-una intrai în apartamentul luxos al lui Darius. Prin cealaltă ajungeai la ceea ce Wrath presupunea a fi un fel de casă departe de casă pentru el. De cele mai multe ori, dormea într-un depozit din New York, într-o cameră cu pereţi din oţel şi un sistem de închidere care rivaliza cu cel de la Ford Knox.

Dar pe Marissa nu ar fi invitat-o niciodată acolo. Pe niciunul dintre fraţii săi nu l-ar fi invitat. Intimitatea era un lucru preţios.

În clipa în care păşi înăuntru, lumânările prinse pe pereţii camerei se aprinseră după voia lui. Licărul lor galben abia spărgea întunericul. Din grijă pentru vederea lui Wrath, Darius văruise în negru zidurile şi tavanul înalt de şase metri. Într-unul dintre colţuri se afla un pat masiv, acoperit cu cearşafuri din satin negru şi un munte de perne. În partea opusă, erau o canapea din piele, un televizor cu ecran lat, şi o uşă ce dădea într-o baie îmbrăcată în marmură neagră. Exista, de asemenea, şi un şifonier, plin cu arme şi haine.

Dintr-un motiv doar de el ştiut, Darius îl bătea deseori la cap să vină şi să locuiască la conac. Treaba asta era un mare mister. Nu putea fi vorba de o problemă de securitate, fiindcă Darius îşi purta foarte bine de grijă singur. Iar ideea că un vampir ca D ar suferi de singurătate era absolut ridicolă.

Wrath simţi prezenţa Marissei înainte ca aceasta să intre în cameră. Parfumul oceanului, o briză uşoară îi precedau întotdeauna venirea.

S-o facem odată şi pe-asta şi să terminăm, îşi spuse Wrath. Ardea de nerăbdare să se întoarcă pe străzi. Gustase puţin din plăcerea luptei, iar astă-seară intenţiona să se înfrupte din plin.

Se întoarse.

Văzu cum trupul firav al Marissei se înclină în faţa lui, îi simţi devotamentul şi tulburarea împletindu-se în aerul care o înconjura.

— Stăpâne, rosti ea.

Din câte reuşea să întrezărească, femeia purta o rochie largă din şifon alb, iar părul lung şi blond i se revărsa pe umeri şi spate. Ştia că se îmbrăcase aşa pentru a-i face lui pe plac, şi ar fi dorit din tot sufletul să nu se mai chinuiască atât.

Îşi scoase haina din piele şi teaca în care ţinea pumnalele.

Blestemată problemă îi aduseseră pe cap părinţii lui când îi aleseseră o femeia ca ea. Atât de… fragilă.

Pe de altă parte, ţinând seama de starea lui înainte de tranziţie, e posibil să fi considerat că o femeie mai robustă l-ar fi putut răni.

Wrath îşi încordă braţele, bicepşii se umflară şi unul dintre umeri trosni din cauza tensiunii.

De l-ar putea vedea acum. Băieţelul lor devenise un ucigaş excepţional şi nemilos.

Probabil e mai bine că s-au dus, gândi el. Nu le-ar fi plăcut transformarea lui.

Totuşi, dacă ar fi trăit, el ar fi fost cu totul altul.

Marissa începu să se foiască.

— Îmi pare rău că te deranjez, dar nu mai pot aştepta.

Wrath se duse spre baie.

— Ai nevoie de mine, îţi stau la dispoziţie.

Dădu drumul la apă şi îşi suflecă mânecile cămăşii negre. Aburul fierbinte de la robinet îi curăţă mizeria, sudoarea şi moartea de pe mâini. Apoi se frecă cu săpun pe braţe, acoperind cu spumă tatuajele rituale de pe interiorul antebraţelor. Se clăti, se şterse şi merse spre canapea. Se aşeză şi aşteptă, scrâşnind din dinţi.

De cât timp făceau chestia asta? De secole. Însă, de fiecare dată, dura o vreme până ce Marissa se hotăra să se apropie de el. Dacă ar fi fost vorba de altcineva, şi-ar fi ieşit din sărite în câteva clipe, dar cu ea se arăta mai răbdător.

Adevărul este că o compătimea pentru că fusese obligată să îi devină *shellan.* Îi repetase în nenumărate rânduri că o va dezlega de legământul ei, că o va lăsa să îşi găsească un partener potrivit, unul capabil nu doar să ucidă pentru ea, ci să o şi iubească.

Curios lucru însă, Marissa se încăpăţâna să nu renunţe la el, din toată fiinţa ei fragilă. Wrath socotea că o face de teamă. De teamă că nicio altă femeie nu îl va mai accepta, că nimeni nu îi va mai satisface nevoile, iar specia lor îşi va pierde cel mai puternic reprezentant. Îşi va pierde regele. Conducătorul care nu dorea să conducă.

Mda, era o partidă pe cinste. Stătea departe de ea, cu excepţia momentelor când trebuia să se hrănească, ceea ce nu se întâmpla foarte des din cauza liniei sale de sânge. Marissa nu ştia niciodată pe unde umblă sau ce face. Îşi petrecea zilele singură, în casa fratelui ei, sacrificându-şi viaţa pentru ultimul vampir pur din lume, singurul prin venele căruia nu curgea niciun strop de sânge uman.

Sincer vorbind, Wrath nu înţelegea de ce suportă ea această situaţie, sau pe el.

Pe neaşteptate, îi veni să înjure. În seara asta, amorul său propriu era gâdilat din toate direcţiile. Mai întâi, de Darius. Acum, de ea.

Ochii lui Wrath o urmăreau cum se plimbă prin cameră, cum se învârte în jurul lui, apropiindu-se încetul cu încetul. Se căznea să pară degajat, să respire normal, să nu se frământe. Aceasta era partea cea mai dificilă a întâlnirilor cu Marissa. Neputinţa de a se mişca în voie îl neliniştea, şi ştia că atunci când ea va începe să se hrănească, senzaţia de sufocare se va accentua.

— Ai fost ocupat zilele acestea, stăpâne? îl întrebă ea, cu voce blândă.

Încuviinţă din cap, gândindu-se că, dacă are puţin noroc, va fi şi mai ocupat înainte de ivirea zorilor.

Într-un final, Marissa se opri în faţa lui. Îi simţea foamea, mai puternică decât tulburarea. Îi simţea şi dorinţa. Îl dorea pe el, dar el o respingea.

Era exclus să facă sex cu ea. Nu concepea să o supună pe Marissa aceloraşi chinuri prin care trecuseră trupurile altor femei. În plus, nu îl atrăsese niciodată sexual. Nici măcar la început.

— Vino aici, îi zise el, făcându-i semn cu mâna.

Îşi lăsă braţul pe pulpă, cu încheietura în sus.

— Eşti moartă de foame. N-ar trebui să aştepţi atât de mult înainte să mă chemi.

Marissa se aşeză pe podea, la genunchii lui, cu rochia strânsă în jurul corpului. Degetele-i calde se plimbau uşor peste tatuajele lui Wrath, mângâind literele negre ce scriau povestea sângelui său în limba veche. Erau atât de aproape unul de celălalt încât o văzu deschizând gura şi dezvelindu-şi colţii albi înainte de a-i înfige în carnea lui.

Wrath închise ochii şi-şi dădu capul pe spate, lăsând-o să bea. Spaima cumplită se abătu asupra lui fără întârziere. Cu braţul rămas liber, se agăţă de marginea canapelei, silindu-se din răsputeri să stea nemişcat. Trebuia să îşi păstreze calmul. În curând, avea să se termine şi putea face ce dorea.

Zece minute mai târziu, când Marissa se opri, Wrath sări în picioare şi făcu câţiva paşi pentru a se scutura de nelinişte, cuprins de bucuria nebună de a se putea mişca în voie. Imediat ce îşi regăsi calmul, se apropie de ea. Era sătulă, pătrunsă de puterea lui care îi inunda corpul după ce îşi contopiseră sângele. Îi displăcea să o vadă zăcând pe jos, aşa că o ridică în braţe şi, tocmai când era pe punctul de a-l chema pe Fritz să o conducă acasă, auzi un ciocănit la uşă.

Wrath privi furios în jur, o duse la pat şi o întinse pe el.

— Îţi mulţumesc, stăpâne, şopti ea. Am să plec acasă.

Wrath şovăi. Apoi îi trase cearşaful peste picioare, se duse la uşă şi o întredeschise.

Fritz îl aştepta, frământându-se ca pus pe jar.

Wrath se strecură afară şi trase uşa după el. Se pregătea să îi ceară socoteală pentru deranj, dar mirosul majordomului îl făcu să se oprească.

Nu era nevoie să mai întrebe. Ştia că moartea se mai abătuse asupra cuiva.

Darius se stinsese.

— Stăpâne…

— Cum s-a întâmplat? rosti el, printre dinţi.

Nu era timp de suferinţă acum. Mai întâi trebuia să

afle amănuntele.

— Păi… maşina…

Majordomul se pierduse cu firea, vocea îi tremura la fel ca trupul său bătrân şi firav.

— O bombă, stăpâne. Maşina. La ieşirea din club. Tohrment a sunat. El a văzut totul.

Gândul lui Wrath fugi la exterminatorul pe care îl ucisese. Ar fi vrut să ştie dacă el era vinovatul.

Blestemaţii nu mai aveau pic de onoare. Predecesorii lor, cel puţin, luptaseră ca nişte războinici adevăraţi. Ăştia de acum erau doar nişte laşi care stăteau ascunşi la adăpostul tehnicii.

— Convoacă Frăţia, mârâi el. Spune-le să vină imediat.

— Am înţeles. Încă ceva, stăpâne. Darius m-a rugat să îţi dau asta dacă nu îi vei fi alături când va muri, zise Fritz şi îi întinse ceva.

Wrath apucă plicul şi se întoarse în cameră. Nu avea compasiune de oferit, nici lui Fritz, nici altcuiva. Marissa plecase. Cu atât mai bine pentru ea.

Îndesă scrisoarea lui Darius la cureaua pantalonilor din piele.

Şi îşi dezlănţui furia.

Lumânările explodară şi căzură, iar o volbură de ură se stârni în jurul său, tot mai aprigă, tot mai rapidă, tot mai neagră, până ce mobila se desprinse de la podea şi începu să se rotească împrejurul lui. Îşi lăsă capul pe spate şi urlă.

Capitolul 4

Când Beth coborî din taxi în faţa clubului Screamer's, locul crimei se umpluse deja de lume. Lumini albastre şi albe străluceau intermitent de la maşinile de poliţie care blocau accesul pe alee. Maşina blindată a brigăzii de geniu era deja acolo. Poliţiştii, în uniforme sau haine civile, forfoteau peste tot. Iar ceata obişnuită de beţivi guralivi se instalase pe margine, fumând şi discutând de zor.

De când devenise reporter, Beth descoperise că omorurile erau considerate adevărate evenimente mondene în Caldwell. Mai puţin pentru decedat, fireşte. Victima, îşi închipuia ea, întâmpina moartea în singurătate, chiar dacă îşi privea călăul în ochi. Nu poţi traversa unele poduri decât singur, indiferent cine te-ar conduce până acolo.

Beth îşi acoperi gura cu mâneca. Mirosul de metal ars, chimic şi înţepător, îi umplea nările.

— Salut, Beth, i se adresă unul dintre poliţişti, venind spre ea. Dacă vrei să te uiţi mai îndeaproape, ia-o prin Screamer şi ieşi pe uşa din spate. E un coridor…

— De fapt, am venit să vorbesc cu José. E pe-aici?

Poliţistul îşi lungi gâtul şi se uită prin mulţime.

— Acum o clipă era aici. Poate s-a întors la secţie. Hei, Ricky! L-ai văzut pe José?

Butch O'Neal se opri în dreptul lui Beth, reducându-l la tăcere pe celălalt poliţist.

— Ia te uită, ce surpriză!

Beth se trase înapoi. Durul era ditamai omul. Solid, voce groasă, tupeu cât cuprinde. Multe femei trebuie să fi fost înnebunite după el, fiindcă, în felul lui agresiv şi tăios, era extrem de atrăgător. Beth, însă, era imună la farmecele lui.

Aşa cum i se întâmpla, de altfel, în cazul tuturor bărbaţilor.

— Deci, Randall, cu ce te mai lauzi? întrebă el, vârându-şi o gumă de mestecat în gură şi mototolind ambalajul.

Din felul în care o mesteca, se observa că era iritat. Mai mult rodea bucata de gumă.

— Am venit să vorbesc cu José. Nu mă interesează crima.

— Da, cum să nu!

O fixa cu privirea. Din cauza sprâncenelor negre şi a ochilor adânciţi în orbite, dădea impresia că este mereu nervos. Brusc, glasul i se înăspri şi mai tare.

— Vii puţin cu mine?

— Trebuie neapărat să îl găsesc pe José.

O apucă de braţ, fără menajamente.

— Vino odată, insistă el şi o împinse într-un colţ întunecat şi mai liniştit. Ce dracu' ai păţit la faţă?

Beth ridică mâna şi îşi acoperi buza spartă. Probabil era încă ameţită, fiindcă uitase complet de rană.

— Te mai întreb o dată, zise el. Ce-ai păţit?

Nu trebuia să plângă. Nu în faţa Durului.

— Vreau să-l văd pe José.

— Nu-i aici. N-ai cum să-l vezi. Acum răspunde-mi la întrebare.

Butch o imobiliză cu ambele braţe, ca şi cum ar fi intuit că vrea să fugă. Era mai înalt decât ea cu doar câţiva centimetri, dar avea cel puţin treizeci de kilograme de muşchi în plus.

Frica o săgetă în piept ca un cuţit îngheţat, dar îi ajungea cât fusese brutalizată într-o singură noapte.

— Lasă-mă-n pace, O'Neal.

Îşi propti palmele în pieptul lui şi împinse. Bărbatul se clinti. Puţin.

— Beth, spune-mi…

— Dacă nu-mi dai drumul, zise ea, susţinându-i privirea, o să scriu un articol despre tehnicile tale de interogare. Ştii la ce mă refer. Alea care se lasă cu fracturi şi radiografii.

Butch strânse din ochi. Pe urmă, îşi retrase braţele, ţinându-le ridicate ca şi cum s-ar fi predat.

— Fie cum vrei tu.

O părăsi şi se făcu nevăzut în mulţime.

Beth se sprijini vlăguită de zidul clădirii, având senzaţia că picioarele nu o vor mai asculta niciodată cum o făcuseră până atunci. Coborî ochii în pământ, încercând să îşi vină în fire, şi zări un obiect metalic. Se lăsă pe vine. Era o stea, din cele folosite în artele marţiale.

— Ricky! strigă ea.

Poliţistul veni imediat şi ea îi făcu semn spre obiectul de pe jos.

— Uite, dovezi.

Îl lăsă să îşi vadă de treabă şi se grăbi să ajungă pe strada Trade ca să ia un taxi. Era la capătul puterilor.

A doua zi de dimineaţă avea să facă o plângere oficială împreună cu José. De dimineaţă, la prima oră.

* * *

Wrath îşi recăpătă stăpânirea de sine şi reveni în salon. Vârâse toate armele la loc în teci, iar în mână ţinea jacheta grea, plină cu stelele şi cuţitele pe care îi plăcea să le folosească.

Tohrment sosise primul. Ochii săi aruncau fulgere de mânie, durerea şi ura făcându-le albastrul atât de strălucitor, încât până şi Wrath observă.

În momentul în care Tohr se rezemă de unul dintre pereţii galbeni, în cameră intră Vishous. Barbişonul pe care şi-l lăsase de curând îi dădea un aer şi mai sinistru decât de obicei, deşi ceea ce-l făcea cu adevărat înspăimântător era tatuajul din jurul ochiului stâng. În seara aceasta, îşi trăsese bine pe cap şapca Red Sox, astfel încât desenele de la tâmplă abia se zăreau. Şi bineînţeles, mănuşa neagră de condus de pe mâna stângă, care îl ferea de atingeri nedorite, era la locul ei.

Lucru bun, de altfel. O favoare făcută comunităţii.

După el sosi Rhage, mai puţin arogant decât în mod obişnuit, din respect pentru motivul întrunirii de azi. Rhage era înalt, robust şi mai puternic decât toţi ceilalţi războinici. De asemenea, era un fel de zeu al sexului în lumea vampirilor, atrăgător ca o vedetă de la Hollywood, şi viril

cât o herghelie de armăsari. Femeile, vampiri şi fiinţe umane deopotrivă, ar fi călcat totul în cale pentru a ajunge la el.

Cel puţin până când apucau să îi cunoască latura întunecată. Când îl apucau furiile, toată lumea, inclusiv cei din Frăţie, se punea la adăpost şi îşi făcea rugăciunile.

Ultimul dintre ei, Phury, îşi făcu apariţia şchiopătând imperceptibil. Îşi schimbase de curând proteza de gambă, iar acum etala una ultramodernă din titan şi carbon. Mulţimea de tije, balamale şi şuruburi era fixată în talpa bocancului drept.

Din cauza coamei multicolore, Phury rivaliza cu divele de la Hollywood, însă îşi respecta cu îndârjire jurământul de abstinenţă. În viaţa lui nu era loc decât pentru o singură iubire, iar aceasta îl distrugea încetul cu încetul de ani de zile.

— Unde ţi-e geamănul, frate? îl întrebă Wrath.

— Vine şi Z. E pe drum.

Întârzierea lui Zsadist nu mira pe nimeni. Z avea o aversiune ieşită din comun faţă de lume, şi o trata ca atare. Era un psihopat înnăscut, a cărui ură, îndeosebi faţă de bărbaţi, atingea cote inimaginabile. Din fericire, cu faţa lui plină de cicatrice şi părul ras, arăta cât se poate de înfiorător, aşa că oamenii se fereau din calea lui.

Răpit din sânul familiei pe când era copil, ajunsese sclav, sursă de sânge, iar stăpâna lui îl supusese la abuzuri de o cruzime nemaiîntâlnită. Un secol îi trebuise lui Phury pentru a-şi regăsi fratele, şi Z fusese la un pas de moarte din cauza torturilor îndurate, înainte de a-şi găsi salvarea.

Baia în apele sărate ale oceanului închisese rănile lui Z şi, pe lângă multitudinea de cicatrice, tatuajele îi reaminteau veşnic de anii petrecuţi în sclavie. La toate acestea îşi adăugase singur diverse piercinguri.

Pentru simplul motiv că îi plăcea senzaţia de durere.

Indubitabil, Z era cel mai periculos dintre toţi. După câte suferise, nu îi păsa de nimeni şi de nimic. Nici măcar de geamănul său.

Până şi Wrath era prudent în prezenţa lui.

În concluzie, Frăţia Pumnalului Negru era alcătuită din războinici numai unul şi unul. Ei erau singurul obstacol între exterminatori şi populaţia civilă de vampiri.

Cu braţele încrucişate pe piept, Wrath se uită la cei strânşi în cameră, îi studie, le măsură forţele, dar în special suferinţele.

Dispariţia lui Darius îi amintea că, deşi războinicii săi loveau adânc în rândurile legiunilor de ucigaşi, erau mult prea puţini pentru a face faţă valului inepuizabil de exterminatori.

Căci lumea nu ducea lipsă de oameni atraşi de violenţă şi crime.

Cifrele arătau că specia lor era în minoritate. Nu putea omite faptul că vampirii nu sunt nemuritori, sau că fraţii săi ar putea fi ucişi şi că echilibrul de forţe s-ar putea rupe într-o clipă. În favoarea duşmanilor speciei lor.

Pe dracu'. Echilibrul se rupsese deja. De când Omega crease Societatea Exterminatorilor, numărul vampirilor scăzuse atât de drastic, încât acum populaţia trăia în doar câteva grupuri izolate. Erau la un pas de dispariţie. În ciuda faptului că membrii Frăţiei erau absolut letali.

Dacă Wrath ar fi fost un alt gen de rege, dacă ar fi semănat cu tatăl lui care îşi dorise să fie căpetenia respectată şi venerată a neamului său, poate că viitorul nu ar fi arătat atât de sumbru. Însă fiul nu îi semăna tatălui. Wrath era luptător, nu conducător, mai eficient cu pumnalul în mână decât pe un tron, înconjurat de supuşi.

Îşi întoarse din nou atenţia asupra fraţilor săi. Războinicii îl priveau, în aşteptarea ordinelor. Respectul lor îi dădea o stare proastă.

— Consider moartea lui Darius un atac personal la adresa mea, începu el.

Ceilalţi îi răspunseră cu un mormăit aprobator.

Wrath scoase la iveală portmoneul şi telefonul mobil luate de la exterminatorul ucis.

— Le-am luat astă-seară de la un exterminator care pândea în spate la Screamer's. Vrea cineva să facă onorurile?

Le aruncă în sus. Phury le prinse pe amândouă şi îi azvârli telefonul lui Vishous.

Wrath se plimba dintr-un capăt la altul al salonului.

— Trebuie să ieşim din nou la vânătoare.

— Ai dreptate, mârâi Rhage.

Se auzi un foşnet metalic, apoi sunetul unui cuţit înfipt în masă.

— Trebuie să-i prindem acolo unde se pregătesc. Acolo unde *trăiesc.*

Aceasta însemna că Frăţia pornea într-o misiune de recunoaştere. Membrii Societăţii Exterminatorilor nu erau chiar proşti. Îşi schimbau centrele de operaţiuni în mod regulat, mutându-şi sediile de recrutare şi pregătire dintr-un loc în altul. Din acest motiv, războinicii-vampiri preferau să le întindă curse, folosindu-se pe ei înşişi drept momeli, şi să se lupte cu cei care îi urmăreau.

Pe vremuri, Frăția pornea ocazional la vânătoare în haită, şi lichidau zeci de exterminatori într-o singură noapte. Totuşi, rareori recurgeau la această tactică ofensivă. Raidurile erau eficiente, dar şi riscante. Astfel de lupte atrăgeau atenţia poliţiei şi era în interesul ambelor tabere să fie cât mai discrete.

— Uite-i carnetul de conducere, murmură Phury. O să caut adresa.

— Cum îl cheamă? se interesă Wrath.

— Robert Strauss.

Vishous analiza telefonul şi înjura.

— Nu găsesc mare lucru în el. Câteva chestii în lista de apeluri şi nişte numere cu apelare rapidă. Verific pe computer cine l-a sunat şi pe cine a sunat.

Wrath scrâşni din dinţi. Nerăbdarea şi furia erau un cocteil greu de înghiţit.

— Nu cred că e nevoie să vă explic că trebuie să ne mişcăm repede. N-avem de unde şti dacă exterminatorul pe care l-am omorât e cel care a plantat bomba. După cum văd eu lucrurile, trebuie să curăţăm toată zona. Îi terminăm pe toţi, cu orice preţ.

Uşa din faţă se deschise şi Zsadist păşi în casă.

Wrath îi aruncă o privire mânioasă.

— Foarte amabil că ai binevoit să apari, Z. Nu-ţi mai dădeau pace doamnele?

— Ce-ar fi să nu mă mai freci la melodie? îi replică Zsadist, după care se aşeză într-un colţ, departe de ceilalţi.

— Tu unde vei fi, stăpâne? întrebă Tohrment încet.

Dragul de Tohr. Mereu vrea să împace spiritele, schimbând subiectul, venind cu o idee nouă ori pur şi simplu apelând la forţa muşchilor.

— Aici. Voi sta aici. Dacă exterminatorul care l-a ucis pe Darius este în viaţă şi pus pe treabă, vreau să fiu uşor de găsit.

După plecarea războinicilor, Wrath trase haina pe el. Plicul de la Darius îl înţepă în coaste şi îl scoase de la curea. Pe partea din faţă era o dâră de cerneală, acolo unde bănuia că i-ar fi scris numele. Îl deschise. În momentul în care trase foaia gălbuie de hârtie, o fotografie zbură din el şi ateriză pe podea. O ridică şi desluşi vag un păr lung şi negru. O femeie.

Wrath studie foaia îndelung. Cuvintele se uneau, formând un tot neinteligibil pe care nu avea nicio şansă să îl descifreze oricât s-ar fi zgâit la el.

— Fritz! strigă el.

Majordomul sosi numaidecât.

— Citeşte-o.

Fritz apucă hârtia, lăsă fruntea în jos şi amuţi.

— Cu voce tare! se răsti Wrath.

— Ah. Îmi cer scuze, stăpâne, zise Fritz, dregându-şi glasul. „Dacă nu am apucat să discut cu tine, Tohrment îţi va da toate detaliile. Bv. Redd nr. 1188, apartament 1B. O cheamă Elizabeth Randall. P.S. Casa şi Fritz îţi aparţin dacă fata nu supravieţuieşte. Îmi pare rău că totul s-a sfârşit atât de repede. D”

— Afurisitul naibii, bombăni Wrath.

Capitolul 5

Beth se schimbase în ţinuta de noapte, adică pantaloni scurţi şi un tricou, şi tocmai îşi aranja salteaua când îl auzi pe Boo miorlăind la uşa glisantă. Pisica se învârtea neliniştită, cu ochii aţintiţi la ceva de-afară.

— Iar vrei să te duci la pisicuţa doamnei Di Gio? Ştii că ultima oară ai păţit-o.

Cineva lovi cu putere în uşa apartamentului. Beth întoarse capul, alarmată.

Se apropie de ea şi privi pe vizor. Văzând despre cine este vorba, se dădu discret la o parte şi rămase cu spatele lipit de lambriul ieftin din lemn.

Loviturile reîncepură.

— Ştiu că eşti înăuntru, zise Durul. O s-o ţin aşa toată noaptea.

Beth descuie uşa şi o deschise larg. Nici nu apucă să îi spună să se ducă naibii, că bărbatul dădu buzna înăuntru.

Boo se zbârli şi începu să mârâie.

— Încântat de cunoştinţă, fiorosule.

Gluma lui Butch suna extrem de deplasat în garsoniera ei.

— Cum ai intrat în hol? întrebă ea în timp ce închidea uşa.

— Am forţat încuietoarea.

— Ce anume te-a determinat să pătrunzi prin efracţie exact în acest bloc, domnule detectiv?

Durul ridică din umeri şi se aşeză în fotoliul ei jerpelit.

— M-am gândit să trec pe la prietena mea.

— Ce treabă ai cu mine?

— Frumos apartament ţi-ai tras, remarcă el, uitându-se în jur.

— În ce hal poţi să minţi.

— Măcar e curat. Ceea ce nu pot spune despre şandramaua mea.

Ochii lui căprui şi întunecaţi se opriră pe chipul femeii.

— Ce-ar fi să-mi spui ce-ai păţit aseară după ce ai plecat de la muncă?

Beth îşi încrucişă mâinile peste piept.

Butch chicoti încet.

— Hai, explică-mi şi mie ce-are José şi eu n-am.

— Să-ţi dau un pix şi o coală de hârtie? Lista e lungă.

— Au. Câtă răutate, rosti el, pe un ton amuzat. Ia spune-mi, chiar nu-ţi plac decât bărbaţii care sunt deja luaţi?

— Uite care-i treaba, sunt ruptă de oboseală…

— Da, ştiu, ai plecat târziu de la serviciu. Să fi fost zece fără un sfert. Am vorbit cu şeful tău. Dick zice că s-a dus la bar şi tu încă lucrai. Ai plecat pe jos, nu-i aşa? Ai luat-o pe strada Trade. Sunt sigur că aşa faci în fiecare seară. Nu mai era nimeni pe stradă. La început, cel puţin.

Beth înghiţi în sec şi privi către uşa glisantă din spatele căreia răzbătea un zgomot surd. Boo se apucă din nou să se agite şi să miaune, cu ochii pierduţi în beznă.

— Acum spune-mi ce s-a întâmplat când ai ajuns la intersecţia dintre Trade şi 10.

Privirea bărbatului se mai îmblânzi.

— De unde ştii…

— Povesteşte-mi totul, şi îţi dau cuvântul meu că jigodia aia o să şi-o ia cu vârf şi-ndesat.

*

Wrath stătea în întunericul netulburat şi urmărea silueta fiicei lui Darius. Era înaltă pentru o femeie şi avea părul negru, altceva nu distingea. Trase aer în piept, dar nu îi simţi mirosul. Îşi ţinea uşile şi ferestrele închise, iar vântul vestic aducea cu el un miros acru de gunoi.

Cu toate acestea, îi auzea murmurul vocii prin uşa închisă. Vorbea cu cineva. Cu un bărbat care, aparent, nu îi stârnea nici încredere, nici simpatie, judecând după tonul distant.

— O să încerc să nu te stresez prea tare, îi spunea individul.

Wrath o zări cum se apropie şi priveşte prin uşa cu geamuri. Se uita direct la el, însă ştia că nu îl poate vedea.

Bezna îl făcea invizibil.

Beth deschise uşa, scoase capul afară şi puse un picior în faţa pisicii care voia să iasă.

Parfumul ei ajunse la nările lui Wrath. Mirosea frumos. Ca o floare. Parcă a trandafir nocturn. Trase aer şi mai adânc în plămâni, închise ochii, şi sângele îi fremătă prin corp. Darius avusese dreptate, fata se apropia de momentul tranziţiei. Se simţea în mirosul ei. Corcitură sau nu, avea să sufere transformarea.

Beth coborî transperantele şi se întoarse spre tipul din apartament. Vocea îi răsuna mult mai limpede prin uşa deschisă. Lui Wrath îi plăcea timbrul ei uşor răguşit.

— Au traversat strada şi s-au luat după mine. Erau doi. Cel mai înalt m-a împins pe o alee şi…

Wrath deveni atent.

— M-am luptat cu el. Zău că m-am luptat. Dar era mai puternic decât mine şi pe urmă prietenul lui m-a prins de mâini, povestea ea, respirând sacadat. M-a ameninţat că îmi taie limba dacă ţip. Credeam că o să mă omoare. Serios. După asta mi-a rupt bluza şi mi-a scos sutienul. A fost cât pe-aci să fiu… Dar am reuşit să scap şi am luat-o la fugă. Avea ochii albaştri, părul şaten şi un cercel, un diamant pătrat în urechea stângă. Purta un tricou bleumarin şi bermude kaki. N-am văzut cu ce era încălţat. Prietenul lui avea părul blond şi tuns scurt, fără cercel, purta un tricou alb cu numele formaţiei Tomato Eater pe el.

Bărbatul se ridică şi veni spre ea. O prinse de umeri şi încercă să o îmbrăţişeze, însă Beth îl respinse şi se trase înapoi.

— Crezi că o să-l prinzi?

— Categoric, spuse el, clătinând din cap.

*

Butch părăsi apartamentul lui Beth Randall cu sufletul greu. Meseria lui avea părţi care îi displăceau profund, cum ar fi să vadă femei agresate. Iar cazul de faţă era cu atât mai neplăcut fiindcă o cunoştea pe Beth de ceva vreme şi

chiar o găsea atrăgătoare. Situaţia i se părea intolerabilă nu pentru că era o femeie neobişnuit de frumoasă, ci pentru că buza umflată şi vânătăile de pe gât stricau perfecţiunea trăsăturilor ei.

Beth Randall era o fiinţă absolut superbă. Avea părul lung, negru şi bogat, ochii de un albastru incredibil, pielea ca fildeşul şi o gură făcută parcă pentru a fi sărutată. Avea şi corp frumos. Picioare lungi, talie subţire şi sâni perfect proporţionaţi.

Toţi poliţiştii de la secţie erau amorezaţi de ea, iar Butch nu putea decât să o respecte pentru că niciodată nu îşi folosise farmecele ca să obţină informaţii. Atitudinea ei era mereu una profesionistă. Nu se cuplase cu niciunul, deşi majoritatea ar fi fost dispuşi să renunţe la testiculul stâng doar ca să o ţină de mână.

Un lucru era cert: agresorul făcuse o greşeală uriaşă când se luase de ea. Toţi poliţiştii îl vor căuta şi-n gaură de şarpe pe imbecil, când îi vor afla identitatea.

Iar Butch era gură spartă.

Se sui în maşină şi porni spre Spitalul St. Francis, situat în partea opusă a oraşului. Parcă în faţa camerei de urgenţe şi intră.

Paznicul de la uşă îi zâmbi.

— Aveţi treabă la morgă, domnule detectiv?

— Nu, am venit în vizită la un amic.

Bărbatul legănă din cap şi îi făcu loc să treacă.

Butch traversă sala de aşteptare de la Urgenţe, înţesată de plante artificiale, reviste jerpelite şi oameni speriaţi. Trecu de uşile duble şi pătrunse în spaţiul alb al sectorului aseptic. Salută din cap asistentele şi medicii cunoscuţi şi se îndreptă către zona de triaj.

— Salutare, Doug. Îl ştii pe individul pe care l-am adus cu nasul spart?

Medicul ridică ochii din fişa pe care o studia.

— Da. Îl externăm în curând. E în salonul 28, la capătul culoarului, răspunse doctorul şi pufni într-un râs înfundat. Să ştii de la mine că nasul e ultimul dintre necazurile lui. O să vorbească piţigăiat o perioadă.

— Mersi de informaţie. Apropo, ce-ţi mai face nevasta?

— E bine. Trebuie să nască săptămâna viitoare.

— Să mă ţii la curent.

Butch porni către capătul culoarului. Înainte să intre în salonul 28, se uită prevăzător în jur. Linişte şi pace. Nici urmă de angajaţi, vizitatori sau pacienţi.

Deschise uşa şi vârî capul înăuntru.

Billy Riddle ridică capul de pe pernă. Avea un bandaj alb sub nas, ca pentru a nu-i lăsa creierul să se scurgă afară.

— Cum merge treaba, domnule ofiţer? Aţi găsit vinovatul? Or să mă externeze şi m-aş simţi mai împăcat dacă aş şti că l-aţi arestat.

Butch închise uşa şi trase discret zăvorul.

Traversă camera zâmbind, cu ochii la diamantul pătrat din urechea stângă a individului.

— Ei, Billy, ce-ţi mai face nasul?

— Bine. Iar asistenta e bună rău…

Butch îl prinse de tricoul albastru şi-l săltă din pat. Apoi îl izbi de perete cu atâta forţă, încât aparatul din spatele patului se clătină.

Îşi apropie faţa de el aşa de tare, încât s-ar fi putut săruta.

— Te-ai distrat bine aseară?

Billy înălţă ochii albaştri spre el.

— Despre ce vorbiţi?

— Ai fost identificat. De femeia pe care ai vrut să o violezi.

— N-am fost eu ăla!

— Pe dracu’ n-ai fost! Dacă mai adaug şi ameninţarea că îi tai limba, cred că te pot trimite direct la puşcăria din Dannemora. Ia spune-mi tu mie, Billy, ţi-ai tras-o vreodată cu-n bărbat? Pun pariu că o să faci furori. Un alb frumuşel, aşa ca tine.

Individul îngălbeni.

— Nici n-am atins-o.

— Uite cum stau lucrurile, Billy. Dacă eşti sincer şi-mi

spui unde-l găsesc pe amicul tău, s-ar putea să ieşi de aici pe picioarele tale. Altminteri, te duc cu targa la secţie.

Billy păru să analizeze oferta, câteva clipe. După care rosti pe nerăsuflate:

— Ea a cerut-o! M-a implorat să…

Genunchiul lui Butch se opri între picioarele lui Billy, care slobozi un scâncet ascuţit.

— De-aia n-o să te poţi pişa din picioare câteva săptămâni?

Golanul începu să bolborosească ceva. Butch îi dădu drumul şi îl privi cum se prelinge pe lângă perete până la podea. La vederea cătuşelor, scâncetele se înteţiră.

Butch îl răsuci, îi strânse încheieturile la spate fără pic de milă şi îi puse cătuşele.

— Eşti arestat. Orice vei spune poate fi folosit împotriva ta la proces. Ai dreptul la un avocat…

— Ai idee cine-i tata? zbieră Billy, cu forţe noi. O să te dea afară din poliţie.

— Dacă nu îţi permiţi un avocat, vei primi unul din oficiu. Îţi înţelegi drepturile?

— Du-te-n mă-ta!

Butch îl prinse de ceafă şi îl presă cu nasul rănit de linoleum.

— Îţi înţelegi drepturile?

Billy scoase un geamăt şi clătină din cap, lăsând o dâră de sânge pe podea.

— Minunat. Acum să ne ocupăm de hârțogărie. Trebuie să facem totul ca la carte.

Capitolul 6

— Stai cuminte, Boo.

Beth trase un pumn în pernă şi se răsuci pe cealaltă parte ca să vadă pisica.

Animalul se uită la ea şi mieună. În lumina slabă care venea dinspre bucătărie, îl zări pe Boo zgrepţănând la uşa cu geamuri.

— Nici să nu te gândeşti. Tu eşti pisică de casă. De casă, pricepi? Crede-mă pe mine, afară nu e deloc aşa de minunat pe cât pare.

Beth închise ochii, dar la auzul unui alt mieunat trase o înjurătură şi azvârli plapuma cât colo. Se duse la uşă şi privi afară.

Atunci îl observă pe bărbat. Stătea lipit de zidul din fundul curţii interioare, o siluetă mult mai masivă decât umbra familiară a tomberoanelor şi a mesei de picnic acoperită cu muşchi.

Cu degete tremurânde, femeia verifică încuietoarea uşii, apoi ferestrele. Amândouă erau încuiate. Coborî jaluzelele, îşi luă telefonul mobil şi se trase câţiva paşi înapoi, alături de Boo.

Bărbatul se mişcase.

La dracu'!

Venea către ea. Mai verifică o dată zăvorul, se dădu în spate şi se împiedică de marginea saltelei. Se dezechilibră, telefonul îi scăpă din mână şi căzu rostogolindu-se pe podea. Beth se prăbuşi pe saltea cu toată greutatea, iar capul i se zdruncină sub forţa impactului.

Şi atunci un lucru straniu se petrecu. Uşa se deschise, ca şi când nu fusese încuiată, ca şi când nu ea trăsese zăvorul, cu mâna ei.

Lungită la pământ, Beth se opinti în picioare, mototolind cearşafurile în încercarea disperată de a se îndepărta de el. Era absolut uriaş, cu umerii săi laţi precum grinzile unei case şi coapsele de grosimea trunchiului ei. Nu îi distingea chipul, dar ameninţarea pe care o degaja întreaga lui fiinţă era ca un pistol îndreptat spre pieptul ei.

Se târa pe podea, tânguindu-se încet, iar palmele şi genunchii îi scârţâiau la atingerea parchetului. În spatele său, paşii bărbatului cădeau asemeni tunetului, tot mai puternici şi mai hotărâţi. Ghemuită ca un animal, orbită de spaimă, Beth se izbi de măsuţa din hol, însă nu simţi niciun strop de durere.

Cu faţa scăldată în lacrimi, Beth cerşi îndurare şi întinse braţul spre clanţa uşii de la intrare.

Se trezi, cu gura larg deschisă, într-un zgomot asurzitor ce tulbura liniştea zorilor.

Era chiar ea. Ţipa din toţi rărunchii.

Închise gura şi vuietul din urechi încetă. Sări din pat şi se duse la uşa glisantă, cu sufletul bucuros la vederea soarelui dimineţii. După ce-i veni inima la loc, Beth trase aer în piept şi verifică uşa.

Zăvorul era tras. Curtea interioară era pustie. Totul era normal.

Râse scurt. Era firesc să aibă coşmaruri după câte păţise cu o noapte în urmă. O perioadă de acum încolo, avea să tresară probabil la cel mai mic sunet.

Se îndreptă spre duş. Se simţea extenuată, dar abia aştepta să evadeze din singurătatea apartamentului. Îi era dor de agitaţia din redacţie, voia să fie înconjurată de oameni, de telefoane, de ziare. Acolo se va simţi în siguranţă.

Nu apucă bine să pună piciorul în baie, că o durere scurtă o săgetă în talpă. Îndoi genunchiul şi smulse un ciob din călcâi. În momentul în care se aplecă, descoperi pe jos cioburile împrăştiate ale fructierei de pe măsuţa din hol.

Se apucă să strângă mizeria, supărată.

Probabil o dărâmase când venise acasă, după atac.

*

Wrath intră în adăpostul de sub conacul lui Darius şi imediat îl cuprinse o stare de oboseală. Încuie uşa în urma sa, scăpă de armele pe care le purta la el şi trase un cufăr vechi din dulap. Deschise capacul şi scoase bombănind o lespede din marmură neagră. Era lungă de 1,20 metri şi groasă de 10 centimetri, iar Wrath o aşeză în mijlocul camerei. După aceea, luă din cufăr un săculeţ din catifea pe care îl azvârli pe pat.

Se dezbrăcă, îşi făcu duş, se bărbieri şi reveni în cameră în pielea goală. Desfăcu funda din mătase de la gura săculeţului şi răsturnă pe lespede diamantele neşlefuite, de dimensiunea unor pietricele. Dădu drumul

sacului, care pluti domol până la podea.

Wrath lăsă capul în pământ şi rosti cuvintele vechi, din limba mamei sale, silabe ce urcau şi coborau odată cu respiraţia lui, într-un omagiu adus celui mort. Când termină, se aşeză în genunchi pe lespede, peste diamantele care îi străpungeau carnea. Se sprijini pe călcâie, îşi puse palmele pe coapse, şi închise ochii.

Potrivit ritualului funerar, trebuia să îşi petreacă ziua în nemişcare, să pătimească, să sângereze în amintirea prietenului său.

Îi apăru în minte fiica lui Darius.

Nu s-ar fi cuvenit să îi pătrundă în casă aşa cum o făcuse. O speriase de moarte, când scopul său fusese, de fapt, să se prezinte şi să îi explice de ce va avea nevoie de el în scurt timp. Intenţionase să-i mai spună că îl va pedepsi pe bărbatul care o rănise.

Mda, totul decursese de minune. Lin ca un drum cu hârtoape.

În clipa în care intrase în apartamentul ei, femeia se speriase atât de rău, încât se văzuse obligat să îi şteargă amintirile şi să îi inducă o transă uşoară pentru a o calma. După ce o întinsese pe pat, îşi propusese să plece, însă nu reuşise. Rămăsese la capul ei, privind contrastul tulbure dintre părul negru şi faţa albă de pernă, inspirându-i parfumul.

Mistuit de dorinţă.

Înainte de plecare, se asigurase că uşile şi ferestrele sunt încuiate. Apoi, o mai privise o dată. Gândul îi fugise la tatăl ei.

Wrath se concentră asupra durerii care îi paraliza coapsele.

În timp ce sângele său înroşea lespedea, văzu chipul războinicului său şi simţi legătura care îi unise în viaţă.

Trebuia să onoreze ultima dorinţă a fratelui său. Măcar atât îi datora, după anii închinaţi ocrotirii speciei lor.

Hibrid sau nu, fiica lui Darius nu va merge prin noapte neprotejată. Şi nu va trece prin transformare de una singură.

Dumnezeu să o ajute.

*

Butch termină dosarul lui Billy Riddle pe la ora şase dimineaţa. Tipul se arătase atât de lezat să împartă o celulă cu tot soiul de traficanţi de droguri şi borfaşi, încât Butch avusese grijă să strecoare în raport cât mai multe greşeli ortografice cu putinţă. Apoi, colac peste pupăză, angajaţii de la Biroul de Procesare a Datelor s-au arătat atât de dezorientaţi, încât a durat o vreme până să decidă ce formulare trebuia să completeze.

Pe urmă, s-au stricat imprimantele. Toate cele douăzeci şi trei de imprimante.

Cu toate acestea, Riddle nu mai avea mult de aşteptat. Tatăl său era într-adevăr un om influent, senator al Statelor Unite. Un avocat tare avea să-l scoată din închisoare cât ai bate din palme. Probabil în mai puţin de o oră.

Fiindcă aşa funcţionează justiţia în cazul unora. Cine are bani scapă.

A nu se înţelege că Butch era cumva ranchiunos.

Ieşind pe hol, dădu cu ochii de unul dintre „oaspeţii” lor obişnuiţi. Cherry Pie abia fusese eliberată din sectorul pentru femei. Numele său real era Mary Mulcahy şi, din câte auzise Butch, se apucase de prostituţie cu vreo doi ani înainte.

— ’Neaţa, domnule detectiv, îl salută ea, pe un ton pisicos.

Rujul roşu i se adunase în colţurile gurii, iar tuşul negru i se scursese pe obraji. *Ar putea fi drăguţă,* gândi Butch, *dacă n-ar mai trage atâta cocaină pe nas şi-ar dormi vreo lună.*

— Te duci singur acasă?

— Ca de obicei, răspunse el, deschizând uşa şi ieşind odată cu ea.

— Nu te-ai săturat s-o tot faci cu sora lui stânga?

Butch râse, apoi se lăsă liniştea şi amândoi ridicară

privirile către cer.

— Care mai e viaţa ta, Cherry?

— Toate-s bune şi frumoase.

Femeia puse o ţigară între buze şi o aprinse, măsurându-l din priviri.

— Dacă observi că îţi creşte păr în palmă, poţi să mă suni. Cu tine o fac pe gratis, că eşti al naibii de arătos. Da' vezi să nu mă pârăşti lui Big Daddy c-am zis aşa ceva.

Dădu afară un rotocol de fum şi îşi mângâie absentă urechea stângă sfâşiată. Bucata superioară lipsea cu desăvârşire.

Peştele ei era un dement.

Coborâră împreună treptele din ciment.

— Te-ai interesat de programul despre care ţi-am spus? o întrebă Butch când ajunseseră pe trotuar.

Ajuta un amic să înfiinţeze un grup de sprijin pentru prostituate, care să le convingă să renunţe la proxeneţii lor şi să se lase de meserie.

— Da, normal. E promiţător, zise ea, aruncându-i un zâmbet. Pe curând.

— Ai grijă de tine.

Cherry se întoarse cu spatele la el şi se plesni peste fund.

— Gândeşte-te că ăsta ar putea fi al tău.

Butch o urmări câteva secunde cum se îndepărtează cu paşi ţanţoşi. După aceea, se urcă într-o maşină fără însemne şi, sub un impuls de moment, porni spre zona în care era situat Screamer's, în partea opusă a oraşului. Trase în faţă la McGrider's. Cincisprezece minute mai târziu, din cârciumă ieşi o femeie în blugi strâmţi şi un tricou negru, scurt. Clipi de câteva ori, neobişnuită cu lumina de afară.

Zărindu-i maşina, îşi flutură părul roşcat şi veni spre el. Butch coborî geamul, femeia se aplecă şi îl sărută pe gură.

— A trecut ceva timp de când nu te-am mai văzut. Te-a năpădit singurătatea, Butch? spuse ea, fără să-şi dezlipească buzele de el.

Mirosea a bere şi a lichior de vişine, parfumul oricărui barman la finalul programului.

— Urcă, îi zise el.

Femeia ocoli maşina şi se aşeză pe scaunul din dreapta. Porniră în direcţia râului, discutând despre cum îşi petrecuse noaptea. Spre nemulţumirea ei, bacşişurile fuseseră din nou mici. Şi o dureau picioarele după cât alergase în spatele tejghelei.

Butch opri sub podul de pe Hudson, care unea cele două jumătăţi ale oraşului. Se asigură că sunt destul de departe de vagabonzii lungiţi pe paturile lor din zdrenţe. Nu avea chef de public.

Trebuia să îi recunoască meritele lui Abby: tipa era cât se poate de expeditivă. Nici nu apucase să oprească motorul, că ea îi desfăcuse deja pantalonii şi îl masturba. Butch trase scaunul în spate, Abby se urcă pe el şi începu să se frece cu nasul de gâtul lui. Privi dincolo de părul ei ondulat permanent, către apă.

Răsăritul e atât de frumos, medită el, *când soarele străluceşte peste rău.*

— Mă iubeşti? îi şopti ea în ureche.

— Bineînţeles.

Îi dădu părul pe spate şi se uită în ochii ei. Erau goi. Nu conta că stătea acolo cu el sau cu un alt bărbat, şi din acest motiv relaţia lor funcţiona impecabil.

Inima lui Butch era la fel de goală ca privirea ei.

Capitolul 7

În clipa în care domnul X traversă parcarea, îndreptându-se către Academia de Arte Marţiale din Caldwell, simţi aroma gogoșăriei de peste drum. Mirosul acela minunat şi gros de făină, zahăr şi ulei încins plutea greu prin aerul dimineţii. Se uită în spate la bărbatul cu două cutii în alb şi roz la subraţ şi un termos uriaş în cealaltă mână.

Ar fi un mod plăcut de a-mi începe ziua, medită domnul X.

Domnul X urcă pe trotuarul de sub marchiza vopsită în roşu şi auriu a academiei. Se opri şi se aplecă, adunând de pe jos un pahar din plastic. Fostul său posesor lăsase pe fund un deget de suc astfel încât mucurile ţigărilor sale să poată pluti liniştite în aşteptarea cuiva care să le arunce la gunoi. Azvârli amestecul scârbos la un coş de gunoi şi descuie uşile academiei.

Noaptea trecută, Societatea Exterminatorilor obţinuse o victorie importantă, iar el fusese eroul evenimentului. Darius era un adversar redutabil şi membru al Frăţiei Pumnalului Negru. Aşadar, un trofeu cu atât mai preţios.

Păcat că nu rămăsese nimic din cadavru ca să îl poată expune pe un perete, dar bomba funcţionase chiar mai bine decât preconizase. Era acasă şi trăgea cu urechea la transmisiunile poliţiei, când aflase vestea. Operaţiunea se derulase exact cum plănuise. Impecabil executată, perfect anonimă.

Absolut fatală.

Se căznea să îşi aducă aminte când fusese eliminat ultima oară un membru al Frăţiei. Acum zeci de ani, când el nici nu făcea parte din Societate, asta era cert. Se aşteptase să primească felicitări, deşi onorurile nu îl entuziasmau. Se gândise că va obţine chiar o răsplată, poate o sferă de influenţă mai mare, ori o zonă de acţiune mai extinsă.

Dar recompensa… ei bine, recompensa depăşise aşteptările sale.

Omega îl vizitase cu o oră înainte de răsărit. Şi îi conferise toate drepturile şi privilegiile unui Supraexterminator.

Conducător al Societăţii Exterminatorilor.

Era o responsabilitate uriaşă. Exact ce îşi dorise domnul X.

Puterea era singura recompensă care îl interesa.

Se îndreptă spre birou, cu paşi mari şi apăsaţi. Primele cursuri începeau la ora 9, prin urmare avea suficient timp să traseze câteva reguli noi pentru subalternii săi.

Primul impuls, după plecarea lui Omega, fusese să trimită o înştiinţare tuturor, însă ar fi fost un gest nechibzuit din partea lui. Un conducător nu vorbeşte în pripă şi nu aleargă pe podium spre a fi adulat de mulţime. Orgoliul era rădăcina tuturor relelor.

Aşadar, în loc să se încoroneze singur ca un nerod, se aşezase pe un şezlong şi contemplase pajiştea din spatele casei, în lumina proaspătă a zorilor, analizase punctele tari şi slabe ale organizaţiei, iar instinctul îl învăţase cum să le gestioneze pe amândouă. Din învălmăşeala de imagini şi gânduri, se născuseră forme. Viitorul se contura limpede.

Aşezat la birou, se conectă la site-ul Societăţii şi anunţă o schimbare la nivelul conducerii. Apoi solicită tuturor exterminatorilor să vină la academie la ora patru după-amiaza, conştient că unii dintre ei aveau mult de mers, dar nu mai mult de opt ore cu maşina. Cei absenţi vor fi eliminaţi din Societate şi vânaţi fără milă.

Rareori se întâmpla ca toţi exterminatorii să se adune la un loc. În momentul de faţă, numărul lor varia între cincizeci şi şaizeci de membri, în funcţie de câţi cădeau victimă vampirilor şi câţi erau recrutaţi. Cu toţii locuiau în regiunea New England. Concentrarea lor cu precădere în nord-estul Statelor Unite era determinată de răspândirea vampirilor în această zonă. Dacă aceştia se mutau, Societatea îi urma.

Aşa procedau de generaţii întregi, de la începutul acestui război.

Domnul X înţelegea importanţa de a-i strânge pe exterminatorii din Caldwell laolaltă. Cu toate că îi ştia pe majoritatea, pe unii chiar foarte bine, trebuia să fie văzut de ei, să fie auzit şi cântărit de aceştia. Mai ales că intenţiona să facă modificări tactice.

Fixarea întâlnirii în plină zi era, de asemenea, un element crucial, asigurându-se astfel că nu vor fi atacaţi de Frăţie. În ceea ce-i privea pe angajaţii academiei, acestora le putea spune că are loc un seminar despre artele marţiale. Întrunirea avea să se desfăşoare în sala de conferinţe de la subsol, cu uşile închise, ca să nu fie deranjaţi de nimeni.

Înainte de a se deconecta, publică pe site o relatare a morţii lui Darius, fiindcă voia ca exterminatorii să o vadă scris negru pe alb. Explică în detaliu ce bombă folosise, cum o fabricase de la zero, şi cum legase detonatorul la sistemul de aprindere al maşinii. Era atât de simplu, odată bomba plasată. Nu mai rămânea decât să o armezi, iar când cineva voia să pornească motorul, era făcut scrum.

Pentru doar o secundă de satisfacţie, îl urmărise pe Darius un an întreg, îl spionase pas cu pas, îi învăţase toate tabieturile.

Astfel, cu două zile în urmă, domnul X pătrunsese în service-ul de la Greene Brothers BMW, unde se găsea maşina vampirului. Plasase bomba, iar seara trecută domnul X trecuse pe lângă maşină şi activase detonatorul cu ajutorul unui radiotransmiţător.

Nu pomeni nimic despre lungul efort care dusese la eliminarea vampirului. Voia se le dea impresia exterminatorilor că este capabil de o acţiune de geniu, fără să-şi bată prea tare capul cu ea. Imaginea pe care şi-o crea şi modul în care era perceput de către ceilalţi jucau un rol cheie în consolidarea unei poziţii dominante, iar domnul X voia să se impună drept un comandant credibil fără întârziere.

După ce se deconectă, se lăsă pe spătarul scaunului, unindu-şi vârfurile degetelor. De când intrase în Societate, obiectivul principal fusese diminuarea numărului de vampiri

prin exterminarea civililor. Fireşte, acesta rămânea esenţial, însă primul său decret impunea o modificare a strategiei. Dacă doreau să câştige cu orice preţ, atunci membrii Frăţiei trebuiau să dispară. Lipsiţi de protecţia celor şase războinici, civilii aveau să fie complet neajutoraţi în faţa exterminatorilor.

Tactica nu era deloc una nouă. Fusese încercată şi cu alte ocazii, în trecut, dar întotdeauna renunţaseră la ea, căci Fraţii se dovediseră fie prea agresivi, fie prea abili pentru a-i lichida. Acum, însă, moartea lui Darius reprezenta un moment propice pentru ei.

Se impunea o schimbare. În momentul de faţă, Frăţia îi nimicea cu sutele an de an, obligându-i să acopere golurile cu ucigaşi noi, lipsiţi de experienţă. Recruţii erau o mare bătaie de cap. Erau greu de găsit, greu de introdus în Societate şi mai puţin eficienţi decât veteranii.

Nevoia constantă de a racola noi membri punea Societatea într-o situaţie critică. Centrele de pregătire, precum Academia de Arte Marţiale din Caldwell, jucau un rol important în identificarea şi înrolarea de combatanţi, dar îi şi făceau vulnerabili. Pentru a se feri de poliţie şi de atacurile Frăţiei erau obligaţi să dea dovadă de vigilenţă şi să îşi mute centrele de operaţiuni în mod frecvent. Această instabilitate le perturba activitatea, dar cum altfel ar fi putut Societatea să recruteze forţe proaspete şi să îşi apere bazele împotriva ambuscadelor?

Domnul X clătină sceptic din cap. La un moment dat trebuia să numească un secund, dar nu intenţiona să aleagă unul provizoriu.

Din fericire, planurile sale nu erau din cale-afară de complicate. Strategie militară elementară. Trebuia să mobilizeze trupele. Să le coordoneze. Să obţină informaţii despre inamic. Să atace în mod organizat şi disciplinat.

Mobilizarea trupelor începea chiar în acea după-amiază.

În ceea ce privea coordonarea lor, avea să-i împartă în detaşamente, insistând ca asasinii să participe la întâlniri periodice cu el.

Cât despre informaţii, dacă voiau într-adevăr să elimine Frăţia, era să esenţial să dea de urma Fraţilor. Se anunţa a fi o treabă dificilă, dar nu imposibilă. Războinicii erau precauţi şi discreţi, însă populaţia civilă lua legătura cu ei din când în când. În definitiv trebuiau şi ei să se hrănească, şi nu o puteau face între ei. Aveau nevoie de sânge de femeie.

Iar femeile, deşi majoritatea erau protejate ca nişte opere de artă, aveau taţi ori fraţi care puteau fi convinşi să vorbească. Dacă le dădeau imboldul necesar, bărbaţii erau dispuşi să dezvăluie unde se duc şi cu cine se întâlnesc femeile. Iar astfel Frăţia avea să fie descoperită.

Aceasta era cheia strategiei sale: un program bine organizat de capturare şi convingere, axat pe bărbaţii civili şi pe puţinele femei care îşi părăseau adăpostul, care să îi conducă în cele din urmă la Fraţi. Era inevitabil. Fie pentru că Fraţii aveau să afle despre abuzurile asupra civililor şi ieşeau la lumină, gata de luptă. Fie pentru că cineva avea să le deconspire ascunzişurile.

Cea mai mare realizare ar fi fost să descopere unde stăteau războinicii pe timpul zilei. Asasinarea lor în miezul zilei, când aceştia erau extrem de vulnerabili, era strategia cu cele mai mari şanse de reuşită şi cu cele mai puţine victime în rândul exterminatorilor.

Să ucizi un vampiri civil era doar puţin mai dificil decât să ucizi un om normal. Dacă îi tăiai, sângerau, dacă îi împuşcai, cădeau laţi, iar dacă îi scoteai la lumina soarelui, se făceau scrum.

Dar să omori un membru al Frăţiei era cu totul altceva. Aceştia erau monstruos de puternici, erau luptători excepţionali şi se vindecau repede. Erau o categorie cu totul aparte. În confruntarea cu ei, aveai o singură şansă. Dacă nu izbuteai să aplici lovitura mortală, nu mai scăpai cu viaţă.

Domnul X se ridică de la birou şi se opri o clipă în dreptul ferestrei, studiindu-şi reflexia. Păr alburiu, piele alburie, ochi alburii. Înainte de a intra în societate, fusese roşcat. Acum nici nu îşi mai amintea de vechea lui

înfăţişare.

Îşi vedea, însă, foarte limpede viitorul. Viitorul său şi al Societăţii.

Încuie uşa şi coborî prin holul pavat până la arena principală. Se postă lângă intrare, salutând din cap cursanţii veniţi pentru antrenamentul de jiu-jitsu. Aceasta era grupa lui preferată, câţiva tineri cu vârste cuprinse între optsprezece şi douăzeci şi patru de ani, în care îşi pusese mari speranţe. Privindu-i cum trec, îmbrăcaţi în *gi*-uri albe, strânse cu centuri, cum fac o plecăciune în faţa lui şi i se adresează cu apelativul *sensei,* domnul X îi măsura, le studia mişcările ochilor, ţinuta corpului, starea sufletească.

Deşi cursanţii se aliniaseră în faţa lui, gata de antrenament, el continua să îi examineze, mereu în căutare de potenţiali recruţi. Îl interesa amestecul de forţă fizică, inteligenţă şi ură nestăpânită.

În anii ’50, când primise propunerea de a intra în Societatea Exterminatorilor, era doar un golan de şaptesprezece ani închis într-un centru pentru reeducarea delincvenţilor juvenili. Cu un an înainte, îşi înjunghiase tatăl în piept, după ce nenorocitul îl lovise pentru a nu ştiu câta oară cu sticla de bere în cap. Sperase să îl trimită pe lumea cealaltă, însă, din păcate, tatăl său scăpase cu viaţă şi apucase să se întoarcă acasă şi s-o omoare pe mama domnului X.

Cel puţin dragul său părinte avusese înţelepciunea de a-şi zbura creierii la final. Domnul X descoperise cadavrul când trecuse pe acasă, chiar înainte de a fi prins şi închis.

În ziua aceea, când îşi văzuse tatăl întins pe jos, la picioarele lui, domnul X descoperise că faptul de a ţipa la un mort nu îţi aduce niciun strop de mulţumire sufletească. În definitiv, nu te poţi răzbuna pe cineva care nu mai există.

Având în vedere din cine se trăgea, nu era o întâmplare că sângele domnului X clocotea de violenţă şi ură. Iar uciderea vampirilor era una dintre puţinele modalităţi unanim acceptate de a-şi satisface pornirile criminale. Armata i se părea plictisitoare. Prea multe reguli. În plus, trebuia să aştepţi să apară un duşman şi abia pe

urmă să treci la treabă. Iar crimele în serie ar fi fost o activitatea mult prea modestă.

Societatea îi oferea altceva. Avea tot ceea ce îşi dorise vreodată. Fonduri nelimitate. Prilejul de a ucide imediat ce apune soarele. Şi, fireşte, mai presus de orice, ocazia de a forma generaţia următoare.

Trebuise să îşi vândă sufletul pentru a fi acceptat. Asta nu constituise o piedică. După câte pătimise de pe urma tatălui său, nu prea mai avea oricum suflet.

În sinea lui, socotea că făcuse o afacere profitabilă. Rămânea tânăr şi sănătos până în clipa morţii. Ştia că moartea nu îi va fi cauzată de vreo afecţiune biologică, precum cancerul sau bolile cardiace, ci doar de propria capacitate de a se apăra.

Datorită lui Omega, abilităţile sale fizice erau superioare celor umane, avea vederea perfectă şi făcea ce îi plăcea mai mult. Impotenţa îl supărase puţin, la început, dar se obişnuise cu ea. Cât despre faptul că nu avea să mai consume hrană sau băutură… ei bine, aceasta nu era o mare problemă, fiindcă nu fusese niciodată un gurmand.

De altfel, vărsarea de sânge era mult mai plăcută decât mâncarea ori sexul.

Uşa academiei se deschise brusc şi domnul X aruncă o privire încruntată peste umăr. Era Billy Riddle, cu ochii învineţiţi şi un bandaj la nas.

Domnul X ridică din sprâncene.

— Stai pe margine azi, Riddle?

— Da, *sensei,* răspunse Billy, plecându-şi capul. Dar n-am vrut să lipsesc.

— Foarte frumos din partea ta, îi spuse domnul X, luându-l de după umeri. Îmi place dăruirea ta. Ia ascultă aici, ce-ai zice să te ocupi tu de încălzire astăzi?

Billy făcu o plecăciune adâncă, îndoindu-şi spinarea lată aproape paralel cu podeaua.

— Da, *sensei.*

— Treci la treabă, atunci. Şi vezi să nu-i menajezi, adăugă domnul X, bătându-l pe umăr.

Ochii lui Billy sticleau de mândrie.

Domnul X clătină satisfăcut din cap.
— Mă bucur că înţelegi cum merg lucrurile.

*

Când Beth ieşi din bloc, observă cu nemulţumire maşina fără însemne a poliţiei, parcată pe partea opusă a străzii. José coborî şi veni în fugă spre ea.
— Am auzit ce-ai păţit, rosti el, cu privirile pironite pe buzele femeii. Cum te simţi?
— Mai bine.
— Te duc eu cu maşina la serviciu.
— Mulţumesc, dar vreau să merg pe jos.
După expresia feţei, se vedea că José nu avea de gând să renunţe cu una, cu două, şi Beth îl prinse uşor de braţ.
— N-o să mă las stăpânită de frică. Odată şi-odată, tot va trebui să trec pe lângă aleea cu pricina, şi prefer să o fac dimineaţa, pe lumină.
José dădu înţelegător din cap.
— Fie, cum doreşti. Dar seara chemi un taxi sau pe cineva de la secţie să te ducă acasă.
— José…
— Mă bucur că eşti de acord cu mine.
Începu să traverseze strada.
— Ai auzit ce-a făcut Butch O'Neal aseară?
Aproape că nu îi venea să întrebe.
— Ce-a făcut?
— I-a făcut o scurtă vizită golanului nostru. Din câte-am înţeles, doctorii au trebuit să-i pună nasul la loc, după ce-a terminat Butch cu el.
José deschise portiera şi intră în maşină.
— Ne mai vedem pe ziua de azi?
— Sigur. Vreau să aflu mai multe despre bombă.
— Îmi imaginam eu. Pe curând.
Îi făcu semn cu mâna şi demară.

*

La ora trei după-amiaza, Beth nu ajunsese încă la secţia de poliţie. Toată redacţia voise să afle despre calvarul prin care trecuse, apoi Tony o invitase la un prânz. Întoarsă în micul său birou, îşi petrecuse după-amiaza ronţăind pastile antiacide şi verificându-şi e-mailurile.

Era conştientă că are de lucru, că trebuie să termine articolul despre armele descoperite de poliţişti, dar nu reuşea să se concentreze. Oricum nu era presată de vreun termen-limită. Dick nu se grăbea să-i aloce spaţiu pe prima pagină, la secţiunea „Ştiri locale”.

În niciun caz. Ea se ocupa doar de redactare. Ultimele două articole pe care i le aruncase pe birou erau ale „băieţilor”, şi Dick îi ceruse să verifice veridicitatea faptelor. Obsesia lui pentru exactitate, dezvoltată în perioada când lucrase pentru *New York Times,* era, la drept vorbind, una dintre calităţile sale. Păcat că nu se arăta la fel de atent la eforturile altora. Deşi corecturile lui Beth înroşeau articolele revizuite, Dick nu considera de cuviinţă să îi treacă numele alături de cel al autorului.

Se apropia de ora şase când Beth termină în sfârşit de redactat articolele. Le aşeză pe biroul lui Dick, gândindu-se să sară peste vizita la poliţie. Butch îi luase declaraţia cu o seară înainte, iar rolul ei se încheiase. Dar mai presus de asta, o deranja ideea de a se afla sub acelaşi acoperiş cu agresorul, chiar dacă acesta era închis într-o celulă.

Pe deasupra, era epuizată.

— Beth!

Tresări la auzul vocii lui Dick.

— Mă grăbesc. Trebuie să ajung la poliţie, îi strigă ea peste umăr, ştiind că tehnica sa de eschivă nu îl va descuraja mult timp, dar cel puţin o ajuta să scape de el în acea seară.

În plus, voia să afle mai multe amănunte despre bomba din maşină.

Părăsi în grabă biroul şi merse şase străzi spre est. Clădirea secţiei de poliţie era exemplul clasic de arhitectură urbană din anii ’60. Fusese destul de îndrăzneaţă pentru

acele vremuri, cu cele două etaje ale sale, o multitudine de coridoare întortocheate, ziduri din ciment cenuşiu şi o sumedenie de ferestre înguste. Îmbătrânea fără pic de graţie. Dâre negre îi coborau pe toate laturile, ca şi cum ar fi avut o rană sângerândă în acoperiş, iar interiorul nu părea nici el mai sănătos. Nu vedeai altceva decât un linoleum verde decolorat, lambriuri din imitaţie de lemn şi ornamente cafenii ciobite. După patruzeci de ani de curăţenie periodică, murdăria cea mai încăpăţânată se infiltrase în toate crăpăturile şi fisurile, iar negreala nu mai putea fi scoasă decât cu pistolul de pulverizat şi, poate, cu periuţa de dinţi.

Ori poate cu un ordin judecătoresc de evacuare.

Toţi poliţiştii se arătară extrem de curtenitori la venirea ei. Nici nu apucase să intre bine în clădire, şi ei forfoteau deja în jurul ei. După discuţii interminabile, timp în care se căznise să nu o năpădească lacrimile, ajunse la dispecerat şi schimbă câteva cuvinte cu cei doi tinerei de la ghişeu. Arestaseră câteva persoane pentru prostituţie şi trafic de droguri, dar, în rest, fusese o zi liniştită. Beth era pe punct de plecare, când Butch îşi făcu apariţia pe uşa din spate.

Purta blugi şi cămaşă, iar în mână ţinea un hanorac roşu. Ochii lui Beth zăboviră asupra tocului de armă prins peste umerii săi laţi. Patul negru al pistolului strălucea cu fiecare mişcare a braţului. Părul său negru era încă umed, de parcă abia acum venea de acasă.

Lucru probabil adevărat, ţinând cont cât de ocupat fusese cu o noapte în urmă.

Butch veni direct la ea.

— Ai timp să discutăm puţin?

— Da, spuse ea şi clătină din cap.

Intrară într-una din camerele de interogatoriu.

— Camerele de luat vederi şi microfoanele sunt oprite, să ştii, începu el.

— Nu aşa procedezi tu mereu?

Bărbatul zâmbi şi se aşeză la masă, împreunându-şi degetele.

— Voiam să te avertizez că Billy Riddle a fost eliberat pe cauţiune. Azi-dimineaţă.

Beth îşi trase un scaun.

— Aşa îl cheamă? Billy Riddle? Faci mişto de mine?

Butch clătină din cap, în semn că nu-i ardea de glume.

— Are optsprezece ani. Fără antecedente penale ca adult, dar m-am dus la Tribunalul pentru minori şi i-am văzut cazierul. Tare neastâmpărat a fost. Agresiune sexuală, hărţuire, furturi mărunte. Taică-su e nu ştiu ce mare grangur, aşa că puştiul are un avocat dat naibii. Dar am vorbit cu procuroarea. O să îl strângă cu uşa până recunoaşte, ca să nu trebuiască să mai depui mărturie.

— Depun şi mărturie dacă e nevoie.

— Aşa te vreau.

Butch îşi drese glasul.

— În rest cum o mai duci?

— Bine.

Beth nu avea de gând să se joace de-a psihologul cu el. Asprimea lui Butch O'Neal o făcea să-şi dorească să pară puternică.

— În legătură cu bomba, schimbă ea subiectul. Am auzit că ar fi fost din plastic şi că mecanismul detonator s-a făcut praf. Pare o lovitură de profesionist.

— Ai luat cina?

Beth se încruntă.

— Nu.

După cât se îmbuibase la prânz, ar fi fost bine să sară nu numai cina, ci şi micul-dejun de a doua zi.

Butch se ridică în picioare.

— Minunat. Tocmai mă pregăteam să merg la Tullah's.

Se duse la uşă şi o deschise pentru ea.

Beth nu se clinti din loc.

— Nu iau cina cu tine.

— N-ai decât. Presupun că nu te interesează să afli ce am găsit peste drum de maşina distrusă.

Uşa se închise uşor în urma lui.

Nu o să-i pice în plasă. Nu o să…

Beth ţâşni de pe scaun şi o luă la fugă după el.

Capitolul 8

În dormitorul său imaculat, văruit în alb şi crem, Marissa era cufundată în gânduri.

Ca *shellan,* simţea durerea lui Wrath şi ştia din intensitatea acesteia că războinicul mai pierduse un frate.

Dacă ar fi avut o legătură normală, nu ar fi şovăit nicio clipă. S-ar fi dus la el şi ar fi încercat să îi aline suferinţa. Ar fi discutat cu el, l-ar fi strâns în braţe ori ar fi plâns alături de el. L-ar fi încălzit cu trupul ei.

Asta făcea o *shellan* pentru partenerul ei. Şi tot asta primea în schimb.

Se uită la ceasul Tiffany de pe noptieră. Dacă voia să-l mai prindă, nu trebuia să mai piardă timpul.

Marissa ezita, fără să îşi facă speranţe deşarte. Ştia că nu va avea parte de o primire călduroasă.

Îşi dorea să existe o cale mai simplă de a-l susţine, să ştie de ce anume avea nevoie. Cândva, demult, vorbise cu Wellsie, partenera lui Tohrment, în speranţa că aceasta ar putea-o sfătui ce să facă. Cum să se poarte. Cum să îi demonstreze lui Wrath că este vrednică de el.

În definitiv, Wellsie avea exact ce îşi dorea Marissa. Un partener adevărat. Un bărbat care să vină acasă la ea. Care să râdă, să plângă şi să îşi împartă viaţa cu ea. Care să o ţină în braţe.

Un bărbat care să-i stea alături în momentele tulburi şi, slavă Domnului, atât de rare, când era fecundă. Care să îi satisfacă poftele cu trupul lui cât timp era nevoie.

Wrath nu îi oferea niciunul dintre aceste lucruri. Mai ales pe ultimul. Din cauza acestei situaţii, Marissa era nevoită să apeleze la fratele său. Havers o ţinea sedată până când îi dispărea dorinţa. Situaţia era jenantă pentru amândoi.

Nădăjduise din tot sufletul ca Wellsie să o poată ajuta,

însă conversaţia se dovedise a fi un dezastru. Expresia mâhnită a celeilalte femei, răspunsurile ei studiate le întristaseră pe amândouă, subliniind tot ceea ce îi lipsea Marissei.

Dumnezeule, cât era de singură.

Închise pleoapele, retrăind durerea lui Wrath.

Trebuia să ia legătura cu el. Pentru că suferea. Şi pentru că ce altceva exista în viaţa ei în afară de el?

Îi simţi prezenţa la conacul lui Darius. Inspiră adânc şi se dematerializă.

*

Wrath îşi dezmorţi agale genunchii şi se ridică, ascultându-şi vertebrele cum trosnesc. Se scutură de diamantele înfipte în tibii.

Cineva bătu la uşă. Deschise, crezând că este Fritz.

Parfumul oceanului îi ajunse la nări şi Wrath îşi încleştă buzele.

— Ce te aduce aici, Marissa? o întrebă, fără a se întoarce spre ea.

Intră în baie şi se înfăşură într-un prosop.

— Dă-mi voie să te spăl, stăpâne, şopti Marissa. Îţi voi îngriji pielea. Îţi voi…

— N-am nevoie de îngrijiri.

Wrath se vindeca repede. Până în zori, rănile aveau să dispară aproape în întregime.

Se duse la dulap şi răscoli printre haine. Alese o cămaşă neagră, cu mâneci lungi, o pereche de pantaloni din piele şi – *ptiu, drace, ce mai e şi asta? Nici nu se pune problema.* Doar nu avea să plece la luptă în chiloţi strâmţi. Mai bine fără, decât cu aşa ceva pe el.

Primul lucru pe care îl avea de făcut era să ia legătura cu fiica lui Darius. Era presat de timp, căci momentul tranziţiei se apropia. Pe urmă, trebuia să se întâlnească cu Vishous şi Phury ca să vadă ce aflaseră despre exterminatorul mort.

Tocmai voia să dea jos prosopul, când îşi aminti de

Marissa.

Se uită la ea.

— Marissa, du-te acasă.

Femeia lăsă capul în pământ.

— Stăpâne, îţi simt du…

— Nu am absolut nimic.

Marissa şovăi o clipă. Apoi se făcu nevăzută, fără să mai adauge vreun cuvânt.

Zece minute mai târziu, Wrath urcă în salon.

— Fritz? strigă el.

— Da, stăpâne, spuse majordomul, pe un ton ce trăda bucuria de a fi chemat.

— Ai şi tu vreun fum?

— Bineînţeles.

Fritz se duse la caseta antică din mahon, aflată în capătul opus al salonului. O luă, îi deschise capacul şi o întinse spre Wrath.

Acesta apucă vreo două ţigări de foi rulate manual.

— Dacă vă plac, fac rost de mai multe.

— Nu-i nevoie. Îmi ajung astea.

Wrath nu se omora cu drogurile, dar în seara asta voia să profite de pe urma lor.

— Doriţi să gustaţi ceva înainte de plecare?

Wrath clătină din cap.

— Atunci, poate la întoarcere? insistă Fritz, cu un glas firav, închizând capacul casetei.

Wrath era pe punctul de a-l repezi pe bătrân, când îi veni în minte Darius. D s-ar fi purtat mai frumos cu Fritz.

— Bine, fie. Mersi.

Majordomul îşi îndreptă umerii, cu un aer hotărât.

Doamne, păzeşte, cugetă Wrath, *parcă ar zâmbi.*

— Am să vă pregătesc friptură de miel, stăpâne. Cum preferaţi carnea?

— În sânge.

— De asemenea, am să pun la spălat hainele cu care aţi venit. Doriţi să mai comand un rând de haine din piele?

— Să nu…

Wrath se opri.

— Desigur. Ar fi grozav. Ah, şi cumpără-mi nişte boxeri. Negri. XXL.

— Cu plăcere.

Wrath se întoarse şi porni spre uşă.

Cum dracu’ se pricopsise cu servitorul ăsta?

— Stăpâne?

— Ce-i? mârâi Wrath.

— Să fiţi cu băgare de seamă.

Wrath se opri şi se uită peste umăr. Fritz parcă strângea cutia la piept.

E tare ciudat să te aştepte cineva să te întorci acasă, gândi Wrath.

Părăsi conacul şi o porni pe aleea lungă până la şirul de copaci care mărgineau strada. Un fulger lumină cerul, semn al furtunii pe care o simţea mocnind înspre sud.

Unde naiba să o găsească pe fata lui Darius la acea oră?

Avea să încerce mai întâi la apartament.

După ce se materializă în curtea interioară a blocului ei, privi pe fereastră şi răspunse torsului de bun venit al pisicii cu un sunet asemănător. Femeia nu era acasă, aşa că Wrath luă loc la masa de picnic. Îşi propuse să o aştepte în jur de o oră, dar apoi trebuia să se întâlnească cu fraţii săi. Se putea întoarce mai târziu, deşi, după cum merseseră lucrurile prima oară când îi intrase în casă, să o trezească din nou la patru dimineaţa nu era o mişcare prea deşteaptă.

Îşi scoase ochelarii de soare şi se masă la rădăcina nasului.

Cum să-i explice oare ce avea să i se întâmple sau ce trebuia să facă pentru a supravieţui transformării?

Presimţea că fata nu va fi încântată la auzul veştilor.

Wrath se duse cu gândul la propria tranziţie. Doamne, ce dezastru fusese. În încercarea de a-l proteja, părinţii îi ascunseseră totul. Muriseră, însă, înainte de a-l avertiza la ce să se aştepte.

Amintirile îi reveneau în minte cu o limpezime dureroasă.

Londra de la finele secolului al XVII-lea era un loc neîndurător, mai ales pentru o persoană singură pe lume. Părinţii săi fuseseră măcelăriţi sub ochii lui, cu doi ani înainte, iar el fugise de specia sa, gândindu-se că laşitatea de care dăduse dovadă în acea noapte era o umilinţă pe care doar el trebuie să o poarte.

Dacă lumea vampirilor îl tratase şi ocrotise ca pe un viitor rege, lumea oamenilor îl învăţase că în fruntea ierarhiei de valori se află forţa fizică. Cineva cu o constituţie ca a lui înainte de transformare s-ar fi situat pe treapta cea mai de jos. Pe vremuri, fusese slab ca un ţâr, sfrijit şi plăpând, o pradă uşoară pentru golanii puşi pe glume. Cât timp hălăduise prin mahalalele Londrei, fusese bătut de atâtea ori, încât se obişnuise ca unele părţi ale corpului să nu îi mai funcţioneze bine. Nu era o surpriză când unul dintre genunchi refuza să se îndoaie fiindcă cineva îl lovise cu o piatră peste rotulă. Ori ca vreun braţ să îi atârne inert fiindcă umărul îi fusese dislocat pe când era târât de un cal.

Se hrănise cu gunoaie, veşnic la limita înfometării, când într-un final intrase argat la grajdurile unui negustor. Wrath lustruise pantofi, şei şi hamuri până îi crăpase pielea mâinilor. Dar aici, cel puţin, avea cu ce se hrăni. Dormea pe un pat din paie, în fânăria de la etajul al doilea. Era mai moale decât pământul cu care fusese obişnuit, însă nu ştia niciodată când îl va trezi cu un şut în coaste vreun grăjdar dornic să tăvălească vreuna din slujnice, sau chiar două.

Pe vremea aceea, încă putea umbla pe timpul zilei, iar răsăritul era singurul lucru ce reuşea să îi mai însenineze existenţa mizeră. Să-i simtă căldura pe obraz, să-i soarbă aburii dulci, să-i savureze lumina – acestea erau unicele sale plăceri, şi tare dragi îi erau. Vederea, proastă din naştere, îi era slabă şi pe atunci, dar mult mai bună decât în prezent. Îşi amintea dureros de clar cum arată soarele.

Lucra în slujba negustorului de aproape un an, când toată lumea lui s-a întors cu susul în jos.

În noaptea în care începuse transformarea, se prăbuşise istovit în culcuşul său din paie. De la o vreme, se simţea neputincios, se chinuia să îşi termine muncile, dar

acesta nu era un lucru nou.

Durerea îi sfâşiase trupul slăbit, pornind de la abdomen şi extinzându-se până la vârfurile degetelor de la mâini şi picioare, până la fiecare fir de păr de pe cap. Nicio fractură, nicio bătaie, nicio febră nu fusese atât de dureroasă precum ce simţea în acele clipe. Se strânsese ghem, cu ochii bulbucaţi de suferinţă, respirând anevoios. Era convins că îşi va da duhul, şi se rugase să se coboare întunericul peste el. Nu dorea decât un strop de linişte, ca să scape de chinuri.

În acea clipă, o silfidă, frumoasă şi blondă, îi apăruse în faţă.

Wrath îşi închipuise că este un înger care îl va conduce pe lumea cealaltă.

Copleşit de durere şi spaimă, Wrath implorase îndurare, întinsese mâna spre nălucă şi, simţindu-i atingerea, ştiuse că sfârşitul este aproape. Ea îl strigase pe nume, iar el se căznise să îi răspundă cu un surâs, însă buzele nu îl mai ascultau. Fata îi spusese că îi este promisă, că gustase un strop din sângele lui, pe când era copil, ca să îl poată găsi în momentul în care va începe transformarea. Îi spusese că a venit pentru a-l salva.

Apoi Marissa îşi crestase venele cu colţii şi îi dusese rana sângerândă la buze.

Băuse cu o poftă deznădăjduită, dar durerea nu dispăruse. Se preschimbase doar. Simţise cum i se umflă încheieturile, cum oasele se modifică într-o cascadă de trosnete cumplite. Muşchii i se umflaseră şi plesniseră, iar craniul părea să-i explodeze. Ochii i se bulbucaseră şi vederea slăbise, rămânându-i doar auzul.

Răsuflarea aspră şi răguşită îi rănise gâtul, din cauza eforturilor disperate de a rezista. În cele din urmă, îşi pierduse cunoştinţa, doar pentru a se trezi în ghearele unei noi agonii. Soarele pe care îl iubea atât de mult, se strecura printre scândurile şopronului, asemeni unor suliţe nedesluşite de aur. O rază i se oprise pe braţ şi mirosul cărnii arse îl umpluse de groază. Îşi trăsese braţul, privind nelămurit în jur. Nu distingea decât forme vagi. Orbit de

lumină, se ridicase greoi în picioare, pentru ca o secundă mai târziu să se prăvălească cu faţa în jos în fân. Corpul nu părea să îi mai aparţină dar, după două tentative, izbutise să stea drept, clătinându-se pe picioare ca un mânz abia venit pe lume.

Ştiind că trebuie să se ferească de lumina zilei, se târâse până la locul unde presupunea a fi scara. Dar memoria îl înşelase şi Wrath se prăbuşise în gol. Năucit, se gândise la pivniţa pentru cereale. Acolo era beznă.

Orbecăise prin şopron, lovindu-se de boxele cailor şi împiedicându-se în hamuri, în încercarea de a evita soarele şi de a-şi controla membrele neascultătoare. Mergând către fundul şurii, se izbise cu capul de o grindă pe sub care trecuse întotdeauna cu uşurinţă. Sângele îi şiroia peste ochi.

Imediat după aceea, unul dintre grăjdari venise la el şi îl întrebase cine este. Wrath se întorsese în direcţia glasului cunoscut, în speranţa că va găsi ajutor. Întinsese mâna şi rostise câteva cuvinte, însă propria voce avea un sunet nefiresc.

Auzise zgomotul unei furci care străbate aerul şi se îndreaptă spre el. Nu dorise decât să pareze lovitura, dar când o prinsese de coadă şi împinsese, îl izbise pe muncitor de uşa unei boxe. Bărbatul slobozise un icnet de spaimă şi o rupsese la goană, în căutare de ajutoare, fără îndoială.

Într-un sfârşit, Wrath izbutise să găsească pivniţa. Luase doi saci de ovăz şi blocase uşa, astfel încât să nu fie deranjat de nimeni pe timpul zilei. Sleit de puteri, rănit, cu sângele şiroindu-i pe bărbie, se strecurase înăuntru şi se lipise cu spatele de peretele din pământ. Îşi trăsese genunchii la piept, conştient că pulpele sale erau acum de patru ori mai groase decât înainte. Cu ochii închişi şi obrazul sprijinit pe antebraţ, rămăsese acolo, tremurând şi străduindu-se să nu se înjosească şi mai tare plângând. Stătuse treaz toată ziua, ascultând foşnetul paşilor deasupra lui, tropăitul cailor, frânturi de vorbe. Era îngrozit că cineva ar putea deschide uşile şi l-ar vedea. De asemenea, bucuros că Marissa plecase şi era ferită de

ameninţarea oamenilor.

Reîntors în prezent, Wrath o auzi pe fiica lui Darius intrând în apartament. Se aprinse o lumină.

*

Beth azvârli cheile pe măsuţa din hol. Cina în compania Durului decursese surprinzător de uşor. În plus, poliţistul îi dăduse o serie de amănunte legate de bombă. Găsiseră pe alee unul dintre acele pistoale Magnum modificate. Pomenise şi de steaua metalică pe care chiar ea i-o arătase lui Ricky. Criminaliştii analizau armele, în speranţa că vor găsi amprente ori fibre pe ele. Arma nu promitea prea multe, dar pe stea existau urme de sânge, ceea ce le-ar fi permis să identifice profilul ADN. În privinţa bombei, poliţiştii erau convinşi că era vorba de o reglare de conturi între traficanţii de droguri. BMW-ul fusese văzut şi cu alte ocazii, parcat în acelaşi loc, în spatele clubului. Iar în Screamer's se perindau o grămadă de traficanţi, care îşi apărau teritoriul cu dinţii.

Beth se întinse, apoi se schimbă într-o pereche de boxeri. Trase salteaua. Încă o noapte încinsă în care şi-ar fi dorit din tot sufletul ca aerul condiţionat să funcţioneze. Porni ventilatorul şi îi puse mâncare lui Boo în vasul său. Imediat ce goli castronul, pisica începu să se plimbe prin faţa uşii glisante.

— Să ştii că n-am chef să duc iar muncă de lămurire cu tine.

Un fulger lumină cerul. Beth se duse la uşă, o deschise puţin, dar trase plasa de ţânţari. Mai bine lăsa uşa întredeschisă, fiindcă aerul nopţii mirosea frumos. Niciun iz de gunoi.

Dar, Doamne, cât putea să fie de cald.

Intră în baie. Îşi scoase lentilele de contact, se spălă pe dinţi şi pe faţă, apoi înmuie un prosop în apă rece şi îşi şterse ceafa. Câţiva stropi răcoroşi i se prelinseră pe spate, înfiorând-o de plăcere. Îşi termină toaleta şi ieşi.

Se încruntă. Un parfum curios plutea prin aer.

Puternic şi înţepător.

Se duse la jaluzele şi adulmecă aerul. În timp ce inspira, simţi cum tensiunea din umeri începe să scadă.

Atunci îl zări pe Boo, aşezat în fund şi torcând de parcă ar fi întâmpinat o persoană cunoscută.

Ce dra…

Bărbatul din vis o privea de cealaltă parte a plasei.

Beth făcu un salt înapoi, scăpă prosopul din mână şi îl auzi aterizând cu un pleoscăit pe podea.

Plasa se deschise, deşi îi trăsese zăvorul.

Iar mirosul minunat deveni şi mai puternic în clipa în care necunoscutul pătrunse în casă.

Beth se sperie, dar constată că nu se poate mişca.

Sfinte Dumnezeule, cât era de mare. Apartamentul ei, şi aşa minuscul, părea acum o cutie de pantofi. Iar hainele alea din piele neagră îl făceau să arate parcă şi mai masiv. Avea pe puţin doi metri şi vreo sută treizeci de kilograme.

Ia stai o clipă.

Ce naiba era în mintea ei? Îi lua măsurile pentru un costum? Ar fi trebuit să o rupă la fugă. Să scape pe uşa cealaltă şi să alerge cât o ţineau picioarele.

Dar nu îşi putea dezlipi ochii de la el.

În ciuda caniculei, bărbatul purta o geacă de motociclist şi pantaloni tot din piele. Avea ghete cu bombeu din oţel şi mişcările unui animal de pradă.

Beth îşi lungi gâtul pentru a-i vedea chipul.

Era absolut splendid.

Avea maxilare puternice, buze pline, pomeţi înalţi ce îi săpau umbre pe obraji şi un început de barbă. Părul negru şi lung îi cădea pe umeri şi desena un V în mijlocul frunţii. Ochelarii sport negri se potriveau de minune chipului său sculptat, dându-i înfăţişarea unui asasin.

Ca şi când aspectul său ameninţător nu l-ar fi trădat oricum.

Fuma un soi de ţigară subţire şi roşie. Trase adânc şi scrumul din capăt scânteie portocaliu. Expiră un nor de fum aromat. Inhalându-l, trupul lui Beth se destinse şi mai mult.

Venise probabil să o omoare, bănui Beth. Nu ştia ce

făcuse ca să merite o asemenea soartă, dar imediat ce inspiră o altă gură de fum, se simţi din ce în ce mai toropită.

Se legăna pe picioare privind cum distanţa dintre ei se micşorează. Îi era groază de ce avea să păţească foarte curând, dar observă cu stupoare că Boo torcea şi se freca de picioarele necunoscutului.

Pisică trădătoare. Dacă, printr-o minune, mai apuca a doua zi, avea să-l pedepsească trecându-l pe crocante ieftine.

Beth lungi din nou gâtul când întâlni privirea fixă şi sumbră a bărbatului. Din cauza ochelarilor, nu îi putea distinge culoarea ochilor, însă le simţea văpaia.

Şi atunci, incredibilul s-a produs. Cum stătea el, încremenit în faţa ei, un val de dorinţă pură şi sublimă i se revărsă prin tot trupul. Pentru întâia oară în viaţă, îşi simţea corpul dogorind. Fierbinte şi umed.

Inima i se desfăcuse asemeni petalelor unei flori.

Este atracţie, gândi ea tulburată. *Atracţie pură, brută, animalică.*

Îl dorea cu toată fiinţa ei.

— M-am gândit să mai încercăm o dată, zise el.

Avea un glas adânc, ce părea să se înalţe din pieptu-i solid asemeni unui tunet. Se simţea în el un accent vag pe care Beth nu îl putea identifica.

— Cine eşti? rosti ea, pe un ton şoptit.

— Am venit să te ajut.

Beth se rezemă de perete, cuprinsă de ameţeală.

— Pe mine? Unde…?

Buimăceala o împiedică să îşi termine ideea.

— Unde ai de gând să mă duci?

Pe pod? O sa mă arunce în râu?

Bărbatul întinse o mână spre ea. O apucă de bărbie cu două degete şi îi înclină capul într-o parte.

— O să mă ucizi rapid? îngăimă ea. Sau încet?

— Nu te ucid. Te apăr.

Văzându-l cum se apleacă spre ea, Beth socoti că ar fi indicat să opună rezistenţă, în ciuda vorbelor lui. Trebuia să

îşi dezmorţească odată braţele şi picioarele. Problema era că nu îşi dorea cu adevărat să îl respingă. Trase aer în piept.

Dumnezeule mare, ce frumos mirosea. A transpiraţie proaspătă şi curată. Un parfum enigmatic şi masculin. Fumul de mai devreme.

Buzele lui îi atinseră gâtul şi îl auzi inspirând. Geaca din piele scârţâi uşor, când aerul îi umplu plămânii, umflându-i pieptul.

— Eşti aproape gata, rosti el cu blândeţe. Nu mai durează decât puţin.

Dacă prin asta înţelegea că în curând urma să scape amândoi de haine, atunci ea nu avea nicio obiecţie. Probabil la asta se refereau unii când vorbeau despre pasiuni fierbinţi. Nu punea defel la îndoială nevoia de a-l simţi înăuntrul ei. Un lucru era cert, avea să moară dacă el nu-şi dădea jos pantalonii. În acea secundă.

Beth întinse mâna, împinsă de dorinţa de a-l atinge, dar în momentul în care se desprinse de perete, aproape se prăbuşi din picioare. Cu o mişcare fluidă, bărbatul îşi puse ţigara între buzele sale neîndurătoare şi o prinse cu uşurinţă. Ajunsă în braţele lui, Beth se lipi de el, fără a se obosi măcar să lase impresia că s-ar opune. O purta pe braţe ca şi cum ar fi fost un fulg, şi din doi paşi traversă camera.

În clipa în care o aşeză pe pat, părul i se revărsă peste faţa ei, şi Beth ridică mâna şi atinse şuviţele negre. Erau dese şi mătăsoase. Puse o palmă pe faţa lui şi, cu toate că bărbatul păru surprins, nu se trase înapoi.

Întreaga lui fiinţă emana sexualitate, trupul viguros, mişcările şi parfumul pielii sale. Era complet diferit de toţi bărbaţii pe care îi întâlnise. O ştiau şi mintea şi corpul ei.

— Sărută-mă, îi zise ea.

Bărbatul plana deasupra ei, ca o ameninţare tăcută.

Instinctiv, degetele ei se îndreptară către reverele gecii şi încercă să îl tragă spre ea.

O prinse de încheieturi cu o singură mână.

— Uşurel.

Uşurel? Niciun uşurel. Asta nu intra în planurile ei.

Se zbătu, chinuindu-se să scape din prinsoare, iar când se văzu învinsă, îşi arcui spatele. Sânii îi străpunseră pânza tricoului şi Beth îşi frecă coapsele una de cealaltă, imaginându-şi cum ar fi să îl aibă pe el între ele.

Dacă şi-ar pune mâinile alea…

— Dumnezeule mare, murmură el.

Beth surâse, savurând din plin dorinţa care încolţise pe chipul lui.

— Atinge-mă.

Necunoscutul clătină din cap, încercând parcă să îşi limpezească mintea.

Beth îşi desfăcu buzele şi scoase un geamăt de frustrare.

— Scoate-mi tricoul.

Îşi arcui spatele din nou, oferindu-şi trupul, arzând de curiozitate să afle dacă exista ceva şi mai fierbinte înăuntrul ei, ceva pe care mâinile lui să îl scoată la lumină.

— Haide, fă-o.

Bărbatul îşi scoase ţigara din gură. Era încruntat şi Beth intui vag că ar fi trebuit să se teamă. În schimb, ea îndoi genunchii şi îşi ridică şoldurile de pe saltea. Şi-l închipuia cum îi sărută interiorul coapselor şi îi descoperă sexul cu gura. Cum o linge.

Un nou geamăt i se desprinse de pe buze.

*

Wrath era stupefiat.

Nu era el genul de vampir care să păţească aşa ceva.

Fir-ar să fie!

Femeia aceasta hibrid era cea mai senzuală fiinţă pe care îi fusese dat să o întâlnească vreodată. Şi mai dăduse o dată sau de două ori de femei pasionale.

Ţigara era de vină. Indiscutabil asta era problema. Probabil îl afectase şi pe el, fiindcă era mult prea dornic să o posede.

Se uită la ţigară.

Super tare logica mea, gândi el. Păcat că nenorocitul de drog era doar recreativ, nu şi afrodiziac.

Beth oftă din nou, unduindu-şi trupul voluptuos şi desfăcându-şi picioarele. Mirosul excitării ei îl străpunse pe Wrath ca o săgeată. Dacă nu ar fi stat deja jos, în mod sigur l-ar fi doborât.

— Mângâie-mă, şopti ea.

Wrath îşi simţea sângele pompând prin vene ca unui alergător, iar penisul îi zvâcnea de parcă ar fi avut propria inimă.

— Nu de-asta am venit, spuse el.

— Nu contează. Mângâie-mă oricum.

Ştia că ar fi trebuit să o refuze. Nu era corect faţă de ea. Pe deasupra, aveau lucruri de discutat.

Poate era mai înţelept să revină la o altă oră.

Femeia se arcui, atingându-i mâna cu care îi ţinea încheieturile. Sânii i se conturară iar prin tricou şi Wrath trebui să închidă ochii.

E vremea s-o iau din loc. Chiar vremea să…

Însă nu putea pleca fără a o gusta măcar puţin.

Mda, dar s-ar fi dovedit un ticălos egoist dacă îi făcea ceva. Un ticălos de cea mai joasă speţă dacă ar fi profitat de ceea ce îi oferea ea, ameţită de droguri.

Wrath mormăi o înjurătură şi deschise ochii.

Doamne, cât era de rece şi calculat. Rece până-n măduva oaselor. Iar ea era fierbinte. Suficient de fierbinte pentru a-l topi şi pe el, fie chiar şi pentru o clipă.

Şi trecuse atâta vreme de când nu mai avusese parte de aşa ceva.

Stinse luminile din cameră cu puterea minţii. În acelaşi fel, încuie uşa glisantă, închise pisica în baie şi trase toate zăvoarele din casă.

Puse cu grijă ţigara pe marginea mesei de lângă ei şi îi dădu drumul lui Beth din strânsoare. Mâinile femeii se agăţară imediat de geaca lui, chinuindu-se să o tragă de pe umeri. Wrath şi-o scoase dintr-o mişcare şi Beth râse de mulţumire, auzind-o cum se loveşte de podea. După aceea scăpă de pumnale, dar pe acestea le păstră la îndemână,

lângă saltea.

Wrath se aplecă peste ea. Îi simţi respiraţia dulce şi răcoroasă în clipa în care o sărută. Beth tresări şi Wrath se trase în spate. Posomorât, îi mângâie buza.

— Nu-i nimic, zise ea, prinzându-l de umeri şi trăgându-l înapoi.

Nimic, pe naiba. Să-l ferească Dumnezeu pe individul care îi făcuse rău. Avea de gând să-i smulgă toate mădularele şi să-l lase pe stradă într-o baltă de sânge.

O sărută delicat pe buza rănită, apoi îşi trecu limba peste gâtul graţios al femeii. De data asta, când Beth ridică pieptul spre el, Wrath îşi strecură degetele pe sub tricoul subţire până la pielea moale şi caldă. Avea un abdomen plat, pe care el îl putea acoperi cu o singură palmă. Înnebunit să îi cunoască şi restul trupului, Wrath îi scoase tricoul şi îl zvârli cât colo. Beth rămase într-un sutien de culoarea pielii. Bărbatul îşi plimbă domol degetele pe marginile acestuia înainte să cuprindă în mâini rotunjimile crem. Sânii ei îi umpleau palmele, iar sfârcurile se desenau ca doi muguri tineri prin satinul moale. Wrath îşi pierdu cu totul stăpânirea de sine. Îşi dezgoli colţii, scoase un şuierat şi smulse cu dinţii încuietoarea din faţă a sutienului. Îl rupse şi se năpusti cu buzele asupra unui sfârc, luându-l în gură. În acelaşi timp, se întinse deasupra femeii, făcându-şi loc între picioarele ei. Sub apăsarea lui, Beth scoase un geamăt răguşit.

Înălţă mâinile, încercând să îi descheie nasturii cămăşii, însă pentru el aşteptarea ar fi fost mult prea chinuitoare. Se ridică şi îşi sfâşie cămaşa, într-o ploaie de nasturi care se împrăştiară pe jos. Întins la loc, îi simţi sânii lipiţi de piept şi trupul fremătând sub el.

Ar fi dorit să o sărute încă o dată pe gură, dar nu mai avea timp de tandreţe, aşa că îi dezmierdă sânii cu limba, coborând uşor către stomac. Ajunse la linia boxerilor pe care îi trase peste picioarele ei lungi şi catifelate.

Wrath avu senzaţia că îi explodează capul în momentul în care un nou val din parfumul ei îi ajunse la nări. Se afla deja la limita orgasmului, penisul îi zvâcnea în

aşteptarea clipei descătuşării, trupul îi tremura de dorinţa de a o poseda. Îşi strecură mâna între coapsele ei. Era atât de umedă şi fierbinte, încât Wrath scoase un mârâit de plăcere.

Totuşi, oricât ar fi fost de nerăbdător, trebuia să o guste înainte de a pătrunde în ea.

Îşi scoase ochelarii, îi aşeză alături de ţigară, după care o sărută prelung pe şolduri şi coapse. Cu degetele în părul lui, Beth îl conducea exact spre punctul pe care el însuşi îl căuta.

Îi sărută pielea delicată, sorbindu-i esenţa, oferindu-i orgasm după orgasm, până ce el însuşi nu îşi mai putu stăpâni dorinţa. Se trase înapoi, îşi scoase pantalonii şi se întinse peste ea încă o dată.

Beth îşi încolăci picioarele în jurul lui, şi el scoase un scrâşnet în momentul în care căldura ei îi arse penisul.

Cu ultimul strop de putere, se trase în spate şi o privi.

— Nu te opri, şopti ea. Vreau să te simt în mine.

Wrath îşi lăsă capul în căuşul parfumat al gâtului ei. Cu o mişcare lină, îşi ridică din nou şoldurile. Penisul său descoperi locul dorit şi, dintr-o mişcare sălbatică, pătrunse în ea.

Un strigăt de extaz se revărsă de pe buzele lui.

Raiul. Aflase în sfârşit ce înseamnă raiul.

Capitolul 9

În dormitorul său, domnul X se schimbă într-o pereche de pantaloni negri sport şi un tricou negru din nailon. Era mulţumit de felul în care decursese întâlnirea din acea după-amiază. Nu lipsise niciun exterminator. Cei mai mulţi se arătaseră destul de cooperanţi. Câţiva aveau să îi facă necazuri. Iar o mică parte dintre ei se guduraseră pe lângă el, încercând să-i intre pe sub piele.

Fără niciun folos, din păcate pentru ei.

La încheierea reuniunii, alesese douăzeci şi opt de

exterminatori care să se stabilească în Caldwell, bazându-se pe reputaţia lor şi pe impresia pe care i-o lăsaseră la o primă vedere. Doisprezece dintre ei aveau rezultate remarcabile, iar pe aceia îi împărţise în două detaşamente fruntaşe. Pe restul de şaisprezece îi împărţise în patru detaşamente secundare.

Toţi păruseră nemulţumiţi de noua organigramă. Erau obişnuiţi să lucreze pe cont propriu, iar fruntaşii îndeosebi nu suportau să-şi piardă autonomia. Problema lor. Avantajul formării acestor detaşamente era că putea încredinţa fiecăruia o zonă din oraş, le putea stabili indici de performanţă şi monitoriza rezultatele mai îndeaproape.

Pe ceilalţi îi trimisese înapoi la posturile lor.

Acum că îşi văzuse trupele organizate şi cu sarcinile trasate, se putea concentra pe strângerea de informaţii. Avea o idee despre cum să procedeze, o idee pe care voia să o testeze chiar în acea seară.

Înainte să îşi înceapă misiunea, aruncă fiecăruia dintre pitbullii săi cinci kilograme de carne crudă. Îi plăcea să îi ţină flămânzi, aşa că îi hrănea o dată la două zile. Avea câinii, amândoi masculi, de aproape cinci ani, şi îi lega pe unul în faţa casei, iar pe celălalt în spate. Nu era doar o strategie de apărare, ci şi un lucru practic. Cândva încercase să îi ţină legaţi împreună, şi săriseră unul la gâtul celuilalt.

Îşi luă geanta, încuie casa şi traversă peluza. Clădirea, o monstruozitate arhitecturală ridicată în anii ’70, avea zidurile îmbrăcate în cărămidă falsă, iar domnul X păstrase cu bună ştiinţă exteriorul urât. Trebuia să se integreze în peisaj. În acel cartier mărginaş, preţul pe metru pătrat nu avea să crească prea curând.

Pe lângă asta, casa era total nesemnificativă. Terenul era important. Zece acri de pământ care să îi asigure intimitatea dorită. În spate, se găsea un hambar vechi înconjurat de pomi. Îl transformase într-un atelier, iar stejarii şi arţarii din jur funcţionau ca un amortizor de sunet natural, ceea ce era esenţial.

Ţipetele se pot propaga pe distanţe mari.

Pipăi inelul cu chei până o găsi pe cea potrivită. Întrucât avea să fie ocupat în acea seară, îşi lăsă Hummerul negru, singura lui extravaganţă, în garaj. Camioneta Chrysler Town & Country, cumpărată cu patru ani în urmă, era mult mai discretă şi făcea doar zece minute până în centru chiar şi cu rabla aia.

Cartierul Plăcerilor din Caldwell se întindea pe trei cvartale prost luminate şi mizerabile, situate în apropierea podului suspendat. Traficul era aglomerat în acea noapte pe „drumul păcatelor”. Domnul X trase pe dreapta şi urmări freamătul străzii de sub un stâlp de iluminat stricat. Maşinile rulau lent, farurile se aprindeau, iar şoferii cercetau atent prostituatele de pe trotuare. Într-o noapte atât de toridă, fetele ieşiseră în cârd, bătând trotuarele pe pantofii lor cu tocuri interminabile, cu sânii şi fundul aproape dezgolite de hainele sumare.

Domnul X desfăcu geanta, scoase o seringă cu heroină şi un cuţit de vânătoare. Le ascunse în portieră şi coborî geamul de pe partea pasagerului înainte de a reintra în trafic.

Sunt doar un simplu om din mulţime, îşi zise în sinea lui. Încă un fraier care vrea să aibă parte de puţină acţiune.

— Vrei să-ţi ţin de urât? o auzi strigând pe una dintre prostituate.

— Nu vrei o bucăţică din ăsta? îi spuse alta, zgâlţâindu-şi fesele de parcă ar fi fost o cutie cu vopsea.

Dădu încă o tură prin cartier şi găsi în sfârşit ceea ce căuta. O blondă cu picioare lungi şi „balcoane” impresionante.

Exact genul de târfă pe care ar fi plătit-o pe vremea când era încă potent.

O să fie o mare distracţie, îşi zise domnul X, şi apăsă pe frână. Uciderea lucrurilor de care nu mai putea profita îi oferea o satisfacţie aparte.

— Bună, frumosule, îi spuse ea, apropiindu-se de el.

Se sprijini cu braţele pe portieră şi vârî capul pe geam. Mirosea a gumă cu scorţişoară şi parfum amestecat cu transpiraţie.

— Cum merg treburile astă-seară? continuă ea.

— Ar putea merge şi mai bine. Cât ceri pentru un zâmbet?

Femeia cercetă interiorul maşinii şi îi examină hainele.

— Cu cincizeci te rezolv. În orice fel vrei.

— Prea scump.

Domnul X glumea. Nu avea de gând să o lase să-i scape.

— Patruzeci, atunci?

— Să-ţi văd sânii.

Femeia se conformă fără să comenteze.

Bărbatul zâmbi şi deschise portiera.

— Cum te cheamă?

— Cherry Pie. Dar tu poţi să-mi spui cum vrei.

Domnul X întoarse la primul colţ şi opri într-un loc izolat de sub pod.

Aruncă banii pe jos, la picioarele prostituatei, iar când aceasta se aplecă să îi strângă, îi înfipse acul seringii în ceafă. În doar câteva secunde, femeia era moale ca o păpuşă de cârpă.

Domnul X zâmbi şi o rezemă de speteaza scaunului. După aceea, aruncă seringa pe fereastră, printre zecile care se aflau deja acolo, şi porni camioneta.

*

În clinica sa subterană, Havers îşi desprinse privirile de la microscop, tulburat din meditaţia sa. Orologiul bătea într-un colţ al laboratorului, anunţându-l că a sosit ora mesei, dar el nu voia să întrerupă lucrul. Privi din nou prin microscop, întrebându-se dacă nu cumva ceea ce văzuse fusese un vis. În fond, era posibil ca disperarea să îi afecteze judecata.

Însă nu visase. Celulele sanguine erau vii.

Expiră lung, înfiorat de aceasta descoperire.

Specia lui era la un pas de libertate.

El era la un pas de libertate.

În sfârşit, reuşise să facă în aşa fel încât rezervele de

sânge să îşi păstreze proprietăţile.

În calitate de doctor, se simţise mereu neputincios atunci când trebuia să intervină chirurgical ori apăreau complicaţii la naştere. Transfuziile în timp real de la un vampir la altul erau posibile, dar populaţia era atât de împrăştiată, iar numărul lor atât de redus, încât era dificil să găsească donatori în timp util.

De secole întregi visa să creeze o bancă de sânge. Din nefericire, sângele de vampir era extrem de instabil, iar păstrarea acestuia în afara corpului se dovedise întotdeauna imposibilă. Aerul, această perdea invizibilă care înconjoară Pământul şi permite existenţa vieţii, era una dintre cauzele problemei, fiind de ajuns câteva molecule pentru a contamina o mostră. Una sau două şi plasma începea să se descompună, lăsând globulele albe şi roşii să se descurce singure. Lucru pe care, se înţelege, acestea nu îl puteau face.

La început i se păruse inexplicabil. În sânge există şi oxigen. De aceea este roşu când iese din plămâni. Studiind această contradicţie, ajunsese la o serie de descoperiri uluitoare cu privire la funcţiile pulmonare ale vampirilor, dar nu asta îl ajutase câtuşi de puţin să îşi atingă obiectivul.

Încercase să recolteze sânge şi să îl introducă imediat într-un recipient etanş. Cu toate acestea, cea mai logică dintre soluţii nu funcţionase. Descompunerea se produsese oricum, dar mai încet. De aici concluzionase că exista şi un alt factor, ceva propriu mediului fizic, care dispărea în momentul în care sângele era extras din corp. Încercase să păstreze mostre atât la cald, cât şi la rece. Încercase suspensie în soluţie salină sau plasmă.

Însă nenumăratele sale experimente dăduseră greş de fiecare dată. Făcuse şi mai multe teste, încercase alte abordări. Mai încercase o dată. Abandonase cercetările. Se întorsese la ele.

Trecuseră zeci de ani. Apoi, alte zeci.

Pentru ca, într-o zi, o tragedie personală să îi ofere acea motivaţie intimă de a rezolva problema. După moartea la naştere a soţiei şi copilului său, cu mai bine de

doi ani în urmă, devenise obsedat de idee şi pornise iar de la zero.

Nevoia de hrană era motorul acţiunilor sale.

De regulă, avea nevoie să se hrănească doar o dată la şase luni, fiindcă linia lui de sânge era solidă. Dar, după moartea frumoasei sale Evangaline, se abţinuse cât putuse de mult, până ce chinurile foamei deveniseră insuportabile. Într-un final, când se îndurase să ceară ajutor, detestase dorinţa de viaţă care îl împinsese să bea sângele altei femei. Şi îşi îngăduise să se hrănească numai pentru că fusese asigurat că experienţa avea să fie diferită faţă de cea trăită alături de Evangaline. Bineînţeles că nu îi trăda amintirea dacă se bucura de sângele altcuiva.

Cei pe care îi ajutase erau atât de numeroşi, încât nu îi fusese greu să găsească o femeie dornică să i se ofere. Alesese o prietenă fără partener şi sperase că va izbuti să nu îi transmită acesteia ceva din tristeţea şi umilinţa lui.

Prima oară fusese un dezastru. Întrucât răbdase atât de mult timp, animalul din el se trezise imediat ce simţise miros de sânge. Îşi atacase prietena şi băuse cu asemenea sălbăticie, încât la sfârşit trebuise să îi sutureze încheietura.

Aproape că îi smulsese mâna cu dinţii.

Acţiunile sale contraziceau imaginea pe care şi-o crease despre sine. Fusese dintotdeauna un gentleman, un savant, un vindecător. Un mascul ce se află mai presus de dorinţele josnice ale speciei sale.

Pe atunci, însă, nu ştia ce înseamnă foamea.

Iar adevărul este că savurase din plin gustul acelui sânge. Lichidul acela dulce şi călduţ care i se prelinsese pe gât, forţa dezlănţuită care îi inundase trupul.

Simţise plăcere. Şi dorise tot mai mult.

Copleşit de ruşine, jurase să nu mai bea în veci din venele altcuiva.

Îşi respectase promisiunea. Ca urmare, era tot timpul vlăguit, atât de vlăguit încât efortul de concentrare era uriaş.

Foamea îl chinuia în mod constant. Iar propriul trup, căutând să supravieţuiască în lipsa hranei, ajunsese să

recurgă la auto-canibalism. Slăbise atât de rău, încât hainele atârnau pe el ca nişte zdrenţe. Era tras la faţă şi pământiu.

În ciuda acestor neplăceri, starea în care se afla îi arătase calea pe care trebuia să o urmeze.

Soluţia era evidentă.

Cel flămând trebuia hrănit.

Recoltarea sângelui de vampir sub vid asociată cu o cantitate suficientă de plasmă umană şi, gata, obţinuse celule vii.

Privea prin microscop cum celulele de vampir, de dimensiuni mai mari şi forme neregulate comparativ cu cele umane, consumau încet ceea ce le dăduse el. Numărul celulelor umane scădea uşor, uşor. Când acestea dispărură complet, Havers se aşteptă ca şi celulele de vampir să facă acelaşi lucru.

Nu îi mai rămânea decât să înceapă un test clinic. Trebuia să recolteze o jumătate de litru de sânge de la o femeie-vampir, să-l amestece cu o cantitate corespunzătoare de sânge uman, iar apoi să-şi transfuzeze substanţa obţinută.

Dacă toate mergeau bine, urma să creeze un program de donare şi o bancă de sânge. Pacienţii aveau să fie salvaţi. Iar cei care alegeau să renunţe la plăcerea băutului puteau duce o viaţa normală.

Havers ridică ochii de la microscop, realizând brusc că se uita la celulele acelea de peste douăzeci de minute. Aperitivul fusese deja servit în salonul de la etaj.

Îşi scoase halatul alb şi traversă clinica, oprindu-se din loc în loc să discute cu asistentele şi pacienţii. Construcţia, care ocupa în jur de o mie opt sute de metri pătraţi, se găsea la subsolul conacului său. Adăpostea două săli de operaţie, o mulţime de saloane pentru recuperare şi consultaţii, laboratorul, biroul lui, şi o sală de aşteptare cu intrare separată prin stradă.

Consulta aproape o mie de pacienţi anual şi făcea vizite la domiciliu pentru naşteri şi alte urgenţe.

Însă scăderea populaţiei avusese urmări şi asupra

clinicii sale.

În comparaţie cu oamenii, vampirii erau extrem de avantajaţi în privinţa sănătăţii. Corpurile lor se vindecau mai repede. Nu cădeau victime unor boli precum cancerul, diabetul, ori SIDA. Dar Doamne fereşte dacă păţeau ceva la ora amiezii. Nimeni nu putea ajunge la ei. De asemenea, o parte dintre vampiri mureau în timpul tranziţiei sau imediat după aceea. Fertilitatea era o altă problemă. Deşi rămâneau însărcinate cu uşurinţă, deseori femeile mureau la naştere, fie din cauza hemoragiilor, fie a preeclampsiei. Se întâmpla frecvent ca bebeluşii să se nască morţi, mortalitatea infantilă fiind uriaşă.

Pentru bolnavi, răniţi sau muribunzi, doctorii umani nu erau o opţiune, cu toate că cele două specii aveau o anatomie similară. În cazul în care un doctor uman ar fi cerut hemoleucograma unui vampir, ar fi descoperit tot felul de anomalii şi şi-ar fi imaginat că a dat peste un caz demn de publicat în *New England Journal of Medicine.* Cel mai indicat era să evite să atragă atenţia în vreun fel.

Cu toate acestea, ocazional, câte un vampir ajungea la un spital pentru oameni, problemă cu care se confruntau odată cu apariţia numărului pentru urgenţe şi a ambulanţelor de intervenţie rapidă. Dacă un vampir suferea o rană şi îşi pierdea cunoştinţa departe de casă, exista riscul să fie dus la Secţia de Urgenţe a unui spital pentru oameni. Era un adevărat chin să îl externeze împotriva recomandărilor doctorilor.

Fără a fi îngâmfat, Havers ştia că era cel mai bun doctor din specia sa. Studiase de două ori la Facultatea de medicină de la Harvard, prima oară pe la sfârşitul secolului al XIX-lea, şi din nou în anii ’80. În ambele cereri de înscriere afirmase că este infirm, iar facultatea făcuse anumite concesii în ceea ce îl privea. Nu putuse participa la cursuri pentru că aveau loc pe timpul zilei, dar *doggenul* său primise permisiunea de a lua notiţe în locul lui şi de a-i preda lucrările. Havers citise toate manualele, ţinuse legătura cu toţi profesorii şi chiar participase la unele seminarii şi prelegeri care erau programate seara.

Îi plăcuse dintotdeauna şcoala.

Ajuns la etaj, observă fără nicio surprindere că Marissa nu coborâse în salon. Deşi luau masa în fiecare noapte la ora 1.

Se îndreptă spre camera ei.

— Marissa? rosti el la uşă, apoi ciocăni. Marissa, e ora mesei.

Havers băgă capul în cameră. Lumina candelabrului de pe hol se strecură înăuntru, desenând o linie aurie prin beznă. Draperiile erau în continuare trase şi nu era aprinsă nicio lampă.

— Marissa, scumpo?

— Nu mi-e foame.

Havers pătrunse în cameră. Distingea patul cu baldachin şi silueta ei subţire sub pătură.

— Dar nici ieri n-ai luat prânzul. Şi nici cina.

— Cobor mai târziu.

Havers închise ochii, gândindu-se că poate se hrănise cu o seară înainte. De câte ori se întâlnea cu Wrath, avea obiceiul să stea izolată câteva zile.

Îşi aminti de celulele vii din laborator.

O fi fost Wrath regele lor prin naştere şi o fi avut el cel mai pur sânge, dar în sufletul lui era un nemernic. Puţin îi păsa de răul pe care i-l făcea Marissei. Ori poate nici nu ştia cât de tare o afectează cruzimea lui.

Era dificil să decidă care dintre cele două fapte este mai gravă.

— Am făcut o descoperire importantă, zise Havers, venind către pat şi aşezându-se pe el. Te voi scăpa.

— De ce anume?

— De… criminalul ăla.

— Să nu spui asta despre el.

— Marissa…, rosti el, scrâşnind din dinţi.

— Nu vreau să scap de el.

— Cum poţi spune aşa ceva? Te tratează fără pic de respect. Nu suport ideea că o brută ca el s-ar putea hrăni din tine, pe vreo alee dosnică.

— Mergem la Darius. Are o cameră acolo.

Ideea de a o şti în preajma altor războinici îl nemulţumea cu atât mai mult. Cu toţii erau fiinţe înfricoşătoare, ba unii chiar de-a dreptul monstruoşi.

Înţelegea că Frăţia Pumnalului Negru era un rău necesar pentru apărarea speciei, la fel cum înţelegea şi că ar trebui să le fie recunoscător. Cu toate astea, unicul sentiment pe care i-l trezeau era acela de spaimă. Ce tragedie că lumea era într-atât de rea, iar inamicii lor într-atât de puternici încât să justifice existenţa unor luptători de teapa lor.

— Nu te obligă nimeni să te supui la aşa ceva.

Marissa se răsuci pe o parte, întorcându-i spatele.

— Pleacă.

Havers îşi puse palmele pe genunchi şi se ridică. Amintirile sale despre Marissa din vremurile în care nu devenise sclava acelui rege abominabil erau teribil de vagi. Îi veneau în minte doar frânturi de imagini din trecut şi se temea că tânăra aceea voioasă şi surâzătoare dispăruse pentru totdeauna.

Şi în ce se transformase? Într-o umbră palidă ce părea că pluteşte prin casă, tânjind după un bărbat care nu se îndura să îi acorde o fărâmă de atenţie.

— Poate te răzgândeşti în privinţa prânzului, rosti Havers cu blândeţe. Mi-ar face plăcere să-mi ţii de urât.

Trase uşa încet după el şi coborî pe scara spiralată, bogat ornamentată. Masa era aşezată după cum îi plăcea lui, cu un serviciu complet din porţelan, cu pahare şi tacâmuri din argint. Luă loc în capul mesei lucioase şi unul dintre *doggeni* intră în încăpere pentru a-i turna vin.

Coborî ochii la verdeţurile din farfurie, iar pe chip îi apăru un zâmbet silit.

— Minunată salată, Karolyn.

Karolyn lăsă capul în pământ, cu ochii strălucind de mândrie.

— Am mers la taraba unui fermier ca să găsesc exact ce vă place.

— Îţi sunt recunoscător pentru osteneală.

Havers vârî furculiţa în frunzele verzi, delicate.

Femeia se retrase şi îl lăsă singur în salonul elegant.

Îi fugi gândul la sora lui, ghemuită în pat.

Atât prin firea, cât şi prin profesia sa, Havers era un vindecător, un om care îşi închinase întreaga viaţă slujirii celorlalţi. Dar, dacă Wrath avea să fie vreodată rănit şi îi cerea ajutorul, ştia că va fi tentat să îl lase pe monstru să moară într-o baltă de sânge.

Ori să-l ucidă pe masa de operaţie dintr-o singură tăietură de bisturiu.

Capitolul 10

Încetul cu încetul Beth îşi veni în fire. Se simţea asemeni unui înotător care iese la suprafaţă după un plonjon perfect executat. Îi trecea o căldură prin corp, un sentiment de mulţumire, pe măsură ce se dezmorţea din toropeala somnului.

Simţi ceva pe frunte.

Deschise imediat ochii. Degetele prelungi ale unui bărbat îi mângâiau nasul. Îi dezmierdară obrazul, apoi coborâră de-a lungul maxilarului.

Lumina din bucătărie era mult prea slabă pentru a desluşi limpede chipul celui care stătea culcat alături de ea.

Bărbatul era adâncit în contemplarea chipului ei. Ţinea ochii închişi, iar sprâncenele i se arcuiau încruntate deasupra genelor bogate şi a magnificilor săi pomeţi înalţi. Era întins pe o parte, iar umerii lui se interpuneau ca un munte între ea şi uşa glisantă.

Doamne Dumnezeule, era absolut uriaş. Şi bine legat.

Antebraţele sale erau de dimensiunea pulpelor ei. Muşchii abdomenului erau atât de bine conturaţi, încât ai fi zis că îşi introdusese sub piele câteva rulouri pentru zugrăvit. Avea picioare vânjoase şi atletice. Iar sexul îi era la fel de mare şi de spectaculos ca şi restul corpului.

În clipa în care se lipise pentru prima dată de trupul ei gol, Beth profitase de ocazie pentru a-l atinge, rămânând

siderată de prima descoperire. Bărbatul nu avea niciun fir de păr pe piept, braţe sau picioare. Doar pielea netedă ce-i îmbrăca muşchii puternici.

Era curioasă din ce motiv se rădea pe tot corpul, chiar şi în locurile intime. Poate era culturist.

Era totuşi de neînţeles de ce recursese la o epilare integrală.

Îşi amintea ca prin ceaţă cele petrecute între ei. Nu ar fi putut spune cum anume intrase bărbatul în apartamentul ei ori ce îi zisese. Dar tot ce se întâmplase la orizontală îi era absolut clar.

Lucru explicabil de altfel, dat fiind că îi oferise primele orgasme din viaţa ei.

Degetele lui îi mângâiară bărbia, apoi urcară spre gură. Îşi trecu degetul mare peste buza de jos.

— Eşti atât de frumoasă, murmură el.

Din cauza accentului său, sunetul R părea să i se rostogolească de pe limbă, asemeni unei pisici care toarce.

Justă observaţie, gândi ea. Atingerile lui o făceau să se simtă frumoasă.

Wrath îşi puse gura peste a ei, însă fără o intenţie precisă. Era un sărut cuminte, părând mai degrabă o expresie a recunoştinţei, şi nu a dorinţei fizice.

Undeva prin cameră, începu să zbârnâie un telefon mobil. După melodie, nu era al ei.

Bărbatul sări din pat cu asemenea viteză, încât o făcu să tresară. Adineaori stătea lângă ea, pentru ca în secunda următoare să îl vadă lângă haina din piele. Deschise clapeta telefonului.

— Alo?

Glasul care îi spusese că este frumoasă dispăruse, lăsând loc unui mârâit.

Îşi trase cearşaful peste piept.

— Ne întâlnim la D, în zece minute.

Închise telefonul, îl vârî la loc în buzunar şi îşi culese de pe jos pantalonii. Înţelegând că bărbatul se pregăteşte de plecare, Beth se trezi uşor din reverie.

Să fi fost real? Făcuse într-adevăr sex – sex fenomenal

care te face să îţi pierzi minţile – cu un bărbat complet necunoscut?

— Cum te cheamă? îl întrebă ea.

În timp ce acesta îşi trăgea pantalonii, Beth avu ocazia să îi admire posteriorul.

— Wrath.

Se duse spre masă şi îşi luă ochelarii de soare. Şi-i puse la ochi şi se aşeză lângă ea.

— Trebuie să plec. Nu ştiu dacă mă mai întorc astă-seară, dar o să încerc.

Beth îşi dorea să nu plece. Îi plăcea să îi ştie trupul masiv în patul ei.

Întinse mâna spre el, dar apoi şi-o retrase. Nu voia să dea impresia că ar fi disperată.

— Atinge-mă dacă vrei, zise el şi se aplecă spre ea.

Duse palma la pieptul lui. Avea pielea caldă, iar inima îi bătea într-un ritm egal. Observă că are o cicatrice rotundă pe pectoralul stâng.

— Trebuie să mă lămureşti, Wrath, rosti ea, făcându-i plăcere să îi pronunţe numele, deşi era atât de neobişnuit. Ce naiba cauţi aici, la mine?

Bărbatul schiţă un zâmbet, amuzat parcă de neîncrederea ei.

— Am venit să am grijă de tine, Elizabeth.

Aici o nimerise bine. Chiar avusese grijă de ea.

— Toată lumea îmi spune Beth.

Wrath lăsă capul într-o parte.

— Beth.

Se ridică şi îşi recuperă cămaşa. Îşi trecu degetele peste ea, ca şi când ar fi căutat nasturii.

N-o să găsească prea mulţi, zise Beth în sinea ei. Majoritatea erau împrăştiaţi pe jos.

— Ai vreun coş de gunoi? întrebă el, constatând parcă acelaşi lucru.

— Acolo, în colţ.

— Unde?

Beth se ridică de pat, cu cearşaful înfăşurat în jurul corpului şi îi luă cămaşa din mână. Îi părea rău să o arunce.

Reîntorcându-se către el, observă că bărbatul îşi prinsese tocul pentru arme direct peste pielea goală. Două pumnale se încrucişau în centrul pieptului, cu mânerele în jos.

În mod curios, vederea lor o linişti pe Beth. Gândul că exista o explicaţie logică pentru toate acele obiecte îi dădea un sentiment de uşurare.

— Butch te-a trimis?

— Butch?

— El te-a pus să stai cu ochii pe mine?

Îşi trase haina pe el, ceea ce îi lăţi şi mai mult umerii. Era la fel de neagră ca şi părul lui, iar pe unul dintre revere se zărea un desen complicat, brodat cu fir negru.

— Tipul care te-a atacat ieri seară, spuse Wrath. Îl cunoşteai?

— Nu.

— Poliţiştii s-au purtat frumos cu tine?

— Mereu se poartă frumos cu mine.

— Ţi-au spus cum îl cheamă?

Beth clătină aprobator din cap.

— Da. Nu mi-a venit să cred când am aflat. Am crezut că Butch face mişto de mine. Billy Riddle. E nume de personaj din *Sesame Street,* nu de violator. Dar e clar că ştia ce face, probabil avea ceva experienţă.

Se opri. Pe chipul lui Wrath se întipărise o expresie atât de duşmănoasă, încât Beth se trase câţiva paşi în spate.

Doamne fereşte, dacă Butch e dur cu infractorii, atunci tipul ăsta, care e un colos, probabil că îi face praf dintr-un pumn, meditã Beth.

Wrath îşi şterse ura de pe faţă, înăbuşindu-şi parcă emoţiile, conştient că acestea o speriau. Se duse la baie şi deschise uşa. Boo îi sări în braţe, iar prin atmosfera apăsătoare se auzi un tors uşor şi monoton.

Însă nu era pisica.

Bărbatul scotea acel sforăit gutural în timp ce îi mângâia animalul. Boo se arăta încântat de atenţia primită, frecându-şi capul de palma lată care îl dezmierda.

— Îţi las numărul meu de mobil. Mă suni imediat dacă simţi că e vreun pericol.

Lăsă pisica pe jos şi înşiră cifrele. O puse să repete până când se convinse că le-a învăţat pe de rost.

— Dacă nu ne mai vedem astă-seară, mâine-dimineaţă vreau să vii pe bv. Wallace la numărul 816. Îţi voi explica totul.

Apoi, tăcu şi o privi îndelung.

— Vino lângă mine.

Trupul ei se supuse înainte ca mintea să apuce să îi dea ordinul.

Se apropie de el şi braţele lui o cuprinseră de talie şi o lipiră de el. O sărută cu buze fierbinţi şi flămânde, trecându-şi degetele prin părul ei. Prin pantalonii din piele, Beth simţi cum i se trezeşte dorinţa de sex.

Iar ea era gata să i se ofere.

Wrath înălţă capul şi îşi trecu uşor degetele peste claviculele ei.

— Chestia asta nu intra în planurile mele.

— Wrath e prenumele sau numele de familie?

— Ambele.

O sărută prelung pe gât. Beth îşi lăsă capul pe spate, în timp ce limba lui aluneca peste pielea ei fină.

— Beth?

— Da.

— Nu-ţi face griji în privinţa lui Billy Riddle. O să primească ce merită.

O mai sărută o dată grăbit şi părăsi apartamentul pe uşa glisantă.

Beth îşi duse mâinile la gât, acolo unde o atinsese limba lui. O treceau fiori de plăcere.

Se duse iute la fereastră şi trase transperantele.

Bărbatul se făcuse deja nevăzut.

*

Wrath se materializă în salonul lui Darius.

Nu se aşteptase ca seara să sfârşească într-un

asemenea fel, iar episodul recent nu făcea decât să complice situaţia şi mai tare.

Era fiica lui Darius. În curând toată lumea ei avea să fie întoarsă cu susul în jos. Şi cel mai rău era că fusese la un pas de a fi violată cu doar o seară înainte.

Dacă ar fi avut un strop de cuviinţă, nu s-ar fi amestecat în viaţa ei.

Mda, dar când se ridicase la înălţimea rangului său ultima oară?

Rhage i se ivi în faţă. Vampirul purta un pardesiu lung şi negru peste hainele din piele, iar contrastul cu frumuseţea sa blondă era uimitor. Era un fapt bine ştiut că războinicul profita fără milă de aspectul lui atrăgător pentru a seduce sexul opus, şi că după o noapte însângerată prefera să se relaxeze alături de o femeie. Sau de două.

Dacă sexul ar fi fost mâncare, Rhage ar fi fost obez.

Cu toate acestea, vampirul nu era doar un chip frumos. Era cel mai bun luptător al Frăţiei, cel mai puternic, mai rapid şi mai eficient. Beneficiind încă de la naştere de o forţă fizică superioară, prefera să îi înfrunte pe exterminatori neînarmat, păstrând pumnalele pentru momentul final. După spusele lui, acesta era singurul mod în care putea obţinea vreo satisfacţie profesională. Altminteri, luptele s-ar fi încheiat mult prea repede.

Dintre toţi fraţii, Hollywood era subiectul de discuţie al tinerilor vampiri, pe el îl venerau şi încercau să îl copieze. Acest lucru se întâmpla însă pentru că admiratorii săi nu ştiau ce se ascundea în spatele faţadei strălucitoare şi a succeselor sale monumentale.

Rhage era blestemat. La propriu. Intrase în nişte încurcături teribile imediat după tranziţie. Iar Fecioara Scrib, acea mistică forţă a naturii care le veghea specia de pe Tărâmul de Dincolo, îl condamnase la o pedeapsă cumplită. Două sute de ani de suplicii, posedat de o bestie teribilă ce ieşea la lumină ori de câte ori îşi pierdea cumpătul.

Era vrednic de milă.

— Cum îţi merge astăzi? se interesă Rhage.

Wrath închise ochii pentru o clipă. Imaginea lui Beth arcuindu-se de plăcere, surprinsă în momentul în care ridicase privirea dintre picioarele ei, îl străfulgeră prin tot corpul. Cu pumnii încleştaţi şi degetele trosnind sub presiunea apăsării, îşi imagină cum o gustă de infinite ori.

Mi-e foame, îşi zise.

— Putem s-o luăm din loc, rosti cu glas tare.

— Ia stai o clipă. Ce-i aia? întrebă Rhage.

— Despre ce vorbeşti?

— Despre expresia de pe faţa ta. Şi unde ţi-e cămaşa?

— Mai taci.

— Ce dra… Să fiu al naibii, râse Rhage. Ţi-ai tras-o cu vreo fufă, n-am dreptate?

Beth nu era o fufă. În niciun caz, şi nu doar pentru că era fiica lui Darius.

— Ţine-ţi gura, Rhage. N-am chef de glumele tale.

— Hei, nu te judec. Dar sunt şi eu curios, a fost bună de ceva? Fiindcă nu pari prea relaxat. Poate ar trebui să-ţi dau câteva meditaţii şi pe urmă mai încerci o dată.

Cu un calm desăvârşit, Wrath îl lipi cu spatele de perete, fiind cât pe-aci să dărâme o oglindă cu trupul vampirului.

— Închide gura sau o să vezi cum e să fii cu cincisprezece centimetri mai mic. Ia zi, Hollywood, ce alegi?

Fratele său nu făcea altceva decât să glumească, dar i se părea înjositor ca experienţa sa cu Beth să fie comparată cu orgiile lui Rhage.

Pe lângă aceasta, era posibil ca Wrath să fi resimţit un soi de gelozie.

— Te-ai decis? zise el, pe un ton tărăgănat.

— Te înţeleg, răspunse celălalt vampir, rânjind şi arătându-şi dinţii albi. Dar serios acum, nu mai fi aşa de mohorât. Tu nu prea îţi pierzi vremea cu femeile. Mă bucur şi eu că ai avut parte de sex.

Wrath îi dădu drumul.

— Deşi, nu se poate ca tipa să fi fost atât de…

Wrath scoase pumnalul din teacă şi îl înfipse la doi centimetri de capul lui Rhage. *E un sunet plăcut când*

pătrunde metalul în mortar, gândi el.

— Nu întinde coarda. Pricepi?

Fratele clătină uşor din cap, simţind cum mânerul pumnalului îi vibrează lângă ureche.

— Da. Cred că ne-am lămurit.

Glasul lui Tohrment răsună în încăpere, întrerupându-i.

— Iar ai tras prostii pe nas, Rhage?

Wrath rămase câteva secunde neclintit, pentru a se asigura că s-a făcut înţeles. După aceea, smulse cuţitul din perete şi se retrase, învârtindu-se agitat prin salon, în aşteptarea celorlalţi războinici.

În momentul în care sosi Vishous, Wrath îl trase de-o parte.

— Am nevoie de ajutorul tău.

— Spune.

— Bărbat uman. Billy Riddle. Te duci la calculator şi faci ce ştii tu mai bine. Vreau să aflu unde locuieşte.

V îşi mângâie barbişonul.

— E din oraş?

— Aşa bănuiesc.

— Atunci e ca şi rezolvat, stăpâne.

Odată ajunşi cu toţii – până şi Zsadist binevoise să apară la timp – Wrath deschise subiectul.

— V, ce-ai descoperit în telefonul lui Strauss?

Vishous îşi scoase şapca şi îşi trecu degetele prin părul negru. O puse din nou pe cap şi începu să explice.

— Băiatului nostru îi plăcea să se învârtă printre musculoşi, pasionaţi de armată şi fani ai lui Jackie Chan. Cele mai multe apeluri au fost către sala de forţă Gold, o arenă de paintball şi două săli de arte marţiale. Ah, şi îi plăceau maşinile. Am găsit numărul unui atelier auto în agendă.

— Dar către numere particulare?

— Foarte puţine. Unul către un telefon fix care a fost deconectat acum două zile. Şi alte câteva interurbane, către celulare, dar nu le-am putut da de urmă. Le-am încercat pe toate de mai multe ori şi degeaba.

Identificatorul de apeluri nu face decât să-mi pună beţe-n roate.

— Ai verificat şi istoricul de internet?

— Da. Porcăriile clasice la care se uită tineretul, mai ales chestii violente. Exact ce te-ai aştepta de la un exterminator.

— Aţi mers acasă la el? întrebă Wrath, uitându-se peste umăr la gemeni.

Phury aruncă o ocheadă spre fratele său, după care povesti totul.

— Locuia într-un apartament cu trei camere, lângă râu. Singur. N-am găsit prea multe. Două arme, sub pat. Câteva gloanţe din argint. O vestă antiglonţ. O colecţie de reviste porno care evident nu-i mai serveau la nimic.

— I-ai luat urna?

— Da, e acasă la mine. O duc diseară la Catacombă.

— Bun, rosti Wrath, măsurându-i pe toţi. Ne despărţim. Cercetaţi cu atenţie toate firmele la care a sunat. Vreau să intrăm în clădiri. Centrul de operaţiuni trebuie să fie în zona asta.

Îşi grupă războinicii doi câte doi, iar pe Vishous îl luă cu el. Îi instrui pe gemeni să facă o vizită la Gold şi la arena de paintball. Thor şi Rhage urmau să inspecteze sălile de arte marţiale. El şi Vishous aveau să treacă pe la service-ul auto, în speranţa că vor avea noroc şi vor descoperi ceva.

Căci, la drept vorbind, dacă cineva vrea să pună o bombă unei maşini, i-ar prinde bine să aibă la îndemână un elevator hidraulic.

Înainte să plece fiecare la treburile sale, Hollywood se apropie de Wrath cu o faţă nefiresc de serioasă pentru el.

— Wrath, frate, ştii că uneori mă port ca un dobitoc, zise el. N-am vrut să te jignesc. Îţi dau cuvântul meu că nu voi mai pomeni despre chestia aia.

Wrath zâmbi. Problema lui Rhage era că nu îşi putea stăpâni pornirile. De-aia era atât de slobod la gură şi obsedat de sex.

Tipul era în general insuportabil. Dar când se mai abătea şi blestemul asupra lui şi bestia se dezlănţuia…

— Zău, frate, vorbesc serios, adăugă vampirul.

Wrath îl bătu pe umăr. Judecând în ansamblu, ticălosul era o adevărată comoară.

— Ce-a fost a fost. Să mergem mai departe.

— Ai voie să mă altoieşti când doreşti.

— Stai liniştit că n-am să te menajez.

*

Domnul X se îndreptă spre o alee din centru, bine luminată şi cu deschidere la stradă în ambele capete. Opri camioneta în spatele unui tomberon, o ridică pe Cherry Pie pe umăr şi merse vreo douăzeci de metri. Simţindu-se zgâlţâită, femeia scoase un geamăt uşor, ca şi când ar fi fost tulburată din reverie.

O întinse pe ciment şi îi tăie beregata fără să întâmpine vreo rezistenţă din partea ei. Zăbovi câteva clipe, urmărind cum se prelinge sângele de un roşu strălucitor. Pe întuneric, semăna cu uleiul de motor. Luă un strop cu vârful degetului. Detectă imediat o serie de boli. Se întrebă dacă femeia ştiuse cumva că avea hepatită C. Luând în calcul această descoperire, îi făcuse un serviciu fiindcă o scutise de o moarte lentă şi dureroasă.

Desigur, ar fi ucis-o fără nicio remuşcare chiar dacă ar fi fost sănătoasă tun.

Îşi şterse degetul pe cămaşa ei, apoi se duse la un morman de gunoaie. O saltea veche era exact ce-i trebuia. O rezemă de zidul din cărămidă şi se ascunse în spatele ei, fără a părea câtuşi de puţin deranjat de mirosul greţos pe care îl emana. Îşi puse la îndemână arma cu săgeţi şi rămase în aşteptare.

Vampirii civili erau atraşi de mirosul sângelui, precum ciorile de leşul unui animal.

Exact cum prevăzuse, în scurt timp, o siluetă se ivi în capătul aleii. Vampirul se uită prudent în stânga şi în dreapta, după care o luă la fugă înainte. Cherry era bine ascunsă în beznă. În afară de mirosul sângelui ei, pe care oamenii nu îl puteau simţi, nu exista nimic care să atragă

vreun gură-cască în direcţia ei.

Tânărul vampir era flămând şi se năpusti asupra ei de parcă ar fi fost o masă plină cu bunătăţi. Absorbit de activitatea sa, se trezi luat prin surprindere când prima săgeată îi străpunse umărul. Încercă instinctiv să îşi apere prada, aşa că aruncă trupul lui Cherry în spatele unor lăzi de gunoi.

În clipa în care cea de-a doua săgeată îl atinse, se răsuci brusc şi făcu un salt, cu ochii aţintiţi la saltea.

Domnul X intră în panică, însă vampirul părea mai degrabă agresiv decât experimentat. Înainta cu mişcări dezlânate, semn că nu învăţase încă să îşi controleze membrele după tranziţie.

Următoarele două săgeţi nu izbutiră să îl oprească. În mod evident tranchilizantul de cai pe care îl folosea nu era suficient de puternic. Obligat să îşi înfrunte adversarul, domnul X îl ameţi cu o lovitură de picior aplicată la cap. Vampirul slobozi un urlet de durere şi se prăvăli pe asfaltul murdar.

Gălăgia atrăsese atenţia asupra lor.

Din fericire, era vorba de doi exterminatori şi nu de oameni curioşi sau, mai rău, de poliţie. Exterminatorii se opriră în capătul aleii şi, după o scurtă discuţie, se hotărâră să arunce o privire.

Domnul X înjură nervos. Nu dorea să îşi divulge identitatea şi nici planul. Trebuia să îşi testeze strategia de strângere de informaţii înainte de a o face publică şi de a stabili rolul fiecărui exterminator. În definitiv, un conducător veritabil nu are voie să repartizeze însărcinări pe care el însuşi nu le-a dus la îndeplinire cu succes.

Pe lângă asta, era şi o problemă de ordin personal. Nu putea spune cu certitudine care dintre asasini ar fi fost dispus să meargă la Omega fără ştirea lui, fie pentru a-i fura ideea, fie pentru a-l critica în cazul unui eşec. Era bine ştiut că Omega se arăta mereu receptiv la noi iniţiative şi schimbări. Unde mai pui că era absolut incapabil să evalueze loialitatea cuiva.

Şi pentru a înţelege mai bine cum stăteau lucrurile,

trebuia precizat că, în concepţia lui Omega, concedierea însemna o operaţiune rapidă şi atroce. După cum învăţase pe propria piele fostul şef al domnului X, cu trei nopţi înainte.

Domnul X smulse săgeţile din corpul vampirului. Ar fi preferat să îl ucidă, însă timpul nu îi permitea. Îl lăsă văitându-se pe jos şi părăsi aleea pe furiş, la umbra zidurilor. Nu aprinse farurile camionetei până ce nu se văzu în trafic.

Capitolul 11

Ceasul cu sonerie din dormitorul lui Beth începu să ţiuie şi femeia îl opri cu o lovitură. Nu avea nevoie de el. Se deşteptase de cel puţin o oră, iar gândurile îi zbârnâiau prin minte ca o maşină de tuns iarba. Odată cu ivirea zorilor, misterul torid al nopţii începea să se destrame, şi era nevoită să înfrunte realitatea celor petrecute.

Ideea de a fi făcut sex neprotejat cu un bărbat complet necunoscut era cea mai eficientă sonerie.

Ce fusese în capul ei? Niciodată nu i se întâmplase aşa ceva. Fusese mereu precaută. Slavă Domnului că lua anticoncepţionale pentru reglarea ciclului. Cât despre alte posibile complicaţii, i se întorcea stomacul pe dos numai când se gândea.

Când avea să îl revadă, trebuia să-l întrebe dacă era sănătos şi se ruga deja ca răspunsul să fie afirmativ. Şi sincer, bineînţeles.

Poate, dacă ar fi fost mai experimentată în relaţiile cu bărbaţii, ar fi avut nişte prezervative prin casă. Dar când se culcase ultima oară cu cineva? Demult. I-ar fi expirat pachetul de „balonaşe” între timp.

Lunga perioadă de inactivitate sexuală se explica în cazul ei prin faptul că bărbaţii nu îi trezeau niciun interes. Se aflau pe ultimul loc pe lista priorităţilor ei. Undeva între detartrarea dinţilor şi dusul maşinii la service.

Se întrebase adesea dacă e ceva în neregulă cu ea, în special când vedea cupluri ţinându-se de mână pe stradă. Majoritatea celor de vârsta ei ieşeau frecvent la întâlniri, în căutarea partenerului ideal pentru un viitor mariaj. Ea era o excepţie. Nu simţise niciodată dorinţa arzătoare de a fi cu un bărbat şi se întrebase dacă nu cumva era lesbiană. Problema era că nu o atrăgeau nici femeile.

Aşadar, noaptea trecută fusese o revelaţie.

Se întinse şi o tensiune plăcută îi străbătu muşchii pulpelor. Închise ochii şi îl simţi în ea, cum o străpunge cu sexul lui, până când, ajuns în punctul culminant, se descarcă în ea cu un ultim spasm violent, zdrobind-o în braţe.

Trupul i se cutremură, fantezia stârnindu-i fiori între coapse. Ecourile acelor orgasme o făceau să îşi muşte buzele.

Oftă, se ridică din pat şi se duse la baie. Observă cămaşa pe care o smulsese de pe el aruncată în coşul de gunoi. O luă şi îşi afundă nasul în ea. Ţesătura neagră îi păstrase mirosul.

Fiorii deveniră şi mai intenşi.

Cum ajunsese el să îl cunoască pe Butch?

Lucra în poliţie? Nu îl mai văzuse până atunci, dar era adevărat că nu îi ştia chiar pe toţi.

E de la Moravuri, socoti ea. *Trebuie să fie poliţist la Moravuri. Sau poate face parte din trupele de intervenţie.*

Părea într-adevăr genul care caută necazurile cu lumânarea şi nu s-ar fi dat în lături de la o încăierare zdravănă.

Asemeni unei adolescente îndrăgostite, Beth ascunse cămaşa sub pernă. Atunci zări pe podea sutienul pe care i-l scosese bărbatul. Doamne Dumnezeule, partea din faţă fusese retezată, tăiată parcă cu un obiect ascuţit.

Curios.

După un duş rapid, înghiţi pe fugă două fursecuri cu ovăz, o mână de biscuiţi şi o cutie cu suc de fructe, şi plecă spre birou. Stătea în separeul ei de vreo jumătate de ceas, cu ochii pironiţi la ecranul computerului, când sună

telefonul. Era José.

— Iar am avut o noapte agitată, o informă el, căscând.

— Altă bombă?

— Aş. Un cadavru acum. Am găsit o prostituată cu beregata tăiată, la intersecţia dintre 3 şi Trade. Dacă treci pe la secţie, îţi arăt fotografiile şi rapoartele. Neoficial, se înţelege.

Închise şi două minute mai târziu coborî în stradă, cu gândul să treacă mai întâi pe la secţie şi apoi pe la adresa de pe bv. Wallace.

Nu putea ascunde că tânjea să îl revadă pe vizitatorul său nocturn.

În drum spre poliţie, observă că soarele ardea fără pic de milă în acea dimineaţă. Scotoci prin geantă în căutarea ochelarilor de soare. Cum aceştia nu îi erau de mare ajutor, îşi duse mâna streaşină la frunte pentru a-şi feri ochii. Simţi o mare uşurare în clipa în care puse piciorul în clădirea răcoroasă şi întunecată a poliţiei.

José nu era în biroul său, însă îl prinse pe Butch exact când ieşea din al lui.

Bărbatul îi aruncă un zâmbet scurt şi riduri fine se adunară în colţurile ochilor săi căprui.

— Uite cum dăm unul de altul când te-ai aştepta mai puţin.

— Am auzit că lucraţi la un caz nou.

— Normal c-ai auzit.

— Doriţi să declaraţi ceva, domnule detectiv?

— Oficial, nimic.

— Dar neoficial?

Butch scoase o gumă de mestecat din buzunar, o desfăcu meticulos, îndoi lama galbenă şi o vârî în gură. Din câte îşi amintea Beth, fusese fumător la un moment dat, însă, în ultima perioadă nu îl mai văzuse trăgând din vreo ţigară. *Probabil de-aia mesteca atâtea Wrigley’s.*

— Neoficial, O’Neal, insistă ea. Pe cuvântul meu.

Bărbatul clătină din cap aprobator şi se uită precaut în spate.

— Să intrăm undeva, atunci.

Biroul lui nu era mai mare decât separeul ei de la redacţie, dar cel puţin avea o uşă şi o fereastră. Mobila lui însă era mai urâtă. Masa era o vechitură din lemn atât de uzată, încât ai fi zis că fusese folosită drept banc de tâmplărie. Plesnise pe alocuri, iar lacul zgâriat părea să absoarbă lumina cu lăcomia unei vietăţi însetate.

Poliţistul îi azvârli un dosar înainte de a lua loc.

— A fost găsită după nişte tomberoane. Mare parte din sânge s-a scurs în canalizare, dar legistul crede că a descoperit urme de heroină în organism. A făcut sex aseară, dar asta nu-i tocmai o noutate.

— O, Doamne, e Mary, exclamă Beth, privind fotografiile macabre, şi se prăbuşi pe un scaun.

— Avea doar douăzeci şi unu de ani, spuse Butch, blestemând în barbă. Ce viaţă irosită.

— O cunosc.

— De la secţie?

— De când eram copii. O vreme, am stat la acelaşi centru de plasament. Ulterior, ne-am mai întâlnit din când în când. De obicei aici.

Mary Mulcahy fusese o fetiţă frumoasă. Trăia la centrul de plasament de aproape un an atunci când fusese trimisă înapoi la mama ei. Doi ani mai târziu, ajungea din nou în grija statului, pentru că mama sa o lăsase singură acasă o săptămână, la vârsta de doar şapte ani. Din spusele ei, copila se hrănise cu făină, în momentul în care rămăsese fără alte alimente.

— Auzisem eu că ai fost la casa de copii, zise Butch, privind-o gânditor. Te deranjează dacă întreb de ce-ai ajuns acolo?

— Tu de ce crezi? Fiindcă n-aveam părinţi.

Închise dosarul şi îl împinse pe masă.

— Aţi găsit vreo armă?

Butch strânse din ochi, dar fără răutate. Părea să cumpănească dacă să îi răspundă sau să schimbe subiectul.

— Vreo armă? repetă ea.

— Tot o stea metalică. Erau urme de sânge pe ea, dar

nu al victimei. De asemenea, în două locuri, am descoperit un fel de praf ars, ca şi când cineva ar fi aprins rachete de semnalizare şi le-ar fi pus pe pământ. E greu de închipuit, totuşi, că ucigaşul ar fi vrut să atragă atenţia asupra cadavrului.

— Crezi că există vreo legătură între ce-a păţit Mary şi incidentul cu bomba?

Butch ridică nepăsător din umerii săi laţi.

— E posibil. Dar dacă cineva doreşte să i-o plătească lui Big Daddy, n-are sens să se încurce cu o prostituată. Ar trebui să lovească direct în proxenet.

Beth închise ochii şi în minte îi apăru imaginea lui Mary, la cinci ani, strângând la subraţ o păpuşă Barbie decapitată, într-o rochiţă zdrenţuită.

— Pe de altă parte, reluă Butch, poate că ăsta nu-i decât începutul.

Beth auzi scârţâitul scaunului şi ridică privirile în momentul în care bărbatul ocoli biroul şi veni lângă ea.

— Luăm cina diseară? întrebă el.

— Cina?

— Da. Eu şi cu tine.

Durul îi dădea întâlnire? Iarăşi?

Beth se ridică în picioare, vrând să se simtă pe picior de egalitate cu el.

— Uh, da… adică nu. Îţi mulţumesc, dar nu se poate.

Chiar dacă nu erau legaţi de o relaţie profesională, ea avea alte planuri. Incredibil. Voia să fie liberă în eventualitatea în care bărbatul în haine din piele ar fi dorit să o vadă în acea noapte sau în acea dimineaţă.

Fir-ar să fie de treabă, avusese parte de o partidă bună de sex şi deja îşi imagina că sunt un cuplu? Era cazul să se trezească la realitate.

Butch zâmbi cinic.

— Într-o bună zi va trebui să aflu de ce nu mă placi.

— Ba te plac. Nu permiţi nimănui să te calce în picioare şi, chiar dacă eu nu sunt de acord cu metodele tale, nu pot nega că m-am bucurat să aud că i-ai mai spart o dată nasul lui Billy Riddle.

Chipul aspru al lui Butch se mai îmblânzi. Privindu-l în ochii, Beth îşi spuse că numai o nebună nu s-ar simţi atrasă de el.

— Şi îţi mulţumesc că ţi-ai trimis aseară amicul pe la mine, adăugă ea, aşezându-şi geanta pe umăr. Deşi m-a speriat de moarte la prima vedere.

Chiar înainte ca acesta să îi demonstreze care este întrebuinţarea sublimă a corpului uman.

Butch se încruntă.

— Care amic?

— Ştii tu. Ăla care arată ca un rocker fioros. Zi sincer, e de la Moravuri, nu-i aşa?

— Habar n-am ce tot îndrugi acolo. N-am trimis pe nimeni la tine acasă.

Beth se făcu albă ca varul.

Suspiciunea şi neliniştea întipărite pe chipul lui Butch o împiedicau să mai stăruie.

Se îndreptă spre uşă.

— Înseamnă că m-am înşelat.

Butch o înşfăcă de braţ.

— Cine naiba a intrat în apartamentul tău aseară?

Beth şi-ar fi dorit să ştie răspunsul.

— Nimeni. Cum spuneam, m-am înşelat. La revedere.

Se îndepărtă grăbită pe coridor, cu inima bătându-i mai să îi sară din piept. Se năpusti pe uşă afară şi tresări, izbită de dogoarea soarelui.

Un lucru era cert: nu avea să se ducă la întâlnirea cu necunoscutul, chiar dacă bv. Wallace nr. 816 era situat în zona bună a oraşului şi era ziua în amiaza mare.

*

În jurul orei patru după-masa, Wrath era la un pas de a exploda.

Noaptea trecută, nu mai reuşise să ajungă la Beth.

Iar ea nu venise la întâlnirea din acea dimineaţă.

Absenţa ei se putea explica în două moduri: fie păţise ceva, fie îl lăsase cu buza umflată.

Îşi trecu degetele peste ceasul Braille. Mai erau câteva ore până la asfinţit.

Blestematele astea de zile de vară. Erau prea lungi. Mult prea lungi.

Intră furios în baie, se stropi cu apă pe faţă şi se sprijini cu braţele de blatul din marmură. La lumina stinsă a lumânării de lângă chiuvetă, se studie îndelung, nedesluşind altceva decât pletele negre, două sprâncene nedefinite şi conturul feţei.

Era la capătul puterilor. Nu dormise toată ziua, iar noaptea de dinainte fusese un dezastru. Mai puţin întâlnirea cu Beth. Aceea fusese…

Slobozi o înjurătură şi se şterse cu prosopul.

Ce dracu' îl apucase? Clipele fierbinţi în compania acelei femei marcaseră începutul dezastrului. Din pricina lor, gândurile îi rătăceau aiurea, trupul îi era într-o permanentă stare de excitaţie şi era indispus.

Cel puţin, acesta din urmă era un lucru obişnuit în cazul lui.

Doamne, ce catastrofă fusese noaptea trecută!

După ce se despărţise de fraţi, el şi Vishous se duseseră în cealaltă parte a oraşului pentru a inspecta atelierul auto. Toate intrările erau încuiate, şi după ce dăduseră târcoale şi izbutiseră să găsească o cale de acces, ajunseseră la concluzia că nu era folosit ca punct de întâlnire. Pe de o parte, clădirea dărăpănată era mult prea scundă şi oricât căutaseră nu descoperiseră niciun semn care să indice că ar exista un subsol secret. Pe de altă parte, nu era situată în cel mai nimerit cartier. Din cele câteva restaurante deschise prin preajmă, unul era frecventat mai cu seamă de poliţişti. Un centru de operaţiuni în această zonă ar fi fost mult prea expus.

Se îndreptau amândoi către casa lui Darius, cu o scurtă escală la Screamer's fiindcă lui Vishous i se făcuse poftă de un pahar de Grey Goose, când începuseră necazurile.

Acela fusese momentul în care totul o luase razna.

Pe o alee, dăduseră de un vampir civil grav rănit şi doi

exterminatori pe punctul de a-l ucide. Durase ceva până să îi omoare pe exterminatori, căci amândoi erau bine antrenaţi, iar vampirul civil se stinsese înainte de terminarea luptei.

Tânărul fusese torturat, întregul corp fiindu-i mutilat de o sumedenie de tăieturi superficiale. Judecând după juliturile din genunchi şi pietrişul de pe palme, încercase să se târască de mai multe ori. Gura îi era mânjită cu sânge uman al cărui miros se răspândea prin aer, dar timpul nu le permisese să o caute pe femeia muşcată.

Curând aveau să sosească şi musafirii nedoriţi.

La scurt timp după ce îi trimiseseră pe exterminatori pe lumea cealaltă, se stârnise un vuiet de sirene, semn că cineva sunase la Urgenţe, alarmat de zgomotul luptei ori de fulgerele luminoase. Abia apucaseră să urce vampirul mort în Fordul Escalade al lui Vishous şi să se facă nevăzuţi.

Odată ajunşi la conacul lui Darius, V se apucase să examineze cadavrul. În portmoneu găsise o bucată de hârtie scrisă în limba veche. Numele, adresa şi vârsta posesorului. Se împliniseră doar şase luni de la tranziţie. Era, deci, extrem de tânăr.

Cu o oră înainte de ivirea zorilor, transportaseră corpul la marginea oraşului, la o casă arătoasă, ascunsă în inima pădurii. Un cuplu de civili cu vârste înaintate răspunsese la uşă, dar mirosul fricii emanat la vederea celor doi războinici îl izbi pe Wrath asemeni duhorii unui morman de gunoi ars. Imediat ce confirmaseră că aveau un fiu, Vishous se dusese la maşină, de unde revenise cu rămăşiţele tânărului. Din pragul uşii, tatăl se năpustise către fiul său, luându-l din braţele lui Vishous. Wrath o prinsese pe mamă care era pe punctul de a se prăbuşi fără simţire.

Vestea că moartea copilului nu rămăsese nepedepsită îl mai alinase pe tată. Însă nu era suficient. Nu pentru Wrath, cel puţin.

Nu avea să îşi găsească odihna până când toţi exterminatorii nu erau şterşi de pe faţa pământului.

Wrath închise ochii, pe ritmurile muzicii lui Jay-Z de pe

The Black Album, căznindu-se să îşi desprindă gândurile de la cele petrecute cu o noapte înainte.

Un ciocănit sacadat răsună peste muzică şi vampirul deschise uşa cu puterea minţii.

— Ce este, Fritz?

Majordomul intră, cu o tavă de argint în mână.

— Mi-am permis să vă pregătesc ceva de mâncare, stăpâne.

Aşeză tava pe măsuţa joasă de lângă canapea. Scoase capacul şi Wrath simţi miros de pui cu ierburi aromate.

Wrath îşi dădu deodată seama că îi este foame.

Luă loc şi apucă o furculiţă din argint masiv. Se uită atent la platou.

— Darius avea gusturi fine, nu-i aşa?

— Ah, da. *Princepsul* meu merita tot ce e mai bun.

Majordomul se învârtea dintr-o parte în alta, în vreme ce Wrath era concentrat să cureţe carnea de pe os cu ajutorul tacâmurilor. Mişcările delicate nu erau tocmai punctul său forte, aşa că sfârşi prin a lua pulpa cu degetele.

— Vă place puiul, stăpâne?

Wrath clătină aprobator din cap şi mestecă în continuare.

— Eşti un bucătar desăvârşit.

— Sunt atât de bucuros că aţi decis să locuiţi aici.

— Nu pentru mult timp. Dar stai liniştit, că nu vei rămâne fără stăpân.

Wrath înfipse furculiţa în ceea ce părea a fi piure de cartofi, în realitate era orez; se împrăştie pe jos. Trase o înjurătură şi încercă să îl împingă pe furculiţă cu degetul arătător.

— Ea nu o să-ţi dea atâtea bătăi de cap ca mine.

— Aş prefera să vă port dumneavoastră de grijă, stăpâne. Promit să nu mai gătesc niciodată orez. Şi voi fi atent să vă tai carnea înainte de a o servi. Nu mi-a trecut prin minte.

Wrath se şterse la gură cu un şervet din olandă.

— Fritz, nu te mai chinui să îmi faci pe plac.

Se auzi un râset uşor.

— Darius avea mare dreptate în privinţa dumneavoastră, stăpâne.

— Că sunt un ticălos nefericit? Avea o minte ageră, e adevărat.

Wrath fugări o bucată de broccoli cu furculiţa prin farfurie. Fir-ar să fie, detesta să mănânce, în special în prezenţa cuiva.

— N-am reuşit deloc să pricep de ce tot insista să locuiesc aici cu el. Nimeni nu e atât de disperat să aibă companie.

— Pentru binele dumneavoastră o făcea.

Wrath miji ochii, în spatele ochelarilor de soare.

— Ei, nu zău!

— Îşi făcea griji că sunteţi prea singur. Departe de toţi, fără o *shellan* adevărată, fără un *doggen.* Îmi spunea uneori că izolarea asta este un soi de autopedepsire.

— Să ştii de la mine că nu este aşa, îl întrerupse Wrath pe un ton tăios. Iar dacă vrei să mai stai aici, te abţii să o mai faci pe psihologul cu mine. Ai băgat la cap?

Fritz tresări ca şi cum ar fi primit o lovitură. Făcu o plecăciune şi dădu să părăsească încăperea cu spatele.

— Îmi cer scuze, stăpâne. Nu se cuvenea să vă vorbesc astfel.

Uşa se închise fără zgomot.

Wrath se lăsă pe speteaza canapelei, strângând în palmă furculiţa lui Darius.

A dracului treabă. Afurisitul ăla de *doggen* era în stare să scoată şi un sfânt din minţi.

În plus, el nu era un însingurat. Niciodată nu fusese.

Răzbunarea era o tovarăşă excelentă.

*

Domnul X îi urmărea pe cei doi discipoli antrenându-se împreună. Erau la fel de înalţi, aveau amândoi optsprezece ani şi un fizic voinic, dar el ştia care dintre ei va învinge.

În mod previzibil, o lovitură laterală, rapidă şi dură, şi unul dintre cursanţi se trezi la podea.

Domnul X opri meciul şi se abţinu de la orice comentariu când învingătorul întinse mâna şi îl ajută pe învins să se ridice de jos. Toată această politeţe îl călca pe nervi. Ar fi vrut să îi pedepsească pe amândoi.

Prima regulă a societăţii era clară: odată ce ţi-ai pus adversarul la pământ, continui să îl loveşti până nu mai mişcă. Era cât se poate de simplă.

Totuşi asta era doar o lecţie, nu lumea reală. Iar părinţii care îşi lăsau fiii să se scalde în violenţă, nu ar fi fost încântaţi să îşi primească odraslele acasă bune de înmormântare.

Cei doi discipoli se înclinară înaintea lui. Învinsul era aprins la faţă, şi nu numai din cauza efortului. Domnul X permitea celorlalţi elevi să îi privească, ştiind că ruşinea şi umilinţa joacă un rol esenţial în corectarea greşelilor.

Clătină mulţumit din cap înspre învingător.

— Bine lucrat. Dar data viitoare să îl dobori şi mai repede. Ne-am înţeles?

Apoi se întoarse către învins. Îl măsură din cap până-n picioare, remarcându-i respiraţia greoaie şi tremurul picioarelor.

— Tu ştii unde trebuie să te duci.

Învinsul clipi de mai multe ori şi se îndreptă către peretele din sticlă ce dădea în hol. După cum cerea regula, trebuia să stea în faţa geamului, cu spatele drept astfel încât oricine ar fi intrat în clădire să îi poată vedea bine chipul. Dacă îşi ştergea lacrimile de pe obraz, urma să suporte aceeaşi pedeapsă şi la cursul următor.

Domnul X îi împărţi pe grupe, fiecare cu antrenamentele sale. El îi urmărea, le corecta poziţia, însă gândurile sale zburau la alte probleme.

Noaptea trecută nu ieşise deloc bine. Absolut deloc.

Întors acasă, auzise prin staţia de poliţie că trupul prostituatei fusese găsit în jurul orei trei dimineaţa. Nimeni nu pomenise nimic despre vampir. Era posibil ca exterminatorii să îl fi luat cu ei ca să îl poată chinui în voie.

Mare păcat că lucrurile nu merseseră aşa cum sperase, dar aştepta cu înfrigurare să iasă din nou la vânătoare. Avea să folosească un alt cadavru drept momeală, dar de data asta fără a mai greşi. Trebuia mai întâi să descopere cantitatea optimă de tranchilizant din săgeţi. Începuse cu o doză mică, de teamă să nu îl ucidă pe vampir înainte de a avea timp să se distreze cu el. În mod limpede nu era de ajuns.

În acea seară se pregătea să dea lovitura.

Domnul X se uită către învins.

Ziua era destinată recrutării. Aveau nevoie de forţe proaspete, după dispariţia tânărului exterminator cu două nopţi în urmă.

Cu secole în urmă, când lumea era plină de vampiri, Societatea lor număra sute de membri, împrăştiaţi pe tot cuprinsul Europei, dar şi în primele aşezări din America de Nord. În vremurile moderne însă, odată cu diminuarea populaţiei de vampiri, Societatea lor păţise acelaşi lucru. Din raţiuni practice, desigur. Un exterminator plictisit şi fără ocupaţie era un risc. Îi alegeau cu precădere pentru înclinaţia lor spre violenţă, dar nu le puteau controla impulsurile criminale doar pentru că nu existau destule ţinte. Se văzuseră chiar obligaţi să elimine o parte dintre ei, acuzaţi de a-şi fi ucis semenii într-o luptă pentru supremaţie, o reacţie agresivă previzibilă atunci când nu aveau de lucru. Sau, şi mai rău, ajunseseră să omoare oameni, doar ca să se distreze.

Prima situaţie era o ruşine şi o mare neplăcere. Cea de-a doua era intolerabilă. Omega nu ar fi avut mustrări de conştiinţă din cauza victimelor umane. Dimpotrivă. Dar conform codului asasinilor, trebuiau să acţioneze cu discreţie, să se ferească de ochii lumii, să ucidă rapid şi să se facă nevăzuţi. Atenţia oamenilor le-ar fi creat numai necazuri, şi nimic nu îi trezea pe Homo sapiens din amorţeală mai bine decât nişte cadavre.

Din acest motiv, noii recruţi ridicau o problemă extrem de delicată. Adeseori ura care mocnea în ei era mai puternică decât concentrarea. Experienţa era crucială,

pentru ca războiul nesfârşit dintre vampiri şi exterminatori să poată rămâne secret.

Dar, în ciuda acestor riscuri, trupele trebuiau reîmprospătate.

Se uită la învins şi zâmbi, aşteptând cu nerăbdare lăsarea întunericului.

Cu puţin înainte de ora şapte, domnul X părăsi suburbiile, îndreptându-se către strada Pillar nr. 3461. Parcă Hummerul şi rămase în aşteptare, încercând între timp să memoreze detaliile casei cu două niveluri, tipică pentru zona centrală a Statelor Unite. Cu o suprafaţă de aproape şapte sute cincizeci de metri pătraţi, clădirea era ridicată în mijlocul unui teren minuscul pe care creştea un singur copac înalt. Casele vecinilor erau atât de aproape, încât aceştia puteau vedea ce fel de cereale mâncau copiii dimineaţa şi ce bere beau adulţii seara.

O existenţă fericită şi sănătoasă. Cel puţin, aşa dădea impresia din exterior.

Uşa cu geam se deschise brusc şi învinsul de la cursul de după-amiază se repezi afară cu graba celui care vrea să părăsească o navă care se scufundă. Mama apăru imediat în urma lui şi se opri în capul scărilor uitându-se la SUV-ul din faţa casei de parcă ar fi fost o bombă gata să explodeze.

Domnul X coborî geamul şi îi făcu semn cu mâna. Femeia îi răspunse cu acelaşi gest, după câteva secunde.

Învinsul sări în maşină, sorbind din ochi scaunele îmbrăcate în piele şi cadranele de pe bord.

— Bună seara, îi spuse domnul X şi porni motorul.

Puştiul îşi ridică grăbit mâinile şi înclină capul.

— *Sensei.*

Domnul X zâmbi.

— Mă bucur că ai putut veni.

— Mda. Mama e ca un ghimpe în cur, zise tânărul, accentuând ultimul cuvânt, ca să facă pe grozavul.

— Nu-i frumos să vorbeşti aşa despre ea.

Învinsul rămase o clipă perplex, văzându-se nevoit să renunţe la aere.

— A zis să fiu acasă înainte de unsprezece. Că mâine trebuie să merg la muncă.

— O să avem grijă să ne întoarcem la timp.

— Unde mergem?

— În cealaltă parte a oraşului. Vreau să-ţi fac cunoştinţă cu cineva.

Câteva minute mai târziu, domnul X intră pe o alee care şerpuia printre arbori iluminaţi şi sculpturi din marmură cu aspect vechi. Tufele de cimişir frumos tunse semănau cu ornamentele de pe un tort verde de marţipan. O cămilă, un elefant, un urs. Fără îndoială fuseseră încredinţate unui specialist, căci era clar ce reprezenta fiecare.

S-au cheltuit bani frumoşi pentru toate astea, îşi spuse domnul X.

— Uau, exclamă învinsul, rotindu-şi capul în toate direcţiile. Ce-i asta? Un parc? Ia uite acolo. E un leu. Ştii, mi-ar plăcea să fiu veterinar. Ar fi super. Ştii tu, să salvez animale.

Nu trecuseră decât douăzeci de minute de când urcase puştiul în maşină, dar domnul X abia aştepta să scape de el. Era ca o scamă în mâncare, o chestie care te irita şi pe care îţi venea să o scuipi.

Şi nu doar pentru că spunea „ştii” întruna.

După un ultim viraj, le apăru în faţă un conac masiv din cărămidă.

În faţa acestuia, rezemat de o coloană albă, îi aştepta Billy Riddle. Blugii largi îi atârnau pe şolduri, lăsând la vedere marginea lenjeriei intime. Se juca distrat cu un set de chei pe care le învârtea pe o sfoară. Când văzu Hummerul, îşi corectă poziţia şi zâmbi cu greu din pricina bandajului de la nas.

Învinsul începu să se foiască pe scaun, simţind că i se întinsese o cursă. Billy se apropie de portiera pasagerului, mişcându-şi trupul musculos cu uşurinţă. Zărindu-l pe învins, îi aruncă o uitătură duşmănoasă. Învinsul îşi desprinse centura de siguranţă şi dădu să deschidă portiera.

— Nu-i nevoie, îl opri domnul X. Billy o să stea pe bancheta din spate.

Învinsul se lăsă înapoi în scaun, muşcându-şi buzele.

Văzându-l că nu eliberează locul din faţă, Billy deschise furios portiera din spate şi urcă. Întâlni privirea domnului X în oglinda retrovizoare, iar ostilitatea i se preschimbă în respect.

— *Sensei.*

— Billy, cum te simţi astă-seară?

— Bine.

— Minunat. Fii amabil şi ridică-ţi pantalonii.

Billy îşi trase pantalonii, cu ochii pironiţi în ceafa învinsului. Parcă ar fi vrut să facă o gaură în ea şi, judecând după cum îi tremurau degetele, adversarul său o ştia.

Domnul X zâmbi.

Atracţia este esenţială, gândi el.

Capitolul 12

Beth se lăsă pe speteaza scaunului şi îşi întinse braţele în faţă. În faţa ei, ecranul computerului strălucea.

Indiscutabil, internetul era o invenţie nemaipomenit de utilă.

Potrivit rezultatelor căutării, clădirea de pe bv. Wallace nr. 816 se afla în proprietatea unui anume domn Fritz Perlmutter, care o cumpărase în 1978 contra sumei de două sute de mii de dolari. Căutând numele de Perlmutter, descoperi mai multe persoane cu iniţiala F, însă niciuna nu locuia în Caldwell. După ce verifică fără folos bazele de date guvernamentale, apelă la talentele de hacker ale lui Tony.

După toate aparenţele, Fritz era un cetăţean model, cu frica lui Dumnezeu şi a legii. Situaţia sa financiară era ireproşabilă. Nu avusese niciodată probleme nici cu Fiscul, nici cu poliţia. Şi nici căsătorit nu fusese vreodată. Pe deasupra, se număra printre „clienţii privaţi” ai băncii

locale, ceea ce însemna că era foarte bogat. Tony nu reuşise să afle mai mult.

Luând în calcul toate informaţiile, Beth presupuse că respectabilul domn Perlmutter ar trebui să aibă peste şaptezeci de ani.

Dar ce să caute un astfel de om în compania unuia ca vizitatorul ei nocturn?

Poate că adresa nu era corectă.

Asta da surpriză. Un individ îmbrăcat în haine negre din piele şi înarmat până-n dinţi care să dea informaţii false? Imposibil.

Totuşi nu avea nimic altceva în afară de adresa respectivă şi de numele lui Fritz Perlmutter.

În arhiva de la *Caldwell Courier Journal* găsi câteva articole despre casă. Conacul era inclus pe lista monumentelor istorice, ca exemplu perfect de arhitectură federală. Existau chiar o serie de relatări şi editoriale despre renovările la care fusese supus imediat ce intrase în posesia domnului Perlmutter. Era evident că experţii de la Asociaţia pentru istorie se chinuiseră ani la rând să pătrundă în clădire pentru a vedea aceste modificări, dar domnul Perlmutter îi refuzase de fiecare dată. În scrisorile adresate editorului, se simţea frustrarea istoricilor siliţi să recunoască acurateţea restaurării exterioare.

În timp ce recitea un editorial, Beth luă un antiacid şi îl sparse între dinţi. Iar avea arsuri la stomac. Îi era şi foame. Excelentă combinaţie.

Era posibil să i se tragă de la enervare. Practic, investigaţia sa nu făcuse niciun progres.

Iar numărul de mobil pe care i-l lăsase necunoscutul? Nedetectabil.

Şi toată această sărăcie de informaţii îi întărea convingerea că nu trebuie să se apropie de bv. Wallace nr. 816. În plus, îi trezea o vagă dorinţă de a se spovedi.

Se uită la ceas. Era aproape şapte.

Flămândă cum era, decise să meargă la masă. Decât hrană spirituală, mai bine ceva care să îi umple stomacul.

Se lăsă pe o parte şi aruncă o privire peste peretele

despărţitor al separeului ei. Tony plecase deja.

N-avea niciun chef să fie singură.

Sub impulsul momentului, ridică receptorul şi formă numărul staţiei de poliţie.

— Ricky? Beth la telefon. Detectivul O'Neal e prin preajmă? Bine, mulţumesc. Nu, nu-i nevoie să-i transmiţi nimic. Nu-i da mesaj pe pager. Lasă că nu e important.

Mai bine că s-a întâmplat aşa. Butch nu i-ar fi putut oferi genul de companie lejeră şi degajată de care avea nevoie în acea clipă.

Îşi verifică ceasul şi rămase cu privirea pierdută la secundarul care se învârtea impasibil în jurul cadranului. Orele serii se întindeau înaintea ei asemeni unei curse cu obstacole, ore pe care trebuia să le depăşească cu bine.

Şi cât mai rapid, nădăjduia ea.

Voia să mănânce ceva în grabă şi pe urmă să se ducă la cinema. Orice, numai să nu se întoarcă în apartament. Poate ar fi fost chiar indicat să închirieze o cameră la motel.

În caz că necunoscutul s-ar fi hotărât să-i mai facă o vizită.

Nici nu oprise bine computerul că sună telefonul. Îl lăsă să sune de două ori, apoi răspunse.

— Am auzit că mă cauţi.

Glasul lui Butch O'Neal avea un timbru aspru şi răguşit, dar plăcut auzului.

— A, da. Voiam să ştiu dacă eşti liber să luăm cina, zise ea şi îşi dădu părul pe spate.

La celălalt capăt al receptorului răsună un hohot de râs dogit.

— Te aştept în faţa redacţiei într-un sfert de oră.

Îi închise telefonul în nas, înainte ca ea să reuşească să îl lămurească pe un ton nonşalant că e doar o cină între prieteni.

*

La lăsarea nopţii, Wrath intră în bucătărie aducând cu sine tava din argint pe care îi fusese servită masa. Tipic

pentru Darius, şi obiectele de aici erau de cea mai bună calitate, aşezate fiecare la locul lui. Aparate electrocasnice din oţel inoxidabil. O mulţime de bufete şi blaturi masive din granit. Şi numeroase ferestre.

Prea multe lumini.

Fritz spăla ceva în chiuvetă. Întoarse capul.

— Nu era nevoie să o aduceţi dumneavoastră, stăpâne.

— Ei, am adus-o şi gata.

Wrath aşeză tava pe un blat şi se sprijini cu braţele de acesta.

Fritz închise robinetul.

— Doriţi ceva?

Păi, pentru început, mi-aş dori să nu mai fii atât de dobitoc.

— Fritz, nu ai de ce să-ţi faci griji în privinţa slujbei. Îţi dau cuvântul meu.

— Vă mulţumesc, stăpâne, rosti majordomul pe un ton stins. Nu ştiu ce m-aş face dacă nu aş mai avea pe cine să îngrijesc. Iar casa asta este ca şi căminul meu.

— Chiar aşa este. Poţi rămâne oricât doreşti.

Wrath se întoarse şi se pregăti să iasă. Ajunsese aproape de uşă când Fritz vorbi din nou.

— Este şi căminul dumneavoastră, stăpâne.

Vampirul clătină dezaprobator din cap.

— Am unde dormi. Nu-mi trebuie altă casă.

Ieşi în hol, năpădit de un sentiment de furie. Să nu care cumva să fi păţit ceva Beth. Să-l ferească Dumnezeu pe ăla care i-a făcut rău.

Dar dacă ea îl ocolea de bunăvoie? Nu conta. În curând, trupul ei avea nevoie de ceva ce numai el îi putea oferi. Mai devreme sau mai târziu, tot avea să se dea pe brazdă. Altminteri murea.

Se duse cu gândul la pielea catifelată de pe gâtul ei. Rememoră cum îşi trecuse limba peste vena care îi urca de la inimă.

Scoase colţii ca şi când femeia s-ar fi aflat în faţa lui. Ca şi când şi-ar fi putut înfige dinţii în ea şi sorbi sângele.

Wrath închise ochii, zguduit de fiori. Stomacul, deşi plin, i se transformă într-un vid nesătul şi dureros.

Încercă să-şi amintească când se hrănise ultima oară. Trecuse un timp, dar nu atât de mult.

Se căzni să se tempereze. Să îşi regăsească liniştea. Parcă ar fi vrut să oprească un tren folosind frâna de mână, dar într-un final, torentul răcoros al raţiunii izbuti să alunge volbura sângeroasă a nebuniei.

La trezirea din reverie, îl cuprinse neastâmpărul, întreaga lui fiinţă tânjea după aerul de afară.

Femeia aceea era un pericol pentru el. Dacă reuşea să îl tulbure în asemenea măsură chiar când nu era prezentă, exista riscul ca ea să fie *pyrocantul* său.

Detonatorul său, metaforic vorbind. Unealta autodistrugerii sale.

Wrath îşi trecu degetele prin păr. Ce soartă ironică să o dorească pe această femeie mai mult ca pe oricare alta!

Poate totuşi nu era vorba de ironie. Poate tocmai acestea erau regulile după care funcţiona *pyrocantul.* Nevoia disperată de a-l cuceri pe posibilul autor al distrugerii tale te făcea cu atât mai vulnerabil.

La urma urmelor, unde ar mai fi fost plăcerea dacă te-ai fi putut feri prea uşor de propriul explozibil lăuntric?

Blestemat fie el. Trebuia să scape de povara lui Beth. Repede. Imediat ce-şi încheia tranziţia, avea să o dea în grija unui bărbat potrivit. A unui civil.

Într-o străfulgerare lugubră, îşi zugrăvi în minte imaginea trupului însângerat şi mutilat al tânărului vampir.

Cum ar fi putut să o protejeze un civil?

Nu cunoştea răspunsul. Dar ce altă variantă avea? Doar nu era să o ţină cu el.

Ar fi putut să o încredinţeze unuia dintre fraţii lui.

Grozavă idee, şi pe care dintre smintiţii ăia să-l aleagă? Pe Rhage? Care ar fi adăugat-o la lista lui nesfârşită de partenere de sex ori, mai rău, ar fi omorât-o din greşeală? Lui V, cu toate problemele lui?

Lui Zsadist?

Şi oare chiar îşi închipuia că va îndura gândul ca unul

dintre războinicii lui să se culce cu ea?

Categoric nu.

Era stors de vlagă.

Vishous se materializă în faţa lui. Renunţase la şapcă astă-seară, iar Wrath îi putea distinge vag tatuajul complicat de la ochiul stâng.

— I-am dat de urmă lui Billy Riddle, îl anunţă V şi aprinse o ţigară între degetele-i sigure, înmănuşate.

Dădu fumul afară şi toată camera se umplu de aroma tutunului turcesc.

— A fost arestat pentru agresiune sexuală acum patruzeci şi opt de ore. Locuieşte împreună cu tăticul lui senator.

— E de familie bună.

— Mai bună de-atât nu se poate. Am mai făcut nişte săpături. Tipul s-a băgat în tot soiul de belele de când era mic. Agresiuni sexuale. Îţi dai seama ce fericit e agentul de campanie al lui taică-su că flăcăul a împlinit optsprezece ani. Toate tâmpeniile pe care le comite de-acum încolo vor fi făcute publice.

— Ai adresa?

— Da, zise Vishous cu un rânjet. O să-l altoieşti zdravăn?

— Ca la carte.

— Atunci, s-o luăm din loc.

Wrath clătină din cap.

— Ne vedem tot aici, mai târziu. Să nu lipsească nimeni. Am un drum de făcut mai întâi.

Vampirul îl privea cu atenţie, încercând să găsească o explicaţie cu mintea sa ascuţită. Dintre toţi fraţii, Vishous era cel mai inteligent şi plătea din plin pentru acest privilegiu.

Desigur, Wrath era chinuit de propriii demoni, însă nu şi-ar fi dorit niciodată să poarte crucea lui Vishous. Puterea de a vedea viitorul era o povară uriaşă.

V trase din ţigară şi dădu fumul afară agale.

— Te-am visat azi-noapte.

Wrath se încordă. Se aştepta la asta.

— Nu vreau s-aud nimic. Nu mă interesează.

— Cum doreşti, dar ia aminte ce-ţi spun.

— Zi.

— Doi paznici chinuiţi vor lupta bucuroşi unul împotriva celuilalt.

Capitolul 13

— Excelentă cina, zise Beth în momentul în care maşina lui Butch ajunse în faţa blocului ei.

Bărbatul era perfect de acord cu afirmaţia ei. Beth se dovedise o companie amuzantă, spirituală şi plăcută ochiului. Iar dacă el întrecuse pe alocuri măsura, ea nu se sfiise să îl pună la punct numaidecât.

Pe deasupra, era incredibil de atrăgătoare.

Butch opri maşina, dar lăsă motorul să meargă, de teamă să nu dea impresia că aşteaptă o invitaţie din partea ei.

Ceea ce şi aştepta, bineînţeles. Însă nu voia să o pună într-o situaţie stânjenitoare în cazul în care ea avea alte planuri.

Încetul cu încetul, se transforma într-un tip cumsecade.

— Pari mirată că te-ai simţit bine.

— Chiar sunt, un pic.

Butch o măsură din priviri, începând de la genunchii care se iveau discret de sub marginea fustei. În luminile de pe bord, îi desluşea silueta frumoasă, gâtul lung şi delicat, buzele care erau întruchiparea perfecţiunii. Voia să o sărute, acolo, în lumina slabă, pe scaunul din faţă al maşinii, ca un cuplu de adolescenţi.

Apoi îşi dorea să urce în apartamentul ei. Şi să nu mai plece până dimineaţa.

— Îţi mulţumesc, spuse ea, aruncându-i un zâmbet şi dând să deschidă portiera.

— Stai.

Se mişcă rapid, ca niciunul dintre ei să nu aibă timp de gândire. Îi prinse capul între palme şi o sărută.

*

Wrath se materializă în curtea interioară a blocului lui Beth şi simţi furnicături pe piele.

Femeia era prin apropiere. Dar în casă nu se zărea nicio lumină aprinsă.

Îşi urmă intuiţia şi dădu ocol blocului. În faţă, era parcată o berlină americană obişnuită. Beth se găsea înăuntru.

Wrath îşi continuă drumul pe trotuar, ca un simplu plimbăreţ nocturn, şi trecu prin dreptul maşinii.

Dintr-odată, încremeni.

Ochii săi nefolositori se dovediră suficient de ageri pentru a-l observa pe individul care mai avea puţin şi se urca pe ea. De parcă dorinţa pur sexuală a bărbatului nu ar fi fost destul de evidentă.

Ei, asta era culmea, îi simţea efectiv mirosul prin geamurile şi caroseria maşinii.

Wrath se năpusti spre ei. Primul impuls era să smulgă portierele şi să-l ucidă pe nenorocitul care îndrăznise să-şi pună mâinile pe ea. Să-l târască afară şi să-i rupă gâtul.

Totuşi, în ultima clipă se răzgândi şi se retrase la adăpostul beznei.

Fir-ar al dracului! Se înfuriase atât de tare, încât vedea roşu în faţa ochilor, la propriu.

Un alt bărbat care săruta buzele acelea, care îi atingea trupul…

Un mârâit gros i se înălţă din piept şi ieşi pe gură.

E doar a mea.

Scoase o înjurătură. Mda. În ce univers paralel trăia? Femeia nu-i era *shellan,* ci o responsabilitate temporară. Avea voie să se vadă cu oricine dorea. Oriunde şi oricând.

Dar Wrath avu senzaţia că îi plesnesc tâmplele numai la gândul că ea ar fi putut găsi plăcere în atingerile acelui individ, că ar fi preferat gustul sărutului de om.

Bine ai venit în minunata lume a geloziei, îşi zise el. *Cei care achită taxa de intrare, vor fi răsplătiţi cu o migrenă, un impuls ucigaş şi cu un complex de inferioritate.*

Ura!

Doamne, abia aştepta să revină la viaţa lui obişnuită.

În secunda în care o vedea scăpată de tranziţie, pleca din oraş. Şi avea de gând să se prefacă a nu fi cunoscut-o niciodată pe fiica lui Darius.

*

Butch O'Neal se pricepea să sărute.

Avea buze puternice, dar minunat de moi. Fără a fi agresiv, îi dădea de înţeles că e gata să o ducă în pat şi să-i arate că nu glumeşte.

Unde mai pui că şi mirosea frumos. Un amestec de after-shave şi rufe proaspăt spălate. Beth întinse braţele către el. Îi simţea umerii laţi şi puternici sub palme, trapul arcuit peste ea. Era un monument de forţă şi, în acel moment, şi-ar fi dorit să fie atrasă de el. Din tot sufletul ei.

Nu o încerca, însă, acea exaltare deznădăjduită, acea foame sălbatică. Aşa cum se întâmplase cu o seară înainte alături de…

Grozav moment alesese să-şi amintească de celălalt.

Butch se trase în spate, cu ochii întredeschişi.

— Nu reuşesc deloc să te impresionez, nu-i aşa?

Beth râse uşor. Ăsta era felul lui. Direct şi fără menajamente.

— Ştii să săruţi, O'Neal, trebuie să recunosc. Deci n-are legătură cu talentul.

Bărbatul reveni pe locul său, clătinând nemulţumit din cap.

— Mda, mersi pentru compliment.

Cu toate astea, nu părea din cale-afară de ofensat.

Acum că se gândea mai bine, era bucuroasă că nu simţise nicio atracţie faţă de el. Dacă l-ar fi plăcut şi dacă ar fi dorit să fie cu el, ar fi sfârşit cu inima frântă. Nu avea nicio îndoială în acest sens. Peste zece ani, dacă ar fi

supravieţuit până atunci, Butch ar fi făcut implozie, din cauza stresului, a urâţeniei slujbei sale şi a gustului amar pe care i-l lăsa aceasta. Deja ajunsese să îl macine pe dinăuntru. Cu fiecare an, devenea mai încrâncenat şi nimeni, absolut nimeni, nu îl putea salva de la prăbuşire.

— Ai grijă, Randall, spuse el. Şi aşa mă simt prost că nu sunt în stare să-ţi găsesc punctul sensibil. Nu te mai uita la mine cu milă, că mă scoate din minţi.

— Scuze, zise Beth şi zâmbi.

— Pot să te întreb ceva?

— Bineînţeles.

— Care-i treaba cu tine şi bărbaţii? Îţi plac? Mai exact, îţi *plăcem*?

Beth izbucni în râs, gândindu-se la noaptea petrecută cu acel necunoscut. Îi spulberase orice dubiu în privinţa orientării ei sexuale. Categoric şi definitiv.

— Da, îmi plac bărbaţii.

— Ţi-a făcut unul vreo fază nasoală? Ai suferit din cauza lui?

Beth infirmă, cu o clătinare a capului.

— Îmi place mie să fiu discretă.

Butch se uita la volan şi îşi plimba degetele peste el.

— Mare păcat. Fiindcă eşti o tipă trăsnet. Serios ţi-o spun.

Îşi drese glasul ca şi când s-ar fi simţit stânjenit.

Era timid. Doamne, Dumnezeule mare, Durul era timid.

Pe neaşteptate, Beth se aplecă spre el şi îl sărută pe obraz.

— Şi tu eşti formidabil.

— Da, ştiu, răspunse el şi îi aruncă clasicul său zâmbet ironic. Acum mişcă-ţi fundul în casă că e târziu.

*

Butch o urmări cum traversează strada în lumina farurilor, cu părul ei lung plutindu-i pe umeri.

E o tipă grozavă, îşi zise în sinea lui. O *femeie*

realmente grozavă.

Şi intuise exact cu cine avea de-a face. Tristeţea din ochii ei era semn că îi văzuse viitorul sumbru.

În definitiv, mai bine că nu era atrasă de el. Altminteri s-ar fi dat peste cap să o facă să se îndrăgostească de el, doar ca să nu îşi aştepte moartea în singurătate.

Apăsă pe pedala de ambreiaj, ţinând în acelaşi timp piciorul şi pe frână, urmărind-o cum urcă treptele de la intrarea în clădire. Era cu o mână pe clanţă, iar pe cealaltă o flutura către el, când Butch remarcă ceva mişcându-se în umbra blocului.

Opri motorul.

Un bărbat îmbrăcat în negru tocmai dădea colţul, îndreptându-se spre curtea din spate.

Butch ieşi din maşină şi o zbughi hoţeşte peste peluza laterală.

Capitolul 14

Wrath îşi concentrase toată atenţia asupra lui Beth. Pe omul din spatele său îl auzi abia când ajunsese pe la jumătatea curţii interioare.

— Poliţia! Stai pe loc!

Urmă zgomotul atât de familiar al pistolului armat şi îndreptat spre el.

— Mâinile la vedere!

Adulmecându-i mirosul, Wrath schiţă un zâmbet. Dorinţa se transformase în agresivitate, iar impulsul violent era la fel de intens precum cel sexual. Tipul deborda de energie astă-seară.

— Stai pe loc şi ţine mâinile la vedere!

Wrath se opri şi căută o stea prin buzunar. Poliţist sau nu, trebuia să se descotorosească de el, să-i lase o amintire frumoasă la jugulară.

În acea clipă, însă, Beth deschise uşa glisantă.

Îi simţi imediat mirosul şi, surpriza surprizelor, avu o erecţie.

— Sus mâinile!

— Ce se întâmplă? întrebă Beth.

— Intră în casă, strigă poliţistul. Sus mâinile, cretinule, sau îţi fac o aerisire în ceafă!

Bărbatul se afla deja la mai puţin de trei metri în spatele vampirului, apropiindu-se vertiginos. Wrath ridică braţele. Nu voia să comită o crimă sub privirile lui Beth. Pe deasupra, în trei secunde, avea să fie o ţintă sigură. Nici măcar el nu putea supravieţui unui glonţ tras de la o distanţă atât de mică.

— O'Neal…

— Beth, treci dracului în casă!

O mână grea îl prinse pe Wrath de umăr ca într-un cleşte. Se lăsă împins până la zidul blocului.

— Îmi spui şi mie de ce te tot învârţi pe aici? îl întrebă poliţistul, pe un ton autoritar.

— Am ieşit la o plimbare, replică Wrath. Tu?

Butch îl apucă de mâini şi i le trase la spate. Îi puse cătuşele cât ai clipi. Tipul nu se juca.

Wrath înălţă ochii spre Beth. Din câte putea vedea, femeia înlemnise cu mâinile strânse la piept. Un nor de frică se aduna în jurul ei, transformându-se într-o pătură groasă ce o învăluia din cap până-n picioare.

Am dat-o-n bară, îşi spuse el. Iarăşi o speriase.

— Nu te uita la ea, se răsti poliţistul, lipindu-l cu faţa de perete. Cum te numeşti?

— Wrath, răsună glasul lui Beth. Mi-a zis că îl cheamă Wrath.

Butch ţipă la ea.

— Eşti tare de urechi, păpuşă? Dispari!

— Vreau să ştiu cine este.

— Te sun mâine-dimineaţă şi-ţi dau raportul. Eşti mulţumită?

Wrath mârâi. Era de acord că femeia nu avea ce căuta acolo, dar îl deranja tonul pe care i se adresa poliţistul.

Bărbatul vârî mâna în haina lui Wrath şi începu să îi scoată armele. Trei stele, un briceag, un pistol, un lanţ.

— Ferească Domnul, şopti poliţistul, azvârlindu-l pe acesta din urmă alături de celelalte obiecte. Ai vreun act de identitate? Sau nu ţi-a mai rămas loc şi pentru el, după ce ai pus pe tine cinşpe kile de arme?

Dând peste un teanc gros de bancnote, poliţistul slobozi o înjurătură.

— O să găsesc şi droguri sau le-ai vândut pe toate?

Wrath se lăsă împins şi îmbrâncit cu spatele de zid. Se uita la poliţistul care îi scotea pumnalele din teci, gândindu-se cât de plăcut va fi să îşi înfigă colţii în beregata lui groasă. Înclină capul spre el, neputându-se stăpâni.

— Ai grijă, O'Neal, strigă Beth, de parcă i-ar fi ghicit gândurile.

Poliţistul îi puse pistolul la gât.

— N-ai chef să-mi spui cum te cheamă?

— Mă arestezi?

— Exact.

— Care e motivul?

— Stai să mă gândesc. Încălcarea proprietăţii, arme ascunse. Ai cumva permis pentru pistol? Mă îndoiesc. Ah, da, şi dacă socotesc şi stelele, aş mai adăuga crimă. Presupun că e suficient.

— Crimă? murmură Beth.

— Numele? insistă poliţistul, fixându-l cu o privire duşmănoasă.

— Probabil că eşti clarvăzător, zise Wrath, cu un zâmbet rigid.

— Pardon?

— În legătură cu acuzaţia de crimă, spuse Wrath, râzând, după care adăugă pe un ton scăzut. Ai idee cum e într-un sac pentru cadavre, domnule ofiţer?

Furia, pură şi aproape palpabilă, se revărsa prin toţi porii poliţistului.

— Să nu-ndrăzneşti să mă ameninţi tu pe mine.

— Nu te ameninţ.

Braţul stâng al lui Butch se mişcă prin aer, cu viteza unei mingi de baschet, dar Wrath nu schiţă niciun gest pentru a se feri. Pumnul zdravăn al poliţistului îl izbi în

maxilar, dându-i capul pe spate. O explozie de durere îi străbătu toată faţa.

— Butch! Potoleşte-te!

Beth veni în goană spre ei, vrând parcă să se pună între cei doi bărbaţi, însă poliţistul o prinse de braţ şi o opri.

— Mare pacoste eşti. Vrei să păţeşti ceva? o întrebă el, împingând-o cât colo.

Wrath scuipă sânge.

— Are dreptate. Du-te în casă.

Fiindcă lucrurile aveau să se termine nasol.

Din pricina scenei sărutului la care asistase mai devreme, poliţistul îi devenise oricum antipatic. Dar dacă îi mai vorbea o dată urât lui Beth, avea de gând să-i scoată toţi dinţii din gură, iar după asta, să-l trimită pe nenorocit pe lumea cealaltă.

— Pleacă, Beth, repetă Wrath.

— Ţine-ţi gura, zbieră poliţistul.

— Şi dacă nu mi-o ţin, ce-o să faci? Îmi mai tragi una?

Butch îşi lipi faţa de a vampirului.

— Nu, o să te-mpuşc.

— Minunat. Îmi plac rănile de glonţ. Dar nu în faţa ei, adăugă el pe un ton scăzut.

— Du-te-n mă-ta!

Totuşi Butch îşi aruncă haina peste mormanul de arme, acoperindu-l. Pe urmă, apucă braţul lui Wrath şi porni spre maşină.

*

Beth simţea că i se face rău, privind cum Butch îl trage pe Wrath după el.

Ostilitatea curgea între cei doi bărbaţi ca acidul de baterie şi, cu toate că Wrath era încătuşat şi avea o armă aţintită asupra lui, Beth îşi făcea griji pentru viaţa lui Butch. Presimţea că Wrath se lasă de bunăvoie dus în arestul poliţiei.

Dar Butch trebuie să-şi fi dat seama de asta, gândi ea. Altminteri şi-ar fi băgat arma la loc şi nu ar fi ţinut-o la

tâmpla prizonierului său.

Ştia cât de brutal este Butch cu infractorii, dar era oare atât de nebun încât să-l ucidă pe unul?

Judecând după expresia sinistră de pe chipul lui, era tentată să răspundă afirmativ. Unde mai pui că ar mai şi putea scăpa nepedepsit. Cine duce o viaţa violentă va avea un sfârşit violent, iar Wrath în mod limpede nu era vreun funcţionăraş paşnic şi cu frică de lege. Dacă avea să fie descoperit într-o bună zi cu un glonţ în cap, pe o alee lăturalnică, ori pescuit din râu, nimeni nu ar fi fost surprins.

Mânată de un sentiment chinuitor, Beth ocoli blocul în goană.

Butch se îndrepta spre maşină cu precauţia celui care duce în braţe o bombă, iar ea alergă să îi prindă din urmă.

— Stai! Vreau să-l întreb ceva.

— Vrei să ştii ce număr poartă la pantofi sau ce?

— Patruzeci şi opt, răspunse Wrath.

— O să ţin minte când vine Crăciunul, cretinule!

Beth le tăie calea, astfel că cei doi aveau de ales între a se opri sau a o călca în picioare.

— De ce m-ai căutat? întrebă ea, uitându-se la Wrath.

Ar fi putut jura că îi vede ochii îmblânzindu-se în spatele ochelarilor de soare.

— Nu e momentul potrivit să îţi explic.

Butch o îmbrânci din drum.

— Am eu o idee. Ce-ar fi să mă laşi să-mi fac treaba?

— *Nu pune mâna pe ea,* mârâi Wrath.

— Da, acum o să stau să te-ascult pe tine! zise Butch şi îl trase după el.

Ajunşi în dreptul maşinii, Butch deschise portiera din spate şi se strădui să îl împingă pe Wrath înăuntru.

— Cine eşti? strigă Beth în urma lui.

Wrath se uită la ea, perfect neclintit, deşi Butch continua să îl bruscheze.

— Tatăl tău m-a trimis, rosti el clar.

Apoi intră în maşină fără să protesteze.

Beth simţi că i se taie răsuflarea.

Văzu ca prin ceaţă cum Butch trânteşte portiera după

care ocoleşte în fugă maşina şi urcă la volan.

— Aşteaptă! ţipă ea.

Însă maşina plecase deja, lăsând două dâre de cauciuc pe asfalt.

Capitolul 15

Butch apucă staţia şi îi ceru dispecerului să trimită un echipaj la adresa lui Beth pentru a recupera armele şi banii ascunşi sub haina lui. Conducea cu un ochi la drum şi celălalt în oglinda retrovizoare. Suspectul îl privea la rândul său, cu un zâmbet vag pe chipul său diabolic.

Doamne sfinte, rar mai vezi o asemenea matahală. Individul ocupa aproape toată bancheta din spate şi trebuia să îşi aplece capul într-o parte ca să nu se lovească de plafon când treceau peste o groapă.

Butch abia aştepta să îl dea jos din maşină.

În mai puţin de cinci minute, ieşi de pe strada Trade şi opri în parcarea secţiei, cât mai aproape de intrarea secundară. Se dădu jos şi deschise portiera din spate.

— Să fii cuminte, ai priceput? zise el, apucându-l pe Wrath de braţ.

Vampirul se ridică în picioare şi Butch îl smuci o dată zdravăn.

Dar suspectul porni în direcţia opusă secţiei.

— Greşit, spuse Butch.

Îl prinse de lanţul cătuşelor, se propti bine în călcâie şi trase din toate puterile.

Suspectul, însă, nu se lăsă înduplecat. Îşi văzu de drum, târându-l pe Butch după el.

— Ai impresia că n-o să te-mpuşc? strigă Butch, căutându-şi pistolul.

Dar în acea clipă se întâmplă imposibilul.

Butch nu mai văzuse niciodată pe cineva care să se mişte cu asemenea viteză. Adineaori individul era cu mâinile prinse la spate, iar în secunda următoare cătuşele

zăceau pe jos.

Fără a face risipă de energie, îl dezarmă pe Butch, îi băgă degetele-n gât şi îl duse cu forţa la adăpostul întunericului.

Dispărură în beznă amândoi. Chinuindu-se să scape, Butch observă că intraseră pe o alee îngustă, între secţie şi clădirea de birouri de vizavi. Nu era mai lată de doi metri, însă măsura vreo treizeci în lungime. În plus, era complet neluminată. Şi nicio fereastră nu dădea spre ea.

În momentul în care se văzu izbit de peretele din cărămidă, expiră şi ultimul strop de aer pe care reuşise să îl păstreze în plămâni. Spre consternarea lui, simţi cum necunoscutul îl ridică de la pământ cu o singură mână, ţinându-l de gât.

— Nu trebuia să-ţi bagi nasul unde nu te priveşte, domnule ofiţer, rosti Wrath, pe un ton ce aducea mai degrabă cu un mârâit adânc. Trebuia să-ţi vezi de treabă şi s-o laşi să vină la mine.

Butch îşi înfipse unghiile în mâna uriaşă încleştată la gâtul lui care îi storcea şi ultima picătură de viaţă într-o strânsoare implacabilă. Simţea că se înăbuşă şi căuta cu disperare o gură de aer. Vederea i se înceţoşă, iar mintea îi deveni tot mai tulbure.

Nu exista nicio îndoială că nu avea cale de scăpare. Avea să părăsească aleea într-un sac de morgă. Exact cum îi promisese suspectul.

Un minut mai târziu, încetă să se mai zbată şi braţele îi căzură moi pe lângă corp. Voia să se împotrivească. Avea voinţa necesară. Dar forţa îi lipsea cu desăvârşire.

Aştepta împăcat ultima clipă. Murea la datorie, chiar dacă prosteşte, fiindcă nu ceruse întăriri. Era totuşi preferabil să sfârşească în felul ăsta, decât să lâncezească pe un pat de spital, răpus încet de cine ştie ce boală chinuitoare. Şi mai onorabil decât dacă şi-ar fi tras un glonţ în cap. Opţiune la care Butch meditase de câteva ori.

Cu o ultimă zvâcnire de viaţă, deschise ochii şi îşi privi adversarul în faţă. Acesta se uita la el cu o figură încremenită.

Tipul nu-i începător, îi trecu lui Butch prin minte. *Nu-l deranjează deloc să ucidă.*

Doamne, Beth.

Ce i-ar fi putut face lui Beth un asemenea om?

*

Wrath simţi cum trupul poliţistului devine inert. Nu murise, dar nici mult nu mai avea.

Curajul lui în faţa morţii era uluitor. Se enervase când fusese atacat, ripostase admirabil, însă nu-i fusese frică niciun moment. Iar acum când Marele Abis se întindea în faţa lui, îşi accepta moartea cu resemnare. Poate chiar ca pe o alinare.

Fir-ar să fie! Wrath înţelegea perfect acest sentiment.

Era mare păcat să ucidă un om care ştia să moară ca un adevărat războinic. Fără teamă ori şovăială. Astfel de bărbaţi erau o raritate, atât printre oameni, cât şi printre vampiri.

Gura poliţistului se mişcă uşor. Încercă să spună ceva. Wrath îşi apropie urechea de el.

— Nu… o… răni.

Involuntar, Wrath îi răspunse:

— Am venit să o salvez.

— Nu! răsună o voce în capătul aleii.

Wrath întoarse capul. Beth venea alergând spre ei.

— Dă-i drumul!

Îşi descleştă degetele de pe beregata bărbatului. Nu intenţiona să îl ucidă în prezenţa ei. Era mai important să câştige încrederea femeii decât să-l lichideze pe poliţist.

Când Beth se opri în dreptul lor, Wrath îi dădu drumul bărbatului, iar acesta se prăbuşi la pământ. Gemete înăbuşite şi horcăieli ieşeau de undeva din beznă.

Beth îngenunche lângă poliţistul care abia mai respira şi înălţă ochii spre celălalt.

— Era să-l omori!

Wrath trase o înjurătură, ştiind că trebuia să se facă nevăzut în curând, căci sigur alţi poliţişti erau pe drum.

Aruncă o privire spre celălalt capăt al aleii.

— Unde crezi că pleci? îi strigă ea cu un glas tăios.

— Vrei să rămân aici ca să mă mai aresteze o dată?

— Ar trebui să ajungi la închisoare!

Cu mişcări împleticite, Butch se căzni să se ridice, însă picioarele i se înmuiară sub greutatea corpului. Reuşi totuşi să împingă cât colo mâna pe care Beth o întindea spre el.

Wrath avea nevoie de un colţ întunecos unde să se dematerializeze. Dacă evenimentele de mai devreme reuşiseră să o sperie pe Beth, probabil că şi-ar fi pierdut minţile definitiv dacă l-ar fi văzut cum se evaporă sub privirile ei.

Se îndepărtă. Nu suporta să o lase acolo singură, dar ce altceva ar fi putut face? Dacă era bătut sau împuşcat, cine îi mai purta de grijă? Şi nu îşi permitea să ajungă la închisoare. Celulele erau prevăzute cu gratii de oţel care îl împiedicau să se dematerializeze la venirea zorilor. Prins între aceste două opţiuni, ar fi fost obligat să ucidă dacă ar fi fost atacat de poliţişti în acel moment.

Ce-ar mai crede Beth despre el atunci?

— Stai pe loc! ţipă ea în urma lui.

Vampirul îşi văzu de drum şi o auzi cum fuge după el.

— Am zis să stai!

Îl apucă de braţ şi trase cât putu de tare.

Se uită la ea, nemulţumit de cum decurseseră lucrurile. Din pricina lipsei lui totale de tact, femeia era acum îngrozită, ceea ce îi îngreuna şi mai mult sarcina de a o apăra. Slabe şanse să o mai poată convinge să vină cu el de voie bună. Prin urmare, era nevoit să o ia cu forţa în momentul în care începea tranziţia. Lucru neplăcut pentru amândoi.

Simţindu-i parfumul în nări, ştiu că transformarea se apropia cu fiecare clipă care trecea.

Poate era mai înţelept să o ia cu el de pe acum.

Wrath privi în jur. Nu putea să o ridice pe umăr şi să fugă cu ea la doar câţiva metri de secţia de poliţie. Şi sub ochii nenorocitului ăla de poliţist.

Nu. Mai bine trecea pe la ea chiar înainte de răsărit şi o răpea. Avea să o lege în camera lui Darius, dacă nu se cuminţea, fiindcă trebuia să aleagă între asta şi moarte.

— De ce m-ai minţit? zbieră ea. Nu l-ai cunoscut pe tata.

— Ba da, l-am cunoscut.

— Mincinosule, se răsti ea. Eşti un criminal şi un mincinos.

— Prima parte ai nimerit-o.

Beth căscă ochii mari, iar chipul i se îngălbeni de groază.

— Stelele alea… din buzunarul tău. Tu ai ucis-o pe Mary, nu-i aşa?

Wrath se întunecă la faţă.

— N-am ucis nicio femeie.

— Deci am nimerit-o şi cu a doua parte.

Wrath se uită pe furiş la poliţist, care era în continuare lungit pe jos, dar începea să îşi revină.

A dracului treabă! îşi zise el. Dacă Beth nu rezista până în zori? Dacă fugea şi nu-i mai dădea niciodată de urmă?

— În ultima perioadă ţi-a fost mult mai foame decât de obicei, nu-i aşa? întrebă el cu voce scăzută.

Femeia se trase înapoi.

— Poftim?

— Ai mâncat mai mult, dar fără să te îngraşi. Te-ai simţit obosită. Extrem de obosită. Şi ochii te-au usturat, mai ales în timpul zilei. N-am dreptate? continuă el, aplecându-se spre ea. Te uiţi la carnea crudă şi te întrebi ce gust are. Te-au durut dinţii de sus. Ai dureri de încheieturi şi pielea parcă te strânge din ce în ce mai rău.

Femeia clipi şi rămase cu gura căscată.

În spatele ei, poliţistul se ridică în picioare, se clătină şi căzu din nou în fund. Wrath se grăbi să termine ce avea de spus.

— Nu-ţi găseşti locul aici. Ai senzaţia că toţi ceilalţi se mişcă mai încet decât tine. Te consideri diferită, anormală, izolată. Nu ai linişte. Simţi că se apropie ceva, un lucru

fenomenal, dar nu ştii despre ce este vorba şi nici cum să-l împiedici. Noaptea, zaci întinsă cu mintea trează, temându-te de propriile vise, pierdută printre peisaje familiare.

Făcu o scurtă pauză.

— Apetitul sexual este foarte scăzut, poate chiar inexistent, însă bărbaţii sunt foarte atraşi de tine. Orgasmele de noaptea trecută au fost primele din viaţa ta.

Era tot ce îşi amintea despre trăirile sale umane înainte de tranziţie.

Beth se uita la el, mută de uimire.

— Dacă vrei să afli ce se întâmplă cu tine, trebuie să vii cu mine. În scurt timp te vei simţi foarte rău. Eu sunt singurul care te poate ajuta.

Femeia mai făcu un pas înapoi. Întoarse capul spre poliţistul care părea să mediteze la beneficiile statului pe jos.

Wrath ridică braţele în aer.

— N-o să te rănesc. Îţi jur. Dacă voiam să te ucid, o puteam face aseară în zece feluri diferite, nu-i aşa?

Beth îşi reîndreptă atenţia către el, iar Wrath închise ochii dându-şi seama că femeia rememorează tot ce îi făcuse el cu o noapte în urmă. Dorinţa ei îi umplea nările ca un parfum dulce, însă reveria se încheie brusc.

— Aveai de gând să-l omori pe Butch adineaori.

Sincer vorbind, nu era prea convins că asta ar fi făcut. Un adversar redutabil era greu de găsit.

— Dar nu l-am omorât.

— Dar ai fi putut.

— Chiar contează? Omul e viu.

— Pentru că am venit eu la timp.

Wrath scoase un mârâit şi decise să folosească asul din mânecă.

— Am să te duc în casa tatălui tău.

Beth făcu ochii mari, apoi îi miji, examinându-l cu neîncredere.

Se uită din nou la poliţist. Stătea în picioare, cu o mână ţinându-se de zid, în timp ce capul îi atârna într-o parte ca şi când gâtul nu i-ar fi putut susţine greutatea.

— A tatălui meu zici?

I se citea suspiciunea în glas. Şi suficientă curiozitate pentru ca Wrath să înţeleagă că o cucerise.

— Nu mai avem timp de pierdut, Beth.

Se lăsă un lung moment de tăcere.

Poliţistul înălţă capul şi privi în josul aleii.

Peste câteva minute, tipul avea să încerce să îl mai aresteze o dată. Hotărârea lui era palpabilă.

— Eu plec, zise Wrath. Vino cu mine.

Femeia îşi încleştă degetele pe geantă.

— Dar să-ţi fie clar că nu am încredere în tine.

Wrath clătină din cap.

— Ce motiv ai avea?

— Iar orgasmele alea n-au fost primele din viaţa mea.

— Atunci de ce-ai părut aşa surprinsă? întrebă el blând.

— Mai repede, bombăni ea, îndepărtându-se de poliţist. Luăm un taxi de pe Trade. Nu m-am gândit să-i cer şoferului care m-a adus până aici să mă aştepte.

Capitolul 16

În timp ce străbătea aleea cu paşi grăbiţi, Beth era conştientă că îşi riscă viaţa. Era foarte posibil ca totul să fie o înşelătorie. Pusă la cale de un criminal.

Şi totuşi, cum de ştia acel bărbat prin ce trece ea?

Ajunsă la colţul străzii, se mai întoarse o dată spre Butch. Îl văzu cum întinde mâna, vrând parcă să o oprească. Întunericul îi ascundea chipul, însă deznădejdea lui plutea prin aer până la ea. Femeia ezită şi încetini.

Wrath o prinse de braţ.

— Vino, Beth.

Cu Dumnezeu înainte. Începu din nou să alerge.

În clipa în care intrară pe strada Trade, Beth strigă după un taxi. Slavă Domnului că opri unul imediat. Urcară şi Wrath îi indică şoferului o adresă aflată la doar câteva

străzi de bv. Wallace. Era o stratagemă de-a lui, indubitabil.

Cine ştie câte adrese false are, medită Beth.

Când taxiul porni, Beth îi simţi privirile aţintite asupra ei.

— Poliţistul ăla, rosti el, îţi e apropiat?

Femeia scoase mobilul din geantă şi formă numărul dispeceratului de poliţie.

— Te-am întrebat ceva, reluă el, pe un ton aspru.

— Du-te naibii!

La auzul vocii lui Ricky, Beth trase aer în piept.

— José e pe-acolo?

În mai puţin de un minut detectivul ridică receptorul şi îndată ce terminară discuţia porni în căutarea lui Butch. José nu îi ceruse prea multe lămuriri, dar Beth ştia că nu va scăpa aşa de uşor. Cum o să-i explice de ce fugise cu suspectul?

Din cauza asta putea fi acuzată de complicitate, nu-i aşa?

Beth vârî mobilul la loc în geantă. Îi tremurau mâinile şi era uşor ameţită. Răsufla greu, deşi în taxi domnea o răcoare plăcută. Coborî puţin geamul. O adiere fierbinte şi umedă îi trecu prin păr.

Cât de iresponsabilă fusese? Aseară, cu trupul său. Astăzi, cu viaţa sa.

Ce prostie era pe cale să mai facă? Avea să dea foc la apartament?

O enerva Wrath fiindcă o ademenise cu unicul lucru căruia nu îi putea rezista. Da, tipul era clar un criminal. Da, o înspăimânta. Dar cu toate acestea, o treceau fiori numai gândindu-se la sărutările lui.

Şi o mai deranja faptul că el ştia că acelea fuseseră primele ei orgasme.

— Opreşte aici, spuse Wrath şoferului după zece minute.

Beth îi întinse o bancnotă de douăzeci de dolari, bucuroasă că luase bani la ea. Cât despre banii lui Wrath, zăceau în continuare în curtea interioară a blocului ei. Era normal ca ea să plătească.

Chiar mergea acasă la acest bărbat?

Taxiul plecă, iar ei îşi văzură de drum pe trotuarul curat al unui cartier elegant. Peisajul se schimbase radical. De la violenţa de pe aleea întunecoasă, la peluze frumos tunse şi straturi cu flori.

Ar fi putut paria că locuitorii acelor case nu fugiseră niciodată de poliţie.

Se uită la Wrath care rămăsese puţin în urmă. Cerceta împrejurimile, aşteptându-se parcă să fie atacat, cu toate că ea tot nu înţelegea cum poate distinge ceva prin ochelarii de soare. Nu pricepea de ce îi poartă. Pe lângă faptul că îi îngreunau vederea, lentilele alea lucioase atrăgeau privirile oricui. Cine îl vedea o dată putea face o descriere precisă într-o clipită.

De parcă părul lung şi negru şi statura nu ar fi fost de ajuns pentru a atrage atenţia.

Întoarse capul. Paşii lui răsunau pe ciment asemeni unor pumni care izbesc într-o uşă masivă.

— Să revenim la poliţist, rupse el tăcerea. E iubitul tău?

Beth îşi înăbuşi un hohot de râs. Doamne Dumnezeule, ai fi zis că e gelos.

— Nu vreau să răspund.

— De ce?

— Fiindcă nu sunt obligată s-o fac. Nu te cunosc. Nu-ţi datorez nimic.

— Cred că m-ai cunoscut al naibii de bine azi-noapte, spuse el încet. Şi eu te-am cunoscut *foarte* bine.

Să schimbăm subiectul, îşi zise Beth în sinea ei, simţind brusc cum o trec fiori fierbinţi între picioare. Doamne, ce lucruri ştia să facă tipul ăla cu limba.

Îşi încrucişă braţele pe piept şi rămase cu privirile aţintite la o casă în stil colonial. Luminile licăreau la ferestre, dându-i un aspect îmbietor şi oarecum familiar. Poate pentru că toate locurile primitoare se aseamănă. Şi toate sunt fermecătoare.

I-ar fi prins bine să petreacă o săptămână într-o astfel de locuinţă.

— Ceea ce s-a-ntâmplat astă-noapte a fost o greşeală, spuse ea.

— Mie nu mi s-a părut.

— Înseamnă că te-ai înşelat. Te-ai înşelat în *toate* privinţele.

Bărbatul o prinse înainte ca ea să îi sesizeze mişcarea. Cu o clipă în urmă mergea pe jos, iar acum se trezise în braţele lui. Cu o mână o apucase de gât. Cealaltă îi presa şoldurile de ale lui. Îi simţea penisul tare lipit de stomacul ei.

Beth închise ochii. Fiecare centimetru de piele prindea viaţă, tot trupul îi era mistuit de o flacără nevăzută. O enerva modul în care reacţiona la apropierea bărbatului, dar ca şi el, nu se putea stăpâni.

Aştepta ca el să o sărute, dar nu se întâmplă nimic. Wrath îşi apropie buzele de urechea ei.

— N-ai decât să nu mă crezi. Ori să nu mă placi. Puţin îmi pasă. Dar să nu mă mai minţi *vreodată,* rosti el, şi inspiră adânc, ca şi când ar fi încercat să o absoarbă. Îţi simt dorinţa cum iese prin fiecare por. Te-aş putea întinde aici pe trotuar şi aş intra în tine într-o clipă. Iar tu nu te-ai opune deloc, n-am dreptate?

Nu, probabil că nu m-aş opune.

Pentru că era o tâmpită. O tâmpită care căuta necazurile cu lumânarea.

Buzele lui îi mângâiară gâtul. Apoi limba îi alunecă uşor peste piele.

— E alegerea ta. Ori ne purtăm civilizat şi aşteptăm până ajungem acasă, ori o facem chiar aici. Indiferent ce-ar fi, abia aştept să te am din nou. Şi ştiu că tu n-o să ai nicio obiecţie.

Beth îl apucă de umeri prin haina din piele. Ar fi trebuit să îl respingă, dar nu o făcu. Dimpotrivă, se lipi şi mai tare de el, strivindu-şi sânii de pieptul lui.

Un oftat disperat se prelinse de pe buzele lui, un amestec de geamăt fericit şi implorare sumbră.

Aha, jubilă ea, recăpătându-şi întrucâtva stăpânirea de sine.

Se smulse din braţele lui cu o satisfacţie crudă.

— Singurul lucru care face ca situaţia asta să fie relativ suportabilă este faptul că tu mă doreşti mai mult.

Ridică fruntea cu mândrie şi îşi văzu de drum pe propriile picioare. Îi simţea privirile pe corp, ca şi cum ar fi atins-o cu mâinile.

— Ai dreptate, zise el. Aş fi în stare să ucid ca să fiu cu tine.

Beth se învârti în loc, agitându-i un deget prin faţă.

— Deci asta era problema. M-ai văzut sărutându-mă cu Butch în maşină. Nu-i aşa?

Wrath ridică dintr-o sprânceană şi zâmbi uşor. Nu îi dădu niciun răspuns.

— De-aia l-ai atacat?

— N-aveam chef să mă aresteze.

— Da, cum să nu! murmură ea. Hai, zi adevărul! Ne-ai văzut când ne sărutam?

Wrath se apropie de ea, cu un aer înfricoşător.

— Da, v-am văzut. N-am suportat să-şi pună mâinile pe tine. Te excită chestia asta? Vrei să mă pedepseşti spunându-mi că e mai bun la pat decât mine? Ar fi o minciună sfruntată, dar tot m-ar durea.

— De ce îţi pasă atât de mult? întrebă ea. Am petrecut o noapte împreună. Nici măcar atât. Câteva ore.

Wrath o privea cu gura încleştată. Beth îşi dădea seama că scrâşneşte din dinţi după cum i se contractau muşchii feţei. Şi se bucura că poartă ochelari întrucât presimţea că privirea lui i-ar fi îngheţat sângele în vene.

O maşină trecu pe stradă, amintindu-i că amândoi erau fugari. Ce naiba îi apucase de stăteau şi se certau pe trotuar ca doi… îndrăgostiţi?

— Uite care-i treaba, Wrath, n-aş vrea să fiu arestată de poliţie astă-seară.

Cine s-ar fi aşteptat să rostească vreodată aceste cuvinte?

— Hai să plecăm înainte să ne găsească.

Se întoarse cu spatele, dar el o prinse zdravăn de braţ.

— Poate nu o ştii încă, spuse el cu un glas sumbru, dar *îmi aparţii.*

Pentru o fracţiune de secundă, tânăra femeie păru hipnotizată.

Dar imediat scutură din cap şi îşi îngropă faţa în palme, încercând să îl convingă să tacă.

Se simţea înfierată ca un animal, însă oricât de straniu ar fi părut, acest lucru nu o deranja. Pentru că şi ea îl dorea pe el.

Ceea ce ridica anumite semne de întrebare în privinţa sănătăţii ei mintale.

Doamne, dacă ar fi putut da timpul înapoi! Să se întoarcă cu patruzeci şi opt de ore în urmă, când stătea la birou şi Dick îi făcea avansurile lui obişnuite.

Ar fi schimbat două lucruri. Ar fi chemat un taxi în loc să meargă pe jos, evitând întâlnirea cu Billy Riddle. Iar odată ce-ar fi ajuns acasă, şi-ar fi pus câteva haine într-o valiză şi ar fi închiriat o cameră la motel pentru câteva zile. În aşa fel încât acest baron al drogurilor, acest seducător periculos în haine din piele, să nu îi dea de urmă.

Nu voia decât să revină la viaţa ei jalnică şi monotonă. O veritabilă răsturnare de situaţie, dacă se gândea că nu cu mult timp înainte crezuse că unica ei şansă de salvare era să-şi ia lumea-n cap.

— Beth, spuse Wrath, pe un ton stins. Uită-te la mine.

Ea clătină din cap, obligându-l să îi desprindă cu forţa mâinile de pe faţă.

— Totul o să fie bine.

— Da, sigur! Probabil exact în clipa asta poliţia cere mandat de arestare pe numele meu. Iar eu alerg în miez de noapte cu unul ca tine. Şi toate astea fiindcă sunt disperată să aflu ceva despre părinţii mei morţi. Îmi risc viaţa pentru o informaţie cât de mică. Nu ştiu cum va mai putea să fie „bine” vreodată.

Wrath îi dezmierdă obrazul cu vârful degetelor.

— Nu te voi răni. Şi nu voi lăsa pe nimeni să te rănească.

Beth se scărpină pe frunte, întrebându-se dacă se va

mai simţi normală cândva.

— Aş vrea să nu fi venit la uşa mea. Să nu-ţi fi văzut faţa.

Wrath îi dădu drumul.

— Nu mai avem mult, spuse el scurt.

*

Butch abandonă orice încercare de a se ţine pe picioare şi se lăsă jos.

Rămase acolo o vreme, doar inspirând şi expirând. Nu părea capabil să se mişte.

Nu pentru că l-ar fi durut capul, deşi îl durea. Şi nu pentru că avea picioarele moi, deşi erau.

Se simţea ruşinat.

Problema nu era că fusese învins de un adversar mai solid, cu toate că orgoliul său primise o lovitură groaznică.

Nu, problema era că o dăduse în bară şi pusese în primejdie viaţa unei tinere. Când ceruse prin staţie ca o patrulă să se ocupe de armele lăsate la blocul lui Beth, ar fi trebuit de asemenea să roage doi poliţişti să îl aştepte la uşa secţiei. Ştia că suspectul este extrem de periculos, dar îşi imaginase că se poate descurca pe cont propriu.

Într-adevăr, se descurcase de minune. Mai întâi, individul îl bătuse măr. Şi pe urmă, Beth plecase împreună cu un criminal.

Numai Dumnezeu ştie ce-o să se-ntâmple cu ea.

Butch închise ochii şi îşi sprijini bărbia pe genunchi. Gâtul îl durea îngrozitor, însă capul îl îngrijora cel mai tare. Parcă se defectase ceva în el. Era incapabil să îşi adune gândurile, să raţioneze. Poate fusese privat de oxigen prea mult timp şi asta îi afectase creierul.

Se căzni să se adune, dar se trezi şi mai confuz.

Iar după toate astea, fiindcă latura lui masochistă îşi făcea simţită prezenţa în cele mai nepotrivite momente, trecutul scoase la iveală capul său spinos.

Din amalgamul de imagini ce i se învârteau prin minte, se desprinse una care îi umplu ochii de lacrimi. O

fată, nu mai mare de cincisprezece ani. Care urcă într-o maşină necunoscută. Şi îi face cu mâna în timp ce se îndepărtează.

Sora lui mai mare, Janie.

Îi găsiseră trupul, în dimineaţa următoare, în pădurea din spatele terenului de baseball. Fusese violată, bătută şi strangulată. Nu tocmai în acea ordine.

După răpirea ei, Butch începuse să sufere de insomnie. Trecuseră douăzeci de ani, dar el tot nu reuşea să îşi găsească odihna.

Îi veni în minte imaginea lui Beth privindu-l peste umăr în vreme ce se îndepărta cu suspectul. Ideea că plecase împreună cu ucigaşul acela era singurul lucru care îi dădu forţa să se ridice şi să se târască până la secţie.

— Hei, O'Neal, strigă José, venind spre el în viteză. Ce-ai păţit?

— Trebuie să-i dăm în urmărire generală.

Aia era vocea lui? Era răguşită, de parcă ar fi asistat la un meci de fotbal şi-ar fi ţipat vreo două ore.

— Bărbat caucazian, doi metri înălţime, o sută douăzeci de kile şi părul negru până la umeri. Poartă haine din piele neagră şi ochelari de soare.

Butch întinse un braţ şi se sprijini de zidul clădirii.

— Suspectul nu este înarmat. L-am deposedat eu de toate armele. Sigur o să facă rost de altele în mai puţin de o oră.

Făcu un pas şi îşi pierdu echilibrul.

— Doamne fereşte!

José îl apucă de braţ, susţinându-l să nu cadă.

Butch se străduia să nu se lase cu toată greutatea pe poliţist, dar nu avea încotro. Picioarele nu îl ascultau deloc.

— Şi o femeie caucaziană, reluă el cu un glas spart. Un metru optzeci, păr lung, negru. Poartă fustă albastră şi cămaşă albă.

Se opri o secundă.

— E Beth.

— Ştiu. Ne-a sunat, zise José, părând tot mai îngrijorat. Nu i-am cerut amănunte. Din cum vorbea, nu

cred că mi-ar fi spus oricum ceva.

Butch simţi că i se înmoaie genunchii.

— Hopa, domnule detectiv, exclamă José apucându-l mai zdravăn. S-o luăm uşurel.

În clipa în care păşiră pe uşa din dos a secţiei, Butch se împletici din nou.

— Trebuie s-o caut.

— Odihneşte-te puţin pe o bancă.

— Nu…

José îi dădu drumul şi Butch se prăbuşi la pământ ca un bolovan.

Exact în momentul în care jumătate din secţie venea spre el într-un suflet. Îl cuprinse ruşinea când se trezi faţă în faţă cu o armată de bărbaţi în uniforme bleumarin şi insigne.

— N-am nimic, se răsti el, apoi îşi puse capul între genunchi.

Cum îngăduise să se întâmple aşa ceva?

Dacă de dimineaţă aveau să găsească cadavrul lui Beth…

— Domnule detectiv, interveni José, lăsându-se pe vine pentru a intra în câmpul lui vizual. Am chemat o ambulanţă.

— N-am nevoie de ambulanţă. Aţi emis comunicatul?

— De asta se ocupă Ricky chiar acum.

Butch înălţă capul încet.

— Ce naiba ai păţit la gât? întrebă José aproape şoptit.

— L-a folosit cineva ca să mă ridice de la pământ, replică el şi înghiţi de câteva ori. Aţi luat armele de la adresa pe care v-am dat-o?

— Da. Şi armele şi banii. Cine dracu’ mai e şi individul ăsta?

— N-am nici cea mai vagă idee.

Capitolul 17

Wrath urcă treptele din faţa casei lui Darius. Uşa se deschise înainte să apuce să pună mâna pe clanţa din alamă. Fritz îl aştepta la intrare.

— Stăpâne, nu ştiam că sunteţi…

Doggenul încremeni când dădu cu ochii de Beth.

Da, ştii cine este, zise Wrath în gând. *Dar să ne păstrăm calmul.*

Femeia era şi aşa destul de tulburată.

— Fritz, ţi-o prezint pe Beth Randall.

Majordomul nu reuşea să îşi dezlipească privirile de la ea.

— Ai de gând să ne laşi înăuntru?

Fritz făcu o plecăciune adâncă.

— Desigur, stăpâne. Domnişoară Randall, sunt onorat să vă cunosc în sfârşit.

Beth părea uluită, însă izbuti să schiţeze un zâmbet în momentul în care majordomul se îndreptă şi plecă din cadrul uşii.

Când întinse mâna spre el, Fritz scoase un icnet şi privi către Wrath cerându-i încuviinţarea.

— N-am nimic împotrivă, bombăni Wrath şi trase uşa după el.

Era peste puterile lui să înţeleagă regulile stricte ale *doggenilor.*

Cu un gest reverenţios, Fritz îi strânse degetele între palme şi îşi plecă fruntea peste mâinile lor unite. Rosti iute câteva cuvinte în limba veche.

Beth era evident mirată. Însă nu avea de unde să ştie că acea strângere de mână era cea mai înaltă onoare de care se putea bucura specia lui. În calitate de fiică a unui *princeps,* ea făcea parte din înalta aristocraţie.

Fritz avea să radieze de fericire zile în şir.

— Ne găseşti în camera mea, îl anunţă Wrath când terminară cu politeţurile.

— Stăpâne, a sosit Rhage, rosti *doggenul* pe un ton şovăitor. A avut un… mic accident.

Wrath trase o înjurătură.

— Unde e?
— În toaleta de la parter.
— Aţă şi ac?
— Le-a luat cu el.
— Cine-i Rhage? se interesă Beth în timp ce traversau holul.
Wrath se opri în dreptul salonului.
— Aşteaptă-mă aici.
Însă ea se luă după el.
Bărbatul se întoarse şi îi făcu semn cu mâna.
— N-a fost o rugăminte.
— Nu te-aştept acolo.
— Fir-ar să fie. Fă cum îţi spun.
— Nu vreau.
Nu i se adresase pe un ton pătimaş. Îl sfida cu un calm şi o hotărâre de neclintit.
Şi un preş i-ar fi stat mai mult în cale decât el.
— N-ai decât, dar să nu te smiorcăi dacă o să-ţi taie pofta de mâncare.
Mergând spre toaletă, Wrath adulmecă mirosul de sânge încă de pe hol. Nu prevestea nimic bun şi ar fi dorit din tot sufletul ca Beth să nu se încăpăţâneze să vină.
Împinse uşa băii şi Rhage se uită spre ei. Îşi ţinea braţul deasupra chiuvetei. Totul era mânjit cu sânge, o baltă neagră în mijlocul camerei şi una mai mică pe blatul din marmură.
— Rhage, omule, ce belea a dat peste tine?
— M-au făcut franjuri. Un exterminator m-a crestat zdravăn, direct în venă, până la os. Sângerez ca un porc.
Ca prin ceaţă, Wrath văzu mâna lui Rhage cum coboară pe umăr, apoi se ridică în aer. Jos pe umăr, sus în aer.
— I-ai venit de hac?
— Normal.
— Ah… sfinte Doamne, îngăimă Beth. Îşi… coase…
— Hei, cine-i păpuşica? zise Rhage, oprindu-se din cusut.
Se auzi un sunet sugrumat şi Wrath se aşeză în faţa

lui Beth, blocându-i vederea.

— Ai nevoie de ajutor? întrebă el, deşi atât el, cât şi fratele său ştiau că nu are cum să-l ajute.

Era atât de orb încât nici propriile răni nu şi le putea coase, darămite pe ale altuia. Faptul că era în permanenţă obligat să apeleze la fraţii săi ori la Fritz pentru astfel de treburi îl apăsa ca o povară ruşinoasă.

— Nu, mulţumesc, râse Rhage. Sunt meseriaş la cusut, doar ai simţit-o pe propria piele. Acum, zi-mi cine-i prietena ta?

— Beth Randall, ţi-l prezint pe Rhage. Unul dintre asociaţii mei. Rhage, ea e Beth, şi nu e pasionată de vedetele de cinema. Ai băgat la cap?

— Am băgat, zise Rhage şi se aplecă într-o parte, încercând să îl ocolească pe Wrath. Îmi pare bine să te cunosc, Beth.

— Nu vrei să mergi la spital? spuse ea cu glas stins.

— Ba. Nu-i cine ştie ce. Când poţi să-ţi foloseşti maţele pe post de curea, atunci e cazul să consulţi un expert.

Un geamăt răguşit ieşi din pieptul lui Beth.

— Noi mergem la subsol, spuse Wrath.

— Da, te rog, murmură ea. Chiar aş vrea să mergem la sub… sol.

O luă în braţe şi înţelese îndată cât de tulburată era după cum se topise la pieptul lui. Era o senzaţie atât de plăcută să o vadă cum caută adăpost lângă el.

Prea plăcută, la drept vorbind.

— Te descurci? îl întrebă Wrath pe fratele său.

— Fără probleme. Plec imediat ce termin. Am trei urne de adunat.

— Nu-i rău.

— Ar fi fost şi mai bine dacă nu mă trezeam cu acest cadou prin poşta aeriană. Nu-i de mirare că preferi stelele în loc de arme.

Rhage făcu o mişcare largă din braţ, ca şi când ar fi legat un nod.

— Să ştii că Tohr şi gemenii, reluă el, apucând o

foarfecă cu care tăie aţa, continuă ce-am început noi azi-noapte. Ar trebui să se întoarcă în vreo două ore ca să dea raportul, cum le-ai cerut.

— Zi-le să bată la uşă.

Rhage încuviință din cap şi se abţinu de la orice comentariu.

În timp ce o conducea pe Beth, Wrath realiză că o mângâia pe umăr. Apoi pe spate. Apoi o prinse de mijloc şi îşi afundă degetele în carnea ei moale. Se potrivea perfect lângă el, capul îi ajungea până la piept şi se odihnea pe el, în timp ce mergeau.

Prea confortabil. Prea familiar, gândi el. *Mult prea plăcut.*

Însă nu se dezlipi de ea.

Regreta ce îi spusese afară, pe trotuar. Cum că i-ar aparţine lui.

Fiindcă era o minciună. Nu voia să îi fie *shellan.* Gelozia îi luase minţile. Imaginea poliţistului care o pipăia. Furia de a nu-l fi ucis. Cuvintele îi ieşiseră din gură fără nicio intenţie.

A dracului treabă. Femeia se jucase cu mintea lui. Reuşise cumva să îi anihileze autocontrolul şi să îl facă să-i dezvăluie cele mai profunde dorinţe.

Un interlocutor pe care prefera să îl evite.

La urma urmelor, accesele de nebunie erau apanajul lui Rhage.

Iar Frăţia nu avea nevoie de încă un ţicnit.

*

Beth închise ochii şi se sprijini pe Wrath, căznindu-se să-şi şteargă din minte imaginea rănii deschise. Era ca şi cum ar fi încercat să se apere de soare cu mâinile: oricum le-ar fi ţinut, frânturi de lumină tot i se strecurau printre degete. Roşul aprins, sângele strălucitor, muşchiul roz, albul izbitor al osului. Şi acul. Străpungea pielea, dezvelea carnea de dedesubt şi o prindea cu fir negru…

Deschise ochii.

Era mai bine aşa.

Indiferent ce i-ar fi spus bărbatul, rana aceea nu era tocmai o zgârietură inofensivă. Trebuia să meargă la spital. Ar fi stăruit cu mai multă convingere dacă n-ar fi fost atât de ocupată să nu vomite toată mâncarea thailandeză pe care o înghiţise mai devreme.

În plus, tipul părea foarte iscusit la cusut răni.

Şi era incredibil de atrăgător. Cu tot sângele din jur, nu se putuse abţine să nu îi remarce chipul şi corpul care-ţi tăiau răsuflarea. Părul blond tuns scurt, ochii albaştri ce îşi schimbau culoarea, chipul unei vedete de cinema. Purta haine asemănătoare cu ale lui Wrath, pantaloni negri din piele şi ghete, dar îşi scosese cămaşa. La lumina becului îi observase muşchii bustului atât de perfect conturaţi, o impresionantă etalare de forţă. Iar tatuajul sub forma unui dragon multicolor care îi acoperea tot spatele era absolut spectaculos.

În definitiv, nu îşi închipuise nicio clipă că Wrath îşi petrece timpul în compania vreunui mototol firav, cu înfăţişare de contabil.

Traficanţi de droguri. Clar asta erau. Pistoale, arme, o grămadă de bani. Pe deasupra, cine altcineva s-ar fi amestecat într-o luptă cu cuţitul, pentru ca apoi să se cârpească singur?

Îşi aminti că zărise pe pieptul bărbatului aceeaşi cicatrice rotundă pe care o observase şi la Wrath.

O fi însemnul vreunei bande, gândi ea. *Sau al mafiei.*

Îi veni brusc să se desprindă de Wrath, iar el o lăsă chiar în momentul în care pătrunseră într-o încăpere de culoarea lămâii. Beth încetini. Totul părea scos dintr-un muzeu sau din revista *Architectural Digest.* Draperiile groase, în nuanţe pale încadrau ferestrele mari, tablourile preţioase în ulei străluceau pe pereţi, obiectele de artă erau aranjate cu mult rafinament. Coborî ochii spre covor. Valora probabil mai mult decât apartamentul ei.

Poate că nu se ocupă exclusiv cu traficul de cocaină, ecstasy şi heroină, medită ea. *Poate fac şi trafic de obiecte de artă.*

Ei, asta era o combinaţie rarisimă.

— E frumos, şopti ea, trecându-şi degetele peste o casetă veche. Foarte frumos.

Neprimind niciun răspuns, se întoarse spre Wrath. Stătea aproape de uşă, cu mâinile încrucişate peste piept, mereu vigilent, deşi era la el acasă.

Oare se relaxează vreodată? se întrebă Beth.

— De când colecţionezi? se interesă ea, încercând să câştige timp pentru a-şi mai astâmpăra neliniştea.

Se apropie de un tablou al Şcolii Hudson River. Dumnezeule mare, era un Thomas Cole. Probabil valora sute de mii de dolari.

— E minunat.

Întoarse capul spre Wrath. Atenţia lui era aţintită asupra ei, nu asupra tabloului. Iar pe chip nu i se citea mândria de a fi posesorul acestuia.

Nu aşa reacţionezi când cineva îţi admiră lucrurile.

— Asta nu e casa ta, rosti ea.

— A fost a tatălui tău.

Da, vezi să nu!

Ei şi ce-i cu asta? Dacă tot a venit până aici, ce o costa să intre în jocul lui?

— Înseamnă că a fost putred de bogat. Cu ce se ocupa?

Wrath străbătu camera, îndreptându-se către un tablou superb, în mărime naturală ce părea să reprezinte un rege.

— Vino cu mine.

— Poftim? Vrei să trec prin perete?

Wrath apăsă pe una dintre marginile tabloului care se roti, dezvăluind un coridor întunecos.

— Ah, murmură ea.

Wrath îi făcu semn cu mâna să intre.

Beth se apropie cu băgare de seamă. Flăcările lămpilor cu gaz licăreau peste zidurile negre. Vârî capul înăuntru şi observă un şir de trepte care dispăreau undeva în subteran.

— Ce-i acolo jos?

— Un loc unde putem sta de vorbă.

— Şi de ce nu stăm aici?

— Pentru că e mai bine să avem o discuţie între patru ochi. În curând vor sosi fraţii mei.

— Fraţii tăi?

— Exact.

— Câţi sunt în total?

— În momentul de faţă, cinci. Nu mai trage de timp. Coboară. N-o să păţeşti nimic, pe cuvântul meu.

Ah, da. Sigur.

Totuşi, puse piciorul peste marginea aurită a ramei. Şi păşi în întuneric.

Capitolul 18

Beth trase adânc aer în piept şi întinse mâinile şovăitoare spre pereţii din piatră. Nu era aer închis, nici urmă de igrasie respingătoare, ci doar beznă, neagră şi de nepătruns. Coborî treptele încet, bâjbâind cu piciorul. Felinarele erau mai curând ca nişte licurici, luminiţe stinghere, aproape inutile celui care ar fi folosit scările.

Ajunse la capăt. În dreapta se zărea o uşă deschisă, iar prin aceasta auzi pâlpâitul slab al unor lumânări.

Camera nu era cu mult diferită de galerie: aceiaşi pereţi negri, lumina palidă, dar aceasta era bine întreţinută. Licărul lumânărilor îţi dădea o senzaţie liniştitoare. Îşi aşeză geanta pe măsuţa de cafea, întrebându-se dacă acolo doarme Wrath.

Patul era numai bun pentru el.

Avea cumva cearşafuri din satin negru?

Se duse cu gândul la mulţimea de femei care se perindaseră probabil prin vizuina lui. Nu trebuia să fii un geniu ca să îţi dai seama ce se petrecea acolo după ce se închideau uşile.

Tresări la auzul zăvorului tras.

— Să revenim la tata, zise ea dintr-odată.

Wrath trecu pe lângă ea şi se dezbrăcă de haină. Pe dedesubt purta un tricou fără mâneci şi Beth nu putu rămâne indiferentă la vederea braţelor sale puternice, a muşchilor ce zvâcniră pe sub piele în momentul în care aruncă haina din piele. Îşi scoase tocul gol pentru arme, etalându-şi tatuajele de pe interiorul antebraţelor.

Intră în baie şi Beth auzi clipocitul apei. Wrath reveni în cameră ştergându-se pe faţă cu un prosop. Îşi puse ochelarii la ochi înainte să se uite la ea.

— Tatăl tău, Darius, a fost un om remarcabil.

Azvârli nepăsător prosopul în baie şi se duse spre canapea. Se aşeză pe aceasta, cu trunchiul aplecat în faţă şi palmele pe genunchi.

— A fost un aristocrat din vechea ţară înainte de a deveni războinic. Este… a fost prietenul meu. M-a susţinut ca un frate în tot ce am făcut.

Frate. Pronunţa întruna acest cuvânt.

Erau mafioţi. Nu încăpea nicio îndoială.

Pe chipul lui Wrath înflori un zâmbet palid, ca şi când şi-ar fi amintit ceva plăcut.

— D era foarte abil. Rapid, ager la minte şi priceput în mânuirea pumnalului. Dar era şi cult. Un gentleman desăvârşit. Cunoştea opt limbi străine. Îi plăcea să studieze totul, de la religie până la istoria artei şi filosofie. Era în stare să-ţi facă capul calendar cu chestiuni financiare şi pe urmă să-ţi explice de ce Capela Sixtină aparţine de fapt stilului manierist şi nu celui renascentist.

Wrath se lăsă pe spate şi-şi rezemă unul din braţele sale solide pe marginea canapelei. Îşi depărtă genunchii şi rămase cu picioarele desfăcute.

Îşi dădu părul pe spate cu un aer foarte relaxat.

Şi înfiorător de sexy.

— Darius nu-şi pierdea niciodată cumpătul, indiferent de situaţie. Îşi vedea de sarcina lui până când o ducea la îndeplinire. Şi a murit bucurându-se de respectul absolut al fraţilor săi.

După toate aparenţele, Wrath îi ducea dorul tatălui ei. Sau bărbatului de care se folosea pentru a o…

Ce naiba urmăreşte? se întrebă ea. *De unde scoate ideile astea?*

— Din câte mi-a zis Fritz, să ştii că te-a iubit foarte mult.

Beth strânse din buze.

— Presupunând că aş crede toate astea, am totuşi o nelămurire. Dacă m-a iubit aşa de mult, de ce nu s-a obosit niciodată să ia legătura cu mine?

— E mai complicat.

— Da, ştiu. E foarte greu să te duci la fiica ta, să-i întinzi mâna şi să-i spui cum te cheamă. Tare dificil.

Tot plimbându-se prin cameră, se trezi în dreptul patului. Se îndepărtă în grabă.

— Şi ce-s toate aiurelile astea războinice? Era mafiot?

— Mafioţi? Nu suntem nici pe departe mafioţi.

— Deci sunteţi un fel de asasini liber-profesionişti şi traficanţi de droguri?

Hmm… la o adică, diversificarea afacerilor nu era tocmai o idee rea. În plus, întreţinerea unei astfel de case înghiţea o grămadă de bani. Darămite s-o mai şi ticseşti cu opere de artă demne de Muzeul Metropolitan.

— Darius a moştenit toţi aceşti bani şi a ştiut cum să-i administreze.

Wrath îşi lăsă capul pe spate, de parcă ar fi privit casa de deasupra lui.

— Ca fiică a lui, toate astea îţi revin.

Beth îi aruncă o privire neîncrezătoare.

— Nu zău?

El încuviinţă din cap.

Ce tâmpenie, îşi zise ea.

— Atunci, unde-i testamentul? Unde-i executorul testamentar care să-mi dea documentele? Stai, dă-mi voie să ghicesc, sunt încă la comisia de validare. De vreo treizeci de ani încoace.

Se frecă la ochi.

— Să ştii, Wrath, că nu e nevoie să mă minţi ca să te culci cu mine. Deşi mi-e ruşine s-o recunosc, nu trebuie decât să mă rogi.

Scoase un oftat adânc şi trist. Nu realizase până în acea clipă că, într-o oarecare măsură, sperase să obţină unele răspunsuri. Într-un final.

Disperarea, însă, îl transformă şi pe cel mai înţelept om într-un nerod.

— O iau din loc. Toată chestia asta a fost…

Wrath se aşeză în faţa ei înainte ca ea să apuce să clipească.

— Nu te pot lăsa să pleci.

Frica îi îngheţa sufletul, dar se ţinu tare.

— Nu mă poţi forţa să rămân.

Wrath îşi ridică mâinile spre faţa ei. Femeia se trase în spate, dar el nu îi dădu drumul.

Îi mângâie obrazul cu degetul mare. De câte ori se apropia de ea, parcă o vrăjea, şi la fel se întâmplă şi acum. Îşi simţi trupul înclinându-se spre el.

— Nu te mint, rosti el. Tatăl tău m-a trimis la tine fiindcă vei avea nevoie de ajutorul meu. Ai încredere în mine.

Beth se smulse din îmbrăţişare.

— Nu vreau să mai aud niciun cuvânt de la tine.

Tipul ăsta, un criminal care fusese la un pas să ucidă un poliţist sub privirile ei, se aştepta ca ea să înghită toate minciunile pe care le debita el.

În timp ce îi dezmierda chipul ca un îndrăgostit.

Probabil o considera idioată.

— Uite ce e. Mi-am văzut actele. Pe certificatul de naştere, în dreptul tatălui scrie că este necunoscut. Dar exista o însemnare în dosar. Mama i-a spus unei asistente că e mort. Nu a apucat să-i rostească numele pentru că a intrat în şoc din cauza hemoragiei, şi pe urmă a murit.

— Îmi pare rău, dar nu e adevărat.

— Îţi pare rău? Sunt convinsă.

— Nu încerc să te păcălesc…

— Ba exact asta faci! Doamne, cum am putut fi atât de fraieră încât să-mi imaginez că l-aş putea cunoaşte măcar pe unul dintre ei, chiar şi indirect? exclamă ea, ţintuindu-l cu o privire dezgustată. Eşti atât de crud.

Wrath trânti o înjurătură urâtă.

— Nu ştiu cum să te conving.

— N-are rost să te agiţi. Eşti un mincinos, zise ea, luându-şi geanta. Poate e mai bine aşa. Prefer să-l ştiu mort decât să mă gândesc că a fost un criminal. Sau că a trăit în acelaşi oraş cu mine şi nici măcar o dată nu a avut curiozitatea să vadă cum arăt.

— Ştia cum arăţi, şopti Wrath de lângă ea. Te cunoştea.

Beth se întoarse spre el. Era atât de aproape încât o copleşea cu statura lui.

Se dădu în spate.

— Încetează.

— Te cunoştea.

— Nu o mai repeta.

— *Tatăl tău te cunoştea,* strigă Wrath.

— Atunci de ce n-a vrut să aibă de-a face cu mine?

Wrath tresări.

— Ba a vrut. A vegheat asupra ta. Tot timpul a fost în preajma ta.

Beth închise ochii şi îşi strânse braţele în jurul corpului. Nu îi venea să creadă că era tentată să se lase din nou vrăjită de el.

— Beth, uită-te la mine. Te rog.

Femeia deschise pleoapele.

— Dă-mi o mână, zise el. Dă-mi-o.

Văzând că nu reacţionează, îi luă palma şi şi-o lipi de piept, în dreptul inimii.

— Îţi jur pe onoarea mea că nu te-am minţit.

După aceea, rămase nemişcat, vrând parcă să îi dea ocazia de a-i studia şi cea mai imperceptibilă expresie a feţei şi a corpului.

Poate fi adevărat? se întrebă ea.

— Te-a iubit, Beth.

Nu-l crede, nu-l crede, nu…

— Atunci de ce n-a venit după mine? spuse ea în şoaptă.

— A sperat că nu va trebui să îl cunoşti. Că nu va

trebui să duci o viaţa ca a lui. Şi pe urmă, s-a stins.

Se lăsă un moment prelung de tăcere.

— Cine a fost tata? oftă ea.

— A fost ceea ce sunt şi eu.

Wrath deschise gura.

Colţi. Avea colţi.

Beth se cutremură de groază. Îl îmbrânci.

— Ticălosule!

— Ascultă-mă, Beth…

— Îmi spui mie că eşti un nenorocit de vampir? ţipă ea şi se năpusti asupra lui, izbindu-l cu pumnii în piept. Ticălos dement ce eşti! Caută-ţi pe altcineva care să-ţi satisfacă fanteziile bolnave.

— Tatăl tău…

Beth îl lovi cu palma, cât putu ea de tare. Direct peste obraz.

— Nu începe. Las-o baltă.

O ustura palma şi şi-o lipi de stomac. Îi venea să plângă. Pentru că pe ea o durea. Pentru că voise să îl rănească, iar el nu părea deloc afectat de lovitura ei.

— Aproape că mă păcăliseşi, bombăni ea. Dar a trebuit să exagerezi şi să-mi arăţi dinţii ăia falşi.

— Sunt adevăraţi. Uită-te mai bine.

Mai multe lumânări începură să ardă în cameră, fără să le fi aprins cineva.

Beth simţi că i se taie respiraţia. Dintr-odată, o năpădi sentimentul că nimic nu este ceea ce pare. Toate legile firii dispăruseră. Realitatea aluneca spre un alt tărâm.

Fugi în capătul celălalt al încăperii.

El o aştepta la uşă. Femeia se ghemui la pământ, recitând parcă o rugăciune care să o păzească de el.

— Nu te apropia de mine, zbieră ea, cu mâna pe clanţă.

Împinse în uşă cu tot corpul. Nici chip să o clintească.

Spaima îi aluneca prin vene ca o otravă.

— Beth…

— Dă-mi drumul!

Clanţa îi sfâşiase palma după cât trăsese de ea.

Simţindu-i mâna pe umăr, începu să ţipe.

— Nu mă atinge!

Ţâşni de lângă el. Dădu ocol camerei. El o urmă, apropiindu-se încet, implacabil.

— Te voi ajuta.

— Lasă-mă-n pace!

Trecu în goană pe lângă el şi se repezi spre uşă. De data asta se deschise înainte ca ea să atingă clanţa.

Ca şi cum el ar fi deschis-o cu puterea minţii.

Întoarse privirile către el, îngrozită.

— Nu e adevărat.

O rupse la fugă pe scări şi reuşi să nu se împiedice decât o dată. Îşi rupse o unghie în zăvorul de pe tablou, dar în cele din urmă îl trase. Traversă salonul în viteză. Dădu buzna afară pe uşa de la intrare şi…

Dădu cu ochii de Wrath care o aştepta pe peluza din faţă.

Beth se opri brusc.

Fiori reci îi străpungeau trupul, spaima şi consternarea îi strângeau inima ca într-un pumn. Gânduri nebune i se învolburau prin minte.

— Nu! strigă ea, şi o luă la fugă nebuneşte, numai să fie departe de el.

Îl simţea pe urmele ei şi iuţi pasul cât putu de tare. Fugi până când rămase fără suflare, până când i se împăienjeniră ochii de oboseală şi simţi arsuri în coapse. Alergă până la epuizare şi tot nu reuşi să scape de el.

Se prăbuşi pe iarbă, suspinând.

Strânsă ghem, ca pentru a se feri de lovituri, Beth plângea cu lacrimi fierbinţi.

Nu opuse rezistenţă în momentul în care el o ridică de jos.

Ce rost avea? Dacă visa, avea să se trezească în cele din urmă. Iar dacă era real…

Wrath avea mult mai multe explicaţii să-i dea, şi nu doar despre viaţa tatălui ei.

*

În timp ce Wrath o ducea înapoi în cameră, teama şi nedumerirea se revărsau din ea asemeni unor valuri de suferinţă. O aşeză pe pat şi trase cearşaful de deasupra ca să o poată înveli cu el. Apoi luă loc pe canapea, gândindu-se că era mai indicat să o lase singură.

Într-un final, Beth se răsuci şi el îi simţi privirile aţintite asupra lui.

— Aştept să mă trezesc. Să sune ceasul, spuse ea cu o voce răguşită. Dar n-o să sune, nu-i aşa?

Wrath clătină din cap.

— Cum e posibil? Cum…

Tuşi uşor pentru a-şi drege glasul.

— Vampiri?

— Suntem doar o altă specie.

— Băutori de sânge. Ucigaşi.

— O minoritate persecutată, mai degrabă. Tocmai de-aia spera tatăl tău ca tu să nu te transformi.

— Să mă transform?

Wrath încuviinţă din cap, cu o expresie mohorâtă pe chip.

— Oh, Doamne, zise ea şi îşi astupă gura cu mâna, de parcă i-ar fi venit să vomite. Nu-mi spune că o să mă…

Un val de panică se prăvăli peste ea, stârnind un curent de aer rece care ajunse până la Wrath. Nu suporta să fie martorul suferinţei ei şi ar fi dorit să facă ceva pentru a o alina. Nu ştia, însă, cum să îşi manifeste compasiunea.

Ce simplu ar fi fost dacă ar fi trebuit să se lupte pentru ea.

Ei bine, nu avea niciun adversar în acel moment. Absolut niciunul. Adevărul nu era o ţintă pe care să o poată elimina. Nu era duşmanul ei, deşi o rănea. Adevărul exista… şi atât.

Se ridică şi veni spre pat. Observând că ea nu se retrage din faţa lui, îndrăzni să se aşeze. Lacrimile pe care le vărsase femeia miroseau a ploaie de primăvară.

— Ce-o să se-ntâmple cu mine? murmură ea.

După deznădejdea din glasul ei intuia că nu lui i se

adresa, ci lui Dumnezeu. Cu toate astea, îi răspunse.

— Te vei transforma în curând. Toţi trecem prin asta când ne apropiem de douăzeci şi cinci de ani. O să te-nvăţ cum să-ţi porţi de grijă. O să-ţi arăt ce să faci.

— Doamne Dumnezeule mare…

— La sfârşit, va trebui să te hrăneşti.

Beth se înecă şi sări în picioare.

— N-o să omor pe nimeni!

— Nici nu trebuie. Vei avea nevoie de sângele unui vampir mascul. Asta-i tot.

— Asta-i tot, repetă ea pe un ton îngheţat.

— Noi nu vânăm oameni. Chestia asta e un mit.

— Deci n-ai ucis niciodată… un om?

— Nu de foame, se eschivă el. Sunt şi vampiri care o fac, dar nu te ajută prea mult. Ca să fim puternici, trebuie să ne hrănim cu sângele semenilor noştri.

— Când o spui tu, pare o chestie atât de normală.

— Aşa şi este.

Beth tăcu. Apoi, ca săgetată de un gând…

— O să mă laşi să…

— Vei bea de la mine. Când va veni vremea.

Beth slobozi un geamăt înăbuşit, ca şi când ar fi vrut să ţipe, dar i se ridică un nod în gât.

— Beth, ştiu că nu e uşor…

— Ba nu ştii!

— Pentru că şi eu am trecut prin aceeaşi situaţie.

Femeia se uită la el.

— Şi pe tine te-a luat vestea pe neaşteptate?

Nu era o acuzaţie, ci mai degrabă speranţa ei de a-şi găsi un frate de suferinţă. Oricine ar fi fost acesta.

— Eu mi-am cunoscut părinţii, zise el. Dar au murit înainte ca eu să mă transform. Eram singur pe lume. Nu ştiam la ce să mă aştept. Deci îţi înţeleg foarte bine confuzia.

Beth se întinse la loc pe perne.

— Şi mama a fost vampir?

— Ea era om, din câte mi-a povestit Darius. S-a auzit despre vampiri care s-au împerecheat cu oameni. Însă

copilul rareori supravieţuieşte.

— Nu se poate opri transformarea? S-o împiedic cumva?

Wrath clătină din cap.

— O să doară?

— O să te simţi…

— Nu la mine mă refeream. Pe tine o să te rănesc?

Wrath îşi ascunse mirarea. Era pentru prima oară când cineva se arăta preocupat de soarta lui. Vampirii şi oamenii deopotrivă se temeau de el. Semenii lui îl venerau. Dar nimeni nu îşi făcuse vreodată griji pentru el. Nu ştia cum să reacţioneze în faţa unui asemenea sentiment.

— Nu, nu mă vei răni.

— E posibil să te omor?

— Nu te voi lăsa.

— Juri? rosti ea disperată, ridicându-se în capul oaselor şi prinzându-l de mână.

Nu îi venea să creadă că trebuie să promită că se va proteja. La cererea ei.

— Îţi jur.

Întinse mâna spre a ei, dar se opri înainte de a o atinge.

— Când va începe?

— Nu ştiu sigur, cât de curând.

Beth îi dădu drumul şi se întinse pe perne. Apoi, se ghemui pe o parte, departe de el.

— Poate mă voi trezi, şopti ea. Poate totuşi mă voi trezi.

Capitolul 19

Butch dădu primul pahar de whisky pe gât dintr-o înghiţitură. Mare greşeală din partea lui. Băutura îi arse gâtul rănit de parcă ar fi sărutat o lampă de sudură. Când tusea i se potoli, îi mai ceru un pahar lui Abby.

— O vom găsi, îi spuse José, lăsând jos berea.

El nu bea tărie, fiindcă îl aştepta familia acasă. Butch, pe de altă parte, era liber să îşi dea în petec cât dorea.

José se juca neliniştit cu halba, învârtind-o de colo-colo pe tejgheaua barului.

— Nu te învinovăţi, domnule detectiv.

Butch pufni în râs şi dădu pe gât şi cel de-al doilea whisky.

— Da, au fost o grămadă de persoane în maşina mea cu suspectul, replică el şi ridică un deget pentru a-i atrage atenţia lui Abby. Iar am rămas pe gol.

— Se rezolvă imediat, spuse ea şi veni spre el cu sticla în mână, zâmbindu-i în clipa în care îi turnă în pahar.

José începu să se foiască pe scaun, vrând parcă să îşi arate dezaprobarea faţă de viteza cu care Butch consuma whisky după whisky. Efortul de a se abţine de la orice comentariu îi dădea o stare de agitaţie.

Când Abby se duse la un alt client, Butch se uită spre José.

— Astă-seară mă fac mangă. Ar fi mai bine să pleci.

José băgă câteva alune în gură.

— Nu te las aici.

— O să chem un taxi.

— Nu. Îţi ţin companie. Când te linişteşti, te duc acasă. O să te privesc vreo oră cum îţi verşi maţele şi pe urmă te bag în pat. Înainte să plec, o să-ţi pregătesc filtrul de cafea pentru dimineaţă şi-o să-ţi las o aspirină lângă zaharniţă.

— N-am zaharniţă.

— Nicio problemă. O las lângă pungă.

Butch zâmbi.

— Ai fi o soţie minunată, José.

— Aşa-mi zice şi nevastă-mea.

Se lăsă un moment de tăcere până când Abby umplu paharul cu numărul patru.

— Stelele pe care i le-am confiscat suspectului, vorbi Butch. Au fost analizate?

— Sunt identice cu cele găsite la locul exploziei şi lângă cadavrul lui Cherry. Marca Typhoon. Fiecare are

optzeci şi opt de grame şi e din oţel inoxidabil 440. Diametru de zece centimetri. Se pot cumpăra de pe internet la preţul de doisprezece dolari bucata sau de la academiile de arte marţiale. N-am găsit nicio amprentă pe ele.

— Şi celelalte arme?

— Un set de cuţite. Băieţii de la laborator s-au îndrăgostit de ele. Sunt bimetalice, rezistente ca diamantul şi frumos lucrate de mână. Nu au putut descoperi producătorul. Pistolul e un Beretta obişnuit de nouă milimetri, model 92G-SD. Foarte bine întreţinut şi evident cu seria ştearsă. Chestia cea mai şocantă au fost gloanţele. N-am mai văzut aşa ceva. Goale pe dinăuntru şi umplute cu un fel de lichid. Criminaliştii cred că e apă. Dar de ce-ar umple cineva gloanţele cu apă?

— Faci mişto de mine.

— Deloc.

— Adică nu există nicio amprentă?

— Absolut niciuna.

— Pe niciun obiect?

— Pe niciunul.

José golise castronul cu alune şi făcu semn cu mâna către Abby.

— E şmecher rău suspectul. Nu face nicio greşeală. Un veritabil profesionist. Punem pariu că vine din New York? E mult prea tare pentru Caldwell.

— Spune-mi, te rog, că ai sunat la Poliţia din New York cât m-a consultat medicul de pe ambulanţă.

Abby se apropie de ei, cu alune proaspete şi încă un whisky.

— Se fac analizele balistice ale armei ca să vedem dacă are ceva aparte, zise José pe un ton placid. La fel şi banii, să aflăm dacă au fost furaţi. Mâine-dimineaţă la prima oră, le trimitem celor din New York informaţiile pe care le avem, dar n-o să fie cine ştie ce.

Butch trase o înjurătură, urmărind-o pe Abby cum toarnă alunele.

— Dacă păţeşte ceva Beth…

Îşi lăsă ideea neterminată.

— O să-i găsim. Să-l ferească Dumnezeu să-i fi făcut ceva.

Da, Butch avea să îl vâneze şi în gaură de şarpe.

— Să-l ferească Dumnezeu, rosti el şi dădu pe gât whisky-ul.

*

Wrath obosise să stea pe canapea şi să o aştepte să spună ceva. Îşi simţea trupul moleşit şi oasele slăbite sub greutatea muşchilor.

Rememorând scena petrecută în dosul secţiei de poliţie, îşi dădu seama că uitase să şteargă amintirile poliţistului. Prin urmare poliţiştii îl vor căuta pe baza unei descrieri exacte.

Tâmpenia dracului! Se zăpăcise în asemenea hal încât uitase să se protejeze.

Începea să devină neglijent. Neglijenţa era primejdioasă.

— Cum ai ştiut despre orgasme? vorbi Beth pe neaşteptate.

Simţi cum i se ridică pulsul. La fel şi penisul, la simplul auz al acelor cuvinte rostite de gura ei.

Se foi uşor pentru a face mai mult loc în pantaloni, întrebându-se cum ar putea evita răspunsul. Nu era momentul să discute despre sex. Nu acum, când ea stătea lungită pe pat, la doar câţiva metri în faţa lui.

Se gândi la pielea ei. Moale. Fină. Caldă.

— Cum ai ştiut? insistă ea.

— E adevărat, nu-i aşa?

— Da, şopti ea. De ce-a fost altfel cu tine? Fiindcă nu eşti... fiindcă eşti... Fir-ar să fie, nici nu pot să pronunţ cuvântul.

— E posibil, zise el, împreunându-şi palmele. Nu ştiu.

Şi pentru el fusese altfel, cu toate că ea era practic încă om.

— Butch nu e iubitul meu. Ştii la cine mă refer.

Poliţistul. Chiar nu e.

Wrath răsuflă uşurat.

— Mă bucur.

— Deci, dacă te ciocneşti vreodată de el, nu-l omorî.

— Bine.

Se lăsă un lung moment de tăcere, după care o auzi răsucindu-se în pat. Cearşafurile din satin foşneau uşor sub atingerea trupului ei.

Şi-o imagină frecându-şi coapsele una de alta şi pe el despărţindu-i-le cu mâna. Cum îşi vâră capul între ele, făcându-le să se desfacă şi mai mult. Cum o sărută în locul în care visa să ajungă.

Înghiţi în sec şi parcă toată pielea se strânse pe el.

— Wrath?

— Da?

— Aseară chiar nu intenţionai să te culci cu mine, aşa e?

Imagini înceţoşate cu ea îi năpădeau gândurile.

— Ai dreptate.

— Atunci de ce-ai făcut-o?

Cum aş fi putut să n-o fac? îşi zise el, strângând din dinţi. Dorinţa fusese mai puternică decât el.

— Wrath?

— Pentru că n-am avut încotro, răspunse el şi îşi întinse braţele, încercând să se liniştească.

Inima însă îi zvâcnea în piept precum tunetul, instinctele i se deşteptau la viaţă, ca şi când s-ar fi aflat în toiul unei bătălii. Îi auzea respiraţia scurgându-i-se de pe buze, freamătul inimii, sângele care-i alerga prin vene.

— De ce? şopti ea.

Trebuia să plece. Să o lase în pace.

— Spune-mi de ce.

— Tu m-ai făcut să înţeleg cât sunt de rece.

Beth se răsuci prin pat.

— Mi-a plăcut să te încălzesc, rosti ea cu glasul înecat de emoţie.

O foame sumbră îi inundă stomacul, strângându-i-l ca o gheară de oţel.

Wrath îşi ţinu respiraţia. Aşteptă să vadă dacă va trece. Dar senzaţia devenea şi mai intensă.

De data asta nu mai era o nevoie pur sexuală. Acum era vorba de sânge.

De sângele ei.

Se ridică şi se refugie cât mai departe de ea. Trebuia neapărat să plece de acolo. Să iasă pe stradă. Să se lupte cu cineva.

Pe deasupra, trebuia să se hrănească.

— Ascultă-mă. Eu o să plec. Dar tu să rămâi aici.

— Nu pleca.

— Trebuie.

— De ce?

Wrath deschise gura, dezvelindu-şi colţii care pulsau pe măsură ce se alungeau. Fermoarul pantalonilor îi strivea penisul tare. Se simţea sfâşiat între două dorinţe. Sex şi sânge.

Ea era obiectul amândurora.

— Fugi de mine? murmură ea.

Semăna a întrebare, dar cu o tentă uşor ironică.

— Ai grijă, Beth.

— De ce?

— Mai am un pic şi explodez.

Femeia coborî din pat şi veni spre el. Îşi puse mâna pe pieptul lui, chiar deasupra inimii. Cu cealaltă îl prinse de talie.

Wrath scoase un şuierat printre dinţi în clipa în care îi simţi trupul lipit de al său.

Din fericire, dorinţa sexuală îi suprimă foamea.

— Ai de gând să mă refuzi? întrebă ea.

— Nu vreau să profit de tine, zise el, scrâşnind din dinţi. Ţi-a ajuns prin câte-ai trecut astă-seară.

Beth îşi încleştă degetele în umerii lui.

— Sunt furioasă. Speriată. Dezorientată. Vreau să faci dragoste cu mine până când nu mai simt nimic, până când uit de toate. E exact invers decât îţi închipui tu, fiindcă eu aş profita de tine, zise ea şi lăsă ochii în pământ. Doamne, ce urât sună.

Urât pe naiba. Wrath era mai mult decât încântat să se lase folosit de ea în felul acesta.

Îi împinse capul pe spate cu un singur deget. Deşi parfumul trupului ei îi transmitea exact ce îşi dorea ea, voia să îi vadă chipul.

— Nu pleca, şopti ea.

Nu voia să o facă, însă pofta lui de sânge o punea în pericol. Transformarea trebuia să o surprindă în deplinătatea forţelor. Iar el era îndeajuns de înfometat pentru a-i bea şi ultimul strop de sânge.

Beth îşi retrase mâna stângă de pe mijlocul lui şi se opri pe fermoarul pantalonilor.

Vampirul se cutremură din tot trupul şi îşi pierdu suflul. Geamătul său sparse tăcerea din cameră.

— Ştii că mă doreşti, spuse ea. Iar eu vreau să fiu a ta.

Îi masa penisul tare, atingerea trecând dureros de limpede prin pielea pantalonilor.

Doar sex. Era în stare. Îşi putea înfrâna cealaltă dorinţă. Sigur putea.

Totuşi, era oare dispus să îi rişte viaţa mizând pe puterea lui de autocontrol?

— Nu mă refuza, Wrath.

Apoi se ridică pe vârfurile picioarelor şi îşi puse buzele pe gura lui.

Sfârşit de joc, îşi zise în sinea lui, şi o strânse lângă el.

Îi vârî limba în gură şi o prinse de şolduri, frecându-şi în acelaşi timp sexul de mâna ei. Gemetele de plăcere ale femeii îl stârneau şi mai mult, iubea durerea ascuţită pe care i-o pricinuiau unghiile ei înfipte în spate, căci însemna că îl dorea cu aceeaşi patimă.

Într-o secundă, o culcă pe pat şi se întinse peste ea. Îi ridică fusta şi îi rupse chiloţii cu o înfrigurare sălbatică. Nu se arătă mai milos nici cu bluza, nici cu sutienul. Avea timp să savureze momentul mai târziu. Deocamdată era interesat doar de sex, animalic şi nestăpânit.

În timp ce îi săruta sânii, simţi cum degetele ei se mişcă grăbite să îi descheie cămaşa. O lăsă să îi desfacă

pantalonii şi să îi elibereze penisul. După aceea, îşi strecură braţul pe sub unul dintre genunchii ei şi pătrunse în ea.

O auzi cum geme sub apăsarea lui, simţi cum se afundă în căldura ei fragedă care pulsa la apropierea orgasmului. Se opri, absorbind senzaţia juisării ei, lăsându-se inundat de esenţa fiinţei sale.

Un instinct posesiv şi copleşitor îl străbătu prin tot corpul.

Remarcă îngrozit că îşi dorea să o însemneze. Să o însemneze ca fiind a lui. Voia să o învăluie în parfumul lui, astfel încât niciun alt bărbat să nu îndrăznească să se apropie de ea. Ca să ştie cu toţii cui îi aparţine. Ca să se teamă de consecinţele dorinţei de a o poseda.

Ştia, însă, că nimic nu îi dădea dreptul să facă un asemenea lucru. Ea nu îi aparţinea.

Simţi cum trupul ei se linişteşte sub el şi o privi.

— Wrath? murmură ea. Ce-i cu tine?

Făcu un gest ca şi cum ar fi vrut să iasă din ea, dar Beth îi prinse capul între palme.

— Eşti bine?

Îngrijorarea din glasul ei îl tulbură cu desăvârşire.

Sub un impuls extraordinar, trupul i se eliberă din capcana minţii. Fără să mai poată gândi, fără să se poată opri, se sprijini în braţe şi se înfipse adânc în ea. Tăblia patului se lovea de perete în ritmul mişcărilor lui, iar Beth se prinse de încheieturile lui, străduindu-se să rămână în loc.

Un sunet înăbuşit străbătu camera, devenind tot mai puternic, până ce Wrath realiză că venea de la el. Pe măsură ce căldura febrilă îi cuprindea pielea, nasul său înregistra parfumul întunecat al dorinţei de posesiune.

Era incapabil să se stăpânească, îşi dezveli colţii, în timp ce muşchii i se frământau şi se zvârcoleau peste trupul ei. Scăldat în sudoare, ameţit, înnebunit, epuizat, voia să profite de tot ce îi oferea ea. Să profite şi să ceară mai mult, transformându-se într-un animal, deopotrivă cu ea, până ce din amândoi nu mai rămânea decât sălbăticia.

Ejaculă violent, umplând-o, revărsându-se în ea într-

un orgasm nesfârşit, până când observă că ea juisa alături de el, două trupuri lipite luptându-se cu valurile pustiitoare ale pasiunii.

Nu mai trăise o asemenea uniune sublimă.

Dar imediat după aceea, totul se preschimbă într-un coşmar, în clipa în care ultimul fior îi părăsi trupul şi se prelinse în al ei, când oboseala puse stăpânire pe el, balanţa dorinţelor sale se răsturnă. Pofta de sânge ardea în el ca o flacără mistuitoare, la fel de puternică pe cât fusese dorinţa trupească.

Îşi dezveli colţii şi se năpusti asupra gâtului ei, asupra venei ce pulsa atât de aproape de suprafaţa pielii ei albe. În secunda în care se pregătea să o muşte, chinuit de o foame care îi sfâşia sufletul, se retrase brusc, oripilat de ceea ce era pe cale să facă.

Se smulse de lângă ea, bâjbâi prin pat şi se prăvăli pe podea.

— Wrath?

Alarmată, Beth venea spre el.

— Nu!

Foamea de sângele ei era mult prea puternică, instinctul, de netăgăduit. Dacă s-ar fi apropiat prea tare…

Wrath scoase un geamăt, încercând să înghită. Îşi simţea gâtul aspru ca glaspapirul. Sudoarea curgea în valuri peste el, dar de data asta ca un şuvoi respingător.

— Ce s-a-ntâmplat? Am făcut eu ceva?

Wrath se trase în spate, săgetat de dureri prin tot corpul şi cu pielea în flăcări. Mirosul sexului ei îl lovea ca un bici, zădărnicindu-i orice încercare de a se controla.

— Lasă-mă, Beth. Trebuie să…

Dar ea nu se oprea. Wrath se izbi cu spatele de canapea.

— Stai dracului departe de mine! strigă el, arătându-şi colţii şi scoţând un şuierat puternic. Dacă vii lângă mine, o să te muşc, pricepi?

Beth încremeni. Spaima plutea între ei, dar apoi femeia clătină neîncrezătoare din cap.

— Nu mi-ai face rău, zise ea, cu o siguranţă pe care

vampirul o găsea primejdios de naivă.

Se căzni să vorbească.

— Îmbracă-te. Du-te la etaj. Roagă-l pe Fritz să te conducă acasă. O să trimit pe cineva să te păzească.

Gâfâia, durerea din stomac era aproape la fel de chinuitoare precum cea pe care o resimţise în noaptea în care se transformase. Niciodată nu avusese mai mult nevoie de Marissa.

Dumnezeule. Ce se petrecea cu el?

— Nu vreau să plec.

— Nu există altă soluţie. Am să trimit pe cineva să stea cu ochii pe tine până când te voi putea contacta.

Coapsele îi tremurau, muşchii se răzvrăteau împotriva voinţei. Raţiunea şi nevoile fizice îşi declaraseră război şi păşiseră pe câmpul de luptă cu săbiile scoase. Iar Wrath ştia prea bine care dintre ele avea să învingă dacă Beth nu pleca.

— Beth, te implor. E foarte dureros. Şi nu ştiu cât timp mă mai pot stăpâni.

Femeia şovăi. După care, începu să se îmbrace.

Se duse la uşă şi se întoarse spre el.

— *Du-te.*

Iar ea îl ascultă.

Capitolul 20

Trecuse cu puţin de ora nouă când domnul X se îndreptă spre McDonald’s drive-in.

— Mă bucur că v-a plăcut filmul amândurora. Pentru seara asta m-am gândit la altceva, dar va fi nevoie să ne mişcăm repede. Unul dintre voi trebuie să ajungă acasă înainte de unsprezece.

Billy înjură în barbă în momentul în care opriră în faţa panoului luminos pe care era afişat meniul. Comandă de două ori mai mult decât învinsul. Acesta din urmă se oferi să îşi plătească consumaţia.

— Stai liniştit. Fac eu cinste, zise domnul X. Dar ai grijă să nu dai ceva pe jos.

În vreme ce Billy îşi devora porţia, iar învinsul se juca nervos cu mâncarea, domnul X îi duse la War Zone. Arena de laser-tag era locul în care se adunau tinerii sub optsprezece ani, interiorul său întunecos fiind ideal pentru a le ascunde atât coşurile, cât şi dorinţele adolescentine ridicole. Clădirea spaţioasă, cu un singur etaj, era plină de băieţi agitaţi şi fete plictisite şi împopoţonate pe care aceştia încercau să le impresioneze.

Domnul X închirie trei puşti şi trei veste electronice şi dădu câte una însoţitorilor săi. Billy se echipă în mai puţin de un minut, ţinând arma în mâini cu o asemenea lejeritate, încât ai fi zis că este o prelungire a braţelor sale.

Domnul X se uită spre învins care nu reuşea să îşi fixeze bretelele vestei pe umeri. Tânărul părea absolut demoralizat, buza de jos îi atârna moale şi degetele se chinuiau cu cataramele din plastic. Billy îl urmărea de asemenea. Cu privirea vânătorului care şi-a ochit prada.

— M-am gândit să ne întrecem ca între prieteni, rosti domnul X în momentul în care trecură în sfârşit prin turnichete. Să vedem care dintre voi îl nimereşte pe celălalt de mai multe ori.

Odată ce pătrunseră în arenă, ochii domnului X se adaptară rapid la bezna profundă şi flashurile luminoase ale celorlalţi jucători. Era suficient spaţiu pentru cele treizeci de persoane care ţopăiau pe lângă obstacole, râzând şi ţipând în timp ce trăgeau cu raze luminoase.

— Să ne despărţim, spuse domnul X.

Dacă învinsul rămase pe loc, clipind din ochi ca un miop, Billy, în schimb, o luă din loc imediat, agil ca o fiară sălbatică. O secundă mai târziu, senzorul de pe pieptul învinsului se declanşă. Băiatul privi în jos, nepricepând parcă ce se întâmplă.

Billy dispăru în întuneric.

— Ai face bine să te adăposteşti, fiule, îi şopti domnul X la ureche.

Domnul X stătea deoparte, urmărindu-le fiecare

mişcare. Billy îl lovi pe învins de nenumărate ori, din diverse unghiuri, strecurându-se printre obstacole, apropiindu-se când mai repede, când mai încet, trăgând de la mare distanţă. Cu fiecare luminiţă aprinsă pe pieptul lui, învinsul devenea tot mai nedumerit şi mai temător, iar disperarea îl făcea să se mişte dezlânat ca un copil mic. Scăpă arma din mâini. Se împiedică în propriile-i picioare. Se izbi cu umărul de o barieră.

Billy era sublim. Deşi ţinta sa era neputincioasă şi tot mai slabă, el nu arăta pic de milă. Chiar şi când învinsul scăpă arma şi se sprijini epuizat de un perete, Billy îl mai lovi o dată.

După care se ascunse în întuneric.

De data asta, domnul X îl urmări pe Billy, analizându-i mişcările cu un alt scop decât acela de a-i evalua performanţele. Riddle era iute, ocolea obstacolele, revenea la locul în care se găsea învinsul pentru a-l ataca pe la spate.

Domnul X anticipa direcţia în care se îndrepta Billy. Dintr-o simplă mişcare spre dreapta, îi blocă drumul.

Şi îl împuşcă de la mică distanţă.

Billy îşi privi pieptul şocat. Era prima oară când senzorii lui se declanşau.

— Te-ai descurcat bine astă-seară, fiule, îi zise domnul X. Ai jucat excelent. Până adineaori.

Billy se uită la el, cu mâna pe ţinta care îi pâlpâia pe piept. Chiar deasupra inimii.

— *Sensei.*

Rosti cuvântul cu tonul unui îndrăgostit, cu aceeaşi evlavie şi adoraţie.

*

Beth nu intenţiona să îl roage pe majordom să o conducă, fiindcă era mult prea zdruncinată pentru a purta o conversaţie civilizată cu cineva. În timp ce mergea, îşi scoase mobilul pentru a chema un taxi. Tocmai se pregătea să formeze numărul când zgomotul unui motor de maşină îi

atrase atenţia.

Majordomul coborî din Mercedes şi făcu o plecăciune.

— M-a chemat stăpânul. Ar dori să vă însoţesc eu acasă, stăpână. Iar mie… mi-ar face plăcere să vă conduc.

Vorbea cu o asemenea sinceritate, aproape cu optimism, de parcă i-ar fi făcut o favoare dacă i-ar fi permis să se ocupe de ea. Însă Beth avea nevoie de spaţiu. După toate cele întâmplate, trebuia să îşi limpezească gândurile.

— Mulţumesc, dar am să refuz, zise ea, silindu-se să zâmbească. O să…

Faţa bărbatului se posomori. Semăna cu un câine bătut.

Acolo unde bunele ei maniere dădeau greş, intervenea imediat sentimentul de vinovăţie.

— Ah, bine.

Nici nu apucă să ocolească maşina, că ea se şi instalase pe locul din dreapta şoferului. Majordomul păru uşor deranjat de iniţiativa ei, dar îşi reveni rapid, şi zâmbetul vesel îi înflori din nou pe chipul său veştejit.

În clipa în care se aşeză la volan şi porni motorul, Beth spuse:

— Locuiesc pe…

— Ştiu unde locuiţi. Noi am ştiut întotdeauna unde sunteţi. Mai întâi la secţia de terapie intensivă neonatală de la spitalul St. Francis. După care aţi fost luată acasă de o asistentă. Noi am sperat că va putea să vă păstreze, dar direcţiunea spitalului a obligat-o să renunţe la dumneavoastră. Apoi aţi fost încredinţată unui asistent maternal. Ne-am supărat tare din cauza asta. Prima dată, v-au dus la familia McWilliams, pe bv. Elmwood, însă v-aţi îmbolnăvit de pneumonie şi aţi ajuns din nou la spital.

Porni semnalizatorul şi viră la stânga în dreptul semaforului.

Beth îl asculta atât de încordată, încât i se tăiase respiraţia.

— După asta, aţi fost repartizată la familia Ryan, dar aveau deja prea mulţi copii. Aşa aţi ajuns la familia Goldrich care locuia într-o casă cu etaj pe strada Raleigh. Ne-am

gândit că vă vor păstra, dar doamna a rămas însărcinată. În cele din urmă, v-au dus la orfelinat. Noi am fost mâhniţi, fiindcă acolo nu prea vă lăsau să vă jucaţi în aer liber.

— Spui întruna „noi”, şopti ea, temându-se să creadă ce auzea.

Dar vrând să o facă.

— Aşa este. Tatăl dumneavoastră şi eu.

Beth îşi astupă gura cu dosul palmei, privirea ei agăţându-se de profilul majordomului, ca şi când ar fi fost un obiect pe care putea să-l păstreze.

— Ştia de mine?

— Da, stăpână. De la bun început. V-a văzut când eraţi la grădiniţă, la şcoala generală şi la liceu.

Privirile celor doi se intersectară.

— Am fost atât de mândri când aţi obţinut acea bursă universitară. Am fost prezent la ceremonia de absolvire. Am făcut poze ca să vă vadă şi tatăl dumneavoastră.

— Ştia cine sunt.

Rosti cuvintele, cu senzaţia pregnantă că vorbeşte despre părintele altcuiva.

Majordomul întoarse capul spre ea şi zâmbi.

— Am păstrat fiecare articol pe care l-aţi scris. Chiar şi pe cele din liceu şi facultate. Când v-aţi angajat la *Caldwell Courier Journal,* tatăl dumneavoastră nu se culca până nu îi aduceam ediţia de dimineaţă. Oricât de grea ar fi fost noaptea de dinainte, nu închidea ochii dacă nu vă citea articolul. Tare mândru era.

Beth scotoci prin geantă în căutarea unui şerveţel.

— Poftiţi, zise Fritz şi îi întinse un pachet întreg.

Beth îşi suflă nasul cât putu de delicat.

— Stăpână, trebuie să înţelegeţi cât de greu i-a fost să stea departe de dumneavoastră. Dar dacă s-ar fi apropiat prea mult, v-ar fi pus în pericol. Familiile de războinici trebuie protejate, iar dumneavoastră eraţi expusă fiindcă eraţi crescută ca om. Spera din tot sufletul să fiţi cruţată de tranziţie.

— Pe mama ai cunoscut-o?

— Foarte puţin. Nu au fost împreună mult. Ea a

dispărut la scurt timp după ce s-au cunoscut pentru că aflase că domnul nu era om. Nu i-a spus că este însărcinată şi abia când i-a venit sorocul a luat legătura cu dumnealui. Cred că se temea foarte mult de ce va aduce pe lume. Din nefericire, a intrat în travaliu şi a fost dusă la spital înainte ca domnul să ajungă la ea. Să ştiţi de la mine că a iubit-o foarte mult.

Beth absorbea informaţiile, mintea ei le filtra şi umplea spaţiile goale.

— Tata şi Wrath au fost apropiaţi?

Majordomul şovăi.

— Tatăl dumneavoastră îl iubea pe Wrath. Cu toţii îl iubim. E stăpânul nostru. Regele nostru. De aceea tatăl dumneavoastră l-a trimis să vă vegheze. Să nu vă fie frică de Domnia Sa. Nu vă va face niciun rău.

— Ştiu.

În momentul în care zări blocul unde locuia, Beth îşi dori să fi putut petrece mai mult timp în compania majordomului.

— Am ajuns, anunţă Fritz. Bv. Redd nr. 1188, apartamentul 1B. Trebuie să vă mărturisesc că nici eu, nici tatăl dumneavoastră n-am fost încântaţi că locuiţi la parter.

Maşina se opri. Beth n-ar mai fi vrut să coboare.

— Pot să te întreb mai multe? Cu altă ocazie? îl rugă ea.

— Desigur, stăpână. Am atâtea să vă povestesc!

Majordomul coborî din maşină, însă Beth închidea deja portiera în momentul în care ajunse lângă ea.

Beth se gândi să îi întindă mâna şi să îi mulţumească într-un mod protocolar.

În schimb, îl cuprinse în braţe pe bătrânelul mărunt şi îl strânse la piept.

*

După plecarea lui Beth setea lui Wrath se înteţi, înţepându-l violent, de parcă ar fi ştiut că el este vinovat pentru plecarea femeii.

Îşi trase pantalonii şi se târî până la telefon. Mai întâi îl sună pe Fritz, apoi pe Tohrment. Glasul îi era stins şi trebui să repete de mai multe ori pentru a se face înţeles.

Imediat ce termină discuţia cu Tohr, îi veni să vomite. Se duse împleticindu-se până în baie, strigând-o pe Marissa în gând. Se încovoie peste vasul toaletei, dar nu prea avea ce să elimine din stomac.

Am aşteptat prea mult, îşi zise în sinea lui. Ignorase semnalele pe care corpul i le transmitea de o vreme încoace. Pe urmă apăruse Beth, iar asta îl dăduse şi mai mult peste cap. Nu era de mirare că începea să îşi piardă minţile.

— Stăpâne? îl strigă ea.

— Am nevoie de…

Beth, gândi el, pradă halucinaţiilor. O vedea în faţa lui, îi auzea glasul. Întinse mâna spre nălucă.

— Stăpâne? Vrei să vin? întrebă Marissa din cealaltă cameră. Wrath îşi şterse sudoarea de pe faţă şi ieşi, împleticindu-se ca un beţiv. Bâjbâi cu braţele prin aer, repezindu-se înainte.

— Wrath! strigă Marissa şi alergă spre el.

Vampirul se prăbuşi pe pat, agăţându-se de ea şi doborând-o. Trupurile lor se atinseră.

El o simţi pe Beth.

Îşi afundă obrazul în cearşafurile ce păstrau parfumul ei. Inspiră adânc, căutând să se calmeze, dar nu simţi decât mirosul lui Beth.

— Stăpâne, trebuie să te hrăneşti, răsună vocea Marissei de undeva din depărtare.

Privi în direcţia de unde venea sunetul, însă nu zări nimic.

Era orb cu desăvârşire.

Glasul Marissei deveni curios de puternic.

— Uite aici, stăpâne. Prinde-mi încheietura. Haide!

Wrath simţi o mână caldă în palma lui. Deschise gura, dar braţele nu voiau să îl mai asculte. Întinse mâna, dădu de umăr, de claviculă, de linia gâtului.

Beth.

Foamea puse stăpânire pe el. Se aplecă peste corpul femeii.

Cu un răget, îşi înfipse colţii în carnea moale de deasupra arterei. Bău cu nesaţ, în timp ce prin minte i se învârteau imaginile femeii brunete care îi aparţinea, o vedea cum i se dăruieşte, îşi închipuia că pe ea o strânge în braţe.

*

Marissa scoase un icnet înăbuşit.

Braţele lui Wrath păreau să o rupă în două, trupul lui masiv o împresura ca zăbrelele unei temniţe, în timp ce se hrănea. Pentru întâia oară de când erau împreună, îi simţea fiecare linie a corpului.

Inclusiv ceea ce părea a fi o erecţie, lucru care nu se mai întâmplase până atunci.

Posibilităţile erau incitante. Şi înfricoşătoare.

Se relaxă şi încercă să respire. Asta îşi dorise dintotdeauna de la el, deşi pasiunea lui era absolut şocantă. Dar la ce s-ar fi putut aştepta? Era un mascul cu sânge pur. Un războinic.

Care înţelesese într-un final că are nevoie de ea.

După ce bucuria ei şterse orice urmă de disconfort, Marissa îşi trecu timid degetele peste umerii lui goi, o libertate pe care nu şi-o permisese niciodată până atunci. Wrath scoase un sunet gutural, ca şi când i-ar fi spus să nu se oprească. Cu o plăcere infinită, femeia îşi înfipse mâinile în părul lui. Era atât de fin. Cine şi-ar fi imaginat? Un bărbat atât de dur, cu plete atât de fine. Asemeni rochiilor ei din satin.

Marissa voia să îi citească gândurile, lucru pe care nu îndrăznise să-l facă până atunci de teamă să nu îl supere. Acum însă totul se schimbase. Poate chiar avea să o sărute la sfârşit. Să facă dragoste cu ea. Poate că îi va îngădui să rămână cu el. I-ar fi plăcut să locuiască în casa lui Darius, alături de el. Sau oriunde altundeva. Nu conta.

Închise ochii şi pătrunse în mintea lui.

Doar ca s-o vadă pe femeia la care se gândea el cu adevărat. O fiinţă *umană.*

O frumoasă cu părul negru şi cu ochii pe jumătate închişi. Stătea întinsă pe spate, cu sânii dezveliţi. El îi mângâia coapsele, sfârcurile roz, în timp ce buzele lui alunecau pe pântec în jos.

Marissa alungă imaginea, ca arsă.

Wrath nu era lângă ea. Nu de la gâtul ei bea. Nu pe ea o îmbrăţişa.

Iar erecţia nu i se datora ei.

Nu îi era menită.

Lăsându-l să bea în continuare, strivită între braţele lui, Marissa îşi deplângea soarta nedreaptă.

Speranţele ei. Dragostea ei. Pe el.

Îi convenea de minune că el o secătuia de sânge. Şi cât şi-ar fi dorit să meargă până la capăt! Să îi soarbă şi ultima picătură. Să o lase să moară.

Îi luase ani de zile, o eternitate, să vadă adevărul.

El nu fusese niciodată al ei. Şi nu avea să fie vreodată.

Doamne, acum, când visul se sfârşise, nu îi mai rămânea absolut nimic.

Capitolul 21

Beth îşi puse geanta pe măsuţa din hol, îl salută pe Boo şi intră în baie. Se uită la duş, dar se hotărî să mai amâne. Deşi jetul fierbinte i-ar fi prins bine, prefera să mai păstreze un timp mirosul lui Wrath pe piele. Era un parfum minunat, erotic, o aromă misterioasă. Diferită de tot ce cunoscuse până atunci, pe care nu o mai putea nicicând şterge din minte.

Deschise robinetul şi se răcori cu puţină apă, simţindu-şi tot corpul străbătut de o durere dulce, în special în zona dintre picioare. Puţin îi păsa de durere. Wrath îi putea face orice dorea.

El era…

Nu găsea cuvintele potrivite. Doar imaginea lui revărsându-se în ea, umerii săi lucind de transpiraţie, pieptul scuturat de convulsii în clipa în care i se dăruise pe de-a-ntregul. Când îşi pusese asupra ei amprenta proprietăţii.

Chiar aşa se simţise. Că este dominată şi însemnată de un bărbat. Subjugată.

Tânjea după acea senzaţie din nou. Tânjea după el.

Clătină brusc din cap, spunându-şi că nu mai are voie să facă sex neprotejat. Era destul de grav că se întâmplase deja de două ori. Data viitoare, aveau să fie mai precauţi.

Ieşind din baie, îşi surprinse reflexia în oglindă şi se opri. Se aplecă şi îşi examină faţa îndeaproape.

Arăta exact ca dimineaţa trecută. Dar se simţea straniu.

Căscă gura şi îşi cercetă dinţii. Când apăsă pe canini simţi o durere.

Dumnezeule mare, cine era? *Ce* era?

Îşi aminti cum se purtase Wrath, după ce făcuseră dragoste. Cum se îndepărtase de ea, cu trupul pe jumătate dezgolit, încordat ca un arc, cu muşchii umflaţi şi pielea gata să-i plesnească. Când îşi arătase colţii, aceştia erau mai lungi decât prima dată. De parcă ar fi crescut între timp.

Chipul lui frumos era schimonosit de chinuri.

Asta o aştepta şi pe ea?

Din camera alăturată se auzi un ciocănit, ca şi când cineva ar fi bătut în geam. Îl auzi pe Boo mieunând. Beth aruncă o privire, ascunsă după tocul uşii.

Era cineva la uşa glisantă. O persoană înaltă.

— Wrath?

Alergă la uşă şi o deschise înainte să verifice identitatea vizitatorului.

Văzând cine o aştepta acolo, regretă că nu fusese mai atentă.

Nu era Wrath, cu toate că necunoscutul aducea puţin cu el. Avea părul negru tuns scurt. O faţă aspră. Ochi de un

albastru închis. Şi era îmbrăcat în piele din cap până-n picioare.

Nările îi fremătau şi se uita la ea încruntat, fixând-o cu privirea. Bărbatul se calmă însă rapid.

— Beth? i se adresă el, pe un ton grav, dar prietenos.

Îi zâmbi, dezvelindu-şi colţii.

Femeia nici măcar nu tresări.

Fir-ar să fie, m-am obişnuit deja cu toate ciudăţeniile!

— Sunt Tohrment, prietenul lui Wrath, zise el şi îi întinse mâna. Poţi să-mi spui Tohr.

Beth clătină din cap, neştiind bine ce s-ar cuveni să zică.

— O să stau pe-aici o vreme. Dacă ai nevoie de ceva, mă găseşti afară.

Bărbatul… vampirul – orice-ar fi fost el – se întoarse, îndreptându-se spre masa de picnic.

— Stai! strigă ea. Nu vrei să… Intră, te rog.

Tohr înălţă din umeri.

— Bine.

În momentul în care intră, Boo scoase un mieunat puternic şi dădu cu lăbuţa peste ghetele lui Tohr. Pisica şi bărbatul se salutară ca doi prieteni vechi. În momentul în care vampirul se îndreptă, i se desfăcu haina. Pumnale. Identice cu ale lui Wrath. Beth presimţea că, dacă i-ar fi scotocit prin buzunare, ar fi găsit aceleaşi arme pe care Butch i le confiscase lui Wrath.

— Vrei ceva de băut? zise ea şi o trecu un fior. *Nu sânge. Te rog să nu ceri sânge.*

Bărbatul rânji ca şi când i-ar fi citit gândurile.

— Ai o bere?

Bere? Bea bere?

— Cred că am.

Dispăru în bucătărie. Se întoarse cu două sticle de Sam Adams. Simţea şi ea nevoia să bea nişte alcool.

În definitiv, trebuia să fie o gazdă bună pentru vampir. Tatăl ei fusese vampir.

Iubitul ei era vampir.

Duse sticla la gură şi bău cu poftă.

Tohrment râse uşor.

— Ai avut o noapte grea?

— Nici nu-ţi poţi imagina, răspunse ea şi se şterse la gură.

— Ba cred că pot.

Vampirul se aşeză în fotoliul ei, revărsându-se peste braţele acestuia şi făcând spătarul înalt să pară absolut minuscul.

— Mă bucur să te cunosc în sfârşit. Tatăl tău mi-a tot vorbit despre tine.

— Serios?

— Era foarte mândru de tine. Trebuie să ştii că s-a ţinut la distanţă doar ca să te protejeze, nu pentru că nu te-ar fi iubit.

— Aşa mi-a zis şi Fritz. Wrath, de asemenea.

— Cum te-mpaci cu el?

— Cu Wrath?

— Da.

Simţea cum îi ard obrajii şi intră în bucătărie, înainte ca el să observe. Luă o pungă cu fursecuri de pe frigider şi puse câteva pe o farfurie.

— E… E… Cum să mă exprim?

Se căznea să găsească un răspuns potrivit.

— Cred că ştiu ce vrei să spui.

Beth reveni cu farfuria şi o întinse spre el.

— Nu vrei un fursec?

— Cu ovăz şi stafide. Preferatele mele, spuse el şi luă trei.

— Eu credeam că vampirii se hrănesc numai cu sânge.

— Nu-i chiar aşa. Sângele conţine multe substanţe nutritive, dar avem nevoie şi de mâncare normală.

— Dar usturoiul?

— Mor după el, o lămuri el, lăsându-se pe spate şi ronţăindu-şi fericit fursecurile. Mai ales prăjit în puţin ulei de măsline.

Doamne fereşte! Tipul ăsta e atât de degajat, îşi zise Beth.

Ba nu, se înşelase. Ochii lui ageri cercetau în permanenţă ferestrele şi uşa din sticlă, de parcă ar fi supravegheat perimetrul. Beth era convinsă că, dacă ar fi observat ceva suspect, ar fi sărit din fotoliu într-o secundă. Şi nu ca să verifice încuietorile. Ci ca să atace.

Tohr muşcă dintr-un alt fursec.

Cel puţin, era o companie plăcută. Aproximativ.

— Eşti altfel decât Wrath, rosti ea pe neaşteptate.

— Nimeni nu-i ca Wrath.

— Ai dreptate.

Beth se aşeză pe pat, mâncându-şi fursecul.

— E o forţă a naturii, zise Tohr, luând o gură de bere. Şi e letal, fără nicio îndoială. Dar nimeni nu te va proteja mai bine ca el, presupunând că ar fi de acord să o facă. Iar în cazul tău, a acceptat.

— De unde ştii? murmură ea, întrebându-se ce îi mai povestise Wrath.

Tohr îşi limpezi glasul şi se îmbujoră uşor.

— Te-a însemnat.

Beth se încruntă şi lăsă ochii în pământ.

— Îmi dau seama după miros, o lămuri Tohr. Îi simt ameninţarea pe pielea ta.

— Ameninţarea?

— Ca şi când i-ai fi *shellan.*

— Ce să fiu?

— Perechea lui. Parfumul de pe pielea ta e un avertisment pentru toţi ceilalţi masculi.

Aşadar, avusese dreptate. În legătură cu relaţia lor fizică şi semnificaţia acesteia.

Chestia asta n-ar trebui să mă încânte chiar atât de tare, medită ea.

— Nu te deranjează, nu-i aşa? reluă Tohr. Să fii a lui?

Nu avea chef să-i răspundă. Pe de o parte, îşi dorea să îi aparţină lui Wrath. Pe de altă parte, s-ar fi simţit mai în siguranţă dacă ar fi trăit aşa cum o făcuse dintotdeauna. Adică independent.

— Tu ai aşa ceva? se interesă ea. O parteneră, vreau să spun.

Pe chipul vampirului se întipări o expresie de devotament.

— O cheamă Wellsie. Am fost făgăduiţi unul altuia încă dinainte de tranziţie. A fost un mare noroc că ne-am îndrăgostit. Sincer vorbind, dacă aş fi zărit-o pe stradă, nici nu i-aş fi dat atenţie. Soarta a aranjat lucrurile exact cum trebuie.

— Da. Din când în când ne arată un strop de bunăvoinţă, şopti Beth.

— Aşa e. Unii masculi nu au o singură *shellan,* dar pentru mine e de neconceput să fiu cu mai multe femei. Probabil de-asta a apelat Wrath la mine.

Beth ridică dintr-o sprânceană.

— Poftim?

— Ceilalţi fraţi au femeile lor, de la care se hrănesc, dar nu au nicio legătură afectivă cu ele. Nimic nu i-ar împiedica să…

Se opri şi mai muşcă o dată din fursec.

— Înţelegi la ce mă refer. Ţinând cont că eşti…

— Cum sunt?

Avea senzaţia că nu mai ştia cine e. Şi era dispusă să primească orice indiciu, fie şi de la un străin.

— Frumoasă. Wrath n-ar fi putut să te lase în grija celorlalţi, fiindcă, dacă s-ar fi dat la tine, ar fi ieşit un mare scandal, zise el şi ridică din umeri. Iar vreo doi dintre fraţi sunt chiar periculoşi. N-ai lăsa nicio femeie în compania lor, mai ales una la care ţii.

Beth nu era sigură că îşi dorea să îi cunoască pe toţi aceşti fraţi.

Ia stai puţin, îi veni ei o idee.

— Wrath are deja o *shellan?*

Tohr dădu pe gât şi ultima picătură de bere.

— Cred că ar trebui să discuţi cu el despre asta.

Nu era tocmai negaţia pe care o aştepta.

Un sentiment de neagră dezamăgire i se instală în piept şi se retrase iarăşi în bucătărie.

Fir-ar al naibii! Acum începea să suspine după Wrath. După două partide de sex ea îşi şi pierduse capul.

Treaba asta o să doară rău, îşi zise ea în timp ce desfăcea o sticlă nouă de bere. *Când relaţia noastră va începe să scârţâie, o să doară al dracului de tare.*

Şi ca să pună capac la toate, mai era şi problema tranziţiei.

Ah, Doamne.

— Mai vrei fursecuri? strigă ea.

— Da, te rog.

— Bere?

— Nu. Mi-a ajuns una.

Veni cu toată punga din bucătărie şi ronţăiră prăjiturelele, chiar şi pe cele fărâmiţate de pe fundul pungii, în tăcere.

— Altceva nu mai ai de mâncare? întrebă Tohr.

Beth se ridică, simţindu-se şi ea uşor flămândă.

— Să văd ce pot încropi.

— Ai televiziune prin cablu? zise el, făcând semn cu capul spre televizor.

Beth îi aruncă telecomanda.

— Normal că am. Dacă nu mă-nşală memoria, astă-seară e un maraton Godzilla pe TBS.

— Super! exclamă vampirul şi îşi întinse picioarele. De când mă ştiu am avut o pasiune pentru monştri.

Beth se uită la el şi zâmbi.

— Da, şi eu.

Capitolul 22

Butch se deşteptă fiindcă cineva îi înfigea un cui în cap. Miji ochii.

Ba nu, se înşelase. Suna telefonul.

Ridică receptorul şi îl ţinu la o oarecare distanţă de ureche.

— Alo?

— Bună dimineaţa, rază de soare! răsună glasul lui José, împlântând mai adânc cuiul în capul lui Butch.

— Cât e ceasul? bombăni el.

— Unsprezece. Mă gândeam că te interesează să afli că Beth tocmai ne-a sunat. Părea în regulă.

O senzaţie de uşurare învălui corpul detectivului, alungând orice urmă de încordare.

— Şi individul?

— N-a pomenit nimic de el. Dar a zis că vrea să discute cu tine pe parcursul zilei de azi. Am anulat urmărirea generală, pentru că ne-a sunat de-acasă.

Butch se ridică în capul oaselor.

Apoi se culcă la loc.

Nu era în stare să plece nicăieri.

— Nu mi-e prea bine, murmură el la telefon.

— Mi-am dat seama. Tocmai de-aia i-am spus că eşti ocupat până după-masă. Şi ca să ştii şi tu, abia pe la şapte am plecat de la tine.

Ah, drăcia dracului!

Încercă încă o dată să se ridice, opintindu-se să stea drept. Camera se învârtea. Nu îşi revenise după bătaia pe care o încasase. Pe deasupra, era şi mahmur.

Să mai zică cineva că nu sunt capabil să fac mai multe lucruri deodată.

— Vin chiar acum.

— Nu te-aş sfătui. Căpitanul abia aşteaptă să-fi tragă o săpuneală zdravănă. Şi au mai apărut şi ăia de la Afaceri Interne să se intereseze de tine şi de Billy Riddle.

— De Riddle? De ce?

— Haide, domnule detectiv. Ce naiba!

Într-adevăr, ştia foarte bine motivul.

— Ascultă-mă pe mine. N-are rost să dai nas în nas cu şeful în starea în care te afli, vorbi José, pe un ton calm, pragmatic. Aşteaptă să te pui pe picioare. Adună-te şi pe urmă vii la secţie. Te acopăr eu.

— Mersi.

— Ţi-am lăsat aspirina lângă telefon. Şi un pahar mare cu apă. M-am gândit că nu o să fii în stare să mergi până la filtrul de cafea. Ia trei pastile, scoate telefonul din priză şi trage un pui de somn. Dacă se întâmplă ceva interesant,

vin eu şi te iau de-acasă.

— Te iubesc, scumpo.

— Atunci să-mi cumperi o haină de nurcă şi nişte cercei frumoşi.

— S-a făcut.

După două încercări eşuate, izbuti în sfârşit să aşeze receptorul la loc în furcă şi închise ochii. Un pic de somn. Poate avea să se simtă mai bine.

*

Beth se uită în grabă peste ultimul articol primit spre revizuire despre un val de furturi de identitate. Din pricina corecturilor roşii textul semăna cu un trup însângerat, lui Beth nerămânându-i decât să constate că fenomenul se generalizase. Băieţii lui Dick deveneau tot mai neglijenţi, fiindcă se bazau pe ea. Şi nu mai era vorba doar de greşeli nevinovate, se ajunsese deja la erori gramaticale şi de topică. Ca şi când oamenii ăia nici măcar nu auziseră de *Chicago Manual of Style.*

În cadrul unei colaborări, nu o deranja să se ocupe şi de corectură. Cu condiţia ca persoana care redacta articolul să facă o minimă verificare a textului.

Beth salvă articolul în *outbox* şi căută ceva pe ecranul monitorului. Deschise un fişier pe care îl accesase toată ziua.

Bun. Ce altceva mai dorea să ştie?

Aruncă o privire peste lista cu întrebări.

Voi putea circula pe timpul zilei? Cât de des va trebui să mă hrănesc? Cât voi trăi?

Degetele îi zburau peste tastatură.

Ce duşmani ai?

Apoi, *Ai o…*

Care era cuvântul? *Shellan?*

În locul acestuia scrise *soţie.*

O treceau fiori reci gândindu-se la ce i-ar fi putut răspunde Wrath. Şi chiar dacă n-avea, de la cine se hrănea?

Se întrebă ce o să simtă când el se va năpusti asupra

ei ca un animal înfometat.

Presimţea că era o experienţă asemănătoare sexului. Pe jumătate sălbatică. Mistuitoare. Din care ea avea să iasă vlăguită şi plină de vânătăi.

Şi îmbătată de extaz.

— Munceşti din greu, Randall? răsună glasul lui Dick.

Beth închise fişierul şi intră în contul de e-mail.

— Ca întotdeauna.

— Circulă un zvon despre tine.

— Serios?

— Da. Cică ai fost la întâlnire cu detectivul ăla de la Omucideri, O'Neal. De două ori, chiar.

— Şi ce-i cu asta?

Dick se apleacă peste biroul ei. Beth purta o bluza la baza gâtului, aşa că bărbatul nu prea avea ce admira. Se trase înapoi.

— Bravo ţie. Vrăjeşte-l şi vezi ce scoţi de la el. Am putea face un reportaj despre brutalitatea poliţiei cu el în prim-plan. Ţine-o tot aşa, Randall, şi poate mă îndupleci să te promovez.

Dick se îndepărtă cu paşi leneşi, vizibil satisfăcut de rolul său de binefăcător.

Mare bou.

Sună telefonul şi Beth îşi rosti iritată numele în receptor.

Urmă un scurt moment de tăcere.

— Stăpână? Vă simţiţi bine?

Era majordomul.

— Ah… scuze. Da, sunt bine.

Îşi sprijini capul în mâna rămasă liberă. După ce avusese de-a face cu unii ca Wrath şi Tohr, aerele de mascul feroce ale lui Dick păreau de-a dreptul ridicole.

— Aveţi nevoie de ceva…

— Nu, nu-mi trebuie nimic, răspunse ea, râzând. Mă descurc singură.

— Poate nu s-ar fi cuvenit să vă sun, spuse Fritz, cu un glas tot mai stins, dar n-am vrut să fiţi luată pe nepregătite. Stăpânul mi-a cerut să pregătesc o cină

specială diseară. Doar pentru dumneavoastră şi domnul. Mă gândeam să trec să vă iau şi să vă cumpărăm o rochie împreună.

— O rochie?

Pentru o întâlnire cu Wrath?

Cu toate că ideea o încânta, îşi propuse să nu se mai lase dusă de val. Nici măcar nu ştia ce o aşteaptă în toată această poveste.

Ori dacă în viaţa lui Wrath mai exista şi altcineva.

— Stăpână, ştiu că este o mare îndrăzneală din partea mea. Vă va telefona şi domnul…

În momentul acela, Beth primi un apel pe o altă linie.

— Voiam doar să fiţi pregătită pentru diseară.

Telefonul afişă numărul pe care o pusese Wrath să îl memoreze. Pe chipul lui Beth apăru un zâmbet tâmp.

— Mi-ar face mare plăcere să-mi cumpăr o rochie. Ar fi absolut minunat.

— Perfect. Mergem la Galleria. Au acolo şi un magazin Brooks Brothers. Stăpânul şi-a comandat haine noi la ei. Cred că vrea să vă impresioneze.

Convorbirea luă sfârşit, dar zâmbetul idiot nu i se şterse de pe faţă.

*

Wrath îi lăsă lui Beth un mesaj în mesageria vocală, apoi se răsuci prin pat, în căutarea ceasului tactil. Trei după-amiaza. Dormise în jur de şase ore, adică mai mult decât în mod obişnuit, dar era o nevoie fiziologică normală după ce se hrănea.

Doamne, cât şi-ar fi dorit să o aibă lângă el.

Tohr îl sunase în zori pentru a-i da raportul. Stătuseră treji amândoi toată noaptea şi se uitaseră la filme cu Godzilla.

Judecând după vocea vampirului, ar fi zis că se îndrăgostise de ea.

Lucru pe care Wrath îl înţelegea şi îl detesta în acelaşi timp.

Se felicita totuşi pentru alegerea făcută. Rhage sigur i-ar fi făcut avansuri, iar Wrath s-ar fi văzut obligat să-i aplice o corecţie zdravănă fratelui său. Să-i rupă un picior. Poate pe amândouă. În ceea ce-l privea pe Vishous, cu toate că nu era la fel de atrăgător ca Rhage, ştia cum să farmece femeile. Phury jurase să se abţină de la plăcerile trupeşti. Ce rost avea să îi scoată ispita în cale?

Zsadist?

Pe el nici nu îl luase în calcul. Cicatricea de pe faţa lui ar fi îngrozit-o pe Beth. Până şi Wrath îşi dădea seama de acest lucru. În plus, pe Zsadist îl excita să vadă spaima pe chipul partenerelor sale. Chestia asta îl înfierbânta aşa cum pe majoritatea bărbaţilor îi excită un calendar de la Victoria's Secret.

Era limpede. Tot la Tohr avea să apeleze dacă se mai punea vreodată problema.

Wrath se întinse din toate încheieturile. Atingerea cearşafurilor din satin pe pielea lui goală îl făcu să tânjească după Beth. Pentru că se hrănise îşi simţea trupul mai viguros ca oricând, ca şi când oasele i-ar fi fost din carbon, iar muşchii, cabluri din oţel. Îşi revenise şi ardea de nerăbdare să treacă la treabă.

Singurul său regret era că îi făcuse rău Marissei.

Rememoră evenimentele din noaptea trecută. Imediat ce îşi scosese colţii din gâtul ei, realizase că fusese la un pas să o ucidă. Şi nu fiindcă băuse mai mult decât trebuia.

Femeia se îndepărtase de el, cu chipul împietrit de durere în timp ce se chinuia să coboare din pat.

— Marissa…

— Stăpâne, te dezleg de legământ. Eşti liber.

Wrath blestemase, cuprins de remuşcări pentru ceea ce-i făcuse.

— Nu-ţi înţeleg mânia, îi zisese ea cu voce stinsă. Asta ţi-ai dorit dintotdeauna, iar acum îţi ofer libertatea.

— Niciodată n-am vrut…

— Nu m-ai vrut pe mine, şoptise ea. Ştiu.

— Marissa…

— Te rog, nu mai spune nimic. N-aş suporta să aud

adevărul de pe buzele tale, deşi îl ştiu prea bine. Mereu te-ai simţit ruşinat să fii legat de mine.

— Ce naiba îndrugi acolo?

— Te dezgust.

— Poftim?

— Crezi că n-am observat? Abia aştepţi să scapi de mine. Mă laşi să mă hrănesc şi imediat ce termin fugi de lângă mine de parcă ai fi făcut un mare efort să mă suporţi.

Începuse să suspine.

— Am încercat mereu să fiu curată când vin la tine. Stăteam ore în şir în cadă, spălându-mă de o mie de ori. Însă nu pot îndepărta mizeria pe care doar tu o vezi.

— Încetează, Marissa. Termină cu astea. Tu nu ai nicio vină.

— Da, ştiu. Am văzut-o pe femeia aceea. În mintea ta, rostise ea, străbătută de un fior.

— Îmi pare rău, zisese el. Îţi jur că niciodată nu m-ai dezgustat. Eşti frumoasă…

— Nu-mi spune asta. Nu acum, spusese ea şi glasul îi devenise tăios. Dacă e să regreţi ceva, atunci regretă că mi-a luat atâta vreme să văd adevărul de sub nasul meu.

— Am să te protejez şi de-acum înainte, îi promisese el.

— Ba nu. Nu trebuie să-ţi faci griji pentru mine. Oricum, nu ţi-ai făcut niciodată.

Apoi dispăruse, parfumul proaspăt al oceanului persistând în urma ei câteva secunde înainte de a se risipi.

Wrath se frecă la ochi. Era hotărât să se revanşeze cumva faţă de ea. Nu ştia prea bine cum să o scoată la capăt, ţinând cont de suferinţa pe care i-o provocase. Însă nu avea de gând să o lase să plece din viaţa lui ferm convinsă că nu reprezentase nimic pentru el. Sau că el o considera impură.

Nu o iubise niciodată, asta nu putea nega. Dar nu dorise să o rănească, motiv pentru care o îndemnase de atâtea ori să îl părăsească. Dacă s-ar fi retras din proprie iniţiativă, dacă ar fi spus răspicat că nu îl vrea, ar fi putut ţine fruntea sus în faţa aristocraţilor maliţioşi. În lumea ei, o

shellan respinsă de partenerul ei era privită ca o marfă stricată.

Iar acum, faptul că ea îl părăsise o scutea de orice umilinţă. Iar Wrath presimţea că nimeni nu va fi şocat la aflarea veştii.

Curios lucru cum niciodată nu se gândise că el şi Marissa se vor despărţi. Poate pentru că, după atâtea secole petrecute împreună, nici nu-şi imagina că ar mai fi posibil. În mod cert, nu se aşteptase ca ruptura să intervină din cauza ataşamentului său faţă de o altă femeie.

Exact asta se întâmpla. Beth era cealaltă femeie. După ce o însemnase cu o noapte înainte, nu putea nega existenţa unei legături afective.

Trase o înjurătură zdravănă, căci cunoştea suficient de bine comportamentul şi psihologia bărbaţilor-vampiri pentru a-şi da seama că are necazuri mari. Amândoi aveau necazuri acum.

Un bărbat îndrăgostit era periculos.

În special când trebuia să îşi părăsească partenera.

Şi să o lase în grija altuia.

Căznindu-se să îşi alunge aceste gânduri din minte, Wrath puse mâna pe telefon şi sună la etaj pentru a cere o gustare.

Cum nu îi răspunse nimeni, bănui că Fritz plecase la magazin să cumpere alimente.

Înţelept lucru. Wrath îşi invitase fraţii la el, iar acestora le plăcea să mănânce din belşug. Era timpul să se informeze, să afle în ce stadiu se găseşte investigaţia lor.

Dorinţa de a-l răzbuna pe Darius îi ardea sufletul.

Şi cu cât era mai aproape de Beth, cu atât focul se înteţea.

Capitolul 23

Butch ieşi din biroul căpitanului. În lipsa pistolului, tocul de pe umăr îi părea prea uşor. Şi portmoneul se subţiase vizibil fără insigna de poliţist în el. Se simţea aproape dezbrăcat.

— Cum a mers? se interesă José.

— O să-mi iau o vacanţă.

— Ce vrea să-nsemne asta?

Butch o porni pe coridor, spre ieşire.

— Din New York v-au trimis vreo informaţie despre suspect?

José îl prinse de braţ şi îl trase după el într-o sală de interogatoriu.

— Ce s-a-ntâmplat?

— M-au suspendat fără plată, până la încheierea anchetei interne. Ştim prea bine amândoi că voi fi găsit vinovat de abuz de forţă.

José îşi trecu o mână prin păr.

— Frate! Şi ţi-am zis s-o laşi mai moale cu suspecţii.

— Individul ăla, Billy Riddle, o merita cu vârf şi-ndesat.

— Nu-i o scuză.

— Ciudat, la fel a spus şi căpitanul.

Butch se apropie de geamul-oglindă şi se privi în el. Începea să îmbătrânească. Sau poate era doar sătul de singura meserie pe care îşi dorise vreodată să o practice.

Brutalitatea forţelor de poliţie. Să se ducă dracului cu porcăriile astea. El era apărătorul celor nevinovaţi, nu vreun mardeiaş cu ifose căruia i se scula când spărgea capul cuiva. Necazul era că existau mult prea multe legi care protejau infractorii. Victimele, ale căror vieţi fuseseră distruse de violenţă, nu erau la fel de norocoase.

— Oricum n-am ce căuta aici, rosti el pe un ton calm.

— Poftim?

Lumea nu mai are nevoie de oameni ca mine, îşi zise Butch în sinea lui.

Butch se întoarse.

— Deci poliţia New York a aflat ceva?

José îl măsură îndelung din priviri.

— Te-au suspendat aşadar?

— Cel puţin până mă dau oficial afară.

José îşi puse mâinile în şold şi lăsă ochii în pământ, clătinând nemulţumit din cap de parcă şi-ar fi certat pantofii. În cele din urmă, îi răspunse.

— *Nada.* Individul zici c-ar fi apărut de nicăieri.

Butch trânti o înjurătură.

— Stelele alea. Ştiu că le poţi cumpăra de pe internet, dar şi din oraş, n-am dreptate?

— Da, prin academiile de arte marţiale.

— Avem şi noi vreo două.

José încuviinţă, clătinând uşor din cap.

Butch îşi scoase cheile din buzunar.

— Pe curând.

— Stai o clipă. Am trimis deja pe cineva să se intereseze. În ambele locuri i s-a spus că niciunul dintre cumpărători nu se potriveşte cu descrierea suspectului.

— Mersi pentru pont, zise Butch şi porni spre uşă.

— Domnule detectiv. Hei, O'Neal, strigă José şi îl apucă de antebraţ. Opreşte-te naibii!

Butch îi aruncă o privire nervoasă peste umăr.

— Acum mă avertizezi să nu mă amestec în problemele poliţiei? Îţi răceşti gura degeaba.

— Fir-ar să fie de treabă, Butch. Doar nu-ţi sunt duşman.

José îl fixă cu ochii săi negri.

— Eu şi băieţii suntem de partea ta. În ceea ce ne priveşte, ai făcut ce trebuia să faci şi niciodată n-ai greşit. Dacă ai caftit pe cineva, ăla sigur a meritat-o. Dar e posibil să fi avut noroc până acum. Dacă se-ntâmplă să răneşti o persoană care nu e…

— Lasă predicile. Nu mă pasionează.

Puse mâna pe clanţa uşii.

José nu renunţă cu una, cu două.

— Nu mai eşti poliţist, O'Neal. Dacă te-arunci cu capul înainte într-o anchetă care nu mai e treaba ta, n-o s-o aduci

înapoi pe Janie.

Butch expiră zgomotos ca şi când ar fi încasat un pumn.

— Acum vrei să mă loveşti fix unde mă doare mai tare?

José luă mâna de pe el, cu o expresie înfrântă pe chip.

— Îmi pare rău. Dar, dacă vrei să dezgropi morţii, îţi faci mai mult rău. N-o s-o ajute pe sora ta. N-a ajutat-o niciodată.

Butch legănă lent din cap.

— Ştiu asta, ce dracu'!

— Eşti sigur?

Da, era foarte sigur. Îi făcuse plăcere să îl lovească pe Billy Riddle, să îl pedepsească pentru ce îi făcuse lui Beth. Nu avea nicio legătură cu sora lui. Janie se dusese. Dispăruse de atâta vreme.

Cu toate astea, privirea mâhnită a lui José îl făcea să se simtă ca un bolnav incurabil.

— O să fie bine, se trezi el spunând.

Deşi nici el nu credea.

— Nu… nu-ţi forţa norocul, domnule detectiv.

Butch izbi uşa de perete.

— Doar cu forţa ştiu eu să lucrez, José.

*

Domnul X se lăsă pe speteaza fotoliului, meditând la noaptea care urma. Era dispus să mai încerce o dată, cu toate că zona centrală era extrem de expusă în momentul de faţă din cauza exploziei şi a prostituatei ucise. Era periculos să vâneze vampiri prin preajma barului Screamer's, iar riscul de a fi arestat de poliţie îi îngreuna şi mai mult sarcina.

Dar, cum îi plăcea lui să spună, dacă vrei să prinzi un rechin, nu pescuieşti într-un lac. Trebuia să meargă acolo unde erau vampirii.

Nerăbdarea îi dădea frisoane.

În ultima perioadă îşi perfecţionase tehnicile de

tortură. Iar în acea dimineaţă, înainte să plece spre academie, aruncase o privire prin atelierul pe care îl amenajase în hambar. Armele erau toate la un loc, lucind de curăţenie: o trusă de dentist, cuţite de diverse dimensiuni, un ciocan cu cap rotund şi o daltă, un ferăstrău-sabie.

Plus o cupă pentru îngheţată. Pentru ochi.

Secretul era să îţi ţii victima la limita dintre durere şi moarte. O durere pe care să o poţi prelungi pe parcursul mai multor ore. Chiar zile. Moartea era întrerupătorul suprem.

Auzi o bătaie în uşă.

— Intră, zise el.

Era recepţionera, o femeie solidă, cu braţe groase ca de bărbat şi fără sâni. Atitudinea ei contradictorie nu înceta să îl uimească. Deşi îi invidia pe bărbaţi, motiv pentru care se îndopa cu steroizi şi trăgea de fiare ca o ţicnită, se ambiţiona să se machieze. Şi să se coafeze. Îmbrăcată în tricouri scurte şi colanţi, amintea mai curând de un travestit.

Domnul X simţea o repulsie teribilă la vederea ei.

Trebuie mereu să ştii cine eşti, îşi zicea el. *Şi cine nu eşti.*

— E un tip aici care vrea să vă vorbească, îl anunţă ea, cu un glas nefiresc de gros. O'Neal, parcă a zis că-l cheamă. Se poartă ca un poliţist, dar nu mi-a arătat nicio insignă.

— Spune-i că vin imediat. *Fiinţă monstruoasă ce eşti,* adăugă în sinea lui.

Şi totuşi îl pufni râsul în clipa în care uşa se închise după ea. Ia uite cine vorbea. Tocmai el.

El, un bărbat fără suflet, ucigaş de vampiri, tocmai el se găsise să o numească monstru?

Da, dar cel puţin el era călăuzit de un scop.

Ea avea să meargă din nou, ca în fiecare seară, la sala de forţă Gold. Bineînţeles, nu înainte de a se bărbieri.

*

Era aproape ora şase când Butch opri maşina nemarcată în faţa blocului lui Beth. Regulamentul îl obliga să o predea până la urmă, dar deocamdată era doar suspendat, nu concediat. Căpitanul trebuia să i-o ceară personal.

Trecuse pe la ambele academii de arte marţiale şi discutase cu directorii. Unul dintre ei era absolut nesuferit. Nebunul tipic, dornic de linguşeli şi obsedat de autoapărare, care ajunsese să se convingă singur că este asiatic. Cu toate că era la fel de alb ca Butch.

Celălalt individ era pur şi simplu ciudat. Semăna cu un lăptar din anii ’50, cu părul blond şi pomădat, şi un zâmbet larg şi enervant ca în reclamele la Pepsodent de acum o jumătate de secol. Tipul păruse extrem de săritor şi dornic să-l ajute, însă ceva era suspect. Butch se prinsese că joacă teatru imediat ce domnul Mayberry deschisese gura.

Pe lângă asta, se vedea de la o poştă că era un fătălău şi-un fricos.

Butch urcă scările în fugă şi sună la uşa lui Beth. Îi lăsase un mesaj şi la serviciu şi acasă, anunţând-o că trece pe la ea. Se pregătea să apese din nou pe butonul soneriei, când o zări prin uşa din sticlă venind pe holul blocului.

Oh, drace.

Purta o rochie neagră petrecută care îi venea atât de bine, încât îl apucă din nou durerea de cap. Decolteul în V era suficient de adânc pentru a lăsa la vedere o parte din sâni. Talia bine conturată îi evidenţia şoldurile suple. Iar crăpătura laterală îi dezvelea coapsa la fiecare pas. Din cauza tocurilor înalte, gleznele ei păreau încântător de fragile.

Femeia ridică ochii de la geanta prin care scormonea şi se uită mirată la el.

Îşi prinsese părul în coc. Butch îşi imagină cum ar fi să i-l desfacă.

Beth descuie uşa.

— Butch.

— Salut.

Se fâstâcea ca un adolescent timid.

— Am primit mesajele de la tine, îi zise ea cu blândeţe.

Butch se trase în spate pentru a-i face loc să iasă.

— Ai puţin timp să stăm de vorbă? întrebă el deşi ştia ce răspuns va primi.

— Nu chiar acum.

— Unde mergi?

— Am o întâlnire.

— Cu cine?

Beth îi înfruntă privirea cu o asemenea stăpânire de sine, încât Butch înţelese numaidecât că următoarea replică va fi o minciună.

— Nu e cineva important.

Da, vezi să nu.

— Ce s-a-ntâmplat cu individul de-aseară? Unde e?

— Habar n-am.

— Minţi.

Privirea ei era imperturbabilă.

— Dacă eşti amabil…

Butch o apucă de braţ.

— Nu te duce la el.

Huruitul slab al unui motor de maşină îi întrerupse. Un Mercedes mare şi negru cu geamuri fumurii opri în dreptul blocului. Exact cum te-ai aştepta de la un traficant de droguri.

— Ah, las-o dracului de treabă, Beth, izbucni Butch strângând-o de braţ, în încercarea disperată de a-i atrage atenţia. Stai cuminte. Vrei să fii complicele unui infractor?

— Dă-mi drumul, Butch.

— Tipul e un pericol public.

— Şi tu nu eşti?

Bărbatul îşi retrase mâna.

— Mâine, îi zise ea, făcând un pas înapoi. Vorbim mâine. Ne vedem după ce ies de la muncă.

Scos din minţi, Butch se aşează în calea ei.

— Nu te pot lăsa să…

— Mă arestezi?

Nu mai era poliţist, deci nu putea. Doar dacă ar fi fost repus în funcţie.

— Nu. Nu te arestez.

— Mulţumesc.

— Nu o lua ca pe o favoare, zise el cu amărăciune, în clipa în care femeia trecu pe lângă el. Beth, te rog.

Beth vorbi după o scurtă pauză.

— Nimic nu e ceea ce pare.

— N-aş fi aşa sigur. Pentru mine e destul de limpede. Protejezi un infractor şi rişti să sfârşeşti şi tu între patru scânduri. Nu pricepi cine-i tipul ăsta? Am avut timp să mă uit bine la faţa lui. În timp ce el încerca să mă sugrume. Un om ca ăsta are crima în sânge. Aşa îi e firea. Cum te poţi duce la el? Cum îi poţi îngădui să umble liber pe străzi?

— Nu e aşa cum spui.

Însă cuvintele ei sunau mai mult a întrebare.

Portiera maşinii se deschise şi din ea coborî un bătrân mărunt îmbrăcat în smoching.

— E vreo problemă, stăpână? întrebă el îngrijorat, aruncându-i în acelaşi timp o uitătură urâtă lui Butch.

— Nu, Fritz. Nu e nicio problemă.

Beth zâmbi, însă era un zâmbet forţat.

— Pe mâine, Butch.

— Dacă mai apuci ziua de mâine.

Femeia se albi la faţă, dar coborî treptele în grabă şi intră în maşină.

Câteva secunde mai târziu, Butch se urcă în maşina lui. Şi porni pe urmele lor.

*

Auzind zgomot de paşi venind spre salon, Havers ridică îngândurat privirile din farfurie. Sperase să poată lua masa fără a fi întrerupt.

Însă nu era unul dintre *doggeni* care să îl anunţe că sosise un nou pacient.

— Marissa! exclamă el şi se ridică repede de pe scaun.

Femeia se strădui să zâmbească.

— M-am gândit să cobor la tine. M-am săturat să tot stau în camera mea.

— Mă bucur că-mi ţii de urât.

Când Marissa se apropie de masă, fratele său trase un scaun pentru ea. Se felicita că insistase ca totul să fie pregătit pentru două persoane, deşi îşi pierduse de mult speranţa că ea o să vină să mănânce împreună cu el. În seara aceea, părea să-şi fi dat silinţa nu doar să ia masa cu el. Îmbrăcase o rochie frumoasă din mătase neagră, peste care purta un taior cu guler înalt şi scrobit. Părul ei blond, despletit, împrăştia scânteieri aurii în lumina lumânărilor. Era încântătoare şi Havers simţi cum creşte în el un val de ciudă. Era o mare insultă că Wrath nu reuşea să aprecieze ceea ce avea ea să-i ofere, că această femeie superbă, cu sânge nobil, nu era suficient de bună pentru el.

În afară de a-i servi drept sursă de hrană.

— Cum merge la lucru? se interesă ea, în timp ce unul dintre *doggeni* îi turna vin în pahar.

Altul îi aşeza o farfurie cu mâncare în faţă.

— Mulţumesc, Phillip. Karolyn, mâncarea arată absolut delicios.

Luă furculiţa şi împunse cu blândeţe friptura de vită.

Slavă Domnului, gândi Havers. Poate lucrurile vor reintra în normal.

— Lucrul, ziceai? Merge bine. Excelent chiar. Cum ţi-am mai spus, am făcut o descoperire. În curând, s-ar putea să nu mai fim nevoiţi să bem sânge.

Ridică paharul şi luă o înghiţitură. Vinul roşu ar fi trebuit să meargă de minune cu friptura de vită, dar de data asta îi părea uşor searbăd. Ca de altfel toată mâncarea.

— Azi după-amiază mi-am făcut o transfuzie de sânge şi până acum m-am simţit bine.

Nu era tocmai adevărat. Cu toate că nu-i era rău, un lucru îi dădea de gândit. Obişnuitul aflux de energie întârzia să se facă simţit.

— Bietul meu Havers, rosti ea compătimitor, încă ţi-e

dor de Evangaline, nu-i aşa?
— Dureros de tare. Nu mă trage deloc inima să… beau.
Refuza cu obstinaţie să rămână în viaţă pe calea tradiţională. Din acel moment, avea să fie un proces clinic. Un ac steril înfipt în braţ şi o perfuzie cu sânge.
— Mi se rupe sufletul când te văd, zise Marissa.
Havers întinse mâna către ea şi o lăsă pe masă cu palma în sus.
— Îţi mulţumesc.
Marissa îşi puse mâna în palma lui.
— Şi te rog să mă ierţi că am fost atât de… prinsă cu alte treburi. Dar lucrurile se vor îndrepta.
— Aşa este, se grăbi el să confirme.
Wrath era o brută care nu s-ar fi dat în lături să se hrănească direct de la sursă, dar cel puţin Marissa putea fi cruţată de această umilinţă.
— Ai putea să încerci şi tu transfuzia. Nu ai mai depinde de nimeni.
Femeia îşi retrase mâna şi apucă paharul cu vin. Ridicându-l la gură, vărsă câteva picături pe taior.
— Of, fir-ar să fie, bombăni ea, ştergând vinul de pe mătase. Tare neîndemânatică mai sunt.
Îşi scoase taiorul şi îl aşeză pe scaunul vecin.
— Să ştii că mi-ar plăcea să încerc. Nici pentru mine nu mai e o plăcere să beau.
Havers simţi în sfârşit o uşurare, un licăr de speranţă. Era o emoţie aproape uitată, căci de mult nu o mai trăise. Gândul că lucrurile ar putea reintra pe făgaşul cel bun îi devenise cu totul străin.
— E adevărat ce spui? rosti el în şoaptă.
Marissa încuviinţă din cap, îşi dădu părul peste umăr şi ridică furculiţa.
— Da, chiar aşa e.
În acea clipă, Havers observă urmele de pe gâtul ei.
Două puncte inflamate. O urmă roşie în locul de unde îi fusese supt sângele. Vânătăi pe claviculă, unde fusese apucată de o mână puternică.

Aversiunea îi curmă pofta de mâncare şi se lăsă ca o pâclă peste ochii lui.

— Cum a putut să fie atât de grosolan? zise el, printre dinţi.

Marissa îşi duse mâna la gât apoi trase repede o şuviţă de păr peste rană.

— N-am nimic. Serios, n-am nimic.

Havers nu se clinti, continuând să vadă rana ascunsă de ea.

— Havers, te rog. Hai să mâncăm.

Ridică furculiţa din nou, ca şi când ar fi vrut să îi arate cum se face.

— Haide. Mănâncă împreună cu mine.

— Cum aş mai putea acum? spuse el şi azvârli cât colo tacâmurile din argint.

— Pentru că s-a sfârşit.

— Ce anume?

— Am rupt legământul cu Wrath. Nu-i mai sunt *shellan.* Nu îl voi mai vedea.

Havers o privi amuţit vreme de câteva secunde.

— Cum de s-a întâmplat?

— A găsit-o pe femeia pe care şi-o dorea.

Furia îngheţă sângele în venele lui Havers.

— Şi cine este persoana pe care o preferă în defavoarea ta?

— Nu o cunoşti.

— Cunosc toate femeile de rangul nostru. Despre cine e vorba? întrebă el.

— Nu e dintre ai noştri.

— E una dintre Alesele Fecioarei Scrib, atunci?

Pe scara ierarhică a societăţii vampirilor, doar acestea erau mai presus de o aristocrată.

— Nu. E om. Sau cel puţin hibrid, din câte am dedus din gândurile lui.

Havers şedea ca o stană de piatră în scaunul său. Om. Un *om?*

Renunţase la Marissa pentru o… Homo sapiens?

— Fecioara Scrib a fost anunţată?

— Asta e datoria lui, nu a mea. Dar te asigur că o va face. Gata, s-a terminat totul.

Marissa tăie o bucăţică din friptura de vită şi o duse la gură. O mestecă agale, de parcă uitase cum se procedează. Ori poate înghiţea cu noduri din pricina umilinţei chinuitoare.

Degetele lui Havers erau încleştate pe braţele scaunului. Sora lui, frumoasa şi imaculata lui soră, fusese ignorată. Exploatată. Maltratată, pe deasupra.

Şi tot ce rămânea în urma relaţiei cu regele lor era ruşinea de a fi fost alungată din cauza unei muritoare.

Dragostea ei nu însemnase niciodată nimic pentru Wrath. Nici trupul ei, nici descendenţa ei desăvârşită.

Iar acum, războinicul îi pătase şi onoarea.

Lucrurile erau departe de a se fi încheiat.

Capitolul 24

Wrath îmbrăcă sacoul de la Brooks Brothers. Îl strângea la umeri, lucru de înţeles date fiind dimensiunile sale, iar el uitase să îl atenţioneze pe Fritz.

Pe de altă parte, chiar de ar fi fost făcut la comandă, tot l-ar fi incomodat. Se simţea mult mai în largul său în haine din piele şi înarmat până-n dinţi decât în porcăria aia din camgarn.

Intră în baie şi se privi în oglindă. Costumul era negru. La fel şi cămaşa. Mai mult nu putu distinge.

Doamne Dumnezeule, arăta probabil ca un avocat.

Scoase sacoul şi îl lăsă pe blatul din marmură al chiuvetei, îşi dădu repede părul pe spate şi îl legă cu o bandă din piele.

Pe unde umbla Fritz? *Doggenul* plecase după Beth de aproape un ceas. Cei doi ar fi trebuit să ajungă deja, dar casa părea să fie goală.

Termină cu prostiile. Dacă ar fi trecut doar un minut de la plecarea majordomului, Wrath tot ar fi stat ca pe ace.

Era nerăbdător să o vadă pe Beth, agitat şi cu capul în nori. Singura lui dorinţă era să îşi îngroape faţa în părul ei în timp ce făceau dragoste.

Doamne, şi ce gemete ieşeau de pe buzele ei în momentul orgasmului.

Aruncă o privire în oglindă. Îşi puse sacoul la loc.

Totuşi nu era vorba doar de sex. Voia să o trateze cu respect, nu să o bage imediat în pat. Voia să facă lucrurile pas cu pas. Să ia cina cu ea. Să discute. Să îi ofere ce îşi doresc toate femeile: tandreţe şi atenţie.

Încercă să zâmbească. Puţin mai larg. Avea senzaţia că îi va plesni pielea de pe obraji.

Evident nu era genul de amorez sentimental pe care îl vezi pe felicitările Hallmark. Dar putea încerca măcar să dea impresia că era romantic. Aşa să fi fost oare?

Îşi masă maxilarul. În definitiv, ce ştia el despre gesturile romantice?

Dintr-odată, se simţi ca un idiot.

Ba nu, era chiar mai rău de-atât. Era complet descoperit în costumul acela scump, iar revelaţia care urmă îi lăsă un gust amar.

Încerca să se schimbe din cauza unei femei. Pentru simplul motiv de a fi pe placul ei.

Asta păţeşti când amesteci afacerile cu plăcerea, îşi zise în sinea lui. Tocmai de-asta n-ar fi trebuit să o însemneze şi n-ar fi trebuit în vecii vecilor să se implice atât de mult.

Îşi repetă încă o dată că, imediat ce se va încheia transformarea ei, va pune capăt relaţiei. Va reveni la vechea lui viaţă. Iar ea va…

De ce se simţea ca şi când ar fi fost împuşcat în inimă?

— Wrath, omule? strigă Tohrment.

Glasul baritonal al fratelui său coborî peste el ca o binecuvântare, aducându-l cu picioarele pe pământ.

Ieşi din baie şi se strâmbă nemulţumit la auzul fluierăturii acestuia.

— Ce fercheş eşti azi, zise Tohr, învârtindu-se în jurul

lui.

— Să ţi-o trag.

— Nu, mulţumesc. Ştii că prefer femeile, râse fratele lui. Deşi, trebuie să admit că eşti tare frumuşel când te aranjezi puţin.

Wrath îşi încrucişă mâinile pe piept, dar sacoul îl ţinea atât de rău încât se temea să nu plesnească la cusături. Lăsă braţele pe lângă corp.

— De ce-ai venit?

— Te-am sunat pe mobil, dar nu mi-ai răspuns. Ai zis că vrei să ne întâlnim cu toţii diseară. La ce oră să fie?

— Până la unu sunt ocupat.

— Unu? spuse Tohr tărăgănat.

Wrath îşi puse mâinile în şold. Îl năpădi brusc o senzaţie de profundă nelinişte, ca atunci când îţi intră un hoţ în casă.

Toată chestia asta e o greşeală, medită el. Întâlnirea. Cu Beth.

Era însă prea târziu să contramandeze.

— Hai să zicem miezul nopţii, spuse Wrath.

— Îi anunţ pe toţi să fie pregătiţi.

Presimţea că Tohr zâmbeşte ironic, dar vocea lui nu trăda nimic. Se lăsă un moment de tăcere.

— Hei, Wrath?

— Ce-i?

— E frumoasă exact cum ai zis. Mă gândeam că ai vrea o confirmare.

Dacă aceste cuvinte ar fi venit din partea altui bărbat, Wrath i-ar fi spart nasul. Şi chiar dacă Tohr le rostise, tot simţi că îi creşte tensiunea. Nu suporta să i se spună cât de atrăgătoare este. Îl ducea inevitabil cu gândul la bărbatul care avea să îşi petreacă viaţa alături de Beth.

— Ai ceva de spus ori vrei să stăm la taclale?

Nu era o invitaţie la replică, însă Tohr îşi asumă riscul.

— Eşti mult prea ataşat de ea.

Ar fi fost mult mai înţelept dacă s-ar fi rezumat la un „Du-te dracului!”, îşi zise Wrath în sinea lui.

— Şi din ce-am văzut, e valabil şi pentru ea, continuă

el.

Ah, minunat. Se simţea mult mai bine acum când aflase că i-ar putea frânge inima.

Doamne, proastă idee avusese cu întâlnirea asta. Unde spera să ajungă cu toate tâmpeniile astea siropoase?

Wrath îşi dezveli colţii.

— Stau cu ea doar până se transformă. După asta, gata.

— Vezi să nu!

Auzindu-l cum mârâie, Tohr înălţă din umeri.

— Ce vrei? E prima oară când te îmbraci la patru ace pentru o femeie.

— E fiica lui Darius. Ai vrea să mă port ca Zsadist cu târfele lui?

— Ferească sfântul. Aşa mult mi-aş dori să se mai îndrepte şi el. Îmi place relaţia ta cu Beth. Ţi-a ajuns cât ai fost singur.

— Asta-i părerea ta.

— Şi a altora.

Broboane de sudoare se prelingeau pe fruntea lui Wrath.

Sinceritatea lui Tohr îl făcea să se simtă încolţit. La fel şi faptul că unica lui datorie era să o protejeze pe Beth, iar el se dădea peste cap să îi creeze falsa impresie că este foarte importantă pentru el.

— Tu n-ai nicio altă treabă?

— Absolut niciuna.

— Ce noroc pe mine.

Simţind nevoia să facă ceva, se duse la canapea şi luă haina din piele. Trebuia să înlocuiască armele care îi fuseseră confiscate şi, cum Tohr nu părea prea grăbit să plece, o astfel de ocupaţie era preferabilă decât să se certe cu el.

— În noaptea în care-a murit, rosti Tohr, Darius mi-a spus că ai refuzat să ai grijă de ea.

Wrath deschise dulapul şi vârî mâna în cutia în care ţinea stelele, pumnalele şi lanţurile. Alese câteva pe bâjbâite.

— Şi ce-i cu asta?
— De ce te-ai răzgândit?
Wrath strânse tare din dinţi, abia stăpânindu-se să nu răbufnească.
— Moartea lui. Îi eram dator.
— Îi erai dator şi când trăia.
Wrath se întoarse înfuriat spre el.
— Mai ai vreo treabă cu mine? Dacă nu, valea!
Tohr ridică mâinile în aer.
— Uşurel, frate.
— Uşurel, pe dracu'. N-am chef să discut despre Beth. Ai priceput? Şi să nu te pună sfântul să le pomeneşti celorlalţi despre ea.
— Bine, bine, zise Tohr, îndreptându-se către uşă. Dar ai grijă de tine. Lămureşte lucrurile cu femeia aia. Dacă îţi cunoşti slăbiciunile, te aperi mai bine.
Wrath scoase un mârâit şi îşi luă poziţia de atac, cu trunchiul aplecat în faţă.
— Cine-mi vorbeşte mie de slăbiciuni? Unul care-a fost într-atât de imbecil încât să se îndrăgostească de o *shellan?* Faci mişto de mine.
Urmă un lung moment de tăcere.
După care Tohr vorbi cu blândeţe.
— Sunt norocos că am găsit dragostea. Nu trece zi fără să-i mulţumesc Fecioarei Scrib că a adus-o pe Wellsie în viaţa mea.
Wrath îşi ieşi din fire, fără un motiv concret.
— Eşti penibil!
Tohr şuieră printre dinţi.
— Iar tu eşti mort de sute de ani. Dar eşti prea meschin ca să-ţi găseşti o groapă şi să stai acolo pentru totdeauna.
Wrath azvârli haina din piele pe jos.
— Cel puţin eu nu sunt sub papucul unei muieri.
— Îţi stă bine la costum.
Din doi paşi, Wrath străbătu distanţa care îi despărţea şi celălalt vampir îl întâmpină fără ezitare. Tohr era înalt, cu umeri laţi şi braţe lungi şi puternice. Ostilitatea dintre ei era

aproape tangibilă.

Wrath îi aruncă un rânjet fioros şi colţii i se lungiră.

— Dacă ai petrece mai puţin timp alergând după fustele femeii tale şi mai mult apărându-ţi specia, poate că nu l-am fi pierdut pe Darius! Te-ai gândit vreodată la asta?

Durerea părea să erupă din toată fiinţa fratelui său precum sângele dintr-o rană, iar agonia sa încingea aerul din încăpere. Wrath inspiră cu nesaţ, absorbindu-l în plămâni, în chiar sufletul său. Gândul că aplicase o asemenea lovitură josnică unui bărbat onorabil şi curajos îl umplea de dezgust faţă de propria persoană. Şi în timp ce aştepta riposta lui Tohr, întâmpină această ură lăuntrică ca pe un vechi prieten.

— Nu-mi vine să cred că ai spus aşa ceva, rosti Tohr cu un tremur în glas. Trebuie să…

— N-am nevoie de sfaturile tale inutile!

— Du-te-n mă-ta! izbucni Tohr şi îl lovi zdravăn în omoplat. O să ţi-o iei cu vârf şi-ndesat. Ai face bine să afli cine-ţi sunt adevăraţii duşmani, imbecil înfumurat ce eşti. Înainte să rămâi de unul singur.

Wrath auzi ca prin vis uşa trântindu-se. Vocea care îi striga în minte că este un ticălos ordinar estompa orice alt sunet.

Trase adânc aer în piept, după care îşi goli plămânii cu un urlet sălbatic. Zgomotul se revărsă în toată cameră, zgâlţâi uşile, armele şi oglinzile din baie. Lumânările îi răspunseră pâlpâind violent, limbile lor de foc biciuiră zidurile, fericite să se desprindă de fitiluri şi să distrugă totul în calea lor. Continuă să urle până când crezu că îi explodează gâtul, că îi ia foc pieptul.

În clipa în care închise gura, nu simţi nicio uşurare. Doar remuşcări.

Se duse la dulap şi scoase un pistol Beretta de nouă milimetri. Îl încărcă şi îl ascunse la spate, la cureaua pantalonilor. După aceea ieşi din cameră şi o porni pe scări în sus, sărind două câte două.

Pătrunse în salon şi ciuli urechile. Din fericire, era linişte pretutindeni. Avea nevoie de un răgaz pentru a-şi

limpezi mintea.

Tot plimbându-se prin casă, ajunse în dreptul mesei din sufragerie. Fusese aşezată exact cum ceruse el. Două farfurii la unul dintre capete. Cristal şi argint. Şi lumânări.

Tocmai el se găsise să-i spună lui Tohr că e penibil?

Dacă n-ar fi fost vorba de nimicurile preţioase ale lui Darius, le-ar fi aruncat pe toate pe jos. Unul din braţe se întinse singur, pregătit parcă să dea curs impulsului, dar sacoul strâmt îl opri. Wrath apucă reverele, gata să sfâşie stofa şi s-o arunce în foc, însă tocmai atunci se deschise uşa de la intrare. Întoarse capul.

Era Beth. Intră. Traversă holul.

Braţele lui Wrath căzură moi pe lângă corp.

Purta o rochie neagră. Îşi prinsese părul. Mirosea… a trandafiri nocturni. Vampirul inspiră adânc, tot trupul i se încordă, instinctele cerându-i să o posede.

Apoi însă, îl învăluiră emoţiile ei. Era prudentă, neliniştită, îndoielile ei erau evidente, dar ceea ce îl încânta din cale-afară pe Wrath era faptul că şovăia să-l privească în ochi.

Îşi regăsi stăpânirea de sine. Totul mergea ca uns.

Fritz tocmai închidea uşa, iar fericirea plutea în jurul lui ca o aură incandescentă.

— Am pus o sticlă de vin în salon. Aduc primul fel în treizeci de minute. E bine aşa?

— Nu, ordonă Wrath. Acum luăm loc.

În primul moment, Fritz se arătă nedumerit, dar imediat după aceea înţelese încotro bate vampirul.

— Cum doriţi, stăpâne. Numaidecât.

Majordomul dispăru ca şi când ar fi uitat ceva pe foc. Wrath rămăsese cu privirea încremenită la Beth.

Femeia făcu un pas în spate. Probabil intimidată de căutătura lui fioroasă.

— Eşti… schimbat, rosti ea. Îmbrăcat aşa.

— Dacă îţi închipui că hainele m-au făcut mai manierat, te înşeli.

— Nici nu mă aşteptam.

— Foarte bine. Acum, hai s-o facem odată şi pe-asta.

Wrath plecă spre sufragerie, socotind că ea îl va urma dacă va dori. Iar dacă nu voia, cu atât mai bine. El nu se grăbea deloc să se aşeze la masă.

Capitolul 25

Beth îl urmări pe Wrath cum se îndepărtează, de parcă puţin i-ar fi păsat dacă ea îl însoţea ori nu.

S-ar fi simţit îngrozitor de lezată, dacă ea însăşi nu ar fi avut îndoieli. El o invitase la cină. Atunci de ce o trata ca un nesuferit încă de când sosise? O bătea gândul să plece şi să-l lase în plata Domnului.

Cu toate astea, porni după el fiindcă simţea că nu are de ales. Erau atâtea lucruri pe care dorea să le afle, lucruri pe care doar el i le putea explica.

Deşi Dumnezeu îi era martor că, dacă ar fi putut obţine informaţiile de la oricine altcineva, atunci ar fi plecat.

Mergând în spatele lui, se uita ţintă la ceafa bărbatului, căznindu-se să îi ignore mersul viril. Fără niciun folos. Mişcările sale erau absolut superbe. De câte ori punea piciorul jos, umerii îi tresăltau sub sacoul scump, atenuând forţa călcăturii. Îl urmărea cum îşi leagănă braţele şi ştia că pulpele sale se încordează şi se destind la fiecare pas. Şi-l imagină dezbrăcat, cu muşchii fremătându-i pe sub piele.

Cuvintele lui Butch îi răsunau prin minte. *Un om ca ăsta are crima în sânge. Aşa îi e firea.*

Şi totuşi, cu o seară înainte, Wrath îi ceruse să plece pentru a nu-i primejdui viaţa.

Nu avea rost să îşi bată capul încercând să împace toate acele contradicţii. Era la fel de folositor ca ghicitul în frunze de ceai. Trebuia să-şi urmeze instinctul, iar acesta îi şoptea că Wrath este singurul care o putea ajuta.

În clipa în care intră în sufragerie, rămase mută de uimire văzând masa atât de frumos aranjată. În mijlocul ei

erau flori. Tuberoze şi orhidee. Şi lumânări ivorii. Tacâmuri şi veselă strălucitoare.

Wrath ocoli masa, trase un scaun şi o aşteptă să ia loc. Asemeni unei siluete uriaşe şi ameninţătoare.

Cât de bine îi stătea în costum. Şi gulerul descheiat al cămăşii îi lăsa gâtul la vedere, pielea sa părând bronzată în contrast cu mătasea neagră. Păcat că era nervos. Proasta dispoziţie se reflecta pe chipul său sever, iar din cauza părului prins la spate, încleştarea agresivă a maxilarului devenea şi mai clară.

Ceva îl scosese din sărite. Rău de tot.

Grozav partener mi-am găsit, îşi zise Beth. Un vampir iute la mânie şi lipsit de orice tact.

Se apropie de masă cu prudenţă. În momentul în care împinse scaunul sub ea, ar fi putut jura că Wrath se aplecase peste părul ei şi îi inspirase parfumul.

— De ce-aţi întârziat atât? întrebă el şi se aşeză în capul mesei.

Văzând că nu primeşte niciun răspuns, vampirul ridică dintr-o sprânceană, arcul negru al acesteia ivindu-se din spatele ochelarilor săi negri.

— Bietul Fritz a trebuit să ducă muncă de lămurire cu tine?

Ca să nu stea degeaba, Beth apucă şervetul din dreptul ei şi îl aranjă în poală.

— În niciun caz.

— Atunci, zi-mi tu ce s-a întâmplat.

— Ne-a urmărit Butch. Mai întâi a trebuit să scăpăm de el.

Simţi cum spaţiul din jurul lui Wrath se întunecă, de parcă furia lui ar fi absorbit lumina.

Fritz intră în sufragerie cu două farfuriuţe cu salată pe care le puse pe masă.

— Doriţi puţin vin? întrebă el.

Wrath încuviinţă cu o clătinare a capului.

După ce majordomul îşi termină treaba şi ieşi, Beth luă una din furculiţele din argint masiv şi se forţă să mănânce.

— De ce te temi de mine?

Îi vorbea pe un ton sarcastic, ca şi când ar fi fost sătul de spaimele ei.

Beth înfipse furculiţa în salată.

— Hm. Poate pentru că arăţi de parcă ai vrea să omori pe cineva?

— Erai speriată încă de când ai intrat. Tremurai de frică înainte să dai ochii cu mine. Vreau să-mi explici motivul.

Beth nu îşi ridica ochii din farfurie.

— Nu pot uita aşa uşor că aseară ai fost la un pas să-mi ucizi amicul.

— Să n-o luăm de la capăt cu asta.

— Tu m-ai întrebat, îi replică ea. Nu te supăra dacă nu-ţi convine răspunsul.

Wrath se şterse la gură nervos.

— Nu l-am omorât, bine?

— Fiindcă te-am oprit eu.

— Şi asta te deranjează? În general, oamenilor le place să pozeze în eroi.

Beth lăsă furculiţa din mână.

— Ştii ceva? N-am chef de compania ta acum.

— Şi de ce-ai mai venit?

— Pentru că m-ai rugat.

— Nu-ţi face griji pentru mine. Nu sufăr prea tare când sunt refuzat.

Ca şi cum puţin i-ar fi păsat de ea.

— A fost o greşeală din partea mea, spuse Beth, aşezând şervetul lângă farfurie şi ridicându-se.

Wrath trase o înjurătură.

— Stai jos.

— Nu-mi da ordine.

— Permite-mi să reformulez. Stai jos şi taci din gură.

Femeia căscă ochii de uimire.

— Nesimţit arogant ce eşti…

— Mulţumesc frumos, dar e deja a doua oară când mi se spune aşa în seara asta.

Fritz profită de acel moment pentru a-şi face apariţia

cu un platou cu chifle calde.

Beth îi aruncă o privire mânioasă lui Wrath, prefăcându-se că se întinde după sticla cu vin. Nu voia să plece de faţă cu Fritz. Pe lângă asta, îi venise brusc cheful să mai stea.

Ca să mai poată ţipa un pic la Wrath.

Rămaşi singuri, se întoarse spre el şi rosti printre dinţi:

— Cum îţi permiţi să-mi vorbeşti aşa?

Vampirul luă o ultimă înghiţitură de salată, aşeză furculiţa pe marginea farfuriei şi se şterse cu şervetul la colţurile gurii. De parcă ar fi primit lecţii de bune maniere de la însăşi Emily Post.

— Să lămurim o chestiune, zise el. Tu ai nevoie de mine. Aşa că nu te mai gândi la ce i-*aş fi putut* face individului. Deocamdată e viu şi nevătămat. Care-i problema?

Beth îl studia cu atenţie, încercând să distingă ceva în spatele ochelarilor, o fărâmă de bunătate, o emoţie de care să se agaţe. Însă lentilele negre îi ascundeau ochii cu desăvârşire, iar pe chipul lui nu se citea nimic.

— Cum e posibil ca viaţa să însemne atât de puţin pentru tine? medită ea cu glas tare.

— Pentru tine, cum e posibil ca moartea să însemne atât de mult? îi răspunse el, cu un zâmbet îngheţat.

Beth se lipi de speteaza scaunului. Sau, mai exact, se trase cât mai departe de Wrath. Nu-i venea să creadă că făcuse dragoste – nu, cuvântul potrivit era sex – cu el. Era atât de nepăsător şi rece.

O durere neaşteptată îi săgetă inima. Nu din cauza cruzimii lui, ci a propriei dezamăgiri. Sperase ca el să fie altfel decât lăsa impresia. Sperase ca acele manifestări de tandreţe la care asistase să nu fie înăbuşite de asprimea lui.

Duse o mână la piept, în locul dureros.

— Aş vrea să plec, dacă nu te superi.

Se lăsă tăcerea.

— La dracu', bombăni el. Chestia asta e mult prea

ciudată.

— Da, este.

— Mă gândeam că meriţi… nici nu ştiu cum să-i spun. O întâlnire. Ceva de genul ăsta. Ceva normal.

Izbucni într-un râs sarcastic, văzând mirarea de pe chipul lui Beth.

— Tâmpită idee, ştiu. Ar trebui să mă rezum la lucrurile la care mă pricep. Mi-ar fi mult mai uşor să te învăţ să ucizi.

Sub învelişul său arogant, Beth intui că se ascunde şi altceva. Nesiguranţă? Nu, nu era asta. În cazul lui, ar fi fost mult mai intensă.

Ură de sine.

Fritz intră în sufragerie, luă farfuriile cu salată şi reveni cu supa. Era supă-cremă de praz, servită rece. *Interesant,* îşi zise Beth distrată. De regulă, se serveşte întâi supa şi apoi salata. Parcă aşa era. Pe de altă parte, era de aşteptat ca vampirii să aibă obiceiuri diferite. Ca de pildă, bărbaţii care aveau mai multe partenere.

Simţi un gol în stomac. Refuza să se gândească la asta.

— Ascultă-mă, ca să lămurim odată această problemă, spuse Wrath, în timp ce apucă lingura. Lupt ca să îi apăr pe alţii, nu fiindcă sunt psihopat. Am luat mii de vieţi. Mii, Beth. Înţelegi ce-ţi zic? Deci, dacă vrei să joc teatru şi să dau impresia că mă deranjează moartea, nu ţi-ai găsit omul. Pur şi simplu, nu pot.

— Mii? murmură ea, copleşită.

Wrath încuviinţă din cap.

— Dar cine naiba-s ăştia cu care te lupţi?

— Nenorociţii care te-ar omorî imediat ce te transformi.

— Vânători de vampiri?

— Exterminatori. Oameni care şi-au vândut sufletul lui Omega pentru a putea semăna teroare.

— Cine sau ce este acest Omega?

Lumânările pâlpâiră violent în clipa în care pronunţă acel nume, torturate parcă de o mână invizibilă.

Wrath şovăia. Părea stânjenit să discute despre acel subiect. El, care nu se temea de absolut nimic.

— E diavolul? stărui Beth.

— Mai rău decât diavolul. Nu există comparaţie între ei. Primul e doar o metaforă. Celălalt e cât se poate de real. Din fericire, Omega are un adversar pe măsură, Fecioara Scrib, spuse el cu un zâmbet forţat. Poate „din fericire” e un pic cam mult spus. În orice caz, important este că există un echilibru.

— Dumnezeu şi Lucifer.

— Pe limba ta, poate. Dar în legendele noastre se povesteşte că vampirii sunt creaţia Fecioarei Scrib, copiii ei preaiubiţi. Omega o duşmănea pentru capacitatea ei de a zămisli viaţă şi pentru puterile speciale cu care a înzestrat specia noastră. Societatea Exterminatorilor a fost înfiinţată tocmai pentru a i se opune. Se foloseşte de oameni pentru că este incapabil de creaţie, dar şi pentru că oamenii sunt violenţi prin firea lor.

Chestia asta este mult prea bizară, cugetă Beth. Suflete vândute. Morţi vii. Lucrurile astea nu existau în lumea reală.

Pe de altă parte, ea lua cina în compania unui vampir. Să fi fost oare adevărate toate poveştile astea?

Se duse cu gândul la bărbatul blond şi superb pe care îl văzuse deunăzi cosându-şi singur rănile.

— Sunt şi alţii care luptă alături de tine, nu-i aşa?

— Da, fraţii mei, răspunse el şi sorbi din paharul cu vin. Când a început războiul, au fost aleşi cei mai puternici bărbaţi. Au fost instruiţi în tehnicile de luptă, după care li s-a dat mână liberă să ucidă exterminatori. Generaţii la rând, războinicii s-au împerecheat cu cele mai puternice femei până când a apărut o subspecie aparte de vampiri. Cei mai rezistenţi au fost iniţiaţi în învăţăturile Frăţiei Pumnalului Negru.

— Sunteţi fraţi de sânge?

— Se poate spune şi-aşa, zise cu un surâs jalnic.

Chipul îi deveni brusc impenetrabil, de parcă ar fi vorbit despre chestiuni intime. Beth intuia că discuţia

despre Frăţie se încheiase, însă era curioasă să afle mai multe despre războiul pe care îl purta.

Mai cu seamă că nu peste mult timp ea însăşi urma să fie unul dintre cei care aveau nevoie de protecţia lui.

— În concluzie, omori oameni.

— Da, numai că, teoretic, ei sunt deja morţi. Ca să dea luptătorilor săi longevitatea şi forţa necesare pentru a ne ţine piept, Omega a fost nevoit să le ia sufletele.

O undă de dezgust trecu peste chipul lui aspru.

— A nu se înţelege că nu suntem vânaţi şi de cei cu suflet.

— Nu prea ne… ai la inimă, din câte observ eu.

— În primul rând, jumătate din sângele care-ţi curge prin vene e moştenire de la tatăl tău. În al doilea rând, de ce i-aş simpatiza pe oameni? Înainte să mă transform, m-au bătut crunt, iar acum mă lasă în pace doar pentru că le e groază de mine. Ce crezi că s-ar întâmpla dacă s-ar afla de existenţa vampirilor? Ne-ar vâna ca pe nişte animale, indiferent dacă sunt exterminatori sau nu. Oamenii se simt ameninţaţi de orice iese din tiparele lor, iar soluţia este întotdeauna să sară la bătaie. O adunătură de brute care-l chinuiesc pe cel mai slab şi se ploconesc în faţa celui mai puternic.

Wrath clătină nemulţumit din cap.

— În plus, mă scot din sărite. Uită-te şi tu în ce hal suntem descrişi în legendele lor. Dracula, un ucigaş barbar care-i atacă pe cei lipsiţi de apărare. Pe urmă, sunt porcăriile alea de filme porno sau de mâna a doua. Ca să nu mai vorbim de toată demenţa din jurul Halloweenului. Colţi din plastic. Pelerine negre. Singurele lucruri pe care le-au nimerit imbecilii sunt că trebuie să bem sânge şi nu putem umbla la lumina zilei. Restul sunt tâmpenii menite să ne prezinte într-o lumină nefavorabilă şi să semene isterie în masă. Sau, şi mai jignitor, ca să creeze un soi de aură mistică pentru plictisiţii care îşi închipuie că partea întunecată e foarte distractivă.

— Dar nu ne vânezi şi pe noi, nu-i aşa?

— Greşit formulat. Nu mai spune „pe noi”, ci „pe ei”.

Nici acum nu eşti pe de-a-ntregul om, iar în curând, nu vei mai fi deloc, rosti el, după care se lăsă un scurt moment de linişte. Ca să-ţi răspund la întrebare, nu, nu îi vânez. Dar, dacă îmi stau în cale, n-o să le fie prea bine.

Beth reflectă la cele auzite, străduindu-se să facă abstracţie de spaima ce o năpădea ori de câte ori se gândea la transformarea prin care pare-se urma să treacă peste puţin timp.

— Dar când l-ai atacat pe Butch… Mă îndoiesc că el ar fi… exterminator.

— Voia să mă despartă de tine, vorbi el, scrâşnind din dinţi. Îl termin pe ăla care încearcă aşa ceva. Nu mă interesează dacă ţi-e iubit sau nu, dar dacă îmi mai face o dată faza aia…

— Mi-ai promis că nu-l vei ucide.

— N-o să-l ucid, dar nici bine nu-i va fi.

N-ar fi rău să îl avertizez pe Butch, îşi zise ea.

— De ce nu mănânci? întrebă el. Ai nevoie de hrană.

Beth lăsă ochii în jos. Hrană? Viaţa ei părea scoasă dintr-un roman de Stephen King şi pe el îl interesa dieta ei?

— Mănâncă, o îndemnă el, făcând un semn spre bolul din faţa ei. Trebuie să fii puternică în momentul tranziţiei.

Beth ridică lingura, doar ca să scape de insistenţele lui. Supa avea gust de clei, cu toate că nu se îndoia că fusese impecabil preparată şi asezonată.

— Eşti înarmat chiar şi acum, nu-i aşa? spuse ea.

— Da.

— Renunţi vreodată la arme?

— Nu.

— Dar când am făcut…

Închise gura înainte să apuce să rostească „dragoste”.

Wrath se aplecă peste masă.

— Întotdeauna păstrez ceva la îndemână. Chiar şi când mă culc cu tine.

Beth înghiţi în sec. Gânduri fierbinţi se ciocneau cu revelaţia înfiorătoare că Wrath este paranoic, ori că răul pândeşte cu adevărat la fiecare colţ.

Afurisită treabă, medită ea. Oricât de ciudat ar fi fost Wrath, isteric sigur nu era.

Niciunul nu mai spuse nimic, până când Fritz nu debarasă masa de bolurile cu supă şi aduse farfuriile cu friptură de miel. Beth observă că porţia lui Wrath fusese deja tăiată în bucăţi mărunte. *Curios,* îşi zise ea.

— Vreau să-ţi arăt ceva după ce terminăm cina.

Vampirul îşi luă furculiţa şi se chinui de câteva ori să ia o bucată de carne.

În acea clipă Beth realiză că el nu se uită în farfurie, ci atenţia îi este îndreptată spre capătul opus al mesei.

O trecu un fior rece. Ceva nu era în ordine.

Îi examină cu atenţie ochelarii de soare.

Îşi aminti cum degetele lui îi mângâiaseră faţa, în prima lor noapte, ca şi când ar fi încercat să o vadă pe pipăite. Apoi se gândi că poartă mereu acei ochelari, vrând parcă nu doar să îşi ferească ochii de lumină, dar şi să-i ascundă.

— Wrath? rosti ea uşor.

Vampirul întinse mâna după paharul cu vin şi îl apucă între degete abia când simţi atingerea cristalului în palmă.

— Ce este?

Ridică paharul la buze, dar îl puse la loc pe masă, fără a sorbi.

— Fritz? Mai adu nişte vin roşu.

— Numaidecât, stăpâne.

Majordomul se întoarse rapid cu altă sticlă.

— Stăpână?

— Da, te rog.

Când uşa dinspre bucătărie se închise, Wrath spuse:

— Doreşti să mă mai întrebi ceva?

Beth îşi drese glasul. Era nevoită să citească printre rânduri. Disperată să îi descopere o slăbiciune, încerca să se convingă că este orb.

Dacă ar fi fost deşteaptă – şi nu era încă edificată în această privinţă – l-ar fi asaltat cu toate întrebările care o frământau. Şi pe urmă, s-ar fi dus acasă.

— Beth?

— Ah, da. Deci e adevărat că nu puteţi umbla pe timpul zilei?

— Vampirii nu se împacă cu lumina soarelui.

— Ce păţiţi?

— Imediat ce ieşim la soare, suferim arsuri de gradul doi şi trei. În scurt timp, ne facem scrum. Nu e de glumit cu soarele.

— Dar eu pot ieşi afară acum.

— Fiindcă nu te-ai transformat. Deşi, cine ştie? S-ar putea ca tu să tolerezi lumina şi după aceea. E altfel pentru cei care au un părinte uman. Trăsăturile de vampir se mai estompează.

Luă o înghiţitură din paharul cu vin şi se linse pe buze.

— Pe de altă parte, faptul că te vei transforma înseamnă că sângele lui Darius e puternic în tine.

— Cât de des va trebui să mă… hrănesc?

— La început, destul de des. De două-trei ori pe lună, poate. E imposibil de spus cu certitudine.

— Prima oară o să mă ajuţi tu, dar după aceea cum o să-mi găsesc pe cineva de la care să beau…

Mârâitul lui Wrath îi curmă ideea. Se uită la el şi se făcu mică în scaun. Iar se supărase.

— O să-ţi găsesc pe cineva, rosti el, cu un glas mai gros decât de obicei. Până atunci, mă vei avea pe mine.

— Să sperăm că nu va dura mult, murmură ea, gândindu-se cât de îmbufnat pare să o aibă pe capul lui.

Wrath strânse din buze şi întoarse capul.

— Tânjeşti după altcineva?

— Nu, credeam doar că…

— Ce? Ce credeai?

Tonul său era tăios, la fel de tăios ca privirile pe care i le arunca din spatele ochelarilor.

Lui Beth îi venea greu să redea în cuvinte ce simţea acum, când aflase că el nu doreşte să fie legat de ea. Respingerea era dureroasă chiar dacă, în mod cert, i-ar fi fost mult mai bine fără el.

— A… păi, mi-a zis Tohr că eşti un fel de rege al vampirilor. Mă gândeam că ai destule pe cap.

— Amicul meu ar trebui să înveţe să-şi ţină gura.

— E adevărat că eşti rege?

— Nu, se răsti el.

Acum chiar că-i trântise uşa în nas.

— Eşti căsătorit? Adică, ai o parteneră? Sau două? întrebă ea pe nerăsuflate, gândindu-se că nu are sens să se mai abţină.

El era deja cu capsa pusă. Mai rău de atât oricum nu se putea.

— Doamne fereşte! Nu.

Vestea o mulţumi întrucâtva. Deşi era limpede ce părere avea Wrath despre relaţii.

Beth luă o înghiţitură de vin.

— Există o femeie în viaţa ta?

— Nu.

— Atunci de la cine te hrăneşti?

Tăcere lungă. Descurajantă.

— A fost cineva.

— A fost?

— Exact.

— Până când?

— Până de curând, spuse el, înălţând din umeri. N-am avut niciodată o relaţie strânsă. Nu ne potriveam.

— Acum la cine apelezi?

— Ei drăcie, chiar ţi-ai luat în serios rolul de reporter!

— La cine? insistă ea.

Wrath o privi îndelung. Expresia chipului i se schimbă, ostilitatea părând a se topi încetul cu încetul. Lăsă furculiţa uşor în farfurie şi întinse mâna cealaltă peste masă cu palma în sus.

— Fir-ar al naibii!

În ciuda înjurăturii, atmosfera se mai destinsese.

Iniţial, Beth primi această metamorfoză cu scepticism, dar apoi el îşi scoase ochelarii şi se frecă la ochi. Când îi puse la loc, observă că pieptul i se ridica şi cobora ca şi cum ar fi încercat să se calmeze.

— Ei bine, Beth, cred că mi-aş fi dorit să fii tu aceea. Chiar dacă eu voi fi mai mult plecat după ce te vei

transforma, rosti el, legănând supărat din cap. Doamne, mare imbecil mai sunt.

Beth clipi, simţind cum o inundă un val de căldură la gândul că el i-ar putea bea sângele pentru a supravieţui.

— Stai liniştită, continuă el. Nu va fi cazul. Îţi voi găsi un bărbat cât mai repede.

Împinse farfuria cât colo, pe jumătate plină.

— Când te-ai hrănit ultima oară? întrebă ea, amintindu-şi de foamea cumplită cu care îl văzuse luptându-se.

— Aseară.

Greutatea din piept îi tăie răsuflarea.

— Dar nu m-ai muşcat.

— S-a-ntâmplat după plecarea ta.

Îşi imagină o altă femeie în braţele lui. Întinse o mână tremurândă după paharul cu vin.

Ei, asta-i bună. În seara aceea, emoţiile se succedau cu o viteză uluitoare. Trecuse de la groază, la furie şi la gelozie nebună.

Era curioasă ce urma.

Nu fericirea, bănuia ea.

Capitolul 26

Beth puse paharul pe masă, supărată că nu se poate stăpâni mai bine.

— Te deranjează, nu-i aşa? rosti Wrath pe un ton scăzut.

— Ce anume?

— Să beau de la o altă femeie.

Beth râse amar, năpădită de dispreţ faţă de sine. Faţă de el. Faţă de întreaga situaţie.

— Acum vrei să-mi faci în ciudă, sau ce?

— Nu, spuse el apoi tăcu câteva secunde. Numai când mă gândesc că într-o zi ai să-ţi înfigi colţii în pielea altui bărbat şi sângele lui va ajunge înăuntrul tău şi îmi vine să

omor pe cineva.

Beth se uita la el cu ochi mari.

Atunci de ce nu rămâi cu mine? întrebă ea în sinea ei.

Wrath clătină din cap.

— Trebuie să înăbuşi astfel de gânduri.

— De ce?

— Pentru că nu poţi fi a mea. Indiferent ce-am spus mai demult.

Fritz intră, luă farfuriile murdare şi aduse desertul. Căpşuni pe o farfurie cu bordură aurie. Un castronaş cu sos de ciocolată. Şi un fursec.

În alte împrejurări, Beth ar fi dat totul gata numaidecât, însă acum era mult prea tulburată ca să aibă chef de mâncare.

— Nu-ţi plac căpşunile? întrebă Wrath şi duse una la gură.

Dinţii săi albi se înfipseră în carnea roşie a fructului.

Beth înălţă din umeri, fără să se uite la el.

— Ba îmi plac.

— Poftim.

Luă o căpşună din farfuria lui şi se aplecă spre ea.

— Dă-mi voie să te hrănesc.

Întinse braţul prin aer, degetele sale lungi strângând bine codiţa.

Beth şi-ar fi dorit din tot sufletul să îi accepte oferta.

— Mă pot hrăni şi singură.

— Normal că poţi, zise el tandru. Dar nu asta e ideea.

— Te-ai culcat cu ea? îl chestionă Beth.

Sprâncenele lui Wrath tresăriră.

— Aseară?

Beth încuviinţă din cap.

— Când te hrăneşti, faci dragoste cu ea?

— Nu. Lasă-mă să-ţi răspund la următoarea întrebare. Nu mă culc cu absolut nimeni în afară de tine în momentul de faţă.

În momentul de faţă, repetă ea în gând.

Beth îşi privea mâinile, cuprinsă de o dezamăgire absurdă.

— Lasă-mă să te hrănesc, murmură el. Te rog.

Nu te mai purta ca o puştoaică, îşi zise în sinea ei. Erau amândoi adulţi. În pat, se înţelegeau excepţional, lucru care nu i se mai întâmplase cu niciun alt bărbat. Era dispusă să renunţe la Wrath pentru simplul motiv că, mai devreme sau mai târziu, îl va pierde?

În plus, chiar de i-ar fi promis un viitor fericit, el nu era tocmai genul de bărbat care să se aşeze la casa lui. Tipul era un luptător care îşi petrecea mare parte din timp în tovărăşia altora ca el. O viaţă tihnită l-ar fi plictisit de moarte.

Dar acum era al ei. Iar ea îl dorea.

Beth se aplecă în faţă, deschise gura, prinse căpşuna între buze şi o luă pe toată. Nările lui Wrath fremătau, văzând-o cum muşcă din fruct. O dâră de lichid dulce i se prelinse pe bărbie şi el scoase un şuierat.

— Vreau să-l ling, rosti el în şoaptă, mai mult pentru sine.

Se întinse spre ea şi o apucă de bărbie. Apoi luă şervetul.

Beth îl opri.

— Fă-o cu gura.

Un geamăt, ieşit parcă din adâncul pieptului, străbătu camera.

Wrath se apropie de ea cu capul înclinat într-o parte. Deschise gura şi scoase limba, dezvelindu-şi uşor colţii. Îi linse sucul de pe piele, după care se trase înapoi.

Ochii lui stăruiau asupra ei. Îl privi şi ea. Lumânările începură să pâlpâie.

— Vino cu mine, zise el, întinzând o mână spre ea.

Beth se supuse fără să ezite. Îşi puse palma în mâna lui şi se lăsă condusă. Traversară salonul şi intrară prin uşa secretă. Îl urmă pe treptele din piatră, silueta lui profilându-se colosală în întunericul profund.

Odată ajunşi la ultimul nivel, o conduse în dormitor. Beth se uită la pat. Era făcut, pernele şedeau frumos aliniate lângă tăblie, cearşafurile din satin perfect întinse scânteiau ca oglinda unei ape încremenite. O trecu un fior

prin tot corpul, amintindu-şi-l deasupra ei, intrând în ea.

E limpede ce va urma, gândi ea. Aştepta acel lucru cu înfrigurare.

Un mârâit gros o făcu să întoarcă privirea. Ochii lui Wrath o fixau ca şi când ar fi fost o pradă.

Îi citise gândurile. Îi ştia dorinţele. Şi era pregătit să i le îndeplinească.

Beth auzi uşa închizându-se şi încuindu-se. Wrath veni spre ea. Cercetă rapid camera, întrebându-se dacă mai era cineva înăuntru. Nu era nimeni.

Bărbatul îşi puse mâna pe gâtul ei şi îi dădu capul pe spate cu o simplă apăsare a degetului mare.

— Toată seara am vrut să te sărut.

Beth îşi adunase toate forţele în aşteptarea unui sărut sălbatic, însă buzele lui coborâră tandru peste gura ei. Îi simţea dorinţa în fiecare muşchi, dar era clar că nu voia să se grăbească. Wrath înălţă capul şi îi zâmbi.

Colţii nu mă mai şochează deloc, medită ea.

— Astă-seară, o luăm mai uşor, zise el.

Însă ea îl opri înainte să o sărute din nou.

— Stai un pic. Vreau să… E ceva ce… Ai prezervative?

El se încruntă.

— Nu. De ce?

— Cum de ce? N-ai auzit de sex protejat?

— Eu n-am nicio boală, iar de la tine nu pot lua.

— De unde ştii?

— Vampirii sunt imuni la virusurile umane.

— Deci poţi face sex cât vrei? Fără nicio grijă?

Simţi că i se face rău, în clipa în care el clătină aprobator din cap. Doamne, cu câte femei o fi…

— În plus, nu eşti în perioada fertilă.

— Pe asta de unde o ştii?

— Crede-mă, dacă ai fi, am şti-o amândoi. N-o să simţi nevoia încă vreo cinci ani după ce te transformi. De altfel, chiar şi când o să te apuce, nu e garantat că vei rămâne însărcinată pentru că…

— Stai o clipă. Despre ce nevoie e vorba?

— Femeile sunt fertile o dată la zece ani. E o

binecuvântare, te asigur.

— De ce?

Wrath îşi drese glasul. Dădea impresia că ar fi uşor jenat de subiect.

— E o perioadă riscantă. Orice bărbat reacţionează într-un fel sau altul când este în prezenţa unei femei fertile. Nu se poate stăpâni. Din cauza asta se iscă o mulţime de scandaluri. Iar femeia… a… are nişte pofte extrem de puternice. Cel puţin aşa am auzit.

— Nu ai copii?

Wrath negă cu o clătinare a capului. Apoi chipul i se întunecă.

— O, Doamne!

— Ce e?

— Când mă gândesc că o să te apuce şi pe tine…

Se clătină pe picioare, de parcă ar fi stat cu ochii închişi.

— Când mă gândesc că eu pot să fiu cel de care te vei folosi…

Părea să emane dorinţă prin toţi porii. Beth simţi efectiv un curent de aer fierbinte.

— Cât durează? întrebă ea cu glas răguşit.

— Două zile. Dacă femeia este… satisfăcută şi bine hrănită, se pune rapid pe picioare.

— Şi bărbatul?

— El e complet epuizat. Stors de vlagă. Şi de sânge, unde mai pui. El se reface mai greu, dar n-am auzit să se plângă cineva. Niciodată.

Urmă un moment de tăcere.

— Mi-ar plăcea să fiu eu cel care te satisface.

Făcu brusc un pas în spate. Aerul deveni rece căci dispoziţia lui se schimbase radical, iar căldura dispăruse.

— Dar asta va fi datoria altui bărbat. Şi privilegiul lui.

Îi sună celularul.

Îl scoase din buzunar cu un mârâit nervos. Beth îl compătimea pe cel care suna.

— *Ce e?*

Apoi linişte.

Se duse în baie pentru a-i oferi puţină intimitate. Şi pentru că ea însăşi avea nevoie. Informaţiile i se învolburau în minte, ameţind-o. Două zile. Două zile în care să aibă parte doar de el?

Când reveni în cameră, îl găsi pe canapea, cu coatele pe genunchi, cufundat în gânduri. Îşi scosese sacoul, iar cămaşa neagră îi accentua umerii laţi. Se apropie de el şi dădu cu ochii de pistolul ascuns sub haină. O trecu un fior scurt.

— Vreau să-ţi văd ochii, îi spuse ea.

— Nu, replică el şi se trase puţin înapoi.

— De ce nu?

— Ce importanţă are cum sunt?

Beth se încruntă.

— Mi-e greu să citesc ceva pe faţa ta dacă porţi ochelari. Mi-ar plăcea să ştiu ce gândeşti în acest moment.

Sau ce simţi.

În cele din urmă, el acceptă, ridicând din umeri.

— Fie, n-ai decât.

Văzând că el nu şi-i scoate singur, Beth îi apucă de ramă şi i-i luă de la ochi. Erau închişi, iar genele negre contrastau cu pielea. Nu îi deschise.

— Nu vrei să mi-i arăţi?

El strânse din dinţi.

Beth examină ochelarii. Când îi puse în dreptul unei lumânări, nu reuşi să distingă aproape nimic prin lentilele negre.

— Eşti orb, nu-i aşa? rosti ea cu blândeţe.

Gura lui se lăţi, dar nu într-un zâmbet.

— Ţi-e teamă că nu pot avea grijă de tine?

Ostilitatea lui nu o mira. Îşi închipuia că un astfel de bărbat îşi detesta orice slăbiciune.

— Câtuşi de puţin. Dar tot aş vrea să-ţi văd ochii.

Cu o mişcare fulgerătoare, Wrath o trase peste genunchii lui, singurul lucru care o împiedica să cadă fiind forţa braţelor sale. Buzele îi erau strânse, desenând o linie sinistră.

Ridică pleoapele încet.

Beth simţi că i se taie respiraţia.

Ochii lui aveau cea mai fascinantă culoare. Un verde deschis strălucitor, atât de deschis, încât părea aproape alb. Încadraţi de genele negre şi înfundaţi în orbite, sclipeau de parcă ar fi fost aprinşi din interior, luminându-i intens chipul.

După aceea, îi remarcă pupilele. Era o problemă cu ele. Două cercuri negre, minuscule şi absente.

Îl mângâie pe obraz.

— Ai ochi frumoşi.

— Nefolositori.

— *Frumoşi.*

Îl privi cum îi studiază faţa. Se chinuia, încercând să distingă ceva.

— Dintotdeauna ai avut problema asta?

— M-am născut cu un defect de vedere. Dar situaţia s-a agravat după transformare.

— Deci ceva tot vezi?

— Mda.

Îi atinse părul. Când i se revărsă pe umeri, îşi dădu seama că el îi scoate agrafele din coc.

— Ştiu că îmi place când ai părul desfăcut, de exemplu. Şi mai ştiu că eşti foarte frumoasă.

Degetele lui îi alunecară peste față, apoi coborâră pe gât până la claviculă. Nu se opriră acolo, ci merseră şi ajunseră în spaţiul dintre sâni.

Inima lui Beth bătea nebuneşte. Furtuna de gânduri se astâmpără. Lumea deveni tot mai mică, până ce din ea nu mai rămase decât Wrath.

— Vederea e mult supraevaluată, şopti el, acoperindu-i pieptul cu palma.

Era grea. Caldă. Un preludiu al trupului lui întins peste ea.

— Pipăitul, gustul, mirosul, auzul. Celelalte patru simţuri sunt la fel de importante.

Se aplecă spre ea şi îşi frecă faţa de gâtul ei, zgâriind-o uşor. *Colţii,* îşi zise ea. Alunecau în sus şi în jos.

Îşi dorea să fie muşcată.

Wrath inspiră adânc.

— Parfumul pielii tale mă excită. Într-o secundă. E de-ajuns să te miros.

Beth îşi arcui spatele, frecându-se de coapsele lui, înălţându-şi sânii spre el. Lăsă capul pe spate şi scoase un geamăt slab.

— Dumnezeule, cât îmi place să te aud făcând aşa, zise el, dezmierdându-i gâtul. Mai fă o dată, Beth.

O sărută pe gât. Ea se supuse.

— Ăsta e, exclamă el. Ăsta e.

Degetele lui o mângâiau din nou, de data asta îndreptându-se către cordonul rochiei. Îl dezlegă.

— Nu l-am lăsat pe Fritz să schimbe aşternuturile.

— Poftim? murmură ea.

— Cearşafurile de pe pat. După ce-ai plecat. Voiam să-ţi simt mirosul.

Îi desfăcuse rochia şi aerul rece îi atingea pielea în timp ce mâna lui se plimba peste pieptul ei. Când ajunse la sutien, desenă un cerc în jurul cupei din dantelă, apoi îşi strecură încet degetele înăuntru până atinse sfârcul.

Beth se cutremură din tot trupul şi îl apucă de umăr. Muşchii îi erau tari ca piatra din pricina efortului de a o susţine. Îi privi chipul înfricoşător şi magnific.

Ochii îi sclipeau la propriu. Irisurile sale răspândeau lumină, iar aceasta îi învăluia sânii. Scrâşnetul dinţilor îi trăda dorinţa violentă şi promitea o partidă de sex dezlănţuit. La fel şi căldura pe care o emana din tot corpul. Şi încordarea pieptului şi a picioarelor.

Însă el era complet stăpân pe sine. Şi pe ea.

— Am fost mult prea lacom cu tine, rosti el, aplecându-şi capul aproape de clavicula ei.

O muşcă uşor, fără să o rănească. Îşi trecu limba peste semnul rămas, dezmierdând-o cu atingeri moi. Apoi, o luă în jos, către piept.

— Până acum, nu am făcut dragoste aşa cum ar fi trebuit.

— Aş vrea să te contrazic, spuse ea.

Wrath izbucni într-un râs gutural, înfiorându-i pielea

cu respiraţia lui caldă şi umedă. O sărută lent pe unul dintre sâni până la sfârc, prin dantelă. Beth îşi arcui spatele din nou, simţind un val de căldură între picioare.

Bărbatul înălţă capul şi zâmbi, în aşteptarea a ceea ce urma.

Trase uşor de breteaua sutienului şi îndepărtă ţesătura dantelată. Sfârcul ei se întări, privindu-l cum îi acoperă pielea albă cu părul lui negru. Limba sa, moale şi roz, apăru dintre buze şi începu să o lingă.

Îşi desfăcu coapsele, iar el râse din nou, un sunet gros şi masculin de satisfacţie.

Degetele lui alunecară printre pliurile rochiei, îi atinseră şoldul în treacăt, înaintând lent spre pântec. Ajunse la slip şi îşi strecură arătătorul pe sub dantelă. Numai puţin.

Îl plimba uşor, gâdilând-o senzual la doar câţiva centimetri de locul în care şi l-ar fi dorit ea. De locul în care avea nevoie să îl simtă.

— Mai mult, ceru ea. Vreau mai mult.

— Vei primi mai mult.

Mâna lui dispăru sub dantela neagră. Beth scoase un strigăt în clipa în care îi atinse punctul fierbinte şi umed.

— Beth?

— Da? rosti ea ca prin vis, absolut mistuită de mângâierea lui.

— Vrei să afli ce gust ai? zise el, cu gura lipită de sân.

Simţi un deget care intră în ea. Ca şi când el ar fi vrut să îi dea de înţeles că nu la gura ei se referise.

Îşi înfipse degetele în spatele lui, prin cămaşa din mătase, zgâriindu-l cu unghiile.

— A piersică, spuse el.

Coborî cu gura până la stomac.

— Ca şi când aş mânca o piersică. Carne moale pe buze şi limbă, când sorb. Dulce şi delicat când înghit.

Beth îi răspunse cu un geamăt, atât de aproape de orgasm, atât de departe de raţiune.

Cu un gest rapid, o luă în braţe şi o duse până la pat. O lăsă jos, îi desfăcu picioarele cu capul şi îşi puse gura pe

dantela neagră dintre coapsele ei.

Beth oftă adânc şi îşi înfipse degetele în părul lui, rămânând agăţată de el. Wrath îşi smulse banda din piele cu care şi-l legase. Valuri negre se revărsară peste pântecul ei, asemeni aripilor unui şoim.

— Exact ca piersica, spuse el şi îi scoase slipul. Îmi plac piersicile la nebunie.

Strălucirea aceea splendidă şi nepământească din ochii lui se revărsă peste ea. Apoi Wrath îşi coborî capul din nou.

Capitolul 27

Întors în laborator, Havers se plimba agitat dintr-o parte în alta, mocasinii săi lipăind pe podeaua îmbrăcată în linoleum. După ce dădu ocol camerei de două ori, se opri în dreptul mesei de lucru. Mângâie tandru tubul graţios şi lăcuit al microscopului. Se uită la mulţimea de pahare şi fiole de pe etajera de deasupra. Ascultă zumzetul frigiderelor, torsul monoton al aparatului de aer condiţionat fixat în tavan. Adulmecă mirosul persistent şi chimic al dezinfectantului.

Această atmosferă îi amintea de preocupările sale savante.

De mândria pe care i-o trezea capacitatea sa intelectuală.

Se considera o persoană civilizată. Capabilă să îşi controleze emoţiile. Priceput să răspundă logic la stimuli. Dar ura şi furia pe care le simţea în acel moment sfidau orice raţiune. Sentimentul era prea violent, prea intens.

Mintea îi era frământată de o puzderie de planuri, planuri teribile şi sângeroase.

Pe cine încerca să păcălească? Dacă ar fi îndrăznit să ridice un briceag în faţa lui Wrath, ar fi sfârşit într-o baltă de sânge.

Avea nevoie de un ucigaş versat. De cineva care să se

poată apropia de războinic.

În momentul în care descoperi soluţia, totul se limpezi. Ştia exact pe cine şi unde să caute.

Havers se duse spre uşă, cu un zâmbet mulţumit întipărit pe faţă.

Când îşi zări însă reflexia în oglinda de deasupra chiuvetei, rămase înmărmurit. Privirea din ochii săi ageri era mult prea aprigă şi înverşunată. Nu mai văzuse niciodată acel zâmbet răutăcios. Iar îmbujorarea îi trăda nerăbdarea cu care aştepta îndeplinirea planului său macabru.

Nu se recunoştea sub această mască răzbunătoare.

Îşi detesta noua înfăţişare.

— Ah, Doamne!

Cum îi putuseră trece astfel de gânduri prin cap? El era medic. Vindecător. Îşi închinase viaţa salvării vieţilor, nu curmării acestora.

Marissa îi spusese că s-a terminat totul. Rupsese legământul. Nu voia să îl mai revadă pe Wrath.

Şi totuşi, nu merita oare să fie răzbunată pentru modul în care fusese tratată?

Era momentul să dea lovitura de graţie. Acum, când Marissa nu mai risca să fie prinsă în mijlocul conflictului.

Havers simţi cum îl străbate un fior rece prin tot corpul, şi bănui că era din cauza ororii pe care o resimţea în faţa propriilor uneltiri. Apoi însă, se clătină pe picioare şi trebui să se ţină bine ca să nu cadă. Cuprins de ameţeală, avea senzaţia că se învârte camera cu el. Se duse împleticindu-se până la un scaun şi se prăvăli în el.

Cu respiraţia tăiată, îşi desfăcu nodul papionului.

Sângele, îşi zise el. *Transfuzia e de vină.*

Nu funcţiona.

Se prăbuşi deznădăjduit în genunchi. Doborât de propriul eşec, închise ochii şi se lăsă înghiţit de neant.

*

Wrath se aşeză pe o parte fără a-i da drumul lui Beth

din îmbrăţişare. Cu sexul încă zvâcnind în interiorul ei, o mângâie pe păr. Era umed de transpiraţia ei delicată.

E a mea.

O sărută pe buze şi observă cu satisfacţie că tot mai gâfâia.

Am făcut dragoste cu ea aşa cum se cuvine, gândi el. *Cu grijă şi fără grabă.*

— Rămâi cu mine?

— Mă îndoiesc că sunt în stare să mă ţin pe picioare acum. Cea mai bună idee ar fi să mai lenevesc aici, îi răspunse ea, râzând răguşit.

O sărută pe frunte.

— Mă întorc înainte să se lumineze.

Părăsi coconul cald al trupului ei, iar ea ridică privirile spre el.

— Unde te duci?

— Mă întâlnesc cu fraţii mei şi pe urmă ieşim.

Coborî din pat şi intră în baie unde se îmbrăcă în hainele sale din piele şi îşi puse tocul de armă pe umeri. Vârî câte un pumnal de-o parte şi de alta şi îşi luă haina.

— Fritz va fi aici în permanenţă, zise el. Dacă ai nevoie de ceva, formează steluţă 40. E numărul de la etaj.

Beth se dădu jos din pat, înfăşurată în cearşaf.

— Wrath, rosti ea şi îi atinse braţul. Stai cu mine!

El se aplecă şi o sărută grăbit.

— Vin înapoi.

— O să te lupţi?

— Da.

— Dar cum reuşeşti? Doar eşti…

Se opri înainte de a-şi duce vorba la bun sfârşit.

— De trei secole sunt orb.

Beth rămase fără suflu.

— Atât de bătrân eşti?

Wrath izbucni în râs.

— Cam aşa ceva.

— În cazul ăsta, trebuie să-ţi spun că te ţii foarte bine.

Se întunecă brusc la faţă.

— Eu cât o să trăiesc?

Un fior îngheţat de teamă se prelinse în sufletul lui Wrath.

Dacă nu va supravieţui tranziţiei?

Wrath simţi că i se întoarce stomacul pe dos. Tocmai el, care era prieten la cataramă cu Doamna cu Coasa, să fie dintr-odată doborât de o spaimă cum nu-i mai fusese dat să trăiască.

Dar ea va supravieţui, nu-i aşa? Nu-i aşa?

Realiză că se uită la tavan şi se întrebă cu cine naiba vorbeşte. Cu Fecioara Scrib?

— Wrath?

O trase pe Beth lângă el şi o strânse la piept, ca şi când ar fi putut-o feri cu trupul lui de soarta crudă.

— Wrath, mormăi ea, cu gura în umărul lui, Wrath, iubire, nu pot… nu pot să respir.

Slăbi numaidecât strânsoarea şi se uită în ochii ei, străduindu-se să o vadă. I se zbăteau tâmplele din cauza efortului uriaş.

— Wrath, ce s-a întâmplat?

— Nimic.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare.

— Pentru că nu ştiu.

Beth păru mirată iniţial, apoi se ridică pe vârfuri şi îl sărută pe buze.

— Mă rog, nu ştiu cât mi-o fi dat să trăiesc, dar ştiu că aş vrea să stai cu mine astă-seară.

Cineva bătu la uşă.

— Hei, Wrath? răsună glasul lui Rhage prin oţel. Ne-am adunat cu toţii.

Beth făcu un pas înapoi şi îşi strânse braţele în jurul corpului. Vampirul o simţi înstrăinându-se din nou de el.

Îl bătea gândul să o încuie înăuntru, dar nu-l lăsa inima să o ţină prizonieră. Iar instinctul îi şoptea că, oricât de mult şi-ar fi dorit Beth ca situaţia să fie alta, era împăcată cu soarta ei, precum şi cu rolul pe care îl juca el. De asemenea, era ferită de exterminatori deocamdată, căci în ochii lor ar fi trecut drept un simplu om.

— Mă aştepţi până mă întorc?

— Nu ştiu.

— Dacă pleci, vreau să ştiu unde să te găsesc.

— De ce?

— Din cauza transformării, Beth. Crede-mă când îţi spun că eşti mai în siguranţă aici.

— E posibil.

Wrath îşi înăbuşi o înjurătură. Nu avea chef să se roage de ea.

— Uşa cealaltă de pe hol, spuse el. Dă în camera tatălui tău. Cred că ţi-ar plăcea să arunci o privire înăuntru.

Wrath plecă înainte să se facă complet de râs.

Un războinic nu implora pe nimeni. Rare erau cazurile în care cerea ceva. De regulă, lua ce dorea ori ucidea pentru acel lucru, dacă era forţat de situaţie.

El însă spera din tot sufletul să o găsească tot acolo la întoarcerea sa. Îi plăcea să o ştie dormind în patul lui.

*

Beth intră în baie şi făcu un duş, lăsând apa caldă să o mai liniştească. La final, se şterse şi observă halatul negru ce atârna în cuier. Îl îmbrăcă.

Îşi afundă nasul în reverele acestuia şi închise ochii. Mirosea a Wrath, un amestec de săpun, aftershave şi de… vampir mascul.

Doamne Dumnezeule mare! Chiar i se întâmplau toate astea?

Reveni în dormitor. Wrath lăsase dulapul deschis şi ea se apropie pentru a-i studia hainele. Descoperi în schimb un veritabil arsenal de arme care îi îngheţă sângele în vine.

Se uită la uşa dinspre scări. Se gândi să plece, dar oricât de mult şi-ar fi dorit, era conştientă că Wrath avea dreptate. Era mai adăpostită aici.

Pe lângă asta, gândul de a vedea dormitorul tatălui ei era extrem de ispititor.

Voia să dea o raită prin el, în speranţa că nu va descoperi nimic şocant. Cu iubitul ei, surprizele se ţineau lanţ.

Părăsi camera, ţinându-se strâns de reverele halatului. Felinarele cu gaz pâlpâiau, iar zidurile păreau vii. Se uită la uşa de la capătul opus al culoarului. De teamă să nu se piardă cu firea, se duse iute la ea, apăsă pe clanţă şi împinse.

O beznă profundă o întâmpină în partea cealaltă, un zid întunecat care o făcu să se gândească la un abis fără fund ori la spaţiul infinit. Intră pipăind pereţii, sperând că va găsi un întrerupător şi nu vreo vietate care să o muşte.

Nicio şansă cu lumina. Mâna însă era încă la locul ei, teafără şi nevătămată.

Păşea prin neant, îndreptându-se cu paşi mărunţi spre stânga, până când se izbi de ceva masiv. Judecând după mânerele din alamă şi mirosul de ceară cu lămâie, bănui că era vorba despre un scrin. Merse mai departe pe bâjbâite şi atinse cu mâna o lampă.

Se aprinse cu un clinchet, orbind-o cu lumina ei. Piciorul lămpii, o frumoasă vază orientală, era aşezat pe o măsuţă sculptată din mahon. În mod evident, încăperea era la fel de luxos mobilată ca şi cele de la etaj.

Imediat ce se obişnui cu lumina, se uită în jur.

— Oh, Doamne!

Pretutindeni erau fotografii cu ea. În alb şi negru, color. La toate vârstele, bebeluş, copil, adolescentă. La facultate. Una era chiar foarte recentă. O surprinsese când ieşea de la *Caldwell Courier Journal.* Îşi amintea bine acea zi. Căzuse prima zăpadă a iernii, iar ea se uitase la cer şi râsese veselă.

Cu opt luni în urmă.

Gândul că şi-ar fi putut cunoaşte tatăl cu doar câteva luni înainte o lovi ca o tragică revelaţie.

Când murise? Ce fel de viaţă dusese?

Un lucru era limpede: avea gusturi impecabile. Era elegant. Şi aprecia lucrurile rafinate. Camera tatălui său era absolut superbă. Pereţii văruiţi în roşu carmin scoteau în evidenţă o nouă colecţie spectaculoasă de peisaje aparţinând Şcolii Hudson River, montate în rame aurite. Podeaua era acoperită cu covoare orientale, albastre, roşii

şi aurii care străluceau precum vitraliile. Patul era o adevărată capodoperă. Cadrul său masiv, sculptat de mână, era ornat cu draperii din catifea purpurie ce cădeau grele dintr-un baldachin. Pe noptiera din stânga, se găseau o carte şi o altă fotografie a ei. Pe cea din dreapta, erau un ceas, o carte şi un pahar.

Dormise pe partea aceea.

Se apropie şi luă cartea cu coperţi cartonate. Era scrisă în franceză. Sub carte, era o revistă. *Forbes.*

Le puse la loc şi examină paharul. Rămăseseră câţiva centimetri de apă în el.

Ori dormise cineva aici, ori tatăl său murise de curând.

Se uită de jur împrejur, căutând nişte haine sau o valiză care să indice prezenţa unui oaspete. Biroul din mahon din capătul opus al camerei îi atrase atenţia. Se aşeză în fotoliul impozant ca un tron, lăsându-se îmbrăţişată de braţele sculptate ale acestuia. Lângă mapa de birou din piele se afla un teanc de hârtii. Facturi de electricitate, telefon, cablu. Toate pe numele lui Fritz.

Totul era atât de… normal. Şi ea ţinea aceleaşi lucruri pe birou.

Se uită din nou la paharul cu apă de pe noptieră.

A murit pe neaşteptate, îşi zise în sinea ei.

Se simţea ca un intrus, însă curiozitatea o îndemnă să deschidă primul sertar al biroului. Stilouri, agrafe, un capsator. Îl împinse la loc, după care se aplecă şi trase un sertar mai încăpător. Era plin cu dosare. Apucă unul la întâmplare. Conţinea documente financiare.

Sfinte Hristoase! Tatăl ei era putred de bogat. Fără nicio exagerare.

Se mai uită la o pagină. Milionar chiar.

Puse dosarul la loc şi închise sertarul.

Acum îşi explica de ce îşi putea permite o asemenea casă. Maşina. Majordomul.

Lângă telefon, observă o fotografie de-a ei, în ramă argintie. O luă în mână, încercând să şi-l imagineze pe el cum o priveşte.

Fotografiile lui unde sunt? se întrebă ea. *Oare poţi fotografia un vampir?*

Dădu ocol camerei încă o dată, studiind fiecare imagine. Era ea. Numai ea. Numai…

Beth se aplecă.

Întinse o mână tremurândă către o ramă aurită.

Era fotografia alb-negru a unei femei brunete care se uita sfioasă spre aparat. Ridicase mâna în dreptul feţei, părând stânjenită.

Ochii ăştia…, medită Beth, uimită. În fiecare zi vedea în oglindă unii identici.

Era mama ei.

Trecu un deget peste sticla ramei. Se prăbuşi pe pat şi apropie fotografia de ochi cât putu de mult fără ca privirea să i se înceţoşeze. Ca şi când apropierea ar fi anulat distanţa şi timpul şi ar fi purtat-o lângă femeia frumoasă din fotografie.

Mama ei.

Capitolul 28

Aşa mai merge treaba, îşi zise domnul X şi ridică pe umăr un vampir civil leşinat. Îl transportă grăbit pe alee, deschise portiera din spate a dubiţei şi îşi aruncă victima înăuntru ca pe un sac cu cartofi. Apoi o acoperi precaut cu o pătură neagră din lână.

Era convins că noul său sistem de vânătoare avea să dea roade, mai ales după ce trecuse de la tranchilizantul Demosedan la Acepromazine. Ideea de a folosi tranchilizante de cai în locul sedativelor pentru oameni se dovedise un succes. Avusese nevoie de două doze de Acepro pentru vampir, dar până la urmă îi venise de hac.

Domnul X aruncă o privire în spate înainte de a se urca la volan. Prostituata pe care o omorâse zăcea întinsă peste o gură de canalizare, iar sângele său plin de heroină se scurgea laolaltă cu apele reziduale. Biata fată avusese

chiar amabilitatea de a-l ajuta cu seringa, neştiind, desigur, că aceasta conţinea numai heroină pură.

Nici că i se injecta o doză suficient de mare pentru a doborî un elan.

Poliţia avea să îi descopere cadavrul în zori, dar, ca de obicei, el lucrase cu mare precauţie. Mănuşi chirurgicale. Părul bine acoperit cu o pălărie. Haine din nailon care să nu lase fibre.

Şi Dumnezeu îi era martor că tânăra nu se împotrivise deloc.

Domnul X porni motorul şi intră pe strada Trade.

Câteva broboane de sudoare, rodul emoţiei, îi străluceau deasupra buzei superioare. Excitaţia, adrenalina care îi pompa prin vene, îi aminteau cu regret de zilele când putea încă să facă sex.

Deşi vampirul nu deţinea nicio informaţie importantă, seara se anunţa totuşi distractivă.

Voi începe cu ciocanul, cugetă el.

Ba nu, freza dentară era mai nimerită. Pe sub unghii.

Aceasta ar fi trebuit să-l trezească pe vampir din cel mai adânc somn. La urma urmelor, nu avea niciun farmec să tortureze o fiinţă inconştientă. Ca şi cum ai lovi un cadavru cu picioarele, mai degrabă un soi de exerciţiu aerobic. Nici măcar unul prea interesant. El o ştia mai bine ca oricine.

Ţinând seama de ce putuse face cu leşul tatălui său când îl găsise.

Din spate se auzi un sunet înăbuşit. Întoarse capul. Vampirul începea să se agite sub pătură.

Minunat. Era viu.

Încruntat, domnul X îşi reîndreptă atenţia către şosea. Se aplecă înainte cu degetele încleştate pe volan.

La mică distanţă în faţă se vedea lumina unor faruri.

Maşinile aşteptau, înşirate una în spatele celeilalte. Câteva conuri portocalii erau aranjate pe drum. Avertizoarele luminoase, albastre şi albe, anunţau prezenţa poliţiei.

Un accident?

Nu. Un baraj rutier. Doi poliţişti cu lanterne în mâini verificau interiorul fiecărei maşini. Pe un panou stătea scris: CONTROLUL ALCOOLEMIEI.

Domnul X apăsă pe frână. Vârî mâna în geanta neagră, scoase pistolul cu săgeţi şi trase încă două în corpul vampirului pentru a-l reduce la tăcere. Cu geamurile fumurii şi pătura neagră, avea o şansă să înşele vigilenţa poliţiştilor. Cu condiţia ca vampirul să stea nemişcat.

Când observă că poliţistul se îndreaptă spre el, domnul X coborî geamul. Lanterna acestuia lumină bordul maşinii.

— Bună seara, domnule ofiţer, spuse domnul X, cu o figură prietenoasă.

— Aţi consumat băuturi alcoolice în această seară?

Bărbatul era întruchiparea clasică a poliţistului de vârstă mijlocie, şters şi banal. Cu o burtică rotunjoară. O mustaţă zbârlită, care ar fi trebuit mai bine tunsă. Un păr încărunţit care ieşea ciufulit de sub chipiu. Una peste alta, semăna izbitor de bine cu un câine ciobănesc, doar că nu avea zgardă antipurici şi coadă.

— Nu, domnule ofiţer, nu am consumat alcool.

— Ei, ca să vezi, dar eu vă cunosc!

— Serios? rosti domnul X, zâmbind şi mai larg în timp ce se uita la beregata omului.

Exasperat, se gândea la cuţitul pe care îl ţinea ascuns în portiera maşinii. Lăsă braţul în jos şi mângâie mânerul acestuia pentru a se calma.

— Chiar aşa. Sunteţi instructorul de jiu-jitsu al fiului meu.

În clipa în care poliţistul se trase înapoi, îşi mişcă lanterna într-o parte, luminând moviliţa neagră de pe bancheta din spate.

— Hei, Darryl, vino să-ţi fac cunoştinţă cu *senseiul* lui Phillie.

În aşteptarea celuilalt poliţist, domnul X se asigură că geanta sa este bine închisă. Nu avea niciun rost să etaleze pistolul cu săgeţi ori Glockul de nouă milimetri pe care le avea înăuntru.

Timp de aproape cinci minute, făcu schimb de amabilităţi cu băieţii în albastru, imaginându-şi totodată diverse modalităţi de a le închide gura definitiv.

Când, într-un final, dubiţa se puse în mişcare, realiză că ţinea cuţitul în mână, aproape pe genunchi.

Trebuia să se elibereze cumva de toată agresivitatea pe care o adunase în el.

*

Wrath se străduia să distingă contururile înceţoşate ale clădirii cu un etaj. El şi Rhage supravegheau Academia de Arte Marţiale de două ore, aşteptând să vadă dacă se derulează vreo activitate nocturnă. Instituţia era amplasată la capătul cel mai îndepărtat al unui mic centru comercial, chiar la marginea pădurii. După calculele lui Rhage, care studiase terenul cu o noapte înainte, acoperea o suprafaţă de aproximativ şase mii de metri pătraţi.

Suficient de mare pentru a adăposti un centru pentru exterminatori.

Parcarea se întindea în faţa academiei, oferind în jur de zece-cincisprezece locuri de parcare pe fiecare latură. Avea două intrări. O uşă dublă, din sticlă, în faţă, şi una fără geam, imediat după colţ. De la postul lor de observaţie, vedeau atât parcarea goală, cât şi ambele căi de acces în clădire.

Toate celelalte imobile nu le oferiseră nicio informaţie. La Gold’s Gym se adunau tot felul de musculoşi fără creier. Se închidea la miezul nopţii şi se deschidea la cinci dimineaţa, iar în ultimele nopţi fusese linişte şi pace. Aceeaşi situaţie şi la arena de paintball, o clădire absolut goală din momentul în care se închideau uşile. Cele mai bune piste păreau cele două academii. Vishous şi gemenii o supravegheau pe cealaltă, aflată în direcţia opusă.

Cu toate că exterminatorii puteau umbla la lumina zilei, preferau să pornească noaptea la vânătoare, căci atunci ieşeau la iveală ţintele lor. La apropierea zorilor, centrele de recrutare şi de antrenament ale Societăţii erau

deseori folosite drept locuri de adunare, dar nu întotdeauna. De asemenea, pentru că exterminatorii îşi schimbau sediile în mod frecvent, un spaţiu putea fi activ vreme de o lună, trei luni sau un an, după care era abandonat.

Întrucât moartea lui Darius survenise cu doar câteva zile în urmă, Wrath spera ca Societatea să nu se fi mutat încă.

Îşi pipăi ceasul.

— Fir-ar să fie! E aproape trei.

Rhage se foi în spatele copacului care îi servea drept ascunzătoare.

— Presupun că Tohr nu mai apare astă-seară.

Wrath înălţă din umeri, nădăjduind ca partenerul său să nu încerce să dezvolte subiectul.

Nu a fost cazul.

— Nu-i stă în fire, continuă Rhage, după care făcu o scurtă pauză. Dar văd că pe tine nu te miră.

— Nu, nu mă miră.

— De ce?

Wrath îşi trosni degetele.

— I-am trântit nişte chestii urâte. Am greşit.

— N-o să întreb ce anume i-ai zis.

— Foarte bine.

Apoi, dintr-un motiv absurd, continuă.

— Trebuie să îi cer scuze.

— Asta da surpriză.

— Sunt chiar atât de nemernic?

— Nu, spuse Rhage, fără bravada sa obişnuită. Doar că tu greşeşti foarte rar.

Era şocant să îl audă pe Hollywood vorbind cu asemenea sinceritate.

— Aşa o fi, dar cu Tohr m-am purtat mizerabil.

Rhage îl bătu uşor pe umăr.

— Ascultă-mă pe mine care sunt expert în jignirea oamenilor. Cam orice greşeală se poate repara.

— Am băgat-o şi pe Wellsie în discuţie.

— Proastă idee.

— Şi sentimentele lui pentru ea.

— Nasol.

— Da, foarte nasol.

— Dar de ce-ai făcut asta?

— Pentru că…

Pentru că se simţise ca un idiot încercând să realizeze chiar şi o părticică din câte făcuse Tohrment de-a lungul a două secole. În ciuda vocaţiei sale războinice, Tohr reuşise să întreţină o relaţie cu o femeie demnă. Şi nu era vorba de o relaţie oarecare, ci de o uniune serioasă, puternică şi tandră. El era singurul dintre fraţi care izbutise o asemenea performanţă.

Wrath se duse cu gândul la Beth. O văzu venind spre el, rugându-l să nu plece de lângă ea.

Spera cu deznădejde să o găsească tot în patul lui la întoarcere. Şi nu pentru că o dorea, ci pentru că aşa ar fi putut dormi lângă ea. S-ar fi odihnit, ştiind-o la adăpost, alături de el.

A dracului treabă. Avea presimţirea teribilă ca va fi obligat să rămână lângă acea femeie. O vreme, cel puţin.

— Pentru că? stărui Rhage.

Wrath simţi o mâncărime în nas. Un parfum uşor dulceag, ca pudra de talc, plutea prin aer.

— Pregăteşte-te să ne întâmpinăm amicii, spuse el, desfăcându-şi haina.

— Câţi sunt? întrebă Rhage, învârtindu-se în loc.

Sunetul de beţe rupte şi foşnetul frunzelor tulburară liniştea nopţii. Devenind din ce în ce mai puternic.

— Trei. Cel puţin.

— Ura!

Exterminatorii veneau direct în direcţia lor, printr-un luminiş din pădure. Făceau gălăgie, mergeau şi vorbeau fără nicio grijă, până când unul dintre ei se opri. Ceilalţi doi îi urmară exemplul şi tăcură.

— Sal’tare, băieţi, li se adresă Rhage, ieşind din ascunzătoare.

Wrath alese o abordare mai discretă. În timp ce exterminatorii dădeau roată fratelui său, cu spatele

încovoiat şi cuţitele în mâini, el înainta la adăpostul copacilor.

La un moment dat, ţâşni din beznă, îl ridică pe unul dintre exterminatori de la pământ şi dădu start luptei. Îi tăie gâtul rapid, dar nu avu timp să îl lichideze. Rhage se lupta cu doi deodată, însă al treilea era pe punctul de a-l lovi pe vampir cu o bâtă de baseball în cap.

Wrath se năpusti asupra zombiului cu aere de basebalist, îl doborî la pământ şi îi înfipse cuţitul în gât. Gâlgâieli înăbuşite se înălţară prin aer. Wrath aruncă o privire împrejur, verificând dacă vin şi alţi duşmani ori dacă fratele său are nevoie de ajutor.

Rhage se descurca de minune.

Chiar şi pentru ochii aproape orbi ai lui Wrath, războinicul angajat în luptă oferea un spectacol sublim. O furtună de lovituri. Mişcări rapide. Agilitate de animal. Forţă şi rezistenţă. Vampirul era un maestru al luptei corp la corp, iar exterminatorii cădeau, o dată şi încă o dată, ridicându-se din ce în ce mai greu.

Wrath se întoarse la primul exterminator şi îngenunche lângă corpul lui. Acesta începu să se zvârcolească în timp ce îi scotocea prin buzunare, adunând toate hârtiile pe care le găsea.

Se pregătea să îl înjunghie în piept când auzi o împuşcătură.

Capitolul 29

— Deci, Butch, ce-ai de gând? Mai stai pe-aici până ies din tură?

Abby zâmbi şi îi mai turnă un whisky.

— Posibil.

Nu avea niciun chef, dar dacă dădea pe gât încă vreo două pahare, poate că se răzgândea. Presupunând că i se va mai scula beat fiind.

Barmaniţa se aplecă spre stânga, peste umărul lui

Butch şi aruncă o ocheadă unui alt client, etalându-şi în acelaşi timp decolteul.

Nu cumva să rămână descoperită. O idee bună, probabil.

Butch simţi cum îi vibrează celularul prins la curea şi îl apucă grăbit.

— Alo?

— Încă o prostituată moartă, îl anunţă José. Mă gândeam că te-ar interesa.

— Unde?

Se dădu jos de pe scaunul de la bar, de parcă ar fi trebuit să plece. Pe urmă, se aşeză încet la loc.

— La intersecţia dintre Trade şi 5. Să nu vii încoace. Pe unde eşti?

— La McGrider's.

— Ne vedem în zece minute?

— Te aştept.

Butch împinse paharul cu whisky cât colo, ros de ciudă.

Asta avea să fie viaţa lui de acum înainte? Urma să se îmbete criţă în fiecare seară? Sau poate că voia să se angajeze ca detectiv particular sau agent de pază, până era concediat pe motiv de neglijenţă? Avea de gând să trăiască singur cuc în apartamentul de două camere până îi ceda ficatul?

Niciodată nu fusese adeptul planurilor pe termen lung, dar poate sosise vremea să îşi stabilească nişte priorităţi.

— Nu-ţi place? îl întrebă Abby, încadrând paharul cu whisky între sâni.

Instinctiv, Butch întinse mâna după pahar, îl duse la gură şi îl goli dintr-o înghiţitură.

— Ei, aşa mai vii de-acasă.

Dar în momentul în care dădu să i-l umple din nou, bărbatul îl astupă cu palma.

— Mi-a ajuns pentru o singură seară.

— Da, cum să nu? zise ea, zâmbind când el clătină din cap. Dacă ai nevoie de ceva, ştii unde mă găseşti.

Da, din nefericire.

José nu ajunse chiar în zece minute. Durã aproape o jumătate de oră până ce Butch îl zări pe detectiv croindu-şi loc prin mulţimea de beţivi, o siluetă sumbră în ţinuta sa de stradă.

— Se ştie cine e? întrebă Butch, nelăsându-l nici măcar să ia loc.

— Tot una din fetele lui Big Daddy. Carla Rizzoli. Alias Candy.

— Acelaşi mod de operare?

José comandă o vodcă simplă.

— Da. Beregata tăiată, o baltă de sânge. Avea nişte urme pe buze, de parcă ar fi făcut spume la gură.

— Heroină?

— Se prea poate. Legistul o să se ocupe de autopsie mâine-dimineaţă la prima oră.

— Alte indicii la locul crimei?

— O săgeată. Ca alea cu care tranchilizezi animalele. Am trimis-o la laborator.

José dădu vodca pe gât.

— Am înţeles că Big Daddy e super ofticat. Vrea să se răzbune.

— Da, mă rog. Nu pot decât să sper că o să-şi verse nervii pe iubitul lui Beth. Poate că un război l-ar scoate pe nenorocit din bârlog.

Butch se rezemă cu coatele de bar. Îşi frecă ochii dureroşi.

— A dracului treabă. Nu-mi vine să cred că e dispusă să îl protejeze.

— La asta nu mă aşteptam. În sfârşit îşi găseşte şi ea un bărbat şi ăla e…

— O jigodie ordinară.

— Va trebui să o chemăm la secţie, spuse José.

— Era previzibil.

Butch strânse din ochii ca să vadă mai bine.

— Uite cum facem. Mâine mă văd cu ea. Lasă-mă pe mine să încerc să scot ceva de la ea. De acord?

— Nu se poate, O’Neal. Nu mai eşti…

— Ba se poate. O chemi la secţie poimâine.

— Investigaţia progresează…

— Te rog.

Lui Butch nu-i venea să creadă că ajunsese să se roage de cineva.

— Haide, José. Ştii că pe mine m-ar asculta mai mult decât pe alţii.

— De ce anume?

— Fiindcă a fost de faţă când era să mă omoare individul.

José coborî privirile la suprafaţa crăpată a barului.

— Ai o zi la dispoziţie. Dar nu care cumva să sufli vreun cuvânt despre asta, că mă scalpează căpitanul. Pe urmă, orice s-ar întâmpla, trebuie să o interoghez la secţie.

Butch încuviinţă din cap, în timp ce Abby venea legănându-se spre ei, cu o sticlă de whisky într-o mână şi una de vodcă în cealaltă.

— Aţi rămas pe uscat, din câte văd eu, remarcă ea, chicotind.

Mesajul din zâmbetul ei ademenitor şi ochii goi devenea tot mai făţiş, tot mai disperat pe măsură ce orele nopţii se scurgeau.

Butch se gândi la portmoneul său gol. La tocul de armă gol. La apartamentul gol.

— Trebuie să ies din ea, bolborosi el, dându-se jos de pe taburet. Adică… de-aici.

*

Braţul lui Wrath absorbi şocul împuşcăturii, iar trunchiul i se răsuci ca o nuia sub forţa impactului. Căzu, dar se ridică imediat. Se lăsă la pământ şi se retrase iute din calea trăgătorului, de teamă să nu mai încaseze un glonţ.

Cel de-al cincilea exterminator apăruse ca din senin. Şi era înarmat cu o puşcă cu ţeavă scurtă şi gloanţe de calibru mare.

Ascuns în spatele unui pin, Wrath îşi evaluă grăbit

rana. Nu era foarte adâncă. Doar nişte piele şi muşchi smulse din biceps. Osul era neatins. Putea continua lupta.

Apucă o stea din oţel şi ieşi în câmp deschis.

În acea secundă o lumină orbitoare inundă luminişul.

Se întoarse rapid la adăpostul întunericului. *Fir-ar al dracului!*

Nu mai exista cale de întoarcere. Fiara din Rhage se dezlănţuia. Promitea să fie un masacru general.

Ochii lui Rhage aruncau scântei albe în timp ce corpul său se metamorfoza într-un concert macabru de trosnete şi plesnituri. În locul lui apăru o fiinţă monstruoasă, cu solzi ce sclipeau în lumina lunii şi gheare ce sfâşiau aerul. Exterminatorii nici nu ştiură ce i-a lovit, când creatura se năpusti asupra lor, cu colţii ascuţiţi ca pumnalele, vânându-i unul câte unul, până ce sângele lor se prelinse în şiroaie peste pieptul său masiv.

Wrath se ţinu la distanţă. Nu era pentru prima dată când asista la acest spectacol, şi ştia că bestia nu are nevoie de ajutor, în plus, dacă s-ar fi amestecat, risca să iasă el însuşi şifonat.

Când totul se sfârşi, creatura slobozi un urlet atât de puternic, încât copacii se îndoiră şi ramurile lor se cutremurară.

Măcelărise tot ce îi ieşise în cale. Era imposibil să îi identifice pe exterminatori căci din corpurile lor nu mai rămăsese nimic. Le devorase până şi hainele.

Wrath ieşi în luminiş.

Creatura se întoarse spre el, gâfâind.

Wrath i se adresă pe un ton scăzut, ţinându-şi mâinile lipite de corp în tot acest timp. Rhage era undeva în interiorul bestiei, dar până când ieşea la iveală, nu avea certitudinea că aceasta îi recunoştea pe membrii Frăţiei.

— Gata, gata. Uşurel, îi zise Wrath. Am mai trecut prin asta, noi doi.

Pieptul bestiei se umfla şi cobora, iar nările fremătânde adulmecau aerul. Ochii săi sticloşi erau pironiţi pe dâra de sânge de pe braţul lui Wrath. Scoase un sforăit şi ridică ghearele.

— Fii cuminte. Te-ai distrat destul. Te-ai ghiftuit. Acum, dă-mi-l înapoi pe Rhage.

Creatura îşi scutură capul uriaş, însă solzii săi începură să vibreze. Un urlet ascuţit de protest ieşi din gâtul ei, urmat de o altă erupţie de lumină.

Rhage se prăbuşi la pământ în pielea goală, aterizând pe burtă.

Wrath alergă spre el, se lăsă în genunchi şi îl atinse. Pielea războinicului era acoperită de sudoare, iar el tremura de frig ca un nou-născut.

Simţindu-i mâna, Rhage se mişcă uşor. Încercă să ridice capul, dar nu izbuti.

Wrath luă mâna fratelui său şi o strânse între degete. Durerea revenirii în corp era întotdeauna atroce.

— Linişteşte-te, Hollywood. Toate-s bune. N-ai păţit nimic.

Îşi scoase haina de pe el şi îşi înveli fratele.

— Stai aici cuminte că am eu grijă de tine. Bine?

Rhage bâigui ceva şi se strânse ghem.

Wrath deschise clapeta telefonului şi formă un număr.

— Vishous? Ne trebuie o maşină. Imediat. Ce? Îţi baţi joc de mine? Nu. Trebuie să-l iau pe Rhage de aici. Tocmai am scăpat de geamănul lui diabolic. Spune-i lui Zsadist să nu facă vreo tâmpenie.

Închise şi se uită la Rhage.

— Urăsc chestia asta, spuse acesta.

— Da, ştiu.

Wrath îi îndepărtă părul transpirat de pe faţă.

— O să ajungem acasă cât de curând.

— M-am enervat când am văzut că te-au împuşcat.

— Evident, zise Wrath şi zâmbi cu blândeţe.

*

Beth se frământă, afundându-şi capul şi mai adânc în pernă.

Se petrecea ceva.

Deschise ochii exact în clipa în care un glas gros de

bărbat curmă liniştea din încăpere.

— Ia te uită, ce avem noi aici?

Beth se ridică dintr-un salt. Se uită îngrozită în direcţia sunetului.

Un bărbat înalt, aplecat peste ea, o privea cu ochi negri lipsiţi de viaţă. O faţă severă, străbătută de o cicatrice urâtă. Un păr atât de scurt, încât părea mai degrabă ras. Şi doi colţi albi, lungi şi dezveliţi.

Femeia ţipă.

El zâmbi.

— Ah, sunetul meu preferat.

Beth îşi acoperi gura cu palma.

Doamne, cicatricea aceea. Îi traversa fruntea, cobora pe nas, de-a lungul obrazului, şi urca până la gură. Capătul acelui S deformat îi desfigura buza superioară, ridicând unul dintre colţuri într-un rictus permanent.

— Îmi admiri capodopera? zise el tărăgănat. Stai să vezi şi restul corpului.

Ochii lui Beth se îndreptară instinctiv către pieptul necunoscutului. Purta un tricou negru, mulat, cu mâneci lungi. Pe sub acesta, pe ambii pectorali se distingeau cercuri micuţe, ca şi când ar fi avut cercei în sfârcuri. Beth îşi reîndreptă atenţia spre chipul lui şi observă o dungă neagră tatuată în jurul gâtului şi un cercel *plug* în lobul urechii stângi.

— Îţi place de mine, nu?

Privirea lui îngheţată părea desprinsă dintr-un coşmar, din străfundurile tenebrelor unde nu există licăr de speranţă, din infernul însuşi.

Las-o-ncolo de cicatrice, îşi zise Beth. *Ochii sunt cei mai fioroşi.*

Iar aceştia o studiau cu asemenea atenţie ca şi când i-ar fi luat măsurile pentru sicriu. Ori fiindcă se gândea să se culce cu ea.

Se îndepărtă de el. Se uită în jur, în căutarea unui obiect cu care să se apere.

— Ce e? Nu-ţi place de mine?

Beth aruncă o privire scurtă spre uşă, lucru care îl

făcu să izbucnească în râs.

— Crezi că eşti destul de rapidă? zise el, scoţându-şi tricoul din pantalonii din piele.

Apoi, îşi duse mâna la fermoar.

— Pun pariu că nu eşti.

— Las-o-n pace, Zsadist.

Vocea lui Wrath aduse cu sine o dulce alinare. După care Beth băgă de seamă că nu mai are cămaşa pe el şi îşi ţine braţul într-o eşarfă.

El însă păru să nici nu o observe.

— E timpul să pleci, Z.

Zsadist îi aruncă un zâmbet rece.

— Nu vrei să împărţi femeia cu nimeni?

— Ţie oricum nu-ţi place decât sexul pe bani.

— Îi las douăzeci de dolari la sfârşit. Dacă mai trăieşte.

Wrath venea spre celălalt vampir, până când se treziră faţă în faţă. Aerul pocnea în jurul lor, supraîncărcat de agresivitate.

— Nu pui mâna pe ea, Z. Nu te uiţi la ea. Spui noapte bună şi te cari de-aici.

Wrath îşi trase braţul din eşarfă, scoţând la iveală un pansament prins peste biceps, cu o pată roşie în mijloc, de parcă ar fi sângerat. Cu toate acestea, părea hotărât să îşi înfrunte adversarul.

— Precis eşti ofticat că ai avut nevoie de şofer astă-seară, zise Zsadist. Şi că eu am fost cel mai la îndemână.

— Nu mă face să regret şi mai tare.

Zsadist făcu un pas spre stânga şi Wrath îl urmă, folosindu-şi trupul ca scut în faţa lui Beth.

— Chiar vrei să te baţi pentru o muritoare? spuse Zsadist şi râse răutăcios.

— E fiica lui Darius.

Zsadist plecă capul într-o parte, examinând trăsăturile femeii cu ochii săi ca două găuri negre. După câteva secunde, chipul său brutal se îmblânzi uşor, iar rânjetul se mai estompă. Apoi îşi îndesă tricoul la loc în pantaloni, privind-o în ochi. Ca şi cum i-ar fi cerut iertare.

Dar Wrath rămase neclintit.

— Cum te cheamă? o întrebă Zsadist.

— O cheamă Beth, îi răspunse Wrath, blocându-i vederea cu capul. Iar tu pleci chiar în momentul ăsta.

Se lăsă o tăcere lungă.

— Da, bine. Cum vrei tu.

Zsadist se duse spre uşă cu acelaşi mers agil şi letal ca al lui Wrath. Înainte să iasă, se opri şi întoarse capul.

Cândva a fost probabil extrem de atrăgător, gândi Beth. Cu toate că nu cicatricea îl urâţea, ci focul diabolic care îl mistuia pe dinăuntru.

— Încântat de cunoştinţă, Beth.

Femeia respiră adânc văzând uşa închisă şi zăvoarele trase în urma lui.

— Te simţi bine? întrebă Wrath.

Îi simţi privirile alergându-i pe corp, apoi bărbatul o atinse cu blândeţe.

— Sper că nu te-a… atins, continuă el. Te-am auzit ţipând.

— Nu. Doar m-a speriat. M-am trezit cu el în cameră.

Wrath se lăsă pe pat, mângâind-o încontinuu de parcă ar fi vrut să se asigure că e nevătămată. Mâinile vampirului tremurau.

— Eşti rănit, spuse ea. Ce s-a întâmplat?

O prinse cu braţul sănătos şi o strânse la piept.

— Nu-i nimic grav.

— Atunci de ce-ai nevoie de-o eşarfă? Şi de pansament? De ce sângerezi?

— Şşş.

Îşi rezemă bărbia pe capul ei. Beth îl simţea cum tremură din tot corpul.

— Eşti bolnav?

— Vreau doar să te ţin în braţe câteva minute. Bine?

— Bine.

De îndată ce frisoanele încetară, Beth se desprinse din îmbrăţişare.

— Ce se petrece?

El îi luă capul între palme şi îşi lipi buzele de gura ei.

— N-aş fi suportat dacă... mi te-ar fi luat.

— Cine? Individul ăla? Stai liniştit că nu plec nicăieri cu el.

După aceste cuvinte, realiză că Wrath nu se referea la o eventuală întâlnire amoroasă.

— Crezi că m-ar fi ucis?

La drept vorbind, n-ar fi fost deloc exclus. Atât de reci. Acei ochi erau atât de reci.

În loc să-i răspundă, Wrath o sărută cu patimă. Dar ea îl opri.

— Cine e? Şi ce s-a-ntâmplat cu el?

— Nu vreau să-l mai văd vreodată în preajma ta, rosti el şi îi dădu o şuviţă de păr după ureche.

Atingerea lui era tandră. Vocea însă, nu.

— Auzi ce-ţi spun?

Ea încuviinţă din cap.

— Dar ce...

— Dacă intră în vreo cameră şi eu sunt acasă, vii imediat după mine. Dacă sunt plecat, te încui într-una din camerele de la subsol. Zidurile sunt din oţel, aşa că nu se poate materializa înăuntru. Şi nu care cumva să-l atingi vreodată. Nici măcar din greşeală.

— Şi el e tot războinic?

— Ai reţinut ce ţi-am zis?

— Da, dar mi-ar prinde bine să ştiu mai multe.

— Face parte din Frăţie, dar îi lipseşte sufletul aproape cu desăvârşire. Din păcate, avem nevoie de el.

— De ce, dacă e atât de periculos? Sau e violent doar cu femeile?

— Urăşte pe toată lumea. Mai puţin pe geamănul său, presupun.

— Ah, minunat. Mai e unul ca el?

— Slavă Domnului că există Phury. El e singurul care poate relaţiona cu Z, deşi n-aş fi prea convins.

Wrath o sărută pe frunte.

— Nu vreau să te sperii, dar trebuie să iei ce-ţi spun în serios. Zsadist e o brută, dar cred că l-a respectat pe tatăl tău, aşa că e posibil să nu te deranjeze. Problema e că nu-

mi pot asuma acest risc. Nici tu, de altfel. Promite-mi că te ţii departe de el.

— Promit.

Beth închise ochii şi se sprijini pe Wrath. El puse un braţ în jurul ei, după care se trase înapoi.

— Haide, spuse el, ridicând-o în picioare. Să mergem în camera mea.

Abia intraseră în dormitor, când Beth auzi duşul oprindu-se. O clipă mai târziu, se deschise uşa băii.

Din ea ieşi agale războinicul pe care îl întâlnise mai demult, vampirul frumos ca o vedetă de cinema care îşi cosea singur rănile. Avea un prosop înfăşurat în jurul taliei şi părul încă ud. Se deplasa de parcă ar fi avut optzeci de ani, de parcă l-ar fi durut toţi muşchii.

Doamne sfinte, îşi zise ea. Nu părea deloc în apele lui, iar stomacul îi era diform. Umflat, ca şi când ar fi înghiţit o minge de baschet. Negăsind nicio explicaţie, Beth îşi imagină că i se infectase rana. Părea să aibă febră.

Îi examină umărul şi se încruntă remarcând că cicatricea era aproape invizibilă. Ai fi crezut că se rănise cu luni în urmă.

— Rhage, frate, cum te simţi? întrebă Wrath, îndepărtându-se de Beth.

— Mă doare burta.

— Da, e de înţeles.

Rhage se uită prin cameră, clătinându-se pe picioare, cu ochii abia mijiţi.

— Plec acasă. Unde-mi sunt hainele?

— Le-ai pierdut, zise Wrath, prinzându-l de mijloc. Şi nu pleci nicăieri. Te culci în camera lui D.

— Ba nu.

— Nu mă lua cu de-astea. Unde să pleci când abia te ţii pe picioare? Sprijină-te pe mine şi nu mai face pe eroul.

Celălalt vampir se dezechilibră şi Wrath îşi încordă muşchii pentru a-l susţine. Traversară încet palierul şi intrară în dormitorul lui Darius. Din discreţie, Beth se ţinu la distanţă, urmărindu-l pe Wrath cum îşi ajută prietenul să se aşeze în pat.

Războinicul puse capul pe pernă şi strânse pleoapele. Duse o mână la stomac, se strâmbă şi o lăsă să cadă în lături, ca şi când cea mai mică atingere era o tortură.

— Mi-e rău.

— Da, e nasol să ai indigestie.

— Vrei un Tums? se trezi Beth vorbind. Sau nişte Alka-Seltzer?

Cei doi vampiri se întoarseră în direcţia ei şi ea se simţi ca o intrusă.

Dintre toate inepţiile de pe lume…

— Da, şopti Rhage, iar Wrath îi făcu semn din cap.

Beth se duse să îşi caute geanta şi optă pentru Alka-Seltzer fiindcă acesta conţinea şi aspirină pentru durere. Intră în baia lui Wrath, luă un pahar şi turnă apă peste tableta efervescentă.

Întoarsă în camera tatălui ei, îi întinse paharul lui Wrath. Bărbatul o refuză, clătinând din cap.

— Eu mai mult l-aş vărsa.

Beth se îmbujoră de ruşine. Uita mereu că el nu prea vedea.

Se aplecă peste Rhage, însă nu reuşi să ajungă la gura lui. Îşi ridică puţin halatul, se cocoţă pe pat şi rămase în genunchi lângă bolnav. I se părea stânjenitor să se afle atât de aproape de un bărbat dezbrăcat şi viril, chiar sub ochii lui Wrath.

Ţinând cont de ce păţise Butch.

Totuşi Wrath nu avea niciun motiv de îngrijorare. Oricât de seducător ar fi fost celălalt vampir, nu îi trezea nicio emoţie.

În plus, era exclus ca el să îi facă avansuri, dată fiind starea în care se afla.

Ridică blând capul lui Rhage şi duse paharul la buzele lui frumos conturate. Trecură cam cinci minute până să izbutească să înghită medicamentul. Când, într-un final, termină, Beth dori să se dea jos din pat. Nici nu apucă bine să facă vreo mişcare, căci vampirul se răsuci brusc pe o parte, îşi aşeză capul în poale ei şi o prinse cu unul dintre braţele lui puternice după talie.

Căuta alinare.

Beth nu era foarte lămurită cu ce i-ar fi putut fi de folos, însă puse paharul de-o parte şi îl mângâie pe spate, trecându-şi degetele peste tatuajul său fioros. Îi şopti lucruri pe care şi-ar fi dorit să le audă ea însăşi când era bolnavă. Îi fredonă ceva în surdină.

În scurt timp, corpul vampirului se relaxă. Respiraţia îi reveni la normal.

Când avu certitudinea că bărbatul adormise, se desprinse cu grijă din strânsoarea lui. Se întoarse spre Wrath, pregătindu-se de ce era mai rău. Înţelegea şi el că nu era nimic deplasat…

Văzându-i chipul, însă, încremeni de uimire.

Nu era supărat. Nici pe departe.

— Îţi mulţumesc, rosti el cu un glas răguşit, ţinându-şi capul plecat în semn de respect vecin cu smerenia. Îţi mulţumesc că ai avut grijă de fratele meu.

Îşi scoase ochelarii.

În privirea sa se citea adoraţia absolută.

Capitolul 30

Domnul X azvârli ferăstrăul-sabie pe bancul de lucru şi îşi şterse mâinile pe un prosop.

Asta e, gândi el. Blestematul de vampir murise.

Încercase să îl trezească prin orice mijloc. Chiar şi cu dalta, şi făcuse o mizerie de nedescris în hambar. Mânjise totul de sânge.

Măcar era uşor de curăţat.

Domnul X se duse la uşa dublă şi o deschise larg. În faţă, soarele se înălţa peste creasta îndepărtată, învăluind totul într-o lumină aurie. Făcea câte un pas în spate pe măsură ce lumina pătrundea în interiorul hambarului.

O mare de flăcări mistui corpul vampirului, iar balta de sânge de sub masă dispăru într-un nor de fum. Briza dulce a dimineţii şterse mirosul de carne arsă.

Domnul X ieşi în lumina zorilor şi admiră ceaţa care plutea pe deasupra păşunii. Nu era dispus să se declare învins. Planul ar fi funcţionat dacă nu i-ar fi ieşit în cale afurisiţii de poliţişti, obligându-l să îşi tranchilizeze prizonierul mai mult decât era indicat. Trebuia să o ia de la capăt.

Plăcerea pe care i-o provoca tortura era aproape orgasmică.

Deocamdată, însă, trebuia să se mulţumească cu prostituate. Cretinii de gabori îi amintiseră un lucru util: nu era singur pe lume şi nu putea face chiar tot ce îl tăia capul. Altminteri risca să fie prins.

Cu toate că o eventuală problemă cu legea ar fi fost doar un inconvenient minor, se mândrea cu tactica sa impecabilă.

Tocmai de aceea le folosea pe prostituate ca momeală. În primul rând, dacă omora una sau două, acest lucru nu ar fi suscitat mare indignare. Era puţin probabil să aibă rude îndurerate care să ceară arestarea unui suspect. Cât despre inevitabilele anchete, cercul de suspecţi era extrem de larg, din pricina proxeneţilor şi a celorlalte scursuri care îşi făceau veacul pe aleile lăturalnice. Poliţia avea opţiuni din belşug.

Dar nu îşi permitea să fie neglijent. Nici să abuzeze de Valea Curvelor.

Se întoarse în hambar, îşi aranjă ustensilele şi porni spre casă. Înainte de a intra la duş, îşi verifică mesajele.

Primise destul de multe.

Cel mai important era de la Billy Riddle. În mod evident, tipul avusese parte de o întâlnire neplăcută cu o seară înainte şi îl sunase în jurul orei unu dimineaţa.

E bine că a apelat la mine pentru îmbărbătare, îşi zise domnul X. Sosise vremea să poarte o discuţie serioasă despre viitorul lui.

O oră mai târziu, domnul X se urcă în maşină şi plecă spre academie. Odată ajuns, descuie uşile şi le lăsă larg deschise.

Exterminatorii pe care îi chemase la raport începeau

să se adune. Îi auzea şuşotind pe holul de lângă biroul său. Văzându-l că iese, tăcură cu toţii şi întoarseră privirile spre el. În mulţimea de haine negre şi chipuri severe, unul singur se distingea. Domnul O, cu părul său închis la culoare, tuns periuţă, şi ochii lui negri.

Cu cât un exterminator activa mai mult în cadrul Societăţii, cu atât trăsăturile sale individuale se estompau. Orice culoare ar fi avut părul la început – şaten, negru ori roşcat – sfârşea inevitabil într-o nuanţă de cenuşiu şters. Pielea, galbenă, roşiatică sau măslinie, devenea lividă. De regulă, procesul dura în jur de zece ani, însă pe capul domnului O nu apăruse nici măcar o şuviţă blondă.

Îi numără rapid. Întrucât toţi membrii detaşamentelor fruntaşe erau prezenţi, încuie uşile academiei şi conduse grupul la subsol. Ghetele tropăiau pe scara metalică, ca un simbol al forţei fizice.

Domnul X nu amenajase cartierul general în vreun fel special. O sală de clasă normală, cu douăsprezece scaune, o tablă, un televizor şi o platformă în faţă.

Decorul absolut banal nu era doar un subterfugiu. Nu dorea ca atenţia să le fie distrasă de cine ştie ce gadget high-tech. Rostul şi scopul acestor întâlniri era dinamica de grup.

— Spuneţi-mi cum a mers aseară, zise el, măsurându-şi asasinii din priviri. Cum v-aţi descurcat?

Ascultă rapoartele, impasibil la scuzele aduse. Săvârşiseră două omoruri cu o seară în urmă. Deşi el stabilise norma la zece.

Pe deasupra, era absolut umilitor că autorul amândurora fusese domnul O, cel mai proaspăt membru.

Domnul X îşi încrucişă braţele pe piept.

— Care e problema?

— N-am găsit niciunul.

— Eu am găsit unul, răbufni domnul X. Fără să mă agit prea tare. Iar domnul O a găsit doi.

— Ei bine, noi n-am reuşit, rosti M, uitându-se la ceilalţi. Numărul celor din zonă s-a diminuat.

— Problema nu e geografică, mormăi un glas din

fundul sălii.

Domnul X se uită printre exterminatori, fixându-şi privirea pe faţa domnului O care ocupa un scaun în spate. Nu era o surpriză că acesta luase cuvântul.

Cu toate că fusese de curând recrutat, O promitea să devină unul dintre cei mai buni asasini. Beneficiind de reflexe impecabile şi forţă, era un luptător excepţional. Dar, ca orice persoană puternică, era greu de controlat. Din acest motiv, domnul X îl pusese în echipă cu unii care aveau secole de experienţă. Domnul O ameninţa să domine orice grup sau individ care îi era inferior.

— Eşti amabil să ne explici pe larg, domnule O?

Domnul X nu era câtuşi de puţin interesat de opinia lui, însă era hotărât să îl etaleze pe noul recrut în faţa celorlalţi.

O ridică nepăsător din umeri şi li se adresă pe un ton tărăgănat care friza insolenţa.

— Problema e motivaţia. Faptul că eşecul nu se pedepseşte.

— Şi ce ne-aţi sugera? întrebă domnul X.

O făcu un pas în faţă, îl apucă pe M de păr şi îi tăie beregata cu un cuţit.

Ceilalţi exterminatori săriră în lături şi îşi luară poziţiile de atac. Domnul O se aşeză calm pe scaunul său şi şterse lama cuţitului cu degetele.

Domnul X îşi dezveli dinţii. Apoi îşi recăpătă stăpânirea de sine.

Traversă cameră până la M, care era încă în viaţă. Horcăia şi se chinuia să oprească sângerarea cu mâinile.

Domnul X se lăsă în genunchi lângă el.

— Toată lumea afară! Imediat. Ne vedem mâine-dimineaţă, când sper să aveţi veşti mai bune. Domnule O, rămâi pe loc.

Când asasinul ignoră ordinul şi dădu să se ridice, domnul X îl ţintui pe scaun, controlându-i corpul musculos cu puterea minţii. Pe moment, O păru buimăcit, apoi încercă să se elibereze din presiunea care îi imobiliza braţele şi picioarele.

Era o luptă pe care nu o putea câştiga. Omega acorda întotdeauna anumite avantaje celor pe care îi numea Supraexterminatori. Controlul mental al celorlalţi asasini era unul dintre ele.

De îndată ce sala se goli, domnul X scoase un pumnal şi îl înfipse în pieptul lui M. Un fulger de lumină urmat de un pocnet scurt şi trupul exterminatorului se dezintegră.

Domnul X îşi ridică privirile furioase către O.

— Dacă mai faci vreodată o tâmpenie ca asta, te predau lui Omega!

— Ba n-o să mă predai.

Deşi era la mâna domnul X, O dădea dovadă de o aroganţă nemăsurată.

— Ar însemna să recunoşti că nu îţi poţi stăpâni propriii oameni.

Domnul X se ridică.

— Ai mare grijă, O. Subestimezi gustul lui Omega pentru sacrificii. Mi-ar fi recunoscător dacă i te-aş da ca ofrandă, rosti domnul X, plimbând un deget peste obrazul prizonierului său. Dacă te-aş lega frumos şi l-aş chema, cu câtă plăcere şi-ar despacheta micul cadou. Şi ce plăcere mi-ar face şi mie să asist la spectacol.

O smuci capul pe spate, mai mult iritat decât speriat.

— Nu pune mâna pe mine.

— Eu sunt superiorul tău. Pot face cu tine orice doresc.

Domnul X îl apucă de falcă şi îi îndesă un deget în gură.

Apoi îi trase capul spre el.

— Fii atent cum te porţi. Să nu cumva să mai ucizi vreun membru fără voia mea. Dacă eşti cuminte, ne vom înţelege de minune.

Ochii negri ai lui O aruncau flăcări.

— Ei, şi-acum ce-mi spui? întrebă domnul X, dându-i pe spate părul de un ciocolatiu intens.

O mormăi ceva.

— Mai tare.

Domnul X apăsă cu degetul mare pe punctul moale de

sub limba lui O, făcându-l să lăcrimeze de durere. Apoi îi dădu drumul şi îi mângâie tandru buza inferioară.

— Mai tare, am zis.

— Da, *sensei.*

— Bravo. Aşa te vreau.

Capitolul 31

Marissa se zvârcolea în pat, nereuşind să îşi găsească o poziţie comodă. Pe orice parte s-ar fi învârtit, oriunde şi-ar fi aşezat perna, nimic nu o mulţumea.

În mod inexplicabil, salteaua părea umplută cu pietre, iar cearşafurile erau aspre ca şmirghelul.

Dădu plapuma la o parte şi se duse la ferestrele cu obloanele trase şi îmbrăcate în draperii groase din satin. Avea nevoie de aer proaspăt, dar nu putea deschide nicio fereastră. Era dimineaţă.

Se aşeză în şezlong şi îşi înveli picioarele goale cu cămaşa de noapte din mătase.

Wrath.

Nu îşi putea lua gândul de la el. Şi de câte ori îşi amintea ceva legat de el, îi venea să blesteme. Lucru şocant.

Docilitatea era una din principalele ei trăsături. Gingăşia. Tandreţea şi graţia. O astfel de furie nu-i stătea în fire.

Dar cu cât se gândea mai mult la Wrath, cu atât simţea o nevoie mai mare să lovească ceva.

Presupunând că ştia cum să strângă pumnul.

Îşi privi mâna. Mda, ştia. Cu toate că studiindu-l mai bine îi părea ridicol de mic.

Mai ales în comparaţie cu al lui.

Doamne, câte îi fusese dat să îndure. Iar el nici nu băgase de seamă cu ce greutăţi se lupta.

Ce chin să fie *shellan* a celui mai puternic vampir, dar cu toate astea o fată bătrână şi virgină. Insuccesul său ca

femeie îi răpise şi ultima fărâmă de respect de sine. Izolarea îi primejduia sănătatea mintală. Ruşinea de a trăi împreună cu fratele său pentru că nu avea o casă a ei fusese usturătoare.

Privirile insistente ale celor din jur şi bârfele o exasperaseră. Ştia că este un subiect constant de discuţie. Că este invidiată, compătimită, spionată, transformată într-un personaj de basm. Ştia că povestea ei era spusă tinerelor, însă prefera să nu afle dacă servea drept avertisment ori model.

Wrath nici nu bănuia prin câte trecuse.

O parte din vină îi aparţinea. I se păruse firesc să joace rolul de femeie supusă. Vedea în asta singura modalitate de a fi demnă de el, unica şansă ca într-o zi să fie împreună.

Şi pentru ce făcuse toate astea?

Pentru ca el să renunţe la ea, în favoarea unei muritoare cu părul negru.

Răsplata pentru eforturile ei depăşea sfera nedreptăţii şi intra în cea a cruzimii.

În plus, nu doar ea suferise. Bietul Havers se frământase de grija ei secole la rând.

Lui Wrath, în schimb, toate îi merseseră de minune. Fără îndoială, la fel se întâmpla şi acum. Chiar în momentul de faţă, stătea întins, gol, lângă femeia aceea. Folosindu-se cum ştia el mai bine de… membrul său viril.

Marissa închise ochii.

Retrăi senzaţia de a fi strânsă lângă corpul său, zdrobită între braţele sale puternice, devorată. Atunci, şocul o împiedicase să simtă căldura. Gesturile lui agresive, degetele înfipte în părul ei, gura lui care sorbea cu lăcomie de la gâtul ei. Şi falusul său impunător care o intimidase.

Ce ironie!

De atâta vreme visa la acel moment. Să fie posedată de el. Să îi ofere fecioria ei şi să afle ce înseamnă să aibă un bărbat în ea.

Ori de câte ori avea astfel de fantezii, un val de căldură îi inunda corpul şi pielea i se înfiora. Realitatea,

însă, o copleşise. O luase pe nepregătite. Îşi dorea să fi durat mai mult, ca experienţa să fi fost mai puţin violentă. Poate, dacă totul s-ar fi desfăşurat mai lent şi mai tandru, ar fi descoperit şi ea plăcerea.

Dar lui nici nu-i păsase de ea.

Marissa strânse pumnul din nou.

Nu voia ca Wrath să se întoarcă la ea. Voia doar să îl vadă suferind.

*

Wrath o prinse în braţe pe Beth şi o trase spre el, privindu-l pe Rhage peste creştetul ei. Imaginea ei alinându-l pe celălalt bărbat dărâmase înăuntrul lui tot soiul de bariere.

Darul unui frate este darul tuturor fraţilor, gândi el. Cel mai vechi cod al războinicilor.

— Vino în pat, îi şopti el la ureche.

Beth se lăsă trasă de mână şi dusă în camera lui. Odată ajunşi acolo, Wrath încuie uşa şi stinse toate lumânările, cu excepţia uneia. După care, îi desfăcu cordonul halatului, iar satinul îi alunecă de pe umeri. Pielea ei goală strălucea în lumina lumânării.

Wrath îşi scoase pantalonii din piele. Şi se întinseră amândoi pe pat.

Nu intenţiona să se culce cu ea. Nu chiar atunci. Voia doar să împartă o clipă de linişte. Voia să îi simtă pielea caldă lipită de el, respiraţia care îi mângâia uşor pieptul, inima bătându-i lângă a lui. Să îi mulţumească, oferindu-i la rândul său aceeaşi atingere tandră.

Îi dezmierdă părul lung şi moale şi inspiră adânc.

— Wrath?

Vocea ei suna încântător în liniştea obscură a camerei. Îi plăcea să simtă vibraţiile gâtului ei lovindu-se uşor de pectoralii lui.

— Da, zise el şi o sărută pe creştet.

— Pe cine ai pierdut?

Beth îşi schimbă poziţia şi îşi rezemă bărbia de pieptul

lui.

— La ce te referi?

— Pe cine ţi-au răpit exterminatorii?

Întrebarea părea deplasată. Dar nu era. Văzuse cu ochii ei efectele unei lupte. Intuia cumva că el nu lupta numai pentru rasa lui, ci şi pentru el.

Răspunsul vampirului se lăsă îndelung aşteptat.

— Pe părinţii mei.

Simţi cum curiozitatea femeii se preschimbă în tristeţe.

— Îmi pare rău.

O bună perioadă de timp, niciunul nu spuse nimic.

— Cum s-a întâmplat?

O întrebare interesantă, îşi zise el. Fiindcă existau două variante. În folclorul vampirilor, acea noapte sângeroasă fusese înzestrată cu o mulţime de semnificaţii eroice, toate culminând cu naşterea unui mare războinic. Legenda nu era creaţia lui. Poporul său avea nevoie să îşi pună speranţele în el, aşa că născocise o poveste care să îi susţină credinţa nejustificată.

El era singurul care cunoştea adevărul.

— Wrath?

Ochii lui cercetau frumuseţea tulbure a chipului ei. Era greu să îi ignore tonul blând. Dorea să îi ofere compasiunea sa şi, dintr-un motiv inexplicabil, asta voia şi el.

— S-a întâmplat înainte de tranziţia mea, şopti el. A trecut mult de-atunci.

Mâna i se opri pe capul lui Beth, amintirile redeşteptându-i-se în minte, proaspete şi cumplite.

— Fiind Prima Familie, ne credeam feriţi de exterminatori. Casele noastre erau bine păzite, ascunse în adâncul pădurii, iar noi ne mutam în permanenţă.

Descoperi că îi era mai uşor să vorbească dacă îi mângâie părul.

— Era într-o iarnă. O noapte rece de februarie. Unul dintre servitori ne-a trădat ascunzătoarea. A venit o trupă de exterminatori – în jur de cincisprezece-douăzeci – şi au masacrat tot ce mişca pe moşie înainte de a pătrunde prin

fortificaţiile de piatră. N-am să uit niciodată cum izbeau în uşile camerelor noastre. Tata şi-a luat armele şi m-a obligat să intru într-o galerie îngustă. M-a încuiat acolo înainte ca ei să spargă uşa cu berbecele. Tata era un maestru al sabiei, dar ei erau prea mulţi pentru a le ţine piept.

Beth îi acoperi faţa cu palmele. Auzi ca prin vis cuvintele dulci care se desprindeau de pe buzele ei.

Wrath închise ochii, revăzând imaginile înfiorătoare care îl smulgeau şi acum din mrejele somnului.

— Mai întâi, i-au măcelărit pe servitori, pe urmă pe părinţii mei. Am văzut totul printr-o gaură din uşa de lemn. Pe vremea aceea, vedeam mult mai bine.

— Wrath…

— Exterminatorii au făcut o asemenea gălăgie în timpul masacrului, încât ţipetele mele au trecut neauzite.

Tresări.

— M-am zbătut să ies de acolo. M-am chinuit să sparg zăvorul, dar era solid, iar eu slab. Am zgâriat lemnul până mi-am umplut unghiile de sânge şi aşchii. Am lovit cu picioarele…

Corpul său părea să retrăiască oroarea de a fi închis, respiraţia era tot mai accelerată, iar pielea acoperită de sudoare rece.

— După ce-au plecat, tata a încercat să se târască până la mine. Îl înjunghiaseră în inimă şi era… Şi-a dat duhul la niciun metru de ascunzătoare, cu mâna întinsă spre mine. L-am strigat şi l-am tot strigat până am rămas fără glas. L-am implorat să nu moară, chiar şi când vedeam cum i se stinge lumina din ochi. Am stat închis acolo ore în şir, uitându-mă la cadavrele lor şi la balta de sânge care se făcea tot mai mare. În noaptea următoare, au venit nişte vampiri civili şi mi-au dat drumul.

Simţi o atingere alinătoare pe umăr. Duse mâna lui Beth la gură şi îi sărută palma.

— Înainte să plece, exterminatorii au tras toate draperiile de la ferestre. Când a răsărit soarele, trupurile părinţilor mei s-au transformat în scrum. N-am avut nici ce să îngrop.

Îi căzu ceva pe faţă. O lacrimă. Lacrima lui Beth.

Întinse mâna şi o mângâie pe obraz.

— Nu plânge.

Cu toate că tânjea după duioşia ei.

— De ce nu?

— Pentru că nu se mai poate schimba nimic. Eu am plâns şi asta nu i-a salvat de la moarte.

Se întoarse pe o parte şi o strânse lângă el.

— Dac-aş fi putut măcar... Încă visez acea noapte. Atât de laş am fost. Trebuia să rămân lângă tata, să lupt umăr la umăr cu el.

— Ai fi murit.

— Ca un bărbat adevărat, care îşi apără familia. Aşa cum cer legile onoarei. Dar eu ce-am făcut? Am stat şi m-am smiorcăit într-o gaură.

Scoase un şuierat de dezgust.

— Ce vârstă aveai?

— Douăzeci şi doi de ani.

Beth se încruntă, poate pentru că şi-l imaginase mult mai tânăr.

— Ai zis că era înainte de tranziţie?

— Da.

— Cum erai pe atunci? întrebă ea, dându-i părul pe spate. E greu să mi te închipui încăpând într-un spaţiu îngust, la cât de mare eşti acum.

— Eram altfel.

— Ai zis că erai slab.

— Da.

— Deci poate că aveai nevoie să fii ocrotit.

— Ba nu, se inflamă el. Rolul unui bărbat este să ocrotească, nu să fie ocrotit.

Beth nu mai insistă.

În tăcerea interminabilă, Wrath ghici că ea reflectează la faptele lui. Năpădit de ruşine, îşi luă mâinile de pe ea. Se răsuci pe spate.

N-ar fi trebuit să îi mărturisească acele lucruri.

Bănuia ce părere i-au făcut. În definitiv, cum să nu fie indignată de laşitatea lui? De neputinţa lui în clipa în care

familia avea nevoie de el?

Cu sufletul strâns, se gândi dacă ea îl va mai dori. Dacă îl va mai primi în căldura trupului ei. Ori s-a sfârşit totul, acum că aflase adevărul?

Se aştepta să o vadă îmbrăcându-se şi plecând.

Ea însă nu se mişcă din pat.

Normal că nu pleacă, îşi zise el. *A înţeles că e aproape de tranziţie şi că va avea nevoie de sângele meu. E o alegere pragmatică.*

O auzi cum suspină prin întuneric. Ca şi când s-ar fi resemnat.

Nu ştia cât timp trecuse de când stăteau unul lângă altul, fără să se atingă. Câteva ore, probabil. Aţipi câteva minute şi se trezi cu Beth care se foia lângă el şi îşi pusese un picior peste al lui.

Un fior de dorinţă îl săgetă, dar îl suprimă cu sălbăticie.

Degetele lui Beth alunecară peste pieptul lui. Coborâră spre stomac, apoi ajunseră pe şold. Wrath îşi ţinu respiraţia şi penisul i se întări, dureros de aproape de locul în care îl mângâia ea. Îşi lipi trupul de el, sânii ei îi atingeau coastele, sexul i se freca de coapsă.

Poate că încă dormea.

Imediat, însă, ea îl prinse în mână.

Wrath scoase un geamăt şi îşi arcui spatele.

Atingerea ei era delicată, dar sigură.

Se precipită spre ea instinctiv, avid după plăcerile pe care i le promitea, însă ea îl opri. Femeia se aşeză pe genunchi şi se propti cu mâinile în umerii lui, obligându-l să se întindă la loc.

— E rândul tău acum, şopti ea, sărutându-l dulce.

Stupefiat, Wrath abia reuşi să articuleze o propoziţie.

— Încă mă… doreşti?

Beth se încruntă, nedumerită de întrebare.

— De ce nu te-aş dori?

Cu un geamăt sfâşietor de uşurare şi recunoştinţă, vampirul vru din nou să se repeadă spre ea. Dar ea îl opri şi de data asta. Îl împinse la loc pe perne, îl prinse de

încheieturi şi îi ridică braţele deasupra capului.

Îl sărută pe gât.

— Data trecută, ai fost extrem de… generos. Meriţi să te bucuri de acelaşi tratament.

— Da, dar plăcerea ta e şi plăcerea mea, protestă el cu o voce răguşită. Nici nu-ţi imaginezi cât de mult îmi place să îţi ofer orgasme.

— Nu fii aşa sigur, îi replică ea.

O simţi mişcându-se, apoi degetele ei alunecară în treacăt peste sexul lui. Spatele bărbatului se cambră şi de pe buzele sale ieşi un murmur adânc.

— Cred că am o oarecare idee.

— Nu e nevoie să faci asta, rosti el, chinuindu-se iarăşi să o atingă.

Beth se lăsă cu toate greutatea pe încheieturile lui, ţintuindu-l.

— Şşşt. Fac ce vreau eu. Eu sunt şefa.

Năucit şi cu răsuflarea tăiată, Wrath nu putu decât să o privească cum îşi pune buzele pe gura lui.

Îi introduse limba ei moale în gură. Îl penetră. Plimbând-o înainte şi înapoi, ca şi când ar fi făcut sex cu el.

Toţi muşchii lui Wrath erau încordaţi.

Cu fiecare pătrundere, limba ei se înfigea şi mai adânc în el, în pielea şi în creierul lui. În sufletul lui. Îl stăpânea. Îl poseda. Îl însemna.

Se dezlipi de gura lui, dar continuă să îi exploreze corpul. Îl linse pe gât, îl muşcă de sfârcuri, îşi trecu unghiile peste abdomenul lui, îşi înfipse dinţii în oasele şoldului.

Vampirul îşi încleştă degetele de tăblia patului şi trase cu putere, făcându-l să se clatine şi să scârţâie în semn de protest.

Valuri de căldură înţepătoare se revărsară peste trupul lui Wrath care avea impresia că va leşina. Pielea îi strălucea de sudoare. Inima îi bătea atât de tare, încât bărbatul se temea că va exploda.

Cuvinte fără noimă i se revărsară de pe buze, cuvinte rostite în limba veche, mărturie liberă şi guturală a senzaţiilor pe care i le provoca ea, a frumuseţii ei în ochii

lui.

În clipa în care Beth îi luă sexul în gură, Wrath aproape că atinse orgasmul. Scoase un strigăt şi corpul i se cutremură de spasme. Beth se opri, lăsându-l să se calmeze.

După care, tortura reîncepu.

Ştia exact când să accelereze şi când să se oprească. Gura ei umedă care îi mângâia vârful penisului gros şi mâinile care urcau şi coborau pe sexul lui îi stârneau o dublă senzaţie căreia cu greu îi putea rezista. Îl aduse în pragul orgasmului de nenumărate ori, forţându-l să implore.

În cele din urmă, se urcă peste el şi zăbovi un moment. Wrath se uită la spaţiul dintre trupurile lor. Coapsele ei, larg deschise deasupra sexului său ce zvâcnea de dorinţă, îl scoteau din minţi.

— Ia-mă, o rugă el. Te implor.

Ea se înfipse în el, iar plăcerea se răspândi prin tot corpul vampirului. Strâmtă, umedă, fierbinte, Beth începu să se mişte lent, dar ferm, iar el nu mai rezistă mult. Odată cu orgasmul, simţi o văpaie în viscere, energia eliberată creând o undă de şoc ce se propagă prin întreaga cameră, zguduind mobilierul şi stingând lumânarea.

Revenindu-şi din emoţia intensă, Wrath realiză că era pentru prima dată când cineva îşi dăduse atât de mult interesul pentru a-l satisface.

Îi venea să plângă la gândul că ea încă îl dorea.

*

Beth zâmbi în beznă, auzindu-l pe Wrath cum geme în timp ce trupul lui tresărea sub ea. Intensitatea orgasmului său o făcu şi pe ea să juiseze. Apoi se prăbuşi pe pieptul lui palpitând de efort, inundată de voluptatea propriei plăceri.

Temându-se să nu fie prea grea, vru să se dea jos de pe el, însă Wrath o opri, cuprinzându-i şoldurile între braţe. Revărsă peste ea o cascadă de cuvinte frumoase, pe care Beth, însă, nu le înţelegea.

— Poftim?

— Rămâi acolo unde eşti, îi zise el în engleză.

Beth se tolăni pe corpul lui şi toată fiinţa ei se destinse.

Se întreba ce îi şoptise oare în timp ce făceau dragoste, dar tonul său, adorator şi aproape evlavios, era destul de edificator. Orice i-ar fi spus, erau vorbele unui îndrăgostit.

— Ai o limbă frumoasă.

— Nu există cuvinte demne de tine.

Glasul lui era schimbat. El însuşi părea schimbat.

Au căzut barierele, medită Beth. Într-adevăr, nu îi mai despărţea niciun obstacol în acel moment. Acea suspiciune implacabilă, acea atitudine de animal de pradă mereu vigilent, toate dispăruseră.

În mod curios, se trezi în ea instinctul de a-l ocroti.

Era straniu să o încerce un asemenea sentiment faţă de cineva a cărui forţă fizică o depăşea cu mult pe a ei. Dar cu toate astea, Wrath avea nevoie de protecţie. În acele clipe de acalmie, în întunericul profund, vulnerabilitatea lui era cu atât mai evidentă. Inima războinicului era expusă.

Doamne, şi cât de oribilă fusese toată povestea despre moartea părinţilor lui!

— Wrath?

— Da?

Voia să îi mulţumească pentru că i-o împărtăşise. Dar se temea să nu distrugă fragila legătură dintre ei.

— Ţi-a mai spus cineva cât eşti de frumos? îl întrebă ea.

— Războinicii nu sunt frumoşi, zise el, chicotind.

— Tu eşti. Pentru mine, eşti extraordinar de frumos.

Wrath îşi ţinu respiraţia. Apoi o dădu jos de pe el şi dintr-un salt coborî din pat. Câteva secunde mai târziu, se aprinse lumina în baie şi Beth auzi apa curgând.

Ar fi trebuit să-şi dea seama că se va termina repede. Cu toate astea, îi venea să plângă.

Îşi căută hainele pe bâjbâite, le descoperi şi se îmbrăcă.

Se îndrepta spre uşă când el ieşi din baie.

— Unde te duci? întrebă el.

— La serviciu. Habar n-am cât e ceasul, însă de obicei ajung acolo la nouă. Sigur am întârziat azi.

Nu vedea prea bine, dar, în cele din urmă, dibui uşa.

— Nu vreau să pleci.

Beth tresări, trezindu-se cu Wrath lângă ea.

— Am şi eu o viaţă. Nu pot să mă rup de ea.

— Viaţa ta e aici.

— Ba nu e.

Degetele ei tatonau în jurul zăvoarelor, dar nu reuşi să le tragă oricât s-ar fi opintit.

— Îmi dai drumul sau nu? spuse ea, îmbufnată.

— Beth.

Îi luă mâinile în palme, obligând-o să se oprească. Lumânările licăriră slab şi se aprinseră, ca şi când el dorea ca ea să îl vadă.

— Îmi pare rău că sunt… atât de dificil.

Beth îşi smulse mâinile din strânsoare.

— N-am vrut să te fac să te simţi prost. Am vrut doar să-ţi spun ceea ce simt. Nimic mai mult.

— Mi se pare greu de crezut că nu te dezgust.

Beth îl privi cu ochi mari.

— Asta-i culmea, de ce m-ai dezgusta?

— Fiindcă ţi-am spus ce s-a întâmplat.

— Cu părinţii tăi? spuse ea şi rămase cu gura căscată. Hai să lămurim un lucru. Îţi închipui că aş putea fi dezgustată de tine pentru că ai fost obligat să asişti la uciderea părinţilor tăi?

— N-am făcut nimic ca să îi salvez.

— Erai *încuiat.*

— Am fost un laş.

— *Ba n-ai fost!*

Era nedrept să se enerveze pe el, dar de ce nu putea să înţeleagă odată care fusese situaţia?

— Cum poţi spune că…

— Am încetat să mai strig, rosti el şi vocea sa se împrăştie prin toată cameră, speriind-o.

— Cum? murmură ea.

— Am încetat să mai strig. După ce mi-au ucis părinţii şi *doggenul,* m-am oprit. Exterminatorii verificau camerele. Mă căutau *pe mine.* Iar eu am tăcut. Mi-am astupat gura cu mâna şi m-am rugat să nu mă găsească.

— E absolut normal, spuse ea cu blândeţe. Nu voiai să mori.

— Greşit, strigă el. Mi-era *frică* să mor.

Beth ar fi dorit să îl îmbrăţişeze, însă era convinsă că el o va respinge.

— Wrath, chiar nu pricepi? Ai fost o victimă, la fel ca şi ei. Singurul motiv pentru care eşti în viaţă acum este că tatăl tău te-a iubit atât de mult, încât te-a pus la adăpost. Ai tăcut fiindcă voiai să supravieţuieşti. Nu e nicio ruşine în asta.

— M-am purtat ca un laş.

— Nu fi ridicol! Părinţii tăi tocmai fuseseră omorâţi sub ochii tăi.

Beth clătină din cap şi glasul îi deveni tăios din cauza frustrării.

— Ascultă-mă pe mine. Trebuie să te gândeşti mai bine la ce s-a petrecut. Orele acelea de coşmar te-au marcat pe viaţă. Cine te-ar putea învinovăţi? Ideea este că priveşti lucrurile dintr-o perspectivă greşită. Complet greşită. Las-o dracului de onoare de luptător şi fii mai îngăduitor cu tine!

Tăcere.

Ei, fir-ar să fie. Acum chiar o comisese. El îşi deschisese sufletul, iar ea nu făcea altceva decât să îl umilească şi mai mult. Genială metodă de a încuraja intimitatea.

— Iartă-mă, Wrath. Nu trebuia să…

El o întrerupse. Chipul şi vocea îi erau împietrite.

— Nimeni nu mi-a mai vorbit în felul ăsta.

Drace.

— Îmi pare rău. Pur şi simplu, nu pricep de ce…

Wrath o trase lângă el şi o strânse sălbatic, vorbind din nou în limba necunoscută. Când îi dădu drumul, îşi încheie monologul cu un cuvânt care aducea a *leelan.*

— Aşa ziceţi voi, vampirii, la *scorpie*?

— În niciun caz, spuse el şi o sărută. Să zicem că e un mod de a-ţi spune cât de mult te respect. Chiar dacă avem opinii contrare despre trecutul meu.

Beth îl apucă de gât şi îl zgâlţâi uşor.

— Dar vei accepta că evenimentele trecute nu îmi schimbă părerea despre tine. Chiar dacă îmi pare nespus de rău pentru ce-a păţit familia ta şi pentru ce-ai îndurat tu.

Se lăsă un lung moment de linişte.

— Repetă după mine, Wrath: „Beth, înţeleg şi am încredere în sinceritatea sentimentelor tale faţă de mine”.

Îl zgâlţâi încă o dată.

— O spunem împreună.

Tăcere.

— Acum, nu mai târziu.

— Bine, spuse el printre dinţi.

— Bine ce?

— Bine, Beth.

— *Am încredere în sinceritatea sentimentelor tale faţă de mine.* Haide. Repetă.

Wrath mormăi cuvintele, mai mult sau mai puţin exact.

— Bravo. Foarte frumos.

— Îţi place să joci dur, nu-i aşa?

— Cum altfel, dacă stau în preajma ta?

El îi luă faţa în palme.

— Mi-ar plăcea asta, spuse el pe un ton feroce.

— Ce anume?

— Să te am în preajmă.

Beth simţi că i se taie răsuflarea. Flacăra speranţei se reaprinse în sufletul ei.

— Într-adevăr?

Wrath închise ochii săi scânteietori.

— Mda. E absolut stupid, nebunesc şi periculos.

— Deci mă încadrez perfect în scenariul vieţii tale.

El râse şi îşi coborî privirile spre ea.

— Cam aşa ceva.

Tandreţea din ochii lui îi sfâşia inima.

— Beth, vreau să fiu cu tine, dar trebuie să înţelegi că vei fi o ţintă. Nu ştiu cum să te protejez pe deplin. Nu ştiu cum naiba să…

— Vom găsi *noi* o soluţie, spuse ea. Împreună.

O sărută. Prelung. Senzual. Protector.

— Deci, nu mai pleci nicăieri?

— Ba nu, trebuie să ajung la serviciu.

— Nu vreau să pleci.

O prinse de bărbie.

— Mă omoară gândul că trebuie să te las singură pe timpul zilei.

Cu toate astea, zăvoarele se traseră în lături şi uşa se deschise.

— Cum faci chestia asta?

— Te întorci până la apus, zise el pe un ton poruncitor.

— La scurt timp după ce se înserează.

Wrath mormăi nemulţumit.

— Promit să te sun dacă intervine ceva ciudat.

Îşi dădu ochii peste cap. „Ciudat” era deja un cuvânt banal.

— Ceva şi *mai ciudat,* vreau să spun.

— Nu-mi place deloc situaţia asta.

— O să fiu prudentă.

Îl sărută o ultimă dată şi urcă treptele. Îi simţea încă privirea fierbinte în spate în clipa în care împinse tabloul în lături şi păşi în salon.

Capitolul 32

Beth trecu pe la apartament pentru a-i da de mâncare lui Boo, iar în jurul orei douăsprezece ajunse la redacţie. Pentru întâia oară în viaţa ei nu îi era foame, aşa că sări peste masa de prânz şi rămase să lucreze în birou. Mai mult sau mai puţin. Neputându-se concentra, se mulţumi să învârtă teancul de hârtii de pe masă dintr-o parte în alta.

În tot acest timp, Butch îi trimise două mesaje prin care confirma întâlnirea de la opt.

La ora patru, Beth hotărî să o anuleze.

Nu avea cum să se sfârşească bine. Era exclus ca ea să îl denunţe pe Wrath. În plus, ar fi fost o naivitate din partea ei să îşi închipuie că Durul o va menaja doar pentru că o simpatiza şi pentru că se întâlneau la ea acasă.

Cu toate astea, nu avea de gând să vâre capul în nisip precum struţul. Ştia prea bine că va fi chemată la interogatoriu. Cum altfel? Atâta vreme cât Wrath era considerat suspect, intra şi ea în colimatorul poliţiei. Cel mai nimerit lucru era să angajeze un avocat bun şi să aştepte să fie convocată.

Venind dinspre fotocopiator, aruncă o privire pe fereastră. Spre seară, cerul începuse să se înnoreze, iar aerul apăsător prevestea furtună. O dureau ochii şi, oricât ar fi clipit, disconfortul persista.

Se aşeză din nou la birou, înghiţi două aspirine şi sună la secţie pentru a da de Butch. Aflând de la Ricky că detectivul primise concediu administrativ, ceru să discute cu José. Acesta îi răspunse imediat.

— Am auzit că Butch e suspendat. Când s-a-ntâmplat? se interesă ea.

— Ieri după-amiază.

— Or să-l dea afară?

— Neoficial vorbind, e foarte probabil.

Deci Butch nu avea să o viziteze, până la urmă.

— Unde eşti, B? întrebă José.

— La serviciu.

— Mă minţi cumva?

Glasul său era mai degrabă trist decât agresiv.

— N-ai decât să verifici numărul de pe care te sun.

José scoase un oftat prelung.

— Trebuie să vii la secţie.

— Ştiu. Mă mai laşi puţin, până-mi găsesc un avocat?

— Crezi c-o să ai nevoie de avocat?

— Da.

José înjură.

— Stai departe de individul ăla.

— Te sun eu mai târziu.

— A mai fost ucisă o prostituată azi-noapte. Acelaşi mod de operare.

Vestea o făcu să cadă pe gânduri. Habar nu avea ce făcuse Wrath cât fusese plecat. Dar de ce-ar fi omorât o prostituată?

Ba chiar două, dacă o socotea şi pe cealaltă.

Tâmplele începură să îi zvâcnească din pricina neliniştii.

Cu toate astea, nu reuşea să şi-l imagineze pe Wrath tăind beregata unei biete femei lipsite de apărare, ca apoi să o lase să moară în chinuri pe vreo alee dosnică. El era războinic, nu asasin. Şi, cu toate că acţiona în afara legii, era greu de crezut că ar fi ucis o persoană inofensivă. Mai ales după ce păţiseră părinţii lui.

— Ascultă-mă bine, Beth, reluă José. Nu e nevoie să-ţi spun cât de gravă e situaţia. Omul tău e suspectul principal în trei cazuri de crimă. Obstrucţionarea justiţiei se pedepseşte sever. Oricât de tare m-ar durea, nu voi ezita să te bag la închisoare.

— N-a omorât pe nimeni azi-noapte, zise ea şi simţi cum i se întoarce stomacul pe dos.

— Aşadar recunoşti că ştii unde se află.

— Trebuie să închid, José.

— Beth, te rog, nu-l mai proteja. E periculos.

— Nu el le-a ucis pe femeile alea.

— Asta crezi tu.

— Ai fost un prieten minunat, José.

— Ah, fir-ar să fie, spuse el şi adăugă câteva cuvinte

în spaniolă. Fă-ţi repede rost de un avocat.

Beth puse receptorul în furcă, îşi luă poşeta şi opri computerul. Ultimul lucru pe care şi-l dorea era să se trezească cu José la birou şi să iasă de-acolo cu cătuşe la mâini. Trebuia să meargă acasă, să-şi ia nişte haine şi să se întoarcă la Wrath în cel mai scurt timp.

Poate că era de acord să fugă împreună. Nu întrezărea altă soluţie. Fiindcă, mai devreme sau mai târziu, poliţia tot avea să îi găsească dacă rămâneau în Caldwell.

Coborî în strada Trade cu un nod în stomac, iar zăpuşeala o lovi direct în moalele capului. În clipa în care puse piciorul în apartament, îşi turnă nişte apă rece într-un pahar şi dădu să o bea. Stomacul însă i se contractă violent. S-o fi procopsit cu o gastroenterită. Înghiţi iute două pastile de Tums şi se gândi la Wrath. Poate chiar de la el se molipsise.

Doamne, în ce hal o dureau ochii.

Deşi era conştientă că trebuia să îşi facă bagajele, se dezbrăcă de hainele de stradă, îşi puse un tricou şi o pereche de pantaloni scurţi şi se lungi pe saltea. Voia doar să îşi tragă sufletul câteva minute, dar odată lungită, nu mai izbuti să facă nicio mişcare.

Doborâtă de toropeală – ca şi când creierul său îşi întrerupea activitatea – revăzu rana lui Wrath. Nu-i spusese cum se alesese cu ea. Dacă o atacase pe prostituată, iar femeia ripostase?

Beth îşi masă tâmplele, simţind că o apucă greaţa. O puzderie de luminiţe îi jucau prin faţa ochilor.

Nu, nu era vorba de gastroenterită. O păştea o migrenă cumplită.

*

Wrath mai sună o dată.

În mod evident, Tohrment îi recunoştea numărul şi refuza să răspundă.

Drăcia dracului! Wrath era catastrofal când trebuia să-şi ceară scuze, dar voia să încheie odată această poveste.

Altminteri ar fi fost extrem de aiurea.

Luă telefonul cu el în pat şi se rezemă de tăblie. Voia să o sune pe Beth. Doar ca să-i audă vocea.

Şi el care se gândise că totul o să revină la normal după tranziţia ei. Acum nu suporta să stea departe de ea nici două ore.

Îi căzuse cu tronc femeia aia. Nici lui nu-i venea să creadă ce lucruri putuse spune în timp ce făcea dragoste cu ea. Unde mai pui că la finalul elucubraţiilor sale, chiar înainte de plecarea ei, o numise *leelan.*

Nu avea rost să se păcălească singur. Era îndrăgostit.

Şi, de parcă asta nu era suficient de şocant, ea era pe jumătate om. Şi fiica lui Darius.

Dar cum ar fi putut cineva să nu o iubească? Era atât de puternică şi la fel de hotărâtă ca el. Îşi aminti cum îi ţinuse piept, cum îl obligase să îşi înfrunte trecutul. Puţini ar fi avut această îndrăzneală, dar Wrath ştia de la cine moştenise Beth curajul. De la tatăl ei, care ar fi procedat probabil în mod identic.

La auzul soneriei telefonului, deschise clapeta şi răspunse.

— Da?

— Avem probleme, îl anunţă Vishous. Am citit în ziar că s-a găsit cadavrul altei prostituate. Pe o alee. A murit din cauza hemoragiei.

— Şi ce-i cu asta?

— Am spart baza de date de la Institutul de medicină legală. În ambele cazuri, s-au găsit muşcături pe gâtul victimelor.

— Rahat. Asta-i opera lui Zsadist.

— Aşa m-am gândit şi eu. I-am spus întruna că trebuie s-o lase mai uşor. Vorbeşte şi tu cu el.

— Diseară. Zi-le celorlalţi că ne vedem aici. O să-l pun la punct în faţa tuturor.

— Bună idee. Aşa vom fi destui ca să te ţinem să nu-l sugrumi când o să-nceapă să vocifereze.

— Auzi, ai idee unde-i Tohr? Nu reuşesc să dau de el.

— Habar n-am, dar dacă vrei trec pe la el în drum

spre tine.

— Aşa să faci. Vreau să fie prezent diseară.

Wrath închise.

Fir-ar a dracului de treabă! Cineva trebuie să-i pună botniţă lui Zsadist.

Ori să-i înfigă un cuţit în piept.

*

Butch lăsă maşina să se oprească domol. Nu spera să o găsească pe Beth acasă, însă merse până la uşa blocului şi sună la interfon. Nu îi răspunse nimeni.

Ce surpriză.

Ocoli clădirea şi intră prin curtea din spate. Se înserase, iar în apartamentul ei nu se zărea nicio lumină aprinsă. Îşi făcu mâinile căuş, le duse la tâmple şi se lipi cu fruntea de geamul uşii glisante.

— Beth! Dumnezeule!

Trupul ei era întins cu faţa în jos pe podea, unul din braţe era întins spre telefonul la care nu reuşise să ajungă. Avea picioarele desfăcute, ca şi când s-ar fi tăvălit de durere.

— Nu! strigă el, izbind cu pumnii în uşă.

Femeia se clinti puţin, părând a-l fi auzit.

Butch se duse la una dintre ferestre, îşi scoase pantoful şi vârî mâna înăuntru. Lovi geamul până când izbuti să îl crape şi, în cele din urmă, să îl spargă. Căută zăvorul interior şi se tăie, însă puţin îi păsa dacă îşi pierdea un braţ încercând să o salveze pe Beth. Dădu buzna în casă şi se repezi spre ea, răsturnând o masă care-i stătea în drum.

— Beth! Mă auzi?

O văzu cum deschide gura. O mişcă uşor, dar fără a articula vreun cuvânt.

Butch verifică dacă pierduse sânge şi, cum nu găsi niciun strop, o întoarse grijuliu cu faţa în sus. Era albă ca o fantomă, năduşită şi aproape inconştientă. Când deschise ochii, îi remarcă pupilele complet dilatate.

Îi întinse braţele şi căută urme de injecţii. Nu văzu niciuna, însă Butch nu voia să piardă timp scoţându-i pantofii pentru a o controla între degetele de la picioare.

Deschise clapeta mobilului şi sună la Urgenţe.

Auzind un glas la capătul celălalt, sări peste politeţuri şi trecu direct la subiect.

— Am un posibil caz de supradoză.

Beth mişcă un braţ şi clătină din cap. Încerca să îl facă să lase telefonul.

— Stai cuminte, frumoaso. Am eu grijă de…

Glasul operatorului îi curmă vorba.

— Alo? Domnule?

— Du-mă la Wrath, îngăimă Beth.

— Dă-l dracului de nenorocit!

— Poftim? spuse operatorul. Domnule, îmi puteţi spune ce se întâmplă?

— O supradoză. Heroină, presupun. Are pupilele fixe şi dilatate. Încă n-a vomat…

— Wrath. Trebuie să ajung la Wrath.

— … dar are pierderi de conştienţă…

În acel moment, Beth ţâşni spre el şi îi smulse telefonul din mână.

— O să mor…

— Nici să nu te gândeşti! zbieră el.

Beth îl apucă de reverele cămăşii. Tremura din tot corpul şi îl umplu de sudoare pe partea din faţă a cămăşii.

— Am *nevoie* de el.

Butch o privi în ochi.

Se înşelase. Cât de tare se înşelase. Nu era o supradoză. Era în sevraj.

Clătină din cap.

— Nu, puiule.

— *Te implor.* Am nevoie de el. O să mor.

Dintr-odată, se îndoi de la mijloc, ghemuindu-se în poziţia fetală, ca şi cum durerea ar fi rupt-o în două. Scăpă telefonul din mână, care alunecă cât colo.

— Butch… te rog.

Fir-ar să fie. Nu arată deloc bine. Zici că trage să

moară.

Dacă o ducea la spital, risca să moară pe drum sau aşteptând să primească îngrijiri. Iar metadona era folosită pentru a uşura efectele sevrajului, nu pentru a scoate un drogat din supradoză.

Rahat.

— Ajută-mă!

— Blestematul dracului! răbufni Butch. Unde stă?

— Pe Wallace.

— Bulevardul Wallace?

Beth încuviinţă din cap.

Butch nu avea timp de stat pe gânduri. O ridică în braţe şi traversă cu ea curtea interioară.

De data asta avea să i-o plătească jigodiei.

*

Wrath îşi încrucişă mâinile pe piept şi se sprijini de peretele salonului. Fraţii şedeau adunaţi în jurul lui şi aşteptau ca el să rupă tăcerea.

Venise şi Tohr, dar încă de când intrase pe uşă împreună cu Vishous ocolea cu obstinaţie privirile lui Wrath.

Foarte bine, îşi zise Wrath. O *să ne spălăm rufele în public.*

— Fraţilor, avem două probleme de rezolvat, rosti Wrath, uitându-se la Tohr. Am adus o ofensă gravă unuia dintre voi. Prin urmare, îi ofer lui Tohrment un *rythe.*

Brusc, Tohr deveni atent. Fraţii păreau deopotrivă de miraţi.

Era un gest fără precedent, iar Wrath ştia acest lucru. În principiu, prin *rythe* i se dădea ocazia celui care îl primise să îşi înfrunte adversarul cu o armă la alegerea sa. Cu pumnul, pumnalul, pistolul ori lanţuri. Prin acest ritual, atât victima, cât şi vinovatul îşi puteau spăla onoarea. La final, amândoi ieşeau purificaţi.

Nu gestul în sine stârnise uimire. Toţi fraţii erau familiarizaţi cu acest ritual. Dată fiind firea lor impulsivă, fiecare dintre ei jignise la un moment dat pe cineva.

Wrath, însă, nu oferise niciodată un *rythe* nimănui, oricât de gravă i-ar fi fost vina. Deoarece, conform legii vampirilor, oricine ridica o mână sau o armă asupra lui era pasibil de pedeapsa cu moartea.

— În faţa acestor martori, ascultă-mă, Tohrment, spuse el tare şi clar. Nu vei suferi nicio repercusiune. Accepţi?

Tohr lăsă capul în pământ. Îşi vârî mâinile în buzunarele pantalonilor săi din piele şi clătină uşor din cap.

— Nu te pot lovi, stăpâne

— Dar nici nu mă poţi ierta, nu-i aşa?

— Nu ştiu.

— Nu te pot învinovăţi.

Dar cât şi-ar fi dorit ca Tohr să îi accepte oferta. Amândoi aveau nevoie să îşi regăsească liniştea.

— Îţi voi oferi şansa altă dată.

— Iar eu te voi refuza din nou.

— Cum doreşti.

Apoi Wrath se întoarse spre Zsadist cu o privire mohorâtă.

— Acum, să discutăm puţin despre viaţa ta amoroasă.

Z, care până atunci stătuse în spatele geamănului său, făcu un salt în faţă.

— Dacă e cineva care i-a tras-o fetei lui Darius, tu eşti ăla, nu eu. Care-i problema?

Câţiva dintre fraţi înjurară printre dinţi.

Wrath îşi dezveli colţii.

— O să ignor această remarcă, Z. Fiindcă ştiu cât de mult îți place s-o încasezi, şi n-am chef să te fac fericit.

Se îndreptă pentru a para un eventual atac din partea fratelui.

— Vreau s-o laşi mai moale cu curvele. Sau măcar să faci curat în urma ta.

— Ce tot îndrugi acolo?

— N-avem nevoie de scandal.

Zsadist se uită spre Phury, cerând explicaţii.

— Cadavrele. Le-a găsit poliţia, îl lămuri geamănul său.

— Ce cadavre?

Wrath clătină nemulţumit din cap.

— Fir-ar să fie, Z. Ai impresia că poliţiştii vor trece cu vederea două femei omorâte?

Zsadist veni atât de aproape de Wrath, încât piepturile lor se atingeau.

— N-am nici cea mai vagă idee despre ce vorbeşti. N-ai decât să mă miroşi. Spun adevărul.

Wrath inspiră adânc. Simţi mirosul indignării, o aromă înţepătoare de parcă cineva i-ar fi pulverizat spray de portocale în nas. Dar nu detecta nici nelinişte, nici vreun şiretlic emoţional.

Din păcate, Z era nu numai un ucigaş fără suflet, ci şi un mincinos desăvârşit.

— Te cunosc prea bine ca să cred ce-mi spui, zise Wrath cu blândeţe.

Z începu să mârâie, iar Phury îl prinse iute de gât cu un braţ şi îl trase în spate.

— Uşurel, Z, îi spuse Phury.

Zsadist îşi apucă geamănul de încheietura mâinii şi se eliberă din strânsoare. Ochii lui aruncau flăcări de ură.

— Cât de curând, *stăpâne,* o să…

Un bubuit asemeni unei ghiulele care loveşte un zid îl întrerupse.

Cineva bătea de mama focului în uşa de la intrare.

Fraţii părăsiră salonul şi se strânseră în hol. Zgomotul de pistoale armate le acompania paşii grei.

Wrath se uită la monitorul video fixat pe perete.

Văzând-o pe Beth în braţele poliţistului, avu senzaţia că i se taie respiraţia. Deschise uşa violent şi se întinse după corpul femeii imediat ce Butch se năpusti înăuntru.

A început, gândi el. E în tranziţie.

Poliţistul clocotea de furie în clipa în care i-o dădu pe Beth.

— Ticălos nenorocit! Cum ai putut să-i faci aşa ceva?

Wrath nu se obosi să-i răspundă. Cu Beth cuibărită la pieptul său, îşi croi loc printre fraţii lui. Le ghicea surprinderea, dar nu avea vreme de explicaţii.

— Nimeni n-are voie să se atingă de bărbat, cu excepţia mea, le spuse pe un ton poruncitor. N-are voie să părăsească această casă până nu mă întorc eu.

Wrath trecu rapid prin salon, dădu tabloul la o parte şi coborî în goană pe trepte.

Timpul era preţios.

*

Butch privi cum traficantul de droguri se face nevăzut împreună cu Beth. Capul ei se legăna, iar părul plutea în urma lor asemeni unui steag din mătase.

Preţ de câteva secunde, se simţi complet încremenit, prins între dorinţa de a ţipa şi nevoia de a plânge.

Ce pierdere. Ce cumplită pierdere.

După care, auzi uşa încuiată în spatele lui. Realiză că este înconjurat de cinci namile fioroase cum nu mai văzuse vreodată.

O mână îl prinse de umăr ca o menghină.

— Nu vrei să rămâi la cină?

Butch înălţă ochii. Tipul purta şapcă şi avea nişte semne… tatuaj era ăla de pe *faţa* lui?

— N-ai vrea să fii tu cina? i se adresă altul, cu înfăţişare de supermodel.

O furie de nestăvilit îl cuprinse pe Butch, îi umflă muşchii şi îi întări oasele.

Îşi ridică pantalonii sfidător.

Băieţaşii ăştia au chef de joacă? îşi zise el. *Perfect. Să vezi ce zbenguială le trag eu.*

Ca să le arate că nu se teme, îi privi pe fiecare în ochi. Mai întâi, pe cei doi care îi vorbiseră. Apoi, pe unul cu aspect aparent normal, care se ţinea mai în spate. Pe altul cu o coamă impresionantă, genul de coafură pentru care femeile plătesc sute de dolari la saloanele de lux.

După aceea, veni rândul celui din urmă.

Butch îi examină faţa desfigurată de cicatrice. Necunoscutul îl întâmpină cu o privire sumbră.

Ăsta e periculos, reflectă Butch.

Cu o smucitură energică, scăpă de mâna care îl strângea de umăr.

— Hei, băieţi, explicaţi-mi şi mie un lucru, spuse el pe un ton tărăgănat. Vi se scoală când vă vedeţi îmbrăcaţi în piele? Adică, v-o mai trageţi şi-ntre voi, din când în când?

Se trezi izbit de uşă cu asemenea violenţă, încât îi clănţăniră măselele de minte.

Agresorul, fotomodelul, mai că îşi lipi faţa perfectă de a lui.

— În locul tău, mi-aş ţine gura.

— Ce rost are, dacă tot stai tu cu ochii pe ea? Ai de gând să mă săruţi acum?

Din gâtul individului se înălţă un mârâit cum lui Butch nu-i mai fusese dat să audă.

— Gata, gata, zise individul cu aspect mai normal, ieşind din grup. Dă-i pace, Rhage. Haide, omule, calmează-te.

Dură un minut până ce fotomodelul se îndură să îi dea drumul.

— Aşa, ne liniştim, continuă domnul Normalitate, bătându-şi fratele pe umăr, înainte de a-şi îndrepta atenţia spre Butch. Pentru binele tău, închide naibii pliscul!

Butch ridică din umeri.

— Ce vină am eu dacă blondinul vrea să mă pipăie?

Rhage se năpusti încă o dată asupra poliţistului. Domnul Normalitate îşi dădu ochii peste cap şi nu mai interveni.

Pumnul care se abătu asupra maxilarului lui Butch îi întoarse capul într-o parte. Cu cât durerea devenea mai intensă, cu atât creştea furia în el. Teama pentru viaţa lui Beth, ura faţă de derbedeii aceia, frustrarea legată de serviciu, toate se umflau în el, gata să explodeze. Sări pe adversarul său şi îl trânti la pământ, în ciuda diferenţei de gabarit.

Pe moment, acesta păru bulversat, ca şi când nu s-ar fi aşteptat la o asemenea forţă ori viteză de reacţie din partea poliţistului, iar Butch profită de ezitarea lui. Se răzbună pe Blondin aplicându-i o lovitură în gură, după care

îşi înfipse degetele în beregata lui.

Câteva secunde mai târziu, se pomeni pus la podea şi cu tipul, cât un camion, călare pe pieptul lui.

Individul îi apucă faţa cu o singură mână şi o stoarse ca pe o lămâie, zdrobindu-i trăsăturile în pumn. Aproape sufocat, Butch gâfâia din greu.

— Poate-o s-o caut pe nevastă-ta, îi zise tipul, să i-o trag ei de câteva ori. Ce părere ai?

— N-am nevastă.

— Vreo iubită atunci?

Butch se chinui să respire.

— N-am pe nimeni.

— Dacă nici femeile nu vor să şi-o tragă cu tine, eu de ce-aş vrea?

— Încercam doar să te enervez.

Individul îşi îngustă ochii fabuloşi de un albastru electric.

Sigur poartă lentile de contact, se gândi Butch. *Nimeni nu are astfel de ochi.*

— Şi de ce mă rog voiai să mă enervezi?

— Dacă te atacam eu primul, zise Butch şi mai trase o gură de aer, ar fi intervenit amicii tăi. M-ar fi omorât înainte să apuc să pun mâna pe tine.

Blondinul slăbi puţin strânsoarea şi izbucni în râs, scoţându-i în acest timp portmoneul, cheile şi mobilul din buzunare.

— Ştiţi care-i culmea? Începe să-mi fie simpatic prostănacul ăsta, spuse individul.

Cineva îşi drese glasul, într-un mod destul de ceremonios.

Blondinul sări în picioare şi Butch se răsuci pe o parte, gâfâind. Când ridică ochii, crezu că are vedenii.

În capătul holului apăruse un bătrânel mărunt, îmbrăcat cu livrea. Şi cu o tavă din argint în mână.

— Mă scuzaţi, domnilor. Cina va fi servită în cincisprezece minute.

— Ai făcut clătite cu spanac? Mor după ele, spuse Blondinul, arătând spre tavă.

— Da, domnule.
— Super tare.
Ceilalţi bărbaţi se adunară în jurul majordomului, luând fiecare câte o porţie. Şi un şerveţel. Atenţi parcă să nu murdărească podeaua.
Unde dracu’ am nimerit?
— Se poate să vă cer o favoare? li se adresă majordomul.
Domnul Normalitate clătină aprobator din cap.
— Mai adu-ne o tavă şi omorâm pe cine doreşti.
Hm, se pare că tipul nu e chiar aşa de normal. Doar parţial.
Majordomul zâmbi, părând emoţionat la auzul acelor vorbe.
— Dacă intenţionaţi să îl linşaţi pe musafir, vă supăraţi dacă vă rog să o faceţi în curtea din spate?
— Nicio problemă, îl asigură domnul Normalitate şi mai îndesă o clătită în gură. Să dea naiba, Rhage, aveai dreptate. Chestiile astea chiar sunt bune.

Capitolul 33

Deznădejdea începea să îl cuprindă pe Wrath. Nu reuşea să o facă pe Beth să îşi vină în fire.
Pielea ei devenea din ce în ce mai rece.
O mai scutură o dată.
— Beth! Beth! Mă auzi?
Observă un uşor zvâcnet al mâinilor, însă presimţea că spasmele erau involuntare. Îşi lipi urechea de gura ei. Încă respira, dar alarmant de rar. Iar suflul era îngrijorător de slab.
— Fir-ar să fie!
Îşi suflecă mânecile cămăşii şi se pregătea să îşi facă o tăietură cu colţii, când îşi dădu seama că dorea să o ţină în braţe dacă era în stare să bea.
Când avea să fie în stare să bea.

Se debarasă de tocul de armă, scoase un pumnal şi se dezbrăcă de cămaşă. Îşi pipăi gâtul până descoperi jugulara. Înfipse vârful pumnalului în piele şi se crestă. Sângele începu să curgă numaidecât.

Îşi umezi vârfurile degetelor în acesta şi i le duse la buze. Îi picură sângele în gură, dar limba ei rămase inertă.

— Beth, şopti el. Întoarce-te la mine.

Îi mai dădu nişte sânge.

— Să nu cumva să mori!

Lumânările din cameră pâlpâiră.

— Te iubesc, pricepi? Nu te da bătută!

Pielea femeii se învineţise, până şi el putea observa.

Wrath începu să se roage cu frenezie, rugăciuni din timpurile de demult, rostite în vechea limbă a vampirilor. Cuvinte pe care le crezuse uitate.

Beth nu mişca deloc. Corpul ei era mult prea rigid.

Lumea de Dincolo se deschidea deasupra ei.

Copleşit de mânie, Wrath scoase un strigăt şi îi apucă trupul cu putere. O zgâlţâi cu asemenea violenţă, încât îi încâlci părul lung, împrăştiat pe pernă.

— Beth, nu te las să pleci. Vin cu tine, dar nu te las să…

Un geamăt sfâşietor se desprinse de pe buzele lui în timp ce o strângea la piept. Îi legăna corpul îngheţat, ochii săi orbi privind pierduţi zidul negru din faţa sa.

*

Marissa se îmbrăcă cu cea mai mare atenţie, hotărâtă să se prezinte impecabil la cea dintâi masă a serii. După ce îşi inspectă garderoba, alese o rochie din şifon crem. O cumpărase cu un an în urmă de la Givenchy, însă nu o purtase niciodată. Corsajul era mai strâmt şi mai decoltat decât al celorlalte rochii, dar talia Empire îi dădea un aer absolut decent.

Îşi pieptănă părul, lăsându-l despletit pe umeri. Era deja atât de lung, încât îi ajungea până la şold.

Privindu-l, îşi aminti de Wrath. Cândva îi remarcase

moliciunea, iar ea îl lăsase să crească, presupunând că în felul acesta îi va plăcea şi mai mult. Că o va plăcea pe ea mai mult.

Poate ar fi trebuit să îşi taie pletele blonde? Să bage foarfeca în ele şi să le tundă.

Furia, care se mai domolise, începea să clocotească din nou în ea.

Luă brusc o hotărâre. Nu dorea să mai ţină totul în ea. Venise vremea să spună ce avea de spus.

Apoi, însă, îi veni în minte statura impozantă a lui Wrath. Trăsăturile sale împietrite şi dure. Prezenţa sa intimidantă. Avea oare puterea de a-l înfrunta?

Nu avea de unde şti dacă nu încerca. În plus, nu îl putea lăsa să-şi vadă netulburat de viaţa lui, fără să îi spună ce îi apăsa sufletul.

Aruncă o privire la ceasul Tiffany. Dacă nu cobora la cină, iar apoi nu îşi ajuta fratele la clinică, Havers ar fi devenit bănuitor. Era mai înţelept să aştepte câteva ore înainte de a-l vizita pe Wrath. Ştia că nu se mutase din casa lui Darius. Avea să îi facă o vizită mai târziu.

Şi era hotărâtă să nu se mişte de acolo până când el nu se întorcea acasă.

Pentru unele lucruri merita să aştepte.

*

— Mulţumesc că mi-aţi acordat această întrevedere, *sensei.*

— Cum o mai duci, Billy?

Domnul X puse de-o parte meniul pe care îl studiase din lipsă de ocupaţie.

— Apelul tău m-a îngrijorat. Plus faptul că n-ai venit la curs.

Riddle luă loc în separeu, fără obişnuitul său aer şmecheresc. Ochii îi erau în continuare vineţi, iar epuizarea se citea în toate mişcările sale.

— E cineva pe urmele mele, *sensei,* spuse Billy, încrucişându-şi mâinile pe piept.

Tăcu câteva clipe, parcă neştiind cât de amănunţit ori de succint să povestească.

— Are vreo legătură cu accidentul de la nas?

— Posibil. Habar n-am.

— Mă bucur că ai apelat la mine, fiule.

Un nou moment de linişte.

— Poţi avea încredere în mine.

Riddle trase aer în piept, ca şi când s-ar fi pregătit să plonjeze într-o piscină.

— Tata e la Washington, ca de obicei. Aşa că aseară am invitat câţiva prieteni pe la mine. Fumam şi noi nişte marijuana...

— Asta nu e bine. Drogurile ilegale nu fac decât rău.

Billy se foi stânjenit, jucându-se cu lanţul de platină de la gât.

— Da, ştiu.

— Zi mai departe.

— Deci, cum spuneam, stăteam cu prietenii lângă piscină şi unul se trezeşte că vrea să-şi facă de cap cu iubita. I-am zis să folosească cabina, dar când s-au dus acolo, uşa era încuiată. Am intrat în casă să iau cheia şi când să mă întorc mi-a ieşit în cale un individ. Aşa ca din senin. Era al dra... – era mare rău. Cu un păr lung şi negru. Îmbrăcat în piele...

Chelneriţa veni spre ei cu paşi vioi.

— Cu ce să vă...

— Nu acum! o repezi domnul X.

Femeia se îndepărtă ofensată, iar domnul X îi făcu semn lui Billy să continue.

Riddle luă paharul cu apă al domnului X şi bău.

— S-a ridicat părul pe mine când l-am văzut. Se uita la mine de parcă mai avea un pic şi mă înghiţea. Atunci m-a strigat amicul meu, fiindcă nu ştia unde am dispărut cu cheia.

Individul mi-a zis pe nume şi pe urmă a dispărut pur şi simplu, exact când venea amicul meu.

Billy clătină din cap a neîncredere.

— Ce nu-nţeleg eu e cum a putut trece de zidul casei.

Tata a înconjurat toată partea din spate după ce-a primit ameninţări de la terorişti. Are vreo patru metri înălţime. Iar uşile din faţă erau încuiate şi alarma pornită.

Domnul X se uită la mâinile lui Billy. Îşi ţinea degetele încleştate.

— Ăă… mi-e cam frică, *sensei.*

— Aşa şi trebuie.

Riddle păru oarecum îngreţoşat, auzindu-şi temerile confirmate.

— Spune-mi, Billy, ai ucis vreodată ceva?

Tânărul se încruntă când schimbară subiectul.

— La ce vă referiţi?

— Ştiu eu? O pasăre? O veveriţă? O pisică sau un câine, chiar?

— Nu, *sensei.*

— Nu? zise domnul X, fixându-l cu privirea. N-am timp de pierdut cu mincinoşii.

Billy îşi drese glasul.

— Da. Poate. Când eram mai mic.

— Şi ce-ai simţit?

Gâtul lui Billy se înroşi. Îşi desfăcu mâinile.

— *Ni'ca.* N-am simţit nimic.

— Haide, Billy. Fii sincer.

Un licăr apăru în ochii lui Billy.

— Bine. Poate că mi-a plăcut.

— Serios?

— Da, răspunse el apăsat.

— Minunat.

Domnul X îi făcu semn din priviri chelneriţei să vină. Aceasta nu se grăbi.

— Vorbim despre individul acela mai târziu. Acum vreau să-mi povesteşti despre tatăl tău.

— Despre tata?

— V-aţi hotărât? îi întrebă chelneriţa, pe un ton obraznic.

— Tu ce vrei, Billy? Fac eu cinste.

Riddle înşiră cam jumătate din meniu.

Odată chelneriţa plecată, domnul X reveni la subiect.

— Da, tatăl tău.

Billy ridică din umeri.

— Nu-l văd prea des. E... cum să zic... e normal. Ca orice tată. Adică, ce contează cum e?

— Ascultă-mă, Billy, spuse domnul X, aplecându-se spre el. Ştiu că ai fugit de trei ori de-acasă şi nu împliniseşi nici doisprezece ani. Ştiu că taică-tu te-a trimis la internat imediat ce a îngropat-o pe maică-ta. Ştiu că, atunci când ai fost exmatriculat de la Northfield Mount Hermon, te-a expediat la Groton, iar când te-au dat afară şi de-acolo, te-a înscris la Academia militară. Mie mi se pare că de zece ani tot încearcă să scape de tine.

— E un om ocupat.

— Iar tu îi dădeai prea multe bătăi de cap, nu-i aşa?

— Posibil.

— Deci n-ar fi greşit să presupun să tu şi iubitul tău tătic nu aveţi tocmai cea mai bună relaţie?

Domnul X aştepta un răspuns.

— Hai, zi drept.

— Îl urăsc, răbufni Billy.

— De ce?

Billy îşi încrucişă din nou mâinile peste piept. Privirea din ochii lui era îngheţată.

— Spune, fiule, de ce îl urăşti?

— Fiindcă trăieşte.

Capitolul 34

Beth privea pierdută nemărginirea albă. Se găsea într-un fel de peisaj oniric, ale cărui contururi nebuloase sugerau că se întinde la infinit.

O siluetă singuratică, luminată din spate, se ivi din pâclă. Orice fiinţă ar fi fost, Beth intui că este bărbat şi nu se simţi ameninţată. Avea senzaţia că îl cunoaşte.

— Tată? murmură ea, nefiind sigură dacă se adresa părintelui său ori lui Dumnezeu însuşi.

Deşi aflat la distanţă, bărbatul ridică o mână în semn de salut, ca şi când ar fi auzit-o.

Beth făcu un pas înainte, dar un gust necunoscut îi inundă brusc gura. Duse degetele la buze. Când le dădu la o parte, observă că sunt roşii.

Silueta lăsă braţul în jos. De parcă ar fi ştiut ce înseamnă.

*

Beth reveni în trupul ei. Avea impresia că fusese catapultată şi aterizase pe pietriş. O durere atroce o săgeta prin tot corpul.

Ţipă. Când deschise gura, simţi din nou acel gust pe limbă, înghiţi instinctiv.

O minune se petrecu atunci. Asemeni unui balon umflat, pielea ei se umplu de viaţă. Simţurile i se deşteptară.

Pe bâjbâite, se prinse cu mâna de ceva tare. Se agăţă din răsputeri de sursa acelui gust.

*

Wrath o simţi pe Beth cutremurându-se ca electrocutată. După care începu să soarbă de la gâtul lui cu o lăcomie sălbatică, aproape muşcându-l. Îşi încolăci braţele în jurul umerilor vampirului, înfigându-şi unghiile în carnea lui.

Cu un strigăt triumfător, bărbatul se întinse pe pat pentru ca fluxul de sânge sa fie mai puternic. Întoarse capul într-o parte, cu gâtul descoperit, iar Beth se ghemui lângă el, învăluindu-l cu părul ei despletit. Sunetul umed al buzelor ei, gândul că el îi dă viaţă îi provocară o erecţie fenomenală.

O ţinea în braţe şi îi mângâia mâinile, încurajând-o să ia şi mai mult de la el. Să ia cât avea nevoie.

*

După o vreme îndelungată, Beth înălţă capul. Îşi linse buzele. Deschise ochii.

Wrath o privea fascinat. La gât i se observa o rană deschisă.

— Oh, Doamne, ce ţi-am făcut? exclamă ea şi întinse mâna să oprească sângele care i se prelingea din venă.

Wrath îi duse degetele la buze şi le sărută.

— Mă accepţi ca *hellren?*

— Poftim? zise ea, încă buimacă.

— Căsătoreşte-te cu mine.

Beth se uită la gaura din gâtul lui şi simţi că i se face rău.

— Păi... eu...

Durerea se abătu asupra ei, năprasnică şi infernală. O doborî. O duse în pragul agoniei. Beth se îndoi de mijloc şi începu să se răsucească prin pat.

Wrath se ridică imediat şi o aşeză pe genunchii lui.

— O să mor? suspină ea.

— Nu, *leelan.* Nu mori. O să-ţi treacă, îi şopti el. Dar va fi urât.

Întregul sistem digestiv al lui Beth părea cuprins de convulsii succesive şi femeia se prăbuşi pe spate. Desluşea chipul lui Wrath ca prin ceaţă, doar ochii săi neliniştiţi se vedeau clar. O prinse de mână şi o lăsă să îl strângă cu toată forţa în momentul în care o lovi un nou val de suferinţă.

Vederea i se împăienjenea. Se limpezea. Se împăienjenea iarăşi.

Sudoarea i se scurgea de pe corp, îmbibându-se în cearşafuri. Beth scrâşnea din dinţi şi se zvârcolea. Se răsucea de pe o parte pe alta. Încercând cu disperare să scape.

Nu ar fi putut spune cât anume a durat totul. Câteva ore. Câteva zile.

Wrath nu se mişcă de lângă ea în tot acest timp.

*

Wrath reuşi să respire normal cândva după ora trei dimineaţa.

În sfârşit, Beth se liniştise.

Şi nu era o linişte mortuară, ci acea acalmie de după o furtună teribilă.

Cu cât curaj înfruntase totul! Îndurase durerea fără scâncete ori plânsete. Până şi el se rugase ca tranziţia să se sfârşească odată.

Beth scoase un sunet răguşit.

— Ce doreşti, *leelan*? spuse el, apropiindu-şi urechea de gura ei.

— Duş.

— Imediat.

Coborî din pat, dădu drumul la apă şi reveni după ea. O luă încet în braţe şi o duse în baie. Cum nu se putea ţine pe picioare, Wrath o aşeză pe blatul din marmură, îi scoase hainele, apoi o ridică din nou în braţe.

Intră sub duş împreună cu ea, protejând-o cu propriul corp de jetul puternic. Voia să fie sigur că temperatura şi umiditatea nu o deranjează. Văzând că ea nu protestează, îi udă picioarele mai întâi. Treptat, o aşeză cu totul sub duş.

Părea încântată de apă fiindcă întindea gâtul şi ţinea gura deschisă.

Îi zări colţii şi îi găsi absolut magnifici. Strălucitor de albi. Ascuţiţi. Şi-o aminti hrănindu-se de la gâtul lui.

O trase la piept, vrând doar să o simtă câteva clipe. Apoi îi lăsă picioarele jos, susţinând-o cu un singur braţ. Cu mâna liberă, luă o sticlă de şampon şi îi turnă o picătură pe creştetul capului. Îi frecă bine părul, după care îl clăti. Apucă săpunul şi o masă cât putu de bine fără să o scape din braţe, având grijă la final să nu rămână niciun pic de spumă pe ea.

O ridică iarăşi în braţe, opri apa, ieşi din duş şi luă un prosop. O înfăşură în acesta şi o urcă pe blat, rezemând-o de perete şi oglindă. O şterse cu atenţie pe păr, faţă, gât şi braţe. Apoi pe picioare, gambe şi genunchi.

Pielea ei avea să fie extrem de sensibilă în perioada

următoare. La fel şi ochii şi urechile.

În timpul tranziţiei, căutase semne care să indice o transformare fizică, însă nu observase niciunul. Avea aceeaşi înălţime ca înainte. Aceleaşi dimensiuni. Se întreba dacă va mai putea ieşi la lumina zilei.

— Mulţumesc, murmură ea.

Wrath o sărută şi o aşeză pe canapea. După aceea, trase cearşafurile ude de pe pat şi husa de protecţie a saltelei. Făcutul patului se dovedi un chin. Descoperi cu greu aşternuturile curate şi îi veni şi mai greu să le întindă cum trebuie. Când, în cele din urmă, isprăvi, o luă pe Beth de pe canapea şi o culcă pe satinul răcoros şi proaspăt.

Geamătul ei de plăcere era cel mai frumos compliment pe care îl primise vreodată.

Wrath îngenunche la marginea patului, abia atunci constatând că era ud leoarcă.

— Da, rosti ea, în şoaptă.

El o sărută pe frunte.

— Ce anume, *leelan*?

— Mă căsătoresc cu tine.

Capitolul 35

Butch se plimba agitat prin salon. Se opri în dreptul şemineului şi se uită la mormanul de lemne aşezate în cămin, imaginându-şi cât de plăcut trebuie să fie la gura focului când afară ninge. Să stai pe canapelele îmbrăcate în mătase şi să priveşti flăcările. Iar majordomul să îţi aducă grog sau alte băuturi delicioase.

Ce naiba căutau golanii ăia într-un astfel de loc?

Vocile bărbaţilor răzbăteau din celălalt capăt al holului. De ore bune se închiseseră în sufragerie, după câte bănuia el, şi trăncăneau fără încetare. Cel puţin, în materie de muzică aveau gusturi bune. Pereţii casei se cutremurau în acordurile de rap hard-core. 2Pac, Jay-Z, D-12. Din când în când, câte un hohot de râs acoperea muzica. Glume ca

între băieţi.

Pentru a mia oară, aruncă o privire furişă spre uşa de la intrare.

De când necunoscuţii îl aruncaseră în salon şi plecaseră în sufragerie, i se părea că trecuse o veşnicie. În tot acest timp nu se gândise decât să fugă, chiar dacă pentru asta trebuia să spargă un geam cu scaunul. După aceea, intenţiona să-l sune pe José şi să se întoarcă cu o armată de poliţişti.

Dar înainte de a-şi pune planul în aplicare, un glas îi şoptise la ureche: „Sper că vei încerca să fugi.”

Butch se ghemuise la pământ, uitându-se de jur împrejur. Individul ras în cap şi cu faţa brăzdată de cicatrice era chiar lângă el, deşi nu îl auzise venind.

— Hai, îndrăzneşte.

Ochii aceia negri îl fixau cu intensitatea şi cruzimea unui rechin.

— Deschide uşa. Fugi cât te ţin puterile. Ia-o la goană. Sună după ajutor. Dar fii sigur că o să mă ţin după tine. Ca un dric.

— Dă-i pace, Zsadist, zise tipul cu păr frumos, vârând capul pe uşă. Wrath a spus că-l vrea viu. Deocamdată.

Bărbatul desfigurat îi aruncă o ultimă privire.

— Încearcă. Să vezi ce iese. Decât să stau la masă cu ei, mai bine mă distrez cu tine.

Cu aceste cuvinte, părăsi încăperea.

În ciuda ameninţărilor, Butch profitase de ocazie pentru a observa cât mai multe detalii.

Nu era niciun telefon la vedere şi, judecând după sistemul de securitate pe care îl remarcase la intrare, ferestrele şi uşile trebuie să fi fost conectate la acesta. Era imposibil să plece pe furiş.

De asemenea, nu voia să o abandoneze pe Beth.

Doamne, dacă murea cumva…

Butch inspiră adânc. Se încruntă.

Ce mai era şi asta?

Parcă era la tropice. Mirosea a ocean.

Întoarse capul.

O femeie tulburător de frumoasă apăruse în pragul uşii. Suplă, elegantă, îmbrăcată într-o rochie vaporoasă, cu un păr blond ce i se revărsa pe umeri. Chipul ei era de o perfecţiune delicată, luminat de doi ochi albaştri ca marea.

Femeia făcu un pas în spate, părând a se teme de el.

— Nu, spuse el şi se repezi spre ea, gândindu-se la indivizii adunaţi în camera de la capătul holului. Nu te duce acolo.

Necunoscuta se uită în jur, ca şi când ar fi vrut să strige după ajutor.

— Nu-ţi fac niciun rău, se grăbi Butch să adauge.

— De ce te-aş crede?

Se simţea un accent vag în vorbele ei. La fel ca în cazul celorlalţi. Rus, poate?

Butch întinse braţele spre ea, cu palmele în sus, pentru a-i demonstra că nu este înarmat.

— Sunt poliţist.

Mă rog, nu era chiar adevărat, dar voia să o liniştească.

Femeia îşi strânse rochia pe lângă corp, de parcă s-ar fi pregătit să o ia la fugă.

Mare tâmpenie să se prezinte ca poliţist. Dacă era iubita vreunuia dintre indivizi, dezvăluirea lui a speriat-o cu atât mai tare.

— Nu am venit în calitate oficială, continuă el. N-am nici armă, nici insignă.

Pe neaşteptate, femeia dădu drumul la rochie şi îşi îndreptă umerii ca şi cum ar fi încercat să îşi facă curaj. Veni către el, cu mişcări fluide şi graţioase. Butch tăcu, străduindu-se să pară mai puţin masiv decât în realitate, mai puţin ameninţător.

— Rareori îi lasă pe cei de genul dumitale în preajma lui, spuse ea.

Da, era lesne de înţeles că poliţiştii nu erau oaspeţi frecvenţi în acea casă.

— Aştept... un amic.

Femeia înclină capul. Cu cât se apropia de el, cu atât îl orbea cu frumuseţea ei. Chipul ei părea decupat din

revistele de modă, iar trupul înalt şi zvelt era ideal pentru a defila pe podium. Cât despre parfumul ei… Pătrundea în nările şi în creierul lui Butch. Mirosea atât de frumos, încât îi dădură lacrimile.

E o nălucă, îşi spuse el. Asemenea puritate. Asemenea desăvârşire.

Simţi nevoia imperioasă de a se spăla pe dinţi şi a se bărbieri înainte să îi mai adreseze vreun cuvânt.

Ce naiba căuta o astfel de fiinţă printre lepădăturile alea?

Butch avu o strângere de inimă, gândindu-se în ce fel o puteau folosi mafioţii. Doamne sfinte. Pe piaţa sexului, se dădeau mii şi mii de dolari doar pentru o oră în compania unei femei ca ea.

Nu era de mirare că îşi împodobiseră casa ca pe un muzeu.

*

Marissa era circumspectă în privinţa bărbatului, mai cu seamă din cauza staturii sale impresionante. Auzise atâtea poveşti despre ei. Despre ura pe care le-o purtau vampirilor. Despre cum îi vânau pe cei din specia ei.

Acesta însă se străduia din răsputeri să nu o sperie. Nu se mişca, abia dacă respira. Nu făcea altceva decât să se uite la ea.

Lucru care o stânjenea peste măsură. Mai întâi, pentru că nu era obişnuită să fie privită. În al doilea rând, pentru că ochii căprui de pe chipul sever al bărbatului păreau să nu piardă nimic din vedere. Absorbeau totul.

Era un tip inteligent. Inteligent şi… trist.

— Cum te cheamă? o întrebă el, blând.

Îi plăcea vocea lui, adâncă şi gravă. Uşor aspră, de parcă ar fi fost în permanenţă răguşit.

Ajunsese foarte aproape de el. Doar câţiva paşi îi mai despărţeau, aşa că Marissa se opri.

— Marissa. Mă numesc Marissa.

— Butch, spuse el, ducând mâna la pieptul său voinic.

Adică… Brian. O'Neal. Dar mi se zice Butch.

Întinse mâna spre ea. O trase imediat înapoi, o şterse bine de pulpa pantalonului şi o întinse din nou.

Femeia se pierdu cu firea. O atingere ar fi fost exagerată. Se dădu în spate.

Butch îşi lăsă braţul să cadă, deloc mirat că ea îl respinsese. Totuşi nu îşi dezlipi ochii de la ea.

— La ce te tot uiţi?

Jenată, Marissa îşi puse palmele peste corsajul rochiei, vrând parcă să se acopere.

Sângele invadă gâtul şi obrajii lui Butch.

— Scuze. Presupun că eşti sătulă să se zgâiască bărbaţii la tine.

Marissa clătină din cap.

— Bărbaţii nu se uită la mine.

— Mi-e greu să cred.

Acesta era adevărul. Nimeni nu îndrăznea să o privească de frica lui Wrath.

Dacă ar fi ştiut ei cât de neglijată fusese.

— Pentru că…

Bărbatul nu îşi găsea cuvintele.

— Pentru că eşti… aşa de… incredibil de… frumoasă. După aceea, îşi drese glasul, vrând parcă să îşi retragă cuvintele.

Marissa lăsă capul într-o parte şi îl măsură din priviri. Era ceva enigmatic în tonul lui. O vibraţie dureroasă.

Butch îşi trecu degetele prin părul său negru şi des.

— Mai bine tac. Înainte să te fac să te simţi şi mai prost. Nu îşi desprinse privirile de la ea.

Are ochi frumoşi, îşi zise Marissa. *Calzi. Şi trişti, şi nostalgici. Ca şi când nu poate obţine niciodată lucrul pe care îl doreşte.*

Un sentiment care nici ei nu îi era străin.

Bărbatul izbucni într-un râs zgomotos ce părea să urce din adâncul pieptului.

— La fel de bine-ar fi dacă nu m-aş mai holba ca un tâmpit.

Îşi vârî mâinile în buzunarele pantalonilor şi lăsă ochii

în podea.

— Gata, vezi? Nu mă mai holbez. Nu mă mai holbez deloc. Hei, ia te uită ce covor frumos. Ai observat?

Marissa zâmbi timid şi făcu un pas spre el.

— Îmi place cum mă priveşti.

Ochii aceia căprui se reîntoarseră instantaneu către ea.

— Nu sunt obişnuită cu astfel de lucruri, atâta tot, îi explică ea.

Îşi duse ruşinată mâna la gât, dar o îndepărtă imediat.

— Doamne, nu poţi fi adevărată, îi zise el, cu blândeţe.

— De ce nu?

— Nu-i posibil!

— Şi totuşi sunt, spuse ea, râzând uşor.

Butch îşi mai drese glasul o dată. Îi aruncă un zâmbet pieziş.

— Te deranjează dacă te rog să-mi dovedeşti?

— În ce fel?

— Îmi dai voie să-ţi ating părul?

Iniţial, Marissa vru să de îndepărteze de el. Dar, în definitiv, de ce ar fi făcut-o? Nu avea obligaţii faţă de niciun alt bărbat. Dacă muritorul acela dorea să o atingă, de ce să nu-l lase?

Mai ales că şi ea îşi dorea acest lucru.

Aplecă capul în faţă, astfel încât o parte din păr se revărsă spre el. Intenţiona să îi întindă chiar ea o şuviţă, dar se răzgândi. Să vină el mai aproape.

Iar bărbatul se apropie.

Mâna întinsă spre ea era mare. Marissa îşi ţinu respiraţia, dar el nu atinse bucla blondă care se legăna în faţa ei, ci îşi puse sfios degetele pe cea de pe umăr.

Marissa simţi o undă fierbinte străbătându-i pielea, de parcă ar fi atins-o cu un chibrit aprins. Senzaţia se propagă rapid prin tot corpul, asemeni febrei.

Ce i se întâmpla?

Degetele bărbatului îndepărtară părul, apoi îi mângâiară umărul cu toată mâna. Avea palma caldă.

Viguroasă. Puternică.
Ridică privirile spre el.
— Nu pot respira, murmură ea.

*

Butch simţi că îl apucă leşinul.
Dumnezeule mare! îşi zise în sinea lui. Femeia aceea îl dorea.
Iar uluirea ei inocentă la contactul cu el îi oferea o plăcere mai intensă decât orice partidă de sex.
Un flux de energie îl zgudui pe Butch din cap până-n picioare. Sexul său tare pulsa sub strânsoarea blugilor, cerând să fie eliberat.
Nu poate fi adevărat, reflectă el. Marissa îşi bătea joc de el. O femeie care arăta ca ea şi care îşi petrecea timpul în compania unor indivizi precum cei pe care abia îi cunoscuse ştia toate şmecheriile din lume. Iar în pat, era probabil expertă.
O urmări cum respiră agitat. După care îşi linse buzele. Vârful limbii se ivi roz dintre buze.
Sfinte Hristoase!
Poate era doar o actriţă desăvârşită. Cea mai pricepută târfă de pe faţa pământului. Dar privirea ei era suficientă pentru a-l subjuga. Butch era dispus să înghită toate gogoşile pe care i le-ar fi vândut.
Îşi lăsă degetul să alunece pe gâtul Marissei. Pielea ei era atât de fină şi albă, încât se temea că ar putea-o răni cu o simplă atingere.
— Locuieşti aici? o întrebă el.
Femeia clătină din cap.
— Locuiesc cu fratele meu.
Butch simţi că i se ia o piatră de pe inimă.
— Foarte bine.
Îi dezmierdă tandru obrazul. Îi admiră gura.
Ce gust o fi având?
Ochii lui se aventurară mai jos, spre sâni. Păreau să fi crescut şi împingeau în corsetul strâmt al rochiei sale

delicate.

— Te uiţi la mine cu privirea unui om însetat, rosti ea cu o voce tremurată.

Ah, Doamne. Ghicise adevărul. Avea gâtul uscat de sete.

— Nu credeam că oamenii se hrănesc ca noi, continuă ea.

Butch încruntă din sprâncene. Avea o exprimare curioasă, dar era explicabil, ţinând cont că engleza nu era limba ei maternă.

Coborî degetele spre buzele Marissei. Se opri, întrebându-se dacă i-ar permite să le atingă. *Probabil că nu,* îşi spuse el. Ca să facă jocul mai incitant.

— Butch ai zis că te cheamă, nu-i aşa?

El încuviinţă din cap.

— Ce-ai dori să bei, Butch? îi şopti ea.

Bărbatul închise pleoapele şi se cutremură din tot corpul.

— Butch? Te-am rănit cumva?

Da, îşi spuse el în gând, *dacă dorinţa sălbatică poate fi considerată o suferinţă.*

Capitolul 36

Wrath se dădu jos din pat şi se schimbă într-o pereche curată de pantaloni din piele şi un tricou negru.

Beth dormea dusă, lungită pe o parte. Se răsuci uşor în clipa în care el se aplecă peste ea şi o sărută.

— Mă duc sus, o anunţă el, mângâind-o pe obraz. Dar nu ies din casă.

Beth clătină din cap, se frecă cu buzele de palma lui şi se cufundă din nou în somnul de care avea atâta nevoie.

Wrath îşi puse ochelarii de soare la ochi, încuie uşa după el şi urcă pe trepte. Era conştient de zâmbetul caraghios şi satisfăcut de pe faţa lui, care va da naştere la nenumărate ironii din partea fraţilor săi.

Dar ce-i păsa lui?

Îşi găsise o adevărată *shellan.* Avea, în sfârşit, o tovarăşă. Ceilalţi erau liberi să facă ce voiau.

Deschise uşa secretă şi pătrunse în salon.

Spectacolul care i se înfăţişă îl lăsă cu gura căscată.

Marissa îmbrăcată într-o rochie crem. Poliţistul care o mângâia pe obraz, evident hipnotizat. Şi acel parfum încântător de senzual care îi împresura.

În acel moment, năvăli în cameră Rhage, cu pumnalul în mână. Vampirul era pregătit să îl facă bucăţi pe muritorul care îndrăznise să pună mâna pe femeia lui Wrath.

— Ia-ţi labele de pe…

Wrath se repezi spre el.

— Rhage! Stai!

Fratele se opri în dreptul lui Butch şi al Marissei care se uitau disperaţi în jur.

Rhage zâmbi şi îi azvârli pumnalul lui Wrath, în partea cealaltă a salonului.

— Poftim, stăpâne. Ştiu că merită să moară fiindcă şi-a pus mâinile pe ea, dar nu ne putem distra şi noi puţin cu el?

Wrath prinse pumnalul.

— Întoarce-te la masă, Hollywood.

— Ei, haide. Ştii că e mai plăcut când ai public.

Wrath zâmbi dispreţuitor.

— Doar pentru tine, frate. Acum, lasă-ne singuri.

Îi aruncă pumnalul înapoi, iar Rhage îl vârî în teacă înainte de a ieşi.

— Să dea naiba, Wrath, aşa te pricepi să strici cheful omului. Eşti groaznic.

Wrath îşi întoarse atenţia către Marissa şi poliţist. Nu putea decât să respecte gestul bărbatului de a o ocroti cu corpul său.

Poate că tipul era mai mult decât un adversar redutabil.

*

Butch aruncă o privire urâtă suspectului şi desfăcu braţele încercând să o ţină pe Marissa la adăpost. Dar ea refuză să stea ascunsă în spatele lui. Ba chiar îl ocoli şi se poziţionă înaintea lui.

De parcă ea m-ar apăra pe mine?

Butch o prinse de braţul ei firav, însă femeia nu cedă.

Pe măsură ce ucigaşul brunet se apropia de ei, Marissa i se adresă pe un ton tăios şi amândoi începură să discute într-o limbă pe care Butch nu o mai auzise. Femeia ridica din ce în ce mai tare vocea. Bărbatul mai mult clătina din cap. În cele din urmă, furia ei se mai stinse.

Atunci bărbatul îi puse o mână pe umăr şi întoarse privirile spre Butch.

Dumnezeule mare. Avea o ditamai rana pe gât, de parcă l-ar fi muşcat ceva.

Bărbatul vorbi din nou. Marissa îi răspunse uşor ezitant, după care repetă pe un ton mai răspicat.

— Aşa să fie, zise nemernicul, cu un zâmbet forţat.

Marissa se aşeză în dreptul lui Butch. Se uită la el şi se îmbujoră.

Luaseră o decizie. O decizie care…

Cu o mişcare fulgerătoare, vampirul îşi înfipse degetele în beregata lui Butch.

— Wrath! ţipă Marissa.

Ah, rahat, o luăm de la capăt, îşi spuse Butch, zbătându-se să scape.

— Ai făcut-o curioasă, spuse ucigaşul la urechea lui Butch. Aşa că te las în viaţă. Dar, dacă o răneşti în vreun fel, am să te jupoi de viu.

Marissa vorbea de zor în limba aceea străină. Fără îndoială, îl blestema pe individ.

— Ne-am înţeles? îl întrebă tipul.

Butch se uită fix la ochelarii de soare.

— N-are de ce să se teamă de mine.

— Ai grijă să nu se schimbe nimic pe viitor.

— Cu tine, în schimb, e altă poveste.

Vampirul îi dădu drumul. Îi îndreptă cămaşa lui Butch şi zâmbi.

Butch se încruntă.

Era ceva dubios cu dinţii tipului.

— Unde-i Beth? se interesă poliţistul.

— La adăpost. E bine sănătoasă.

— Nu datorită ţie.

— Ba tocmai datorită mie.

— Atunci, ai un mod ciudat de a defini acele cuvinte. Vreau să mă conving cu ochii mei.

— Mai târziu. Şi numai dacă e şi ea de acord.

Butch simţi cum creşte furia în el, iar nemernicul păru a-i ghici tensiunea.

— Ai grijă, poliţaiule. Aici eşti pe teritoriul meu.

Să te ia dracu', amice.

Butch era pe punctul de a spune ceva când cineva îl apucă de braţ. Se uită la Marissa în ochii căreia se citea spaima.

— Te rog, Butch, şopti ea. Fii calm.

Suspectul clătină din cap.

— Fii cuviincios şi rămâi aici împreună cu ea, zise bărbatul, a cărui voce se mai îmblânzi în clipa în care se întoarse spre Marissa. Compania ta îi face plăcere şi merită şi ea un strop de bucurie. Vedem ce-i cu Beth mai târziu.

*

Domnul X îl conduse pe Billy acasă, după ce se învârtiseră câteva ore cu maşina prin oraş, discutând.

Billy avea un trecut ideal, şi nu numai din cauza agresivităţii de care dădea dovadă în raporturile cu alte persoane. Tatăl lui era exact genul de părinte care îi plăcea domnului X: un descreierat cu aere de Dumnezeu. Tipul era fost jucător de hochei, masiv, irascibil, ambiţios, şi îi făcuse zile fripte lui Billy de când venise pe lume.

Nimic din ceea ce făcea fiul său nu îl mulţumea. Episodul preferat al domnului X era acela legat de moartea mamei lui Billy. Femeia căzuse în piscină, după ce consumase cam mult alcool într-o după-amiază, iar Billy o găsise plutind cu faţa în jos. O scosese din apă şi se

chinuise să o resusciteze înainte de a suna la Urgenţe. La spital, după ce cadavrul îşi primise eticheta de identificare şi fusese trimis la morgă, distinsul senator al măreţului stat New York sugerase că fiul său o omorâse. Trebuia să cheme salvarea mai întâi şi pe urmă să se joace de-a paramedicul.

Domnul X nu nega meritele matricidului. Dar întâmplarea făcea ca Billy să fie salvamar calificat, iar eforturile sale de a-şi salva mama fuseseră cât se poate de sincere.

— Urăsc casa asta, bombăni Billy, uitându-se la cărămizile frumos luminate, la coloane şi la storuri.

— Păcat că eşti încă pe lista de aşteptare. Universitatea te-ar fi putut scăpa de-aici.

— Mda, mă rog. S-ar fi găsit una sau două care să mă accepte, dacă nu m-ar fi obligat el să mă-nscriu doar la cele din Ivy League.

— Şi ce-ai de gând să faci?

Billy înălţă din umeri.

— El vrea să scape de mine. Să-mi găsesc o slujbă. Ideea e că eu… chiar n-am idee unde să mă duc.

— Ia zi-mi, ai o iubită?

Tânărul încercă să îşi înăbuşe un zâmbet.

— Am vreo două.

Da, un băiat frumuşel ca el, nu era de mirare.

— Una dintre ele e mai specială?

Billy întoarse privirile.

— Sunt bune ca să scapi de stres. Dar stau pe capul meu întruna. Mă tot sună, vor să ştie pe unde umblu, ce fac. Cer prea multe de la mine şi eu…

— Tu, ce?

Billy miji ochii.

— Haide, fiule. Mie îmi poţi spune orice.

— Mie-mi plac mai mult fetele care se lasă mai greu…, zise el şi tuşi uşor. Sincer vorbind, le prefer pe alea care încearcă să fugă de mine.

— Îţi place să le vânezi?

— Îmi place *să le-o trag.* Ştiţi la ce mă refer.

Domnul X încuviinţă din cap, gândindu-se că era un

punct în plus în favoarea lui Riddle. Fără legături de familie. Fără legături sentimentale. Cât despre disfuncţia lui sexuală, aceasta se va rezolva în timpul ceremoniei de integrare în Societate.

Billy apucă mânerul portierei.

— Vă mulţumesc, *sensei.* M-am simţit grozav.

— Billy.

Riddle se opri şi se uită spre el, curios.

— Da, *sensei*?

— Ce-ai zice să lucrezi pentru mine?

O flacără se aprinse în ochii tânărului.

— La academie?

— Oarecum. Îţi explic ce-o să ai de făcut. Pe urmă te gândeşti dacă îţi convine sau nu.

Capitolul 37

Beth se răsuci pe cealaltă parte, uitându-se după Wrath, apoi îşi aminti că acesta urcase la etaj.

Se ridică în capul oaselor, pregătindu-se sufleteşte pentru eventualitatea în care ar fi reapucat-o durerile. Văzând că nu se întâmplă nimic, coborî din pat. Era dezbrăcată şi lăsă ochii în jos pentru a-şi examina corpul. Totul părea neschimbat. Se zbânţui puţin. Da, totul era în regulă.

Cu excepţia vederii, care era uşor înceţoşată.

Se duse în baie. Îşi scoase lentilele de contact. Acum era perfect.

Super, uite şi un prim câştig.

Oho. Colţi. Avea colţi.

Se apropie de oglindă şi îi apăsă cu degetul. *O să dureze ceva până o să mă obişnuiesc să mănânc cu chestiile astea în gură,* îşi zise ea.

Instinctiv, ridică mâinile şi desfăcu degetele ca pe nişte gheare. Scoase un şuierat.

Foarte tare.

Ce mişto o să fie de Halloween de acum încolo.

Se pieptănă, puse pe ea unul dintre halatele lui Wrath şi se duse spre scară. Odată ajunsă sus, nu resimţi niciun pic de oboseală.

Să vezi acum performanţe la sala de fitness!

În momentul în care împinse tabloul şi păşi în salon, îl zări pe Butch aşezat pe canapea, faţă în faţă cu o blondă izbitor de frumoasă. Dintr-o altă cameră, răzbăteau glasuri de bărbaţi şi muzică asurzitoare.

Butch ridică ochii.

— Beth! exclamă el şi se repezi spre ea, îmbrăţişând-o cu foc. Te simţi bine?

— Foarte bine. Minunat chiar.

Ceea ce era uimitor, dat fiind prin ce trecuse de curând.

Butch se trase puţin în spate, îi prinse faţa în palme şi se uită fix în ochii ei. Se încruntă.

— Nu pari drogată.

— De ce-aş fi?

Butch clătină abătut din cap.

— N-ai de ce să mă minţi. Ştii bine că eu te-am adus aici.

— Eu am să plec, spuse blonda şi se ridică.

Butch se întoarse numaidecât spre ea.

— Nu, nu pleca.

Se duse înapoi la canapea. O privi şi chipul i se lumină aşa cum Beth nu îl mai văzuse vreodată. Era evident fascinat de acea femeie.

— Marissa, dă-mi voie să îţi prezint o *prietenă,* spuse el, apăsând pe ultimul cuvânt. Beth Randall. Beth, ea e Marissa.

Beth întinse mâna.

— Bună.

Din capătul opus al camerei, blonda o măsură din cap până-n picioare.

— Eşti femeia lui Wrath, zise Marissa, cu un amestec de admiraţie şi teamă, ca şi când Beth ar fi înfăptuit vreo minune. Femeia pe care o doreşte.

Beth simţi că îi ard obrajii.

— Da. Se poate spune şi-aşa.

Se lăsă o linişte stânjenitoare. Butch se uita când la una, când la cealaltă, încruntând din sprâncene, cerând parcă să fie inclus în discuţia lor enigmatică.

La drept vorbind, şi Beth era destul de nelămurită.

— Aveţi idee unde e Wrath? întrebă ea.

Butch se strâmbă, enervat să o ştie lângă acel individ.

— E în sufragerie.

— Mulţumesc.

— Stai o clipă, Beth. Trebuie să...

— Nu plec nicăieri.

Bărbatul trase aer în piept şi îl dădu afară cu un şuierat lent.

— Mă gândeam că asta vei spune.

Se uită la blondă.

— Dar dacă ai nevoie de mine, aa... mă găseşti aici.

Beth zâmbi în sinea ei, văzându-l cum îşi reia locul alături de cealaltă femeie.

Când ieşi pe hol, vacarmul de glasuri şi zgomotul muzicii deveniră şi mai puternice.

— Şi ce-ai făcut cu exterminatorul? întrebă o voce de bărbat.

— I-am aprins ţigara cu puşca, răspunse un altul. Săracul n-a mai apucat micul dejun. Pricepeţi unde bat?

I se răspunse cu un cor de râsete. Şi câteva bufnituri, ca şi când cineva ar fi lovit cu pumnii în masă.

Beth îşi strânse reverele halatului în jurul gâtului. Ar fi fost probabil mai indicat să se îmbrace înainte de a urca, dar se grăbise să îl vadă pe Wrath.

Trecu de colţul coridorului.

Imediat ce apăru în pragul uşii, discuţia încetă. Toate capetele se întoarseră către ea, privind-o cu surprindere. Muzica umplea tăcerea cu bubuitul başilor şi versurile monotone.

O, Doamne! În viaţa ei nu mai văzuse atâţia bărbaţi solizi la un loc. Şi toţi îmbrăcaţi în haine din piele.

Se trase înapoi exact când Wrath sări de pe scaunul

său din capul mesei. Veni spre ea, cu o expresie gravă pe chip. În mod limpede, întrerupsese o petrecere exclusiv bărbătească.

Scormoni prin minte, căutând să găsească o scuză. Probabil că Wrath urma să facă pe indiferentul în prezenţa fraţilor lui, ceva de genul: „Eu sunt un dur, iar tipa e doar o...”

Wrath o cuprinse în braţe şi îşi îngropă nasul în părul ei.

— *Leelan,* îi murmură el la ureche, mângâind-o pe spate. Frumoasa mea *leelan.*

Îi dădu drumul din îmbrăţişare şi o sărută pe buze. Cu un zâmbet tandru, începu să o mângâie pe cap.

Beth zâmbi cu satisfacţie. Iubitul ei nu se jena să îşi arate afecţiunea în public. Era bine de ştiut.

Înclină capul şi aruncă o privire pe după umărul lui. Da, aveau public. Ceilalţi bărbaţi îi urmăreau cu gura căscată. Complet stupefiaţi.

Beth îşi stăpâni cu greu un hohot de râs. Imaginea acelor tipi cu înfăţişare de criminali strânşi în jurul unei mese aranjate cu tacâmuri din argint şi porţelanuri fine era extrem de caraghioasă. Dar şi mai absurd era să le vadă expresia perplexă de pe feţe.

— Nu vrei să mă prezinţi? spuse ea, arătând spre grup.

Wrath o prinse după umeri, strângând-o lângă el.

— Aceasta este Frăţia Pumnalului Negru. Tovarăşii mei de arme. Fraţii mei.

Făcu semn din cap spre bărbatul foarte frumos.

— Pe Rhage îl ştii. Şi pe Thor. Cel cu barbişon şi şapcă e Vishous. Iar Ileana Cosânzeana care şade acolo e Phury, spuse Wrath. În cel priveşte pe Zsadist, el s-a prezentat singur, adăugă el pe un ton ostil.

Cei doi pe care îi cunoştea mai bine îi zâmbiră. Ceilalţi făcură un semn din cap, afară de cel desfigurat, care se mulţumi să o examineze.

Are un frate geamăn, îşi aminti ea. Dar nu ar fi putut ghici care era acela.

Bărbatul cu păr superb şi ochii aceia de un galben fantastic aducea puţin cu el.

— Domnilor, rosti Wrath. V-o prezint pe Beth.

Apoi mai adăugă câteva cuvinte în limba necunoscută.

La final, se auzi un murmur de uimire.

Wrath se întoarse spre ea, cu zâmbetul pe buze.

— Ai nevoie de ceva? Ţi-e foame, *leelan?*

Beth îşi duse mâna la stomac.

— Dacă tot ai adus vorba, să ştii că mi-e cam foame. Am o poftă ciudată de şuncă şi ciocolată. Nu-nţeleg cum e posibil.

— Îţi aduc eu. Ia loc.

Arătă spre scaunul lui şi ieşi din sufragerie pe uşa batantă.

Beth se uită pe furiş la bărbaţii din jurul ei.

Mai bine nici că se putea. O femeie singură, fără nimic pe sub halatul de baie, înconjurată de vampiri care împreună cântăreau o jumătate de tonă. Era exclus să afişeze o atitudine degajată, aşa că se duse cuminte spre scaunul lui Wrath. Nu apucă să facă decât câţiva paşi.

Se auzi scârţâitul a cinci scaune trase pe podea. Vampirii se ridicară toţi deodată şi veniră spre ea.

Cercetă chipurile celor doi pe care îi cunoştea, însă expresia lor sumbră nu era deloc liniştitoare.

Apoi, îşi scoaseră cuţitele.

Cele cinci pumnale ieşiră din teci cu un hârşâit metalic.

Panicată, Beth se retrase din calea lor, cu braţele întinse în faţă. Se izbi cu spatele de un perete şi era pe punctul de a ţipa după Wrath, când cei cinci războinici îngenunchează în cerc în jurul ei. Dintr-o singură mişcare, de parcă ar fi repetat-o îndelung, înfipseră cuţitele în podea la picioarele ei şi îşi plecară capetele. Sunetul oţelului implântat în lemn semănă atât a jurământ, cât şi a strigăt de luptă.

Mânerele pumnalelor vibrau.

Muzica rap bubuia în continuare.

Vampirii păreau să aştepte un semn din partea ei.

— Hmm… Mulţumesc, le spuse ea.

Bărbaţii înălţară capetele. Pe chipurile lor aspre se citea veneraţia absolută. Până şi cel desfigurat o privea cu respect.

În acel moment se întoarse Wrath cu o sticlă de sirop de ciocolată.

— Vine şi şunca imediat, anunţă el, zâmbind. Ia te uită, le-ai şi intrat în suflet.

— Slavă Domnului, murmură ea, cu ochii la cele cinci pumnale.

Capitolul 38

Marissa surâse, gândindu-se cum muritorul de lângă ea devine din ce în ce mai seducător pe măsură ce trece timpul.

— Deci meseria ta presupune să îţi aperi semenii. Foarte frumos.

Butch se foi uşor pe canapea.

— Sincer vorbind, nu ştiu ce-o să fac de-acum încolo. Presimt că o să fiu… şomer.

Auzind bătăile ceasului, Marissa se întrebă de cât timp stăteau împreună. Şi cât mai era până la răsărit.

— Cât e ceasul?

— Patru şi câteva minute.

— Trebuie să plec.

— Când te mai pot vedea?

Marissa se ridică de pe canapea.

— Nu ştiu.

— Vrei să iei cina cu mine? zise el, sărind în picioare. Sau prânzul? Ce faci mâine?

Femeia nu se putu abţine să nu râdă.

— Nu ştiu.

Nu mai fusese niciodată curtată. Era o senzaţie plăcută.

— Drace, bombăni el. Uite cum stric totul cu disperarea mea.

Îşi puse mâinile în şold şi rămase cu ochii pironiţi la covor, dezgustat parcă de propria persoană.

Marissa se apropie de el. Butch ridică imediat capul.

— Înainte să plec, aş vrea să te ating, rosti ea, cu blândeţe.

O lumină se aprinse în ochii lui Butch.

— Se poate, Butch?

— Oriunde vrei, spuse el, dintr-o suflare.

Marissa întinse o mână, intenţionând să i-o pună pe umăr. Dar buzele lui o fascinau. Le privise în timp ce el vorbea, curioasă cum se simt la atingere.

— Gura ta, spuse ea. E foarte…

— Cum? întrebă el, răguşit.

— Frumoasă.

Marissa puse un deget pe buza inferioară a lui Butch, care scoase un oftat înăbuşit. În clipa în care expiră, femeia îi simţi răsuflarea caldă şi umedă.

— E moale, remarcă ea, plimbându-şi degetul peste linia buzelor lui.

Butch închise ochii.

Corpul lui emana cel mai îmbătător parfum. Marissa îl sesizase din primul moment în care îl întâlnise. Acum, era şi mai intens, de parcă ar fi pătruns în fiecare moleculă de aer.

Împinsă de curiozitate, Marissa îi vârî degetul în gură. Butch făcu ochii mari.

Îi atinse dinţii, găsind bizară lipsa colţilor. Exploră mai departe şi ajunse într-un loc cald şi umed.

Buzele bărbatului se strânseră încet în jurul degetului şi limba începu să deseneze cercuri mici în jurul acestuia.

Un val de plăcere trecu prin corpul Marissei, înfiorându-i sânii şi trezind o senzaţie necunoscută între picioarele ei. Ca o durere. Ca o foame nestăvilită.

— Vreau să…

Se opri, neştiind cum să îşi termine ideea.

Butch o prinse pe Marissa de mână şi îşi lăsă capul pe

spate, continuând să îi sugă degetul de la rădăcină spre vârf până când acesta ieşi afară de tot. Fixând-o cu privirea sa fierbinte, îi întoarse mâna, îi linse palma, strivindu-şi buzele de pielea ei.

Marissa se sprijini de el.

— Ce ai dori? rosti el, cu glas scăzut. Spune-mi, scumpo, ce ţi-ai dori?

— Nu prea… ştiu. N-am mai simţit niciodată aşa ceva.

Răspunsul ei rupse toată vraja. Butch se întunecă la faţă şi îi eliberă mâna. Se îndepărtă de ea, îngânând o înjurătură grosolană.

În faţa acestui refuz neaşteptat, ochii Marissei aruncară flăcări.

— Te-am supărat cu ceva?

Dumnezeu îi era martor că, atunci când venea vorba de bărbaţi, comitea gafă după gafă.

— Să mă superi? În niciun caz. Te descurci de minune. Ca o profesionistă veritabilă.

Îşi trecu degetele prin păr, părând să ducă o luptă interioară în încercarea de a reveni cu picioarele pe pământ.

— Doar că tot jocul ăsta de-a nevinovata începe să mă sperie.

— Joc?

— Ştii la ce mă refer. Fecioara naivă cu ochi de căprioară…

Marissa veni spre el, căznindu-se să găsească un răspuns, dar el întinse braţele în faţă.

— Nu te apropia mai mult.

— De ce?

— Haide, scumpo. Lasă teatrul.

Chipul Marissei se umplu de amărăciune.

— Nu te înţeleg.

— Ei, nu zău? Ascultă-mă, mă excit numai când te văd. Nu e nevoie să te dai drept altcineva. Puţin îmi pasă cu ce te ocupi. Oricum, doar n-o să te arestez pentru asta.

— De ce m-ai aresta?

Bărbatul dădu ochii peste cap, însă Marissa era

complet nedumerită.

— Am să plec, zise ea brusc.

Iritarea lui Butch părea să crească cu fiecare secundă.

— Stai, strigă el.

O prinse de braţ, dar îi dădu drumul imediat.

— Aş vrea totuşi să te mai văd.

Femeia se uită încruntată la mâna cu care el o atinsese. Bărbatul o fricţiona încontinuu ca şi când ar fi vrut să scape de o senzaţie neplăcută.

— De ce? întrebă ea. E limpede că te deranjează şi să pui mâna pe mine.

— Mda. Cum să nu? zise el, cu o privire cinică. Răspunde-mi cu sinceritate, cât m-ar costa ca să te porţi normal?

Marissa îi aruncă o uitătură duşmănoasă. Înainte de cearta cu Wrath, poate că s-ar fi mulţumit să îi întoarcă spatele şi să plece. Dar situaţia se schimbase.

— Nu te înţeleg deloc, zise ea.

— Bine, scumpo, cum vrei tu. O singură nelămurire am, bărbaţii sunt atât de disperaţi să şi-o tragă cu virgine, încât înghit toată prefăcătoria asta?

Marissa nu pricepu chiar totul, dar prinse ideea principală. Oripilată de remarca lui, îşi luă o postură sfidătoare.

— Cum îndrăzneşti?

Butch o ţintui cu privirea, strângând din dinţi. Apoi expiră adânc.

— Ah, drace, zise el, frecându-se pe faţă. Mai bine o lăsăm baltă. De-acord? Uităm că ne-am cunoscut…

— Nu am fost niciodată cu un bărbat. Fostul meu *hellren* nu agrea compania mea. Astfel că nu am fost niciodată sărutată, atinsă ori îmbrăţişată cu pasiune. Dar nu pentru că aş fi… nedemnă.

Glasul îi deveni tot mai firav spre final.

— Pur şi simplu, nu am fost niciodată dorită.

Butch făcu ochii mari, de parcă ar fi primit o palmă.

Marissa îşi feri, jenată, privirea.

— Niciun bărbat nu m-a atins vreodată, şopti ea. Nu

ştiu cum să reacţionez.

Bărbatul expiră prelung, ca şi când ar fi eliminat tot oxigenul din plămâni.

— Sfinte Sisoie, îngăimă el. Îmi cer scuze. Îmi cer mii de scuze. M-am purtat ca un mitocan. Te-am judecat greşit.

Consternarea şi ruşinea de pe chipul lui erau atât de grăitoare încât Marissa nu-şi putu stăpâni un mic zâmbet.

— Pari sincer.

— Păi, normal că sunt sincer. Sper doar să nu te fi jignit iremediabil. Ba, fireşte că e iremediabil, după câte prostii am debitat. O, Doamne… n-ai idee cât de rău îmi pare.

— Te iert, zise Marissa, punând o mână pe braţul lui.

Butch râse sceptic.

— N-ar trebui. Aş merita să fii supărată pe mine, măcar o vreme. Cel puţin o săptămână. Poate chiar o lună. Sau mai mult. Am fost absolut deplasat.

— Dar nu vreau să fiu supărată pe tine.

Se lăsă un moment de linişte.

— Ne vedem mâine?

— Desigur.

Bărbatul părea şocat de norocul care dăduse peste el.

— Serios? Îţi dai seama că o să fii sanctificată, nu-i aşa?

Întinse mâna şi îi dezmierdă obrazul.

— Unde ne vedem? Ai vreun loc preferat?

Marissa căzu pe gânduri câteva secunde. Havers şi-ar fi ieşit din minţi dacă ar fi aflat că se întâlneşte cu un muritor.

— Ne vedem aici. Mâine-seară.

Butch surâse.

— Perfect. Cum ajungi acasă? Vrei să te duc cu maşina? Să-ţi chem un taxi?

— Nu, mă descurc singură.

— Stai puţin. Înainte să pleci…

Se apropie de ea. Parfumul lui ameţitor îi pătrunse în nări şi Marissa inspiră cu nesaţ.

— Pot să te sărut de noapte bună? Chiar dacă nu

merit?

Din obişnuinţă, Marissa îi întinse mâna.

Bărbatul o prinse şi o trase spre el. O străbătu din nou acel fior care îi înfierbânta sângele şi coapsele.

— Închide ochii, murmură el.

Ea îl ascultă.

Buzele lui îi mângâiară tandru fruntea. Apoi tâmpla.

Marissa deschise gura, sufocată de emoţie.

— Nu m-aş putea supăra niciodată pe tine, îi spuse el, pe un ton serios.

După aceea, buzele lui îi mângâiară obrazul.

Ea îşi dorea mai mult. Văzând că nu mai urmează nimic, deschise ochii. El o privea cu un aer absent.

— Du-te, o îndemnă el. Ne vedem mâine.

Marissa încuviinţă şi se dematerializă chiar sub ochii lui.

*

Butch scoase un ţipăt şi se trase în spate dintr-un salt.

— Drace!

Îşi privi mâna. Senzaţia palmei ei era încă prezentă. La fel şi parfumul ei.

Şi totuşi, ea dispăruse. Fulgerător. Acum era în faţa lui, iar în secunda următoare…

Beth dădu năvală în salon.

— Eşti bine?

— Nu. Cum dracu' să fiu bine? răbufni el.

Numaidecât îşi făcu apariţia şi suspectul.

— Unde-i Marissa?

— De unde să ştiu eu? S-a evaporat! Din faţa… Era chiar… O ţineam de mână şi ea…

Realizând că este incoerent, Butch preferă să tacă.

Dar, în definitiv, avea tot dreptul să fie şocat. Credea cu tărie în legile fizicii pe care le ştia. Gravitaţia care ţinea totul pe afurisita asta de planetă. $E=mc^2$ care îi indica viteza cu care putea să ajungă la bar.

Oamenii nu sunt făcuţi să se evapore ca prin minune.

— Pot să-i spun? îl întrebă Beth pe bărbat.

Suspectul ridică din umeri.

— În mod normal, e mai bine să nu ştie nimic. Dar, acum, ţinând cont de ce-a văzut…

— Ce să-mi spui? Că sunteţi o adunătură de…

— Vampiri, murmură Beth.

Butch se uită la ea, agasat.

— Da, cum să nu! Mai încearcă şi altceva, scumpo.

Atunci Beth începu să vorbească şi îi povesti lucruri imposibil de imaginat.

Când femeia termină, Butch nu putu decât să o privească, complet bulversat. Intuiţia îi spunea că ea nu minţea, dar totul părea prea puţin plauzibil.

— Nu cred o iotă, îi zise el.

— Nici mie nu mi-a fost uşor la început.

— Îmi închipui.

Se învârtea prin cameră, tânjind după un pahar de tărie. Ceilalţi doi se mulţumeau să îl urmărească în tăcere.

În cele din urmă, se opri în faţa lui Beth.

— Deschide gura.

Auzi un mârâit şi îl trecu un fior rece pe şira spinării.

— Wrath, nu-i nicio problemă, spuse Beth. Stai liniştit.

Desfăcu buzele şi scoase la iveală cei doi colţi care, fără îndoială, apăruseră de curând. Butch simţi că i se înmoaie picioarele în clipa în care dădu să îi atingă.

O mână viguroasă îl apucă de braţ cu asemenea forţă, încât i-ar fi putut frânge încheietura.

— Nici să nu te gândeşti, mormăi tipul lui Beth.

— Dă-i drumul, îi ordonă ea cu blândeţe, renunţând să îi mai arate colţii. Sunt adevăraţi, Butch. Absolut totul e adevărat.

Butch înălţă privirile către suspect.

— Deci zici că eşti vampir?

— Ai face bine s-o crezi, poliţaiule.

Individul înalt şi sinistru zâmbi, etalându-şi colţii monstruoşi.

Asta zic şi eu dotare, gândi Butch.

— Tu ai muşcat-o ca s-o transformi?

— Nu e chiar aşa simplu. Trebuie să te naşti vampir.

Vai, ce dezamăgire pentru admiratorii lui Dracula când vor afla că nu pot deveni vampiri!

Butch se prăvăli pe canapea.

— Tu le-ai omorât pe femeile alea? Ca să le bei…

— Sângele? Nu. Ceea ce curge prin venele oamenilor nu m-ar ajuta prea mult.

— Aşadar, susţii că nu ai nicio legătură cu crimele? Am găsit nişte stele ninja la locul crimei, identice cu cele pe care le-aveai la tine în noaptea în care te-am arestat.

— Nu le-am ucis eu, poliţaiule.

— Nici pe cel din maşină?

Tipul clătină din cap.

— Eu nu vânez oameni. Adversarii mei nu au nimic de-a face cu lumea ta. Iar bomba despre care vorbeşti l-a ucis pe unul de-ai noştri.

Beth scoase un fel de geamăt înăbuşit.

— Pe tata, rosti ea în şoaptă.

Bărbatul o îmbrăţişă.

— Îl căutăm pe nenorocitul care e responsabil.

— Ai idee cine a apăsat pe buton? îl chestionă Butch, în virtutea obişnuinţei.

Tipul ridică din umeri.

— Avem o pistă. Dar asta e treaba noastră, nu a ta.

Într-adevăr. Degeaba îl tot chestiona Butch. Fusese exclus din poliţie.

Individul o mângâie pe Beth pe spate şi scutură din cap.

— N-o să te mint, poliţistule. Se mai întâmplă uneori ca un om să ne stea în cale. Îi omorâm pe toţi cei care ne ameninţă specia, indiferent cine sau ce sunt. Dar nu voi mai tolera uciderea oamenilor aşa cum o făceam altădată. În primul rând, fiindcă riscăm să ne dăm de gol.

O sărută pe Beth pe buze, pierzându-se în ochii ei.

În acelaşi moment, ceilalţi vampiri intrară în salon. Privirile lor îngheţate îl făceau pe Butch să se simtă ca o insectă sub lupă. Ori ca o friptură înainte de a fi tăiată.

Domnul Normalitate se apropie de el şi îi întinse o

sticlă de whisky.

— Cred că ţi-ar prinde bine.

Mda, zici tu?

Butch luă o înghiţitură zdravănă.

— Mulţam.

— Acum putem să-i facem felul? întrebă vampirul cu barbişon şi şapcă.

Tipul lui Beth îi replică pe un ton tăios.

— Stai în banca ta, V.

— De ce? E doar un amărât de om.

— Şi Beth e pe jumătate om. Nu-l omorâm doar pentru că nu-i de-al nostru.

— Văd că ai schimbat macazul.

— Da, şi-ai face bine să te conformezi, *frate.*

Butch se ridică. Dacă moartea lui era subiect de dezbatere, atunci intenţiona să participe şi el.

— Îţi mulţumesc pentru sprijin, îi spuse el amicului lui Beth. Dar nu e nevoie.

Se îndreptă către tipul cu şapcă, apucând discret sticla de whisky de gât, în eventualitatea în care trebuia să o spargă în capul blestematei creaturi. Se opri atât de aproape de el, încât nasurile lor mai că se atingeau. Îşi simţea adversarul încălzindu-se, pregătindu-se de luptă.

— Gata, dobitocule, al tău sunt, i se adresă Butch. Probabil că o să pierd, dar te avertizez că lupt murdar, aşa că n-o să mă omori cu una, cu două.

Apoi îşi îndreptă atenţia spre şapca vampirului.

— Deşi mă cam doare sufletul să caftesc un alt fan Red Sox.

Cineva izbucni în râs în spatele lui.

— O să fie distractiv de urmărit.

Tipul din faţa lui Butch îl privea cu pleoapele strânse.

— Eşti fan Sox?

— Născut şi crescut în Southie. În 2004, când am luat campionatul, am crezut c-o să plesnesc de fericire.

Să lăsă un lung moment de linişte.

— Nu-mi plac oamenii, bombăni vampirul.

— Dacă te consolează cu ceva, nici eu nu mă omor

după voi, sugătorii de sânge.

Din nou tăcere.

Individul îşi mângâia barbişonul.

— Cum se numesc douăzeci de tipi care se uită la *World Series*?

— New York Yankees, răspunse Butch.

Vampirul râse cu poftă, îşi scoase şapca şi se lovi cu ea peste pulpă. Dintr-odată, atmosfera se relaxă.

Butch respiră uşurat, de parcă tocmai evitase să fie călcat de un camion. După încă o duşcă de whisky, conchise în sinea lui că avusese parte de o noapte a naibii de ciudată.

— Zi tu dacă Curt Shilling n-a fost un zeu pe teren, spuse vampirul.

Un mârâit de nemulţumire se ridică din rândurile celorlalţi.

— Dacă începe să bată câmpii despre Varitek, eu am tăiat-o de-aici.

— Ca un adevărat războinic s-a luptat Shilling, confirmă Butch şi mai luă o gură de whisky.

După aceea, îi oferi sticla vampirului, care îl dădu pe gât ca pe apă.

— Beau pentru asta, rosti el.

Capitolul 39

Marissa intră în dormitorul ei şi făcu o piruetă, simţind cum rochia se înfoaie în jurul corpului.

— Unde-ai fost?

La auzul vocii neaşteptate, se opri. Rochia i se lovi de glezne cu un foşnet diafan.

Havers şedea în şezlong, cu chipul ascuns în întuneric.

— Te-am întrebat *unde-ai fost!*

— Te rog să nu-mi vorbeşti pe acest ton…

— Te-ai dus să-l vezi pe monstrul ăla.

— Nu e un…

— Nu-ncerca să-i iei apărarea în faţa mea!

Departe de Marissa o asemenea intenţie. Voia doar să îi spună fratelui său că Wrath ascultase acuzaţiile ei şi îşi asumase întreaga responsabilitate pentru trecutul lor nefericit. Că îi ceruse iertare şi se căise la modul cel mai sincer. Că, deşi toate cuvintele lui nu mai puteau repara răul deja făcut, cel puţin ea avea sentimentul că se făcuse auzită.

Şi că, într-adevăr pentru fostul ei *hellren* se dusese la Darius, dar nu pentru el rămăsese acolo.

— Te rog, Havers. Situaţia s-a schimbat.

În definitiv, Wrath o anunţase că îşi găsise perechea. Iar ea... ea cunoscuse pe cineva.

— Trebuie să mă asculţi.

— Ba nu trebuie. Ştiu că încă te vezi cu el. Îmi e suficient. Havers se ridică din scaun, dar mişcările sale păreau să îşi fi pierdut graţia de altădată. Văzându-i faţa în lumină, Marissa se îngrozi. Pielea îi era cenuşie şi obrajii supţi. De la o vreme, slăbise din ce în ce mai mult. Ajunsese numai piele şi os.

— Eşti bolnav, spuse ea în şoaptă.

— Nu am absolut nimic.

— Transfuzia n-a dat niciun rezultat, nu-i aşa?

— Nu schimba subiectul! se răsti el, aruncându-i o privire necruţătoare. Doamne, niciodată nu mi-a dat prin gând că se va ajunge la aşa ceva. Nu mi-am imaginat că te vei ascunde de mine.

— Nu ţi-am ascuns nimic!

— Mi-ai spus că ai rupt legământul.

— Da, l-am rupt.

— Minţi!

— Ascultă-mă, Havers...

— Nu am ce să ascult!

Deschise uşa, evitând să se uite la ea.

— Doar pe tine te mai am, Marissa. Nu-mi cere să stau deoparte şi să privesc cum te distrugi singură.

— Havers!

Ieşi trântind uşa în urma lui.

Cu o îndârjire oarbă, Marissa alergă după el pe hol.

— Havers!

Fratele ei ajunsese deja în capătul scărilor şi refuza să se întoarcă spre ea. Îşi flutură mâna violent, vrând parcă să o gonească.

Marissa reveni în dormitor şi se aşeză la masa de toaletă. Dură un timp până să îşi recapete suflul.

Furia lui Havers era explicabilă, dar înspăimântătoare prin intensitatea şi neobişnuitul său. Nu îşi mai văzuse fratele într-o asemenea stare. Era limpede că nu aveau să se înţeleagă până când acesta nu se calma.

Mai bine amâna discuţia pentru a doua zi. Voia să îi povestească totul, chiar şi despre bărbatul pe care îl cunoscuse.

Se privi în oglindă, amintindu-şi de atingerea acestuia. Ridică mâna. Senzaţia gurii lui Butch lingându-i degetul era încă vie. Dorea mai mult de la el.

Colţii i se alungiră uşor.

Oare ce gust avea sângele lui?

*

După ce o instală pe Beth în patul tatălui ei, Wrath se duse în dormitorul său şi se îmbrăcă cu o cămaşă albă şi o pereche de pantaloni albi, lungi şi comozi. Scoase dintr-o cutie de abanos un şirag de perle negre uriaşe şi îngenunche lângă pat, sprijinindu-se pe călcâie. Îşi puse colierul la gât, aşeză palmele pe coapse şi închise ochii.

Cu cât îşi controla respiraţia mai bine, cu atât simţurile sale deveneau mai ascuţite. O auzea pe Beth răsucindu-se în patul din celălalt capăt, cuibărindu-se printre pernele moi cu un oftat de mulţumire. Restul casei era cufundat în linişte şi doar câteva vibraţii fine coborau până la el. Paşi apăsaţi răsunau de la etaj, căci o parte dintre fraţi se pregăteau de culcare.

Ar fi putut băga mâna-n foc că Butch şi V încă discută despre baseball.

Schiţă un surâs. Omul acela era o mare figură. Unul

dintre cei mai bătăioşi bărbaţi pe care îi întâlnise vreodată.

Cât despre simpatia Marissei faţă de poliţist, ei bine, rămânea de văzut cum aveau să evolueze lucrurile. O relaţie între cele două specii era primejdioasă. E adevărat că fraţii întreţineau relaţii cu o mulţime de femei muritoare, însă acestea erau simple aventuri de o noapte, iar amintirile lor puteau fi şterse cu uşurinţă. Odată cu trecerea timpului şi apariţia anumitor sentimente, era mult mai dificil să speli creierul unui om. Imaginile deveneau persistente şi ieşeau la suprafaţă mai devreme sau mai târziu. Creau numai probleme.

Poate că, în realitate, Marissa nu voia decât să se joace un pic cu el şi apoi să îl golească de sânge. Pe Wrath nu l-ar fi deranjat câtuşi de puţin. Dar până decidea dacă îl omoară ori îl păstrează, era de datoria lui să monitorizeze situaţia.

Wrath alungă toate aceste gânduri şi începu să psalmodieze în limba străveche, folosindu-se de sunete pentru a-şi înăbuşi procesele cognitive. Se tot poticnea la început. Ultima oară când se rugase avea în jur de nouăsprezece-douăzeci de ani. Amintirea tatălui său, aşezat lângă el şi şoptindu-i ce trebuia să spună, era o diversiune seducătoare, dar Wrath se strădui din răsputeri să rămână concentrat.

Perlele începeau să se încălzească la pieptul lui.

Atunci se trezi într-o curte albă, cu arhitectură italiană, fântâna din marmură, coloanele din marmură, podeaua din marmură, toate împrăştiau o lumină palidă. Singura pată de culoare era dată de un stol de păsări cântătoare, cocoţate într-un copac alb.

Wrath întrerupse rugăciunea şi se ridică.

— A trecut multă vreme, războinicule, i se adresă o voce solemnă de femeie, din spatele său.

Wrath se întoarse.

Silueta miniaturală ce venea spre el era înfăşurată complet în mătase neagră. Capul şi faţa îi erau acoperite, la fel picioarele şi mâinile. Aluneca spre el fără a atinge pământul, plutind parcă prin aerul împietrit. Prezenţa ei îl

neliniştea.

Wrath înclină capul.

— Fecioară Scrib, cum o mai duci?

— Mai important este cum o duci tu, războinicule. Ai venit să ceri o schimbare, aşa este?

Wrath încuviinţă din cap.

— Eu…

— Doreşti să rupi jurământul care te leagă de Marissa. Ai găsit o altă femeie şi vrei să ţi-o faci *shellan.*

— Adevărat.

— Femeia aceasta după care tânjeşti este fiica fratelui tău Darius care a păşit pe Tărâmul de Dincolo.

— L-ai văzut?

Ea râse uşor.

— Nu îţi e permis să îmi pui întrebări. Am acceptat-o pe prima deoarece era o formulă de politeţe, dar nu uita de buna-cuviinţă, războinicule.

Drace.

— Îmi cer iertare, Fecioară Scrib.

— Te dezleg de jurământul faţă de Marissa.

— Îţi mulţumesc.

Se lăsă linişte.

Wrath o aştepta să se pronunţe asupra celei de-a doua cereri. În niciun caz nu ar fi îndrăznit să ridice el problema.

— Spune-mi, războinicule, crezi că propria specie e nedemnă de tine?

Wrath se încruntă, dar îşi şterse rapid nemulţumirea de pe faţă. Fecioara Scrib nu ar fi îngăduit o privire răutăcioasă.

— Ei bine, războinicule?

Wrath nu înţelegea ce urmărea.

— Specia mea este mândră şi curajoasă.

— Nu ţi-am cerut o definiţie formală. Ci părerea ta personală.

— Mi-aş da viaţa pentru a o apăra.

— Şi totuşi refuzi să îţi conduci poporul. Pot astfel să presupun că nu îl preţuieşti îndeajuns. Că nu lupţi pentru el,

ci pentru propria plăcere, ori fiindcă doreşti să mori. Care este adevărul?

De data aceasta, nu mai căută să îşi ascundă supărarea.

— Specia noastră supravieţuieşte datorită eforturilor mele şi ale fraţilor mei.

— Supravieţuieşte cu greu. Populaţia este în scădere în loc să se înmulţească. Singura colonie bine delimitată se află pe coasta de est a Statelor Unite. Dar până şi aceia trăiesc izolaţi unii de ceilalţi. Comunităţile au dispărut. Nu se mai organizează festivaluri. Ritualurile se desfăşoară în secret, în cele mai fericite cazuri. Nu există nimeni care să medieze conflictele. Nimeni care să le dea speranţă. Iar Frăţia Pumnalului Negru este blestemată. Fiecare din puţinii săi membri este împovărat de o suferinţă.

— Fraţii au anumite… probleme. Dar sunt puternici.

— Dar nu suficient, spuse Fecioara Scrib, clătinând din cap. Ţi-ai trădat seminţia, războinicule. Ţi-ai trădat menirea. Spune-mi deci, de ce aş consimţi să iei o femeie cu sânge impur drept regină?

Vălurile Fecioarei Scrib se mişcau, ca şi când ar fi scuturat din cap.

— Mai bine continui să o satisfaci în intimitate, decât să îţi împovărezi poporul cu încă un suveran de paie. Pleacă acum, războinicule. Întrevederea s-a încheiat.

— Aş vrea să spun ceva în apărarea mea, zise Wrath, scrâşnind din dinţi.

— Nu te voi asculta, replică ea şi îi întoarse spatele.

— *Ai milă, te implor.*

Detesta să rostească acele cuvinte şi, judecând după râsetul ei, Fecioara Scrib o ştia prea bine.

Reveni către el.

Îi vorbi pe un ton aspru precum vălurile sale negre peste marmura albă.

— Dacă ai de gând să implori, războinicule, fă-o cum se cuvine. În genunchi.

Wrath îşi obligă corpul să se supună, mistuit de ură.

— Îţi stă mai bine aşa, zise ea, pe un ton aproape

amabil. Aşadar, ce spuneai?

Wrath îşi înghiţi vorbele duşmănoase şi se căzni să arboreze o expresie impasibilă, care nu era decât o mască.

— O iubesc. Vreau să o tratez cu respect, nu doar să o bag în patul meu.

— Atunci, tratează-o frumos. Dar nu e nevoie să organizăm o ceremonie.

— Te contrazic, insistă Wrath. Cu tot respectul cuvenit.

Urmă un lung moment de linişte.

— În decursul secolelor, nu mi-ai cerut niciodată sfatul.

Wrath înălţă capul.

— Asta te-a deranjat?

— Nu îmi adresa întrebări! se răsti ea. Sau îţi răpesc femeia impură înainte să apuci să clipeşti.

Wrath coborî privirea în pământ şi îşi înfipse pumnii în marmură.

Aşteptă.

Aşteptarea se prelungi într-atât, încât, la un moment dat, îl bătu gândul să ridice capul şi să verifice dacă nu cumva ea plecase.

— Va trebui să îmi faci un contraserviciu, spuse ea.

— Orice.

— Îţi vei conduce poporul.

Wrath se uită la ea, simţind că se sufocă. Nu îşi putuse salva părinţii, abia reuşise să aibă grijă de Beth, iar Fecioara Scrib îi cerea să fie răspunzător pentru toată specia lor?

— Ce răspuns îmi dai, războinicule?

Mda, de parcă ar fi putut să o refuze.

— Cum doreşti, Fecioară Scrib.

— Este un ordin, războinicule. Nu o dorinţă şi nici serviciul pe care ţi-l voi cere, rosti ea şi slobozi un oftat exasperat. Ridică-te. Îţi sângerează pumnii pe marmura mea.

Wrath se ridică şi o privi în ochi. Aştepta în tăcere, bănuind că urmau şi alte condiţii.

— Nu îţi doreşti să fii rege, e limpede. Dar sângele tău te obligă şi a sosit vremea să îţi accepţi moştenirea.

După aceasta, glasul Fecioarei Scrib se mai îndulci. Vag.

— Nu te îngrijora, războinicule. Nu te voi lăsă să îţi găseşti calea de unul singur. Vei veni la mine, iar eu te voi ajuta. E de datoria mea să te îndrum.

Minunat lucru, căci avea mare nevoie de ajutor. Rolul de conducător îi era absolut străin. Era în stare să ucidă într-o sută de feluri, să se descurce în orice luptă, să îşi păstreze cumpătul în cele mai teribile momente. Dar să vorbească în faţa a mii de oameni? Era suficient să se gândească la asta şi i se punea un nod în gât.

— Războinicule?

— Am înţeles. Te voi căuta la nevoie.

— Nu am discutat încă despre serviciul pe care mi-l datorezi.

— Ce anume… Scuze, îmi retrag cuvintele, zise el, trecându-şi degetele prin păr.

Fecioara Scrib râse uşor.

— Întotdeauna ai învăţat lecţia repede.

— N-am încotro.

În special dacă devenea rege.

Fecioara Scrib se apropie de el, împrăştiind un parfum de liliac.

— Întinde mâna.

Wrath o ascultă.

Mătasea neagră foşni în clipa în care ea ridică braţul. Lăsă ceva în palma lui Wrath. Un inel. Un inel masiv din aur bătut cu un rubin de mărimea unei nuci. Era atât de fierbinte încât aproape că îl scăpă.

Rubinul lui Saturn.

— Îl vei dărui femeii tale din partea mea. Voi participa la ceremonie.

Wrath strânse inelul atât de tare, încât acesta îi pătrunse în carne.

— Ne vei face o mare onoare.

— Într-adevăr. Dar prezenţa mea va avea şi un alt

motiv.

— Serviciul.

Fecioara Scrib râse.

— Isteaţă mişcare. O întrebare pusă sub forma unei afirmaţii. Desigur, nu vei fi surprins dacă nu voi binevoi să îţi răspund. Du-te acum, războinicule. Du-te la femeia ta. Să nădăjduim că este o alegere inspirată.

Silueta se întoarse şi plecă.

— Fecioară Scrib?

— Discuţia s-a încheiat.

— Îţi mulţumesc.

Fecioara Scrib se opri în dreptul fântânii.

Întinse mâna către apa curgătoare şi faldurile negre fremătară. O lumină orbitoare se revărsă de sub mătasea neagră, ca şi când oasele Fecioarei ar fi strălucit sub o piele translucidă. La atingerea apei, un curcubeu inundă curtea albă.

Wrath scoase un şuierat de uimire şi vederea i se limpezi ca prin farmec. Curtea, coloanele, culorile, *ea,* toate i se înfăţişau clare ca lumina zilei. Nu îşi putea desprinde ochii de la curcubeu. Galben, oranj, roşu, violet, albastru, verde. Culorile scânteiau asemeni nestematelor şi totuşi frumuseţea lor radioasă nu îl deranja. Îmbătat de privelişte, Wrath o absorbi în spiritul său, o închise acolo.

Fecioara Scrib se întoarse spre el şi lăsă braţul jos. Culorile dispărură dintr-odată şi vederea vampirului se înceţoşă din nou.

Îi oferise un dar, se dumeri el. La fel ca inelul pentru Beth.

— Ai dreptate, rosti ea cu blândeţe. Am sperat să fim mai apropiaţi. Eu şi tatăl tău am avut o astfel de legătură, iar aceste secole care s-au scurs au fost pline de tristeţe şi singurătate. Nimeni care să mi se închine, nimeni care să îmi aducă rugăciuni, nimeni care să scrie istorie. Sunt inutilă. Dată uitării. Dar şi mai rău este că pot citi viitorul, iar acesta este sumbru. Supravieţuirea speciei nu este sigură. Tu, războinicule, nu vei putea duce totul la bun sfârşit de unul singur.

— Voi învăţa să cer ajutorul altora.

Fecioara clătină din cap.

— Noi doi vom reconstrui totul de la zero. Vom lucra împreună, aşa cum se cuvine.

— Cum se cuvine, repetă el, pentru a se obişnui cu acele cuvinte.

— Vă voi vizita în această seară pe tine şi pe fraţii tăi, reluă ea. Vom îndeplini ceremonia aşa cum se cade. Vei fi unit printr-un legământ curat, războinicule, şi o vom face potrivit tradiţiei. Presupunând că femeia te va accepta.

Wrath presimţea că Fecioara zâmbeşte.

— Tata mi-a spus cândva numele tău, rosti el. Îl voi folosi dacă asta îţi doreşti.

— Fă-o.

— Pe curând, Analisse. Vom face toate pregătirile necesare.

Capitolul 40

Domnul X îl măsură pe Billy Riddle din priviri în momentul în care tânărul intră în birou. Purta un tricou polo bleumarin şi bermude kaki. Era bronzat, puternic şi părea să debordeze de sănătate.

Un zdrahon, cum se spunea pe vremea când domnul X era tânăr.

— *Sensei,* zise Billy şi înclină capul.

— Toate bune, fiule?

— M-am tot gândit.

Domnul X aştepta răspunsul, el însuşi mirat de importanţa pe care i-o acorda.

— Vreau să lucrez pentru dumneavoastră.

Un zâmbet încolţi pe chipul domnului X.

— Minunat, fiule. Absolut minunat.

— Ce trebuie să fac? Trebuie să completez vreun formular pentru academie?

— E un pic mai complicat. Nu vei fi angajat de

academie.

— Din câte mi-aţi zis…

— Billy, va trebui să înţelegi câteva chestii noi pe care nu ţi le-am spus. Şi mai e o problemă minoră legată de iniţiere.

— Adică, un fel de ritual? Nicio problemă, am mai trecut prin aşa ceva. La fotbal.

— Mă tem că acesta va fi ceva mai dur. Dar nu-ţi face griji, am trecut şi eu prin asta şi sunt convins că o vei face şi tu. O să-ţi explic ce trebuie să aduci cu tine şi o să-ţi fiu alături de la-nceput până la sfârşit.

În definitiv, nu putea lipsi de la un ritual efectuat de însuşi Omega.

— *Sensei,* eu…

Billy tuşi uşor pentru a-şi drege glasul.

— Vreau doar să promit că nu vă voi dezamăgi.

Domnul X zâmbi reţinut, gândindu-se că aceasta era cea mai plăcută parte a meseriei sale.

Se ridică şi veni spre Billy. Îi puse o mână pe umăr şi îl strânse cu putere, uitându-se în ochii mari şi albaştri ai tânărului.

Billy intră în transă, fără nici cea mai mică împotrivire.

Domnul X se aplecă spre el şi îi scoase cercelul cu diamant. Apoi îi prinse lobul moale între două degete şi îl masă.

— Vreau să-ţi suni tatăl şi să-l anunţi că te muţi începând de azi, îi şopti el pe un ton molcom. Spune-i că ţi-ai găsit o slujbă şi că vei intra într-un program de instruire intensivă.

Domnul X desfăcu Rolexul de la mâna lui Billy, apoi îi descheie nasturii de la guler. Vârî mâna înăuntru şi merse pe linia lanţului din platină de la gâtul lui Billy până când ajunse la ceafă. Îl desfăcu şi aşteptă ca zalele să îi alunece în palmă. Metalul era cald din cauza contactului cu pielea.

— Când vei discuta cu tatăl tău, îţi vei păstra cumpătul indiferent ce ţi-ar spune. Îl vei asigura că te aşteaptă un viitor promiţător şi că ai fost selectat dintr-o mulţime de candidaţi pentru o misiune de mare importanţă.

Îi vei spune că te poate contacta oricând pe telefonul mobil, dar că nu vă puteţi vedea fiindcă vei fi plecat în majoritatea timpului.

Domnul X îşi trecu palma peste pieptul lui Billy, atingându-i muşchii, simţindu-i căldura vieţii, freamătul tinereţii. *Câtă forţă zace în acest corp,* se gândi el. *Ce energie fantastică.*

— Nu vei pomeni de academie. Nu îi vei dezvălui identitatea mea. Şi nu îi vei spune că vei locui împreună cu mine, murmură domnul X la urechea lui Billy. Îi vei cere iertare pentru toate greşelile pe care le-ai făcut şi îi vei spune că îl iubeşti. Am să trec eu mai târziu pe la tine să te iau.

Ascultându-l cum respira liniştit, complet supus în mâinile sale, domnul X îşi aminti de propria ceremonie de integrare. Pentru o fracţiune de secundă, îşi dori să fi cântărit mai bine oferta pe care o acceptase cu zeci de ani în urmă.

Ar fi fost bătrân acum. Poate un bătrân cu nepoţi dacă ar fi întâlnit o femeie alături de care să poate trăi o perioadă mai lungă de timp. Ar fi dus o viaţă normală, poate ar fi lucrat la o fabrică de hârtie ori la o benzinărie. Ar fi fost unul dintre sutele de milioane de bărbaţi anonimi care sunt cicăliţi de neveste, care ies la un pahar cu prietenii şi care îşi petrec zilele preţioase într-o stare de permanentă frustrare pentru că nu se pot remarca prin nimic.

Dar, cel puţin, ar fi fost viu.

Uitându-se în ochii albaştri ai lui Billy, domnul X se întrebă dacă, într-adevăr, ieşise câştigător din toată afacerea asta. Îşi pierduse independenţa. Era un servitor şi trebuia să se supună tuturor capriciilor lui Omega. Şeful servitorilor, e drept, însă nimic mai mult decât un servitor.

Nu era nimeni care să plângă la moartea lui.

Fie pentru că era posibil să nu înceteze niciodată să respire… ori pentru că nimeni nu i-ar fi dus dorul, după ce avea să îşi dea ultima suflare.

Se încruntă.

Astfel de gânduri erau zadarnice, căci nu mai exista cale de întoarcere. Lucru pe care Billy Riddle avea să îl afle pe propria piele, chiar în acea seară.

Domnul X îi eliberă tânărului trupul şi mintea.

— Ne-am înţeles, aşadar? îi spuse el, blând.

Billy încuviinţă din cap, încă ameţit. Se examina atent, încercând parcă să înţeleagă ce se întâmplase.

— Foarte bine. Dă-mi mobilul tău.

Billy i-l întinse şi domnul X zâmbi.

— Şi acum, ce îmi spui, fiule?

— Da, *sensei.*

Capitolul 41

Beth se trezi în patul lui Wrath. La un moment dat, pe parcursul zilei, o luase probabil şi o dusese în dormitorul lui.

Îi simţea pieptul lipit de spatele ei. O ţinea în braţe şi îi vârâse una din mâini între picioare.

Sexul lui, fierbinte şi greu, se odihnea pe coapsa ei.

Beth se răsuci. Bărbatul avea ochii închişi şi respira adânc şi încet. Se amuză la gândul că Wrath o doreşte chiar şi în somn.

— Te iubesc, rosti ea, în şoaptă.

Vampirul deschise imediat ochii, orbind-o ca pe o vietate prinsă în lumina farurilor.

— Ce este, *leelan?* Te simţi bine?

Îşi trase mâna, realizând brusc unde o pusese.

— Scuze… Probabil că n-ai chef de… atât de curând după…

Beth îi luă mâna şi o conduse între coapsele sale, apăsându-i degetele pe piele.

Wrath scoase un oftat ascuţit şi colţii i se iviră numaidecât peste buza inferioară.

— De tine, am întotdeauna chef, şopti ea prinzându-i sexul în mână.

Cu un geamăt de plăcere, bărbatul se apropie de ea,

iar Beth îi simţi bătăile inimii, sângele clocotindu-i în vene, plămâni umplându-se de aer. Cât de straniu era. Ştia exact cât de mult o dorea, şi nu doar pentru că îi mângâia penisul în erecţie.

Iar în clipa în care degetele lui Wrath pătrunseră în ea şi trupul ei răspunse, dorinţa lui deveni şi mai aprigă. Fiecare sărut, fiecare mângâiere, fiecare atingere a limbii şi fiecare fior, toate erau mai intense.

Wrath nu voia să se grăbească. Când ea încercă să se urce pe el, vampirul o întinse la loc pe spate şi o dezmierdă, deşi trupul lui tânjea după eliberarea orgasmică. Era atât de tandru şi delicat.

În cele din urmă, se aşeză între coapsele ei desfăcute, sprijinindu-se în braţele sale puternice. Părul lui lung şi negru se revărsa peste perne, amestecându-se cu al ei.

— Cât aş vrea să-ţi văd chipul clar, zise el şi îşi încordă ochii. Măcar o dată…

Beth îi cuprinse obrajii în palme, simţind pişcătura bărbii lui aspre.

— Îţi spun eu ce-ai vedea, murmură ea. Că te iubesc. Asta ai vedea.

Wrath închise ochii şi surâse. Chipul îi era transfigurat. Radia de bucurie.

— Ah, *leelan,* cât de fericit mă faci.

O sărută. Şi pătrunse încet în trupul ei. Odată intrat în ea, posedând-o cu sexul său viguros, contopindu-şi trupul cu al ei, Wrath se opri. Vorbi mai întâi în limba străveche, apoi în limba lui Beth.

Ochii femeii se aprinseră de emoţie la auzul cuvintelor sale. „Te iubesc, nevastă.”

*

Butch se răsuci de pe o parte pe alta, pe jumătate treaz. Nu era patul lui. Nu era dublu, ci simplu. Nici pernele nu erau ale lui, pentru că erau atât de moi, încât avea senzaţia că pune capul pe o bucată de aluat. Cearşafurile, de asemenea, erau mult prea fine.

Sforăitul de lângă el, însă, îi confirmă toate bănuielile. În mod cert nu se găsea acasă la el.

Deschise ochii. Ferestrele erau ascunse de draperii groase, dar lumina aprinsă în baie era suficientă pentru a distinge câte ceva. Camera era decorată cu un rafinament desăvârşit. Antichităţi, tablouri, tapet super şic.

Se uită în direcţia din care venea sforăitul. În celălalt pat, dormea buştean un bărbat, cu capul afundat în perne, învelit până la bărbie în cearşafuri şi pături.

Începea să îşi amintească.

Era Vishous. Noul său amic.

Fan Red Sox, la fel ca el. Geniu al informaticii.

Şi un blestemat de vampir.

Butch îşi duse mâna la frunte.

Nu era prima oară când se învârtea în pat şi descoperea cu stupefacţie cine doarme lângă el.

Dar chestia asta era prea de tot.

Cum ajunseseră să… Ah, da. Căzuseră amândoi laţi după ce dăduseră gata sticla de whisky a lui Tohr.

Tohr. Prescurtarea de la Tohrment.

Ferească Dumnezeu, acum ştia şi cum îi cheamă. Rhage. Phury. Şi Zsadist, pe care era de-ajuns să îl vezi, că ţi se şi ridica părul în cap.

Doar nu se aştepta ca nişte vampiri să se numească Tom, Dick sau Harry.

Serios vorbind, şi-ar putea imagina cineva un vampir înfricoşător pe nume Howard? Eugene?

Te implor, Wallie, nu mă muşca.

Drace, îşi pierdea minţile de tot.

Cât o fi fost ceasul?

— Hei, poliţaiule, cât e ceasul? întrebă Vishous, încă ameţit.

Butch întinse mâna spre noptieră. Lângă ceas, găsi o şapcă Red Sox, o brichetă din aur şi o mănuşă neagră de condus.

— Cinci şi jumătate.

— Excelent, zise vampirul şi se răsuci pe cealaltă parte. Mai aşteaptă vreo două ore până să tragi draperiile.

Dacă mă fac scrum, tu o s-o păţeşti cum nu se poate mai rău.

Butch zâmbi. Vampiri sau nu, îi înţelegea pe tipii ăştia. Vorbeau pe limba lui. Vedeau lumea la fel. Când era cu ei, se simţea în largul lui.

Ce lucru straniu!

— Zâmbeşti, îi spuse Vishous.

— Cum ai ştiut?

— Sunt expert la capitolul emoţii. Nu cumva eşti dintre ăia nesuferiţi care-s voioşi dimineaţa?

— În niciun caz. Dar nici dimineaţă nu e.

— Pentru mine, este, poliţaiule.

Vishous se aşeză pe o parte şi se uită la Butch.

— Să ştii că ai fost foarte tare aseară. Nu cunosc mulţi oameni care-ar îndrăzni să se dea la Rhage sau la mine, mai ales de faţă cu ceilalţi fraţi.

— Haide, nu mă lua cu dulcegării dintr-astea, că nu suntem îndrăgostiţi.

În realitate, însă, Butch era emoţionat de această dovadă de respect.

Vishous îl examina cu ochii mijiţi. Vampirul era un observator atât de subtil, încât Butch avea senzaţia că este dezbrăcat încetul cu încetul şi trecut prin maşina de sablat.

— Eşti foarte dornic să mori.

Nu era o întrebare, ci o constatare.

— Mda, posibil, spuse Butch.

Detesta să i se ceară explicaţii, astfel că discreţia lui Vishous îl luă prin surprindere.

— Toţi suntem în aceeaşi situaţie, zise Vishous. De-aia nu te întreb nimic.

Rămaseră în tăcere câteva clipe.

Vishous îl fixă din nou cu privirea.

— Nu mai poţi reveni la vechea ta viaţă, poliţaiule. Îţi dai seama de asta, nu-i aşa? Fiindcă ai aflat prea multe despre noi. Ar fi imposibil să îţi ştergem amintirile complet.

— Adică ar fi cazul să-mi cumpăr un sicriu?

— Sper că nu. Dar nu e decizia mea. Depinde mai mult de tine.

Se opri, apoi reluă după câteva secunde.

— Nici nu prea ai la ce să te întorci, am dreptate?

Butch ridică ochii în tavan.

De dimineaţă, când fraţii îi dăduseră voie să îşi verifice mesajele, nu primise decât unul. De la căpitan, care îl anunţa să treacă pe la secţie pentru a i se comunica rezultatele anchetei derulate de Afacerile Interne.

Da, de parcă era obligat să se prezinte. Ştia cum se va termina totul. Avea să fie concediat şi folosit ca exemplu al eforturilor de eradicare a violenţei poliţieneşti. Sau, în cel mai fericit caz, îl treceau la munca de birou.

Cât despre familia lui? Mama şi tatăl lui, Dumnezeu să-i ţină sănătoşi, locuiau în continuare în căsuţa lor din Cartierul Irlandez, înconjuraţi de copiii pe care îi iubeau atât de mult. Cu toate că nu o uitaseră pe Janie, cei doi se bucurau de o pensie tihnită. Iar fraţii şi surorile lui Butch erau într-atât de preocupaţi să facă şi să crească copii, iar apoi să facă alţii, încât nu le mai rămânea timp pentru altceva. În cadrul clanului O'Neal, Butch nu era decât o notă de subsol. Elementul Nociv fără Urmaşi.

În privinţa prietenilor? José era singurul care se încadra oarecum în această categorie. Pe Abby nu o putea pune la socoteală. Cu ea doar şi-o trăgea din când în când.

Iar după întâlnirea cu Marissa, de seara trecută, partidele ocazionale de sex nu îl mai interesau deloc.

Aruncă o privire spre vampir.

— Aşa-i, nu mă aşteaptă nimeni şi nimic.

— Ştiu cum te simţi.

Vishous se foi prin pat, încercând să-şi găsească o poziţie mai comodă. Se întinse pe spate şi îşi acoperi ochii cu un braţ.

Butch se încruntă la vederea braţului stâng al vampirului. Era plin de tatuaje, o aglomeraţie de desene complicate care coborau pe partea interioară până în palmă şi se încolăceau în jurul fiecărui deget. Cruntă durere trebuie să fi îndurat.

— V?

— Da?

— Care-i treaba cu tatuajele alea?
— Eu nu ţi-am cerut lămuriri despre problemele tale, zise Vishous, luându-şi braţul de la ochi. Dacă vezi că nu mă scol până la opt, trezeşte-mă. Ne-am înţeles?
— În regulă.
Butch închise ochii.

Capitolul 42

În dormitorul de la subsol, Beth opri duşul, se întinse după prosop şi lovi din greşeală inelul de logodnă de blatul din marmură.
— Ah… drace. Porcăria naibii.
Strânse iute mâna lângă corp, gândindu-se că, spre norocul ei, Wrath era la etaj unde se ocupa de ultimele pregătiri pentru ceremonie. Deşi nu era exclus ca sunetul să se fi propagat până sus.
Îşi luă inima-n dinţi şi verifică inelul, convinsă că a desprins piatra de rubin sau a ciobit-o. Nu păţise nimic.
Trebuia să aibă mai mare grijă. Fiindcă nu se omorâse niciodată după inele, avea nevoie de timp până să se obișnuiască cu acesta.
Oare toate schimbările or fi atât de dificile? se întrebă ea, ironic. *Logodnicul îţi pune un pietroi inestimabil pe deget. Ce pacoste!*
Nu îşi putu reţine un zâmbet în timp ce se usca iute cu prosopul. Wrath fusese atât de mândru când îi dăruise inelul. Îi spusese că este un dar de la o persoană pe care avea să o cunoască în acea seară.
La nuntă.
Se opri din şters. Doamne, acel cuvânt. Nuntă.
Cine-ar fi crezut că ea…
Se auzi o bătaie în uşă.
— Beth? Eşti înăuntru? întrebă o voce voalată, feminină, necunoscută.
Beth îmbrăcă unul dintre halatele lui Wrath şi se

apropie de uşă, fără însă a o deschide.

— Da?

— Sunt Wellsie. Partenera lui Tohr. M-am gândit că s-ar putea să ai nevoie de ajutor. Ţi-am adus şi o rochie, în caz că n-ai vreuna pregătită. Şi ca să vorbim deschis, eram curioasă, ca orice femeie, şi voiam să te cunosc.

Beth întredeschise uşa.

Uau.

Wellsie nu era deloc *ca orice femeie.* Avea părul de un roşu aprins, chipul unei zeiţe greco-romane şi emana siguranţă prin toţi porii. Rochia de un albastru-deschis îi sublinia coloritul natural, ca un cer tomnatic peste frunzele arămii.

— Salut, spuse Beth.

— Salut.

Ochii de culoarea chihlimbarului erau pătrunzători, fără a fi reci. În special, când zâmbea.

— Eşti absolut superbă. Nu-i de mirare că Wrath s-a îndrăgostit până peste cap.

— Intră, te rog.

Wellsie pătrunse în dormitor ţinând în braţe o cutie lungă şi plată şi o geantă mare. În ciuda aerului autoritar, nu părea agresivă.

— A fost cât pe-aci să nu aflu nimic de la Tohr. El şi Wrath sunt bosumflaţi.

— Bosumflaţi?

Wellsie dădu ochii peste cap, închise uşa din celălalt capăt al camerei şi aşeză cutia pe măsuţa de cafea.

— Masculilor ca ei le creşte uneori tensiunea şi sar unul la gâtul celuilalt. E o chestie inevitabilă. Tohr nu vrea să-mi spună despre ce e vorba, dar am eu o vagă idee. Onoare, vitejie în luptă sau noi, femeile lor.

Wellsie deschise cutia, dând la iveală o ţesătură de satin roşu.

— Nu sunt băieţi răi, dar le mai sare ţandăra şi trântesc câte-o prostie.

Se întoarse spre Beth şi zâmbi.

— Am vorbit destul despre ei. Eşti pregătită pentru

clipa cea mare?

De regulă, Beth se arăta rezervată în preajma persoanelor necunoscute. Însă femeia aceasta directă, cu ochi sinceri îi inspira încredere.

— Nu sunt sigură, zise Beth şi râse. Îl cunosc de puţin timp pe Wrath, dar simt că e al meu. Mă ghidez după instinct, nu după ce-mi spune raţiunea.

— Şi eu am trecut prin acelaşi lucru cu Tohr, spuse Wellsie şi chipul i se îndulci dintr-odată. O singură privire mi-a fost de ajuns.

Pierdută în gânduri, duse o mână la stomac.

E însărcinată, îşi spuse Beth.

— Când trebuie să naşti?

Wellsie se îmbujoră, dar nu de fericire, ci mai curând de nelinişte.

— Mai e mult. Un an. Dacă reuşesc să ţin sarcina.

Se aplecă şi scoase rochia.

— Vrei s-o probezi? Purtăm cam aceeaşi măsură.

Era o rochie veche, cu corsajul din dantelă împodobit cu mărgele negre şi fustă amplă. Satinul roşu capta lumina lumânărilor şi o păstra în faldurile sale.

— E… spectaculoasă, spuse Beth, mângâind stofa.

— Mama mi-a făcut-o pentru uniunea cu Tohr, acum aproape două sute de ani. Dacă nu vrei corsetul, poţi să nu-l foloseşti, dar am adus jupoanele. Sunt foarte distractive. Însă, dacă nu-ţi place, ori dacă ţi-ai ales altă ţinută, să ştii că nu mă supăr.

— Ai înnebunit? Ai impresia că o s-o refuz ca să mă pot căsători în pantaloni scurţi?

Beth luă rochia în braţe şi se duse în baie, aproape alergând. Îmbrăcarea rochiei îi dădu impresia unei călătorii în timp. Reîntoarsă în cameră, îşi tot înfoia fusta, ca o fetiţă fericită. Era uşor strâmtă în zona pieptului, dar puţin îi păsa că nu poate să respire.

— Eşti splendidă! zise Wellsie.

— Da, pentru că e cel mai frumos lucru pe care l-am purtat vreodată. Poţi să mă-nchei la ultimii nasturi de sus?

Degetele lui Wellsie erau reci şi agere. Când termină,

înclină capul într-o parte şi îşi împreună mâinile.

— Ţi se potriveşte de minune. Combinaţia de negru şi roşu merge perfect cu părul tău. O să leşine Wrath când te va vedea.

— Eşti sigură că vrei să mi-o împrumuţi?

Dacă vărsa ceva pe ea?

— Hainele sunt făcute să fie purtate. Rochia asta stă în dulap din 1814.

Wellsie aruncă o privire la ceasul cu diamante de la mână.

— Mă duc la etaj să văd cum merg pregătirile. Fritz o fi având nevoie de ajutor. Când e vorba să mănânce, fraţii sunt neîntrecuţi, dar la gătit nu se pricep deloc. Ţinând cont cu ce se ocupă, te-ai aştepta să ştie să mânuiască cuţitele mai bine.

Beth se întoarse spre ea.

— Dacă-mi deschei nasturii, vin cu tine să-ţi dau o mână de ajutor.

După ce o ajută să îşi scoată rochia, Wellsie rămase o clipă pe gânduri, părând să şovăie.

— Ascultă-mă, Beth… Sunt nespus de fericită pentru tine. Serios. Dar trebuie să fiu sinceră. Nu va fi uşor să fii partenera unuia dintre fraţi. Sper să vii la mine dacă simţi nevoia să discuţi cu cineva.

— Mulţumesc, spuse Beth, gândindu-se că era posibil să apeleze la ea.

Pe Wellsie o vedea capabilă să îi dea sfaturi bune. Probabil pentru că femeia dădea senzaţia că ţine totul sub control. Părea atât de… competentă.

Wellsie zâmbi.

— Şi poate, câteodată, te voi suna şi eu. De când aştept să am pe cineva cu care să pot vorbi şi să mă înţeleagă.

— Ceilalţi fraţi n-au soţii, nu-i aşa?

— Noi două suntem singurele.

— Ar trebui să fim unite, atunci.

*

Wrath urcă la etaj, întrebându-se pe unde dormise fiecare. Bătu la uşa uneia dintre camerele de oaspeţi, dar îi răspunse Butch. Bărbatul îşi usca părul cu un prosop, pe jumătate dezbrăcat.

— Ai idee unde-i V? întrebă Wrath.

— Da, se bărbiereşte, zise poliţistul, făcându-i semn din cap şi dându-se la o parte din prag.

— Ai nevoie de mine, şefu'? îi strigă V din baie.

— Ce cuibuşor plăcut v-aţi făcut aici, zise Wrath, chicotind.

Primi două înjurături, iar Vishous ţâşni din baie, cu boxerii atârnându-i pe şolduri. Avea obrajii albi de spumă şi îşi trecea un aparat de ras antic de la un capăt la celălalt al maxilarului. Ambele mâini erau dezgolite.

Oh, rahat. Pe mâna stângă a lui V, tatuajele sacre îl avertizau pe cel ce intra în contact cu ea de consecinţele tragice ale îndrăznelii sale. Wrath era curios dacă poliţistul îşi imagina ce putea face vampirul cu o singură mână.

Puţin probabil, altminteri nu ar mai fi defilat în pielea goală cu asemenea nonşalanţă.

— Auzi, V? spuse Wrath. Am de rezolvat o problemă înainte de nuntă.

De regulă, acţiona singur, dar dacă voia să încheie povestea cu Billy Riddle, i-ar fi prins bine sprijinul lui Vishous. Oamenii nu binevoiau să se dezintegreze în clipa în care îi înjunghiai, aşa că mâna stângă a fratelui său avea să se ocupe de corpul acestuia. Cadavrul ar fi dispărut astfel în câteva secunde.

Pe chipul lui V apăru un rânjet fioros.

— În cinci minute sunt gata.

— S-a făcut.

Wrath simţea privirile poliţistului aţintite asupra sa. Era limpede că individul ar fi vrut să ştie despre ce era vorba.

— Mai bine nu te amesteci în asta, poliţaiule. Mai ales din cauza meseriei tale.

— În caz că nu ştiai, te anunţ eu că m-au dat afară.

Interesantă treabă, îşi zise Wrath.

— Ai putea să-mi spui şi mie din ce motiv?

— I-am spart nasul unui suspect.

— Într-o încăierare?

— Nu, la interogatoriu.

Într-un fel, vestea nu îl surprinse deloc pe Wrath.

— De ce-ai făcut-o?

— Fiindcă a încercat s-o violeze pe viitoarea ta mireasă, colţosule. Când l-am auzit că Beth a căutat-o cu lumânarea, m-au apucat toţi dracii.

Un mârâit se înălţă din gâtul lui Wrath. Sunetul era precum un organism viu născut în măruntaiele sale.

— Billy Riddle.

— Beth ţi-a povestit despre el?

Wrath se îndreptă spre uşă cu paşi apăsaţi.

— Hai odată, V, strigă el.

Când coborî la parter, simţi prezenţa lui Beth şi o zări imediat ieşind prin uşa secretă. Se duse la ea, o prinse în braţe şi o strânse aprig la piept. Voia să o răzbune înainte de a-şi uni vieţile. Măcar atât merita din partea celui care avea să îi devină *hellren.*

— Eşti bine? rosti ea, în şoaptă.

Wrath clătină din cap, cu faţa afundată în părul ei, apoi se uită spre femeia lui Tohr.

— Bună, Wellsie. Îţi mulţumesc că ai venit.

— M-am gândit că nu va strica un pic de sprijin pentru Beth, spuse ea, zâmbind.

— Mă bucur că eşti aici.

Se desprinse de lângă Beth şi sărută mâna lui Wellsie.

Vishous pătrunse în salon, înarmat până-n dinţi.

— Hei, Wrath, o luăm din loc?

— Unde plecaţi? se interesă Beth.

— Am o problemă de rezolvat, răspunse Wrath, mângâind-o pe braţ. Ceilalţi fraţi rămân aici ca să termine pregătirile. Ceremonia va începe la miezul nopţii. Nu întârziem.

Beth îl privea, dând impresia că voia să se împotrivească, dar apoi se întoarse spre Wellsie. Între cele

două femei părea să se fi înfiripat o înţelegere tacită.

— Ai grijă de tine, îi zise ea, în cele din urmă. Te rog.

— Stai liniştită.

Wrath o sărută lent şi prelung.

— Te iubesc, *leelan.*

— Ce înseamnă cuvântul ăsta?

— Un fel de „dragostea mea”.

Vampirul îşi luă haina de pe un scaun şi o mai sărută o dată înainte de a pleca.

Capitolul 43

Butch se pieptănă, îşi dădu cu un strop de apă de toaletă, şi se îmbrăcă cu un costum împrumutat. Aşa cum dulăpioarele din baie erau ticsite cu loţiuni şi creme după bărbierit, la fel şi şifonierele erau pline de haine bărbăteşti de toate dimensiunile. Toate de firmă.

În viaţa lui nu mai purtase Gucci.

Şi, cu toate că nu îi plăcea să cerşească de la alţii, nu se putea prezenta în faţa Marissei în hainele pe care le purtase cu o seară înainte. Chiar dacă ar fi fost foarte elegante – ceea ce nu era cazul – duhneau probabil ca o bodegă, un amestec nefericit între tutunul turcesc al lui V şi alcool.

Pentru ea, Butch ţinea morţiş să fie proaspăt ca petalele de trandafir.

Se plimbă prin faţa oglinzii mari, simţindu-se ca un papiţoi, dar nu se putea abţine. Costumul negru cu dungi fine îl prindea de minune. Cămaşa albă, deschisă la guler, îi scotea în evidenţă pielea bronzată. Iar perechea de mocasini Ferragamo pe care o descoperise într-o cutie erau exact acea tuşă finală care desăvârşea întreaga ţinută.

Arăt aproape bine, reflectă el. Câtă vreme Marissa nu îi observa ochii injectaţi.

Cele patru ore de somn şi cantitatea impresionantă de whisky consumat îşi spuneau cuvântul.

Se auzi o bătaie firavă la uşă.

Simţindu-se ca un ipocrit şi sperând să nu dea cu ochii de unul dintre fraţi, Butch deschise uşa.

Majordomul îl măsură din ochi şi zâmbi.

— Arătaţi foarte distins, domnule. Impecabilă alegere.

Butch ridică din umeri, jucându-se nervos cu gulerul cămăşii.

— Mda, nu-i rău.

— Dar vă lipseşte batista din buzunarul de la piept. Îmi permiteţi?

— Bineînţeles.

Bătrânelul se duse iute la o comodă, deschise un sertar şi scotoci înăuntru.

— Aceasta e perfectă.

Degetele sale noduroase îndoiră pătratul alb de pânză într-un soi de origami complicat, după care o îndesă în buzunarul sacoului lui Butch.

— Acum sunteţi pregătit să vă întâmpinaţi oaspetele. Doamna vă aşteaptă. O primiţi?

Dacă o primeşte?

— Mai încape vorbă?

Ieşiră din cameră şi majordomul râse uşor.

— Arăt ridicol, nu-i aşa? întrebă Butch.

Chipul lui Fritz redeveni serios.

— Nicidecum, domnule. Mă gândeam doar cât de mult s-ar fi bucurat stăpânul Darius să vadă toate astea. Îi făcea mare plăcere să aibă casa plină.

— Cine e Dar…

— Butch?

La auzul glasului Marissei încremeniră amândoi. Stătea în capul scărilor şi era răpitor de frumoasă. Îşi strânsese părul într-un coc înalt şi purta o rochie din mătase roz pal. În faţa bucuriei timide care îi însenină chipul la vederea lui, Butch simţi că i se umflă pieptul de mândrie.

— Bună, scumpo.

Se duse spre ea, conştient că majordomul îl urmăreşte, radiind de încântare.

Marissa se juca uşor cu rochia, părând stânjenită.

— Ar fi trebuit să aştept la parter. Dar toată lumea era atât de ocupată, încât aveam senzaţia că mai mult îi încurc.

— Vrei să mai stăm aici?

Femeia încuviinţă din cap.

— Da, dacă nu te deranjează. E mai linişte aici.

Majordomul interveni în discuţia lor.

— E o verandă chiar în capătul culoarului.

Butch îi oferi braţul.

— E bine acolo?

Marissa îşi strecură mâna pe sub braţul lui. Îşi desprinse ochii de la el şi pe obraji îi apăru o îmbujorare fermecătoare.

— Da, e foarte bine.

Aşadar, dorea să rămână singură cu el.

E semn bun, îşi zise Butch.

*

În timp ce transporta un platou plin ochi cu legume proaspete în sufragerie, Beth se gândea că Fritz şi Wellsie ar fi fost în stare să conducă o ţară împreună. La ordinele lor, fraţii alergau dintr-o parte în alta, aranjau masa, schimbau lumânările vechi, ajutau în bucătărie. Şi cine ştie câte altele se petreceau în camera lui Wrath, unde urma să aibă loc ceremonia. Rhage era acolo de cel puţin o oră.

Beth aşeză platoul pe bufet şi se întoarse în bucătărie. Îl găsi pe Fritz care se chinuia să apuce un castron mare din cristal, cocoţat pe un dulap.

— Ţi-l dau eu.

— Mulţumesc, stăpână.

Beth îl puse pe blatul de lucru şi se uită cum majordomul îl umple cu sare.

Oho, salutare, hipertensiune! îşi zise ea.

— Beth? o strigă Wellsie. Iei tu din cămară trei conserve de piersici pentru jambonul la cuptor?

Beth intră în cămăruţă şi aprinse lumina. Conservele şi borcanele se ridicau de la podea până la tavan, oferind o

infinită varietate de opţiuni. Căuta piersicile când auzi uşa deschizându-se.

— Fritz, ştii cine…

Se roti în loc şi se izbi de trupul masiv al lui Zsadist.

Vampirul scoase un şuierat şi amândoi săriră în lături. Uşa se trânti în spatele lor, blocându-i în spaţiul minuscul.

Zsadist închise ochii, de parcă l-ar fi durut ceva, dezvelindu-şi colţii şi dinţii.

— Îmi cer scuze, murmură Beth, căznindu-se să se ţină la distanţă.

Nu avea nici loc, nici cale de scăpare. Corpul bărbatului era poziţionat exact în dreptul uşii.

— Îmi pare rău, dar nu te-am văzut.

Era îmbrăcat într-unul dintre tricourile sale mulate, cu mâneci lungi, şi de fiecare dată când strângea pumnul, muşchii braţelor şi ai umerilor se desenau limpede prin material. Era masiv, însă forţa pe care o emana trupul lui îl făcea de-a dreptul gigantic.

Zsadist deschise ochii. O pironi cu privirea, iar Beth făcu un pas înapoi de frică.

Rece. Atât de rece.

— Fir-ar să fie, ştiu că-s urât, răbufni el. Dar nu trebuie să te temi de mine, pentru că nu sunt sălbatic.

După asta, luă ceva şi plecă.

Beth se rezemă de mormanul de borcane, uitându-se la locul rămas gol pe etajeră. Chutney. Asta luase, un borcan de sos chutney.

— Beth, ai găsit…

Wellsie se opri în pragul uşii.

— Ce-ai păţit?

— Nimic. N-am păţit nimic.

Wellsie îi aruncă o privire netulburată, aranjându-şi în acelaşi timp şorţul peste rochia albastră.

— Mă minţi, dar te las în pace fiindcă e ziua nunţii.

Descoperi repede conservele de piersică şi luă câteva.

— Ce-ar fi să te întinzi puţin în camera tatălui tău? Rhage şi-a terminat treaba, aşa că te poţi odihni. Trebuie să te menajezi un pic înainte de ceremonie.

— Cred că aşa o să fac.

*

Butch se rezemă de speteaza balansoarului din răchită, puse un picior peste celălalt şi împinse cu talpa în podea. Fotoliul se legănă încet cu un scârţâit.

Un fulger despică cerul în depărtare. Prin noapte pluteau miresmele grădinii din faţa casei. Şi parfumul sărat al oceanului.

În celălalt capăt al verandei, Marissa lăsă capul pe spate şi studie cerul. Briza văratică îi înfioră buclele care îi încadrau chipul.

Butch avea convingerea că ar fi putut-o privi o viaţă întreagă fără a se plictisi.

— Butch?

— Scuze. Ce spuneai?

— Eşti foarte chipeş îmbrăcat în costum.

— Da? În vechitura asta? A fost primul lucru care mi-a căzut în mână.

Marissa râse, exact ce urmărise el. Însă, odată ce sunetele ajunseră la urechile lui, Butch deveni serios.

— Tu eşti cea frumoasă.

Marissa duse o mână la gât. Complimentele păreau să o jeneze, ca şi când nu ar fi fost deprinsă cu ele.

Pentru Butch, era ceva greu de crezut.

— M-am coafat pentru tine, spuse ea. M-am gândit că s-ar putea să-ţi placă dacă îmi aranjez părul aşa.

— Îmi place oricum ar fi.

Femeia surâse.

— Şi rochia am ales-o pentru tine.

— E frumoasă. Dar, să ştii de la mine, Marissa, că nu e nevoie să te străduieşti atât.

Marissa lăsă privirea în pământ.

— Aşa m-am obişnuit.

— Atunci, dezvaţă-te. Eşti perfectă.

Femeia strălucea de fericire. El o privea, subjugat.

Vântul se înteţi şi se strecură printre faldurile rochiei,

accentuându-i linia graţioasă a şoldului. Deodată, Butch realiză că nu se mai gândea doar la frumuseţea ei.

Îşi stăpâni cu greu un hohot de râs. Niciodată nu-i trecuse prin minte că dorinţa fizică ar putea strica un moment, dar, în seara aceea, ar fi preferat să dea uitării nevoile trupeşti. Poate chiar şi mai mult de o noapte. Voia să o trateze pe Marissa aşa cum se cuvine. Era o femeie demnă de a fi adorată şi răsfăţată. O femeie pe care să o facă fericită.

Butch se încruntă. Mda, cum putea el oare să o facă fericită. Aceasta era dilema lui. Să o adore şi să o răsfeţe, la asta s-ar fi descurcat.

Problema era că... o virgină-vampir reprezenta o categorie aparte, despre care nu ştia absolut nimic.

— Marissa, ţi-ai dat seama, presupun, că nu sunt din specia ta?

— Din primul momentul în care te-am văzut, zise ea şi clătină din cap.

— Şi chestia asta nu – *îţi taie tot cheful?* – nu te deranjează?

— Nu. Îmi place cum mă simt când sunt cu tine.

— Ce anume simţi? întrebă el, pe un ton stins.

— Că sunt în siguranţă. Mă simt frumoasă.

Făcu o pauză şi îi privi buzele.

— Uneori, simt şi alte lucruri.

— Cum ar fi?

Deşi animat de intenţii bune, Butch ardea de nerăbdare să afle despre celelalte lucruri.

— Simt o căldură. Mai ales aici, spuse ea şi îşi atinse sânii. Şi aici.

Îşi trecu mâna peste zona dintre coapse.

Butch vedea dublu, atât de tare îi bătea inima. Expiră prelung, convins că o să-i explodeze capul.

— Tu simţi ceva? îl întrebă ea.

— Nici nu-ţi poţi închipui.

Vocea îi suna răguşit după ce băuse whisky o noapte întreagă. *Uite ce face disperarea dintr-un bărbat.*

Marissa traversă veranda în direcţia lui.

— Aş vrea să te sărut. Dacă nu ai nimic împotrivă.

Împotrivă? Era dispus să o roage în genunchi numai să îl lase să o privească.

Îşi depărtă picioarele şi îşi îndreptă spatele, crezând că nu avea cum să se întâmple mare lucru, mai ales că cineva îi putea surprinde în orice moment. Nici nu apucă să se ridice, când se pomeni cu Marissa îngenuncheată în faţa lui.

Cu o mişcare rapidă, femeia se aşeză direct între picioarele sale.

— Stai aşa. Uşurel, exclamă el, oprind-o înainte de a intra în contact cu erecţia lui.

Nu era convins că era pregătită pentru aşa ceva. Sau că *el însuşi* era pregătit pentru aşa ceva.

— Dacă e să... Mai bine nu ne grăbim. Vreau să te simţi bine.

Marissa zâmbi, dezvelindu-şi vârful colţilor. Sexul lui Butch zvâcnea dureros.

Cine s-ar fi gândit că mă voi excita dintr-atât?

— Am avut un vis despre asta azi-noapte.

Butch îşi drese glasul.

— Serios?

— Ai intrat în camera mea. Te-ai aplecat peste mine.

Oh, Doamne, parcă şi vedea scena. Numai că, în fantezia lui, erau amândoi dezbrăcaţi.

— Erai gol, şopti ea, apropiindu-se de el. Şi eu la fel. M-ai sărutat brutal. Aveai un gust iute, ca de whisky. Era plăcut.

Doar câţiva centimetri le despărţeau buzele.

— Şi tu mi-ai plăcut.

Ai milă, Doamne! Era pe punctul de a ejacula. Şi nici măcar nu apucaseră să se sărute.

Femeia veni şi mai aproape, dar Butch reuşi să o oprească în ultima clipă. Era prea mult pentru el. Prea frumoasă. Prea senzuală. Mult, mult prea inocentă.

Dezamăgise atâtea persoane în decursul existenţei lui. Nu voia să o adauge şi pe ea la acea listă.

Marissa merita un prinţ pentru prima ei experienţă.

Nu un poliţist prăpădit, îmbrăcat în haine de împrumut. Nu ştia nimic despre obiceiurile intime ale vampirilor. Dar avea convingerea că ea ar fi putut găsi un bărbat mult mai vrednic decât el.

— Marissa?

— Da?

Femeia nu îşi dezlipi ochii de pe buzele lui. Deşi intra pe un teritoriu necunoscut, dădea impresia că este gata să îl devoreze.

Iar el era dispus să fie devorat.

— Nu mă doreşti?

— Oh, Doamne, iubito. Să nu te mai gândeşti la aşa ceva. Niciodată.

Îşi mută mâinile de pe umeri pe gâtul Marissei, ţinându-i capul drept. Apoi îl înclină pe al său şi îşi puse buzele pe gura ei.

Femeia inspiră profund, sorbindu-i respiraţia, trăgând o parte din fiinţa lui înlăuntrul ei. Butch slobozi un geamăt satisfăcut, însă fără a-şi pierde capul, şi îi dezmierdă gura tandru. Când Marissa se aplecă spre el, îşi trecu limba peste conturul buzelor ei.

Cât de dulce va fi, îşi zise el, pregătindu-se să pătrundă mai adânc, păstrându-şi în acelaşi timp sângele rece.

Dar Marissa îl întrecu. Îi prinse limba cu gura şi începu să o sugă.

Butch oftă şi şoldurile i se ridicară instinctiv din balansoar.

Marissa se întrerupse brusc.

— Te-a deranjat? Mie mi-a plăcut când ai făcut acelaşi lucru cu degetul meu.

Butch vârî un deget pe sub gulerul cămăşii, chinuindu-se să îl mai lărgească. *Unde dracului a dispărut tot aerul din partea asta de ţară?*

— Butch?

— Mi-a plăcut, articulă el, cu o voce hârâită. Crede-mă, mi-a plăcut chiar foarte mult.

— Atunci, o s-o mai fac.

Se năpusti asupra lui şi îi captură gura într-un sărut torid, care se prăvăli peste el ca o tonă de cărămizi, imobilizându-l în fotoliul din răchită. Tulburat, Butch nu putu decât să îşi încleşteze degetele pe braţele balansoarului. Pasiunea ei era atât de violentă. Erotică. Mai fierbinte decât focurile infernului. Femeia se căţără pe pieptul lui, explorându-i gura cu o curiozitate crescândă. Butch se propti în scaun, lăsându-şi toată greutatea pe palme.

Pe neaşteptate, se auzi un trosnet puternic.

După care se rostogoli pe podea, împreună cu Marissa.

— Ce dra…

Butch ridică mâna stângă. Şi odată cu ea, braţul din răchită în care îşi înfipsese degetele.

Îl smulsese cu totul.

— Te-ai rănit? întrebă el, într-un suflu, şi azvârli rămăşiţa cât colo.

— Nu, deloc, zise ea, cu un zâmbet.

Rochia i se încurcase printre picioarele lui. Trupul îi era lipit de al lui. Aproape în poziţia ideală.

O privi şi ştiu că era pregătit, pregătit să intre sub fusta ei, să îi desfacă picioarele şi să pătrundă în căldura corpului ei până când extazul avea să le fure minţile amândurora.

Doar că în starea în care se găsea, cel mai probabil avea s-o posede cu sălbăticie în loc să o iubească delicat. Şi era atât de înnebunit de dorinţă, încât ar fi fost în stare să o facă acolo, pe verandă, sub cerul liber.

Aşadar, o pauză era mai mult decât bine-venită.

— Nu mai sta pe jos, îi zise el pe un ton sever.

Marissa i-o luă înainte, sărind imediat în picioare. Îi întinse mâna pentru a-l ajuta şi el o acceptă din politeţe. Se trezi tras în sus cu uşurinţa cu care ridici un ziar.

Schiţă un surâs şi îşi scutură sacoul.

— Eşti mai puternică decât dai impresia.

Marissa părea stânjenită şi preocupată să îşi verifice ţinuta.

— Nu chiar.
— Nu e un lucru rău, Marissa.
Ochii ei poposiră o clipă pe chipul lui, apoi coborâră încet pe corp.
Butch se ruşină brusc, realizând că erecţia sa îi ridica un fel de cort în pantaloni. Se întoarse cu spatele şi îşi aranjă hainele.
— Ce faci?
— Nimic.
Se uită la ea, întrebându-se dacă avea să-i mai revină vreodată pulsul la normal.
Nu trebuia să mai facă un test de stres multă vreme de-acum încolo. Dacă supravieţuise sărutului ei, putea participa chiar şi la maraton.
Trăgând o maşină după el în acelaşi timp.
Şi nu oricum, ci aşezată de-a curmezişul şoselei.
— Mi-a plăcut, spuse ea.
Butch izbucni în râs.
— Şi mie. Dar tot nu-mi vine să cred că eşti vir…
Butch închise gura imediat. Îşi scărpină sprâncenele cu degetul mare.
Nu era de mirare că nu ieşea niciodată cu vreo femeie. Era la fel de manierat ca un cimpanzeu.
— Trebuie să-ţi mărturisesc, mormăi el, că uneori am darul de a da cu bâta-n baltă. O să-ncerc să fiu mai atent, de dragul tău.
— Cu bâta-n baltă?
— Adică, mă fac de rahat. Fac o gafă, vreau să zic… Fir-ar a naibii de treabă.
Se uită spre uşă.
— Nu vrei să coborâm să vedem ce se aude cu petrecerea?
Dacă mai stătea un minut acolo sus, sigur sărea pe ea.
— Butch?
Întoarse capul către ea.
— Da, iubire?
Femeia îşi lingea buzele şi ochii săi aruncau scântei.

— Vreau mai mult.
Butch simţi că i se taie respiraţia. Se întrebă dacă nu cumva ea se referea la sângele lui.
Îi admiră chipul frumos şi retrăi momentul în care se urcase peste el în balansoar. Îşi imagină că în loc să îl sărute, Marissa îi străpunge gâtul cu colţii ei albi.
Ce dulce ar fi fost moartea în braţele ei!
— Poţi să faci orice doreşti cu mine, şopti el. Absolut orice.

Capitolul 44

Wrath îl urmări pe Billy Riddle cum iese din casă şi se sprijină de una dintre coloane, într-o poziţie studiată. Puse jos geanta de voiaj şi se uită spre cer.
— E perfect, zise Wrath către Vishous. E timp berechet să-l omorâm şi să ne întoarcem.
Dar, înainte ca vampirii să iasă de la adăpostul întunericului, un Hummer negru intră pe aleea circulară. Trecu prin dreptul lor, lăsând în urmă mirosul dulceag al pudrei de talc.
— Mai bine nici că se putea, şopti Wrath.
— Am nimerit fix peste un exterminator.
— Punem pariu că e în misiune de recrutare?
— A găsit candidatul ideal.
Billy sări înăuntru şi SUV-ul se puse din nou în mişcare.
— Ar fi trebuit să venim cu maşina, spuse Vishous printre dinţi. Ne-am fi putut ţine după ei.
— N-avem vreme de urmăriri. La miezul nopţii soseşte Fecioara Scrib. O rezolvăm aici şi acum.
Wrath ţâşni în faţa Hummerului şi îşi propti mâinile în capota acestuia, forţându-l să se oprească. Se uita prin parbriz în timp ce Vishous se apropia de portiera şoferului din lateral.
Motorul tăcu şi Wrath zâmbi mulţumit. Cei doi

pasageri emanau teamă şi nerăbdare. Ştia care venea dinspre Billy. Individul era tensionat. Exterminatorul, în schimb, era gata de luptă.

Totuşi mai era ceva. Ceva suspect.

Wrath aruncă iute o privire în jur.

— Păzea, V!

Huruitul unei maşini tulbură liniştea nopţii şi o lumină puternică de faruri se aţinti asupra lor. O maşină americană banală opri lângă ei şi din ea săriră doi bărbaţi cu pistoalele în mâini.

— Poliţia statală. Mâinile sus. Voi, din maşină. Afară.

Wrath nu scăpa din ochi portiera şoferului. Fiinţa care coborî era masivă şi înfiorătoare. Iar sub parfumul pudrei, răul îşi împrăştia miasmele fetide.

Asasinul ridică mâinile, cercetând cu atenţie blazonul de pe haina lui Wrath.

— Dumnezeule mare. Credeam că eşti doar un mit. Regele Orb.

Wrath îşi arătă colţii.

— Nimic din ce-ai auzit despre mine nu e un mit.

Ochii exterminatorului străluceau.

— Sunt absolut impresionat.

— Mda. Mi se rupe sufletul că trebuie să ne despărţim acum. Dar ne vom revedea, cu tine şi cu proaspătul tău recrut. Foarte curând.

Wrath făcu semn din cap către Vishous, şterse amintirile oamenilor şi se dematerializă.

*

Domnul X era stupefiat.

Regele Orb exista.

De-a lungul secolelor circulaseră nenumărate poveşti despre el, legende mai bine spus, însă, de când domnul X intrase în Societate, nimeni nu îl văzuse în carne şi oase. Se zvonise chiar, din cauza destrămării comunităţii vampirilor, că nobilul războinic murise.

Cu toate acestea, iată-l viu şi nevătămat.

Ah, Doamne! Ce impresie ar fi făcut dacă i l-ar fi oferit cadou lui Omega.

— V-am anunţat că va veni, zise Billy către oamenii de ordine. E instructorul meu de arte marţiale. De ce ne-aţi oprit?

Ofiţerii îşi băgară pistoalele în toc, analizându-l pe domnul X.

— Vă rog să-mi prezentaţi un act de identitate, ceru unul dintre ei.

Domnul X zâmbi şi îi întinse permisul de conducere.

— Îl scot pe Billy la cină. Poate mergem şi la un film.

Ofiţerul se uită la fotografie, apoi la el.

— Poftim permisul, domnule Xavier. Îmi cer scuze pentru deranj.

— Nu e nicio problemă.

Billy şi domnul X se urcară din nou în Hummer.

Riddle trase o înjurătură.

— Nişte imbecili. De ce ne-or fi oprit?

Fiindcă ne-au atacat doi vampiri, zise domnul X în gând. *Nici tu, nici poliţiştii nu vă mai amintiţi.*

Drăguţă şmecherie. Super drăguţă.

— Ce caută aici poliţia statală? se interesă domnul X şi porni motorul.

— Tata a primit încă o ameninţare teroristă şi a decis să părăsească Washingtonul pentru un timp. Se întoarce diseară, aşa că o să mişune poliţiştii pe-aici ca furnicile până când va reveni în capitală.

— Ai vorbit cu el?

— Da. Mi s-a părut chiar uşurat când i-am zis.

— Nu mă-ndoiesc.

Billy băgă mâna în geanta de voiaj.

— Am luat ce mi-aţi cerut.

Scoase la iveală un vas din ceramică, cu gâtul larg şi cu capac.

— Foarte bine, Billy. E exact ce trebuie.

— Ce punem în el?

Domnul X surâse.

— Vei vedea. Ţi-e foame?

— Nu. Sunt prea surescitat ca să-mi fie foame.

Billy îşi împreună palmele şi le strânse cu forţă, încordându-şi muşchii.

— Să ştiţi că nu mă sperii cu una, cu două. Orice s-ar întâmpla, am să mă ţin tare.

Asta rămâne de văzut, îşi spuse domnul X şi viră către casa lui. Ceremonia avea să se desfăşoare în hambar, pentru că prefera să aibă masa de tortură la îndemână. La nevoie, îl putea imobiliza pe Billy foarte uşor.

Pe măsură ce oraşul dispărea în spate şi pătrundeau în peisajul rural, un zâmbet încolţi pe chipul domnului X.

Regele Orb.

În Caldwell.

Se uită la Billy.

Ce potriveală, Regele locuia în Caldwell şi era pe urmele lui Billy.

Oare din ce cauză?

Capitolul 45

Beth îmbrăcase din nou Rochia. Şi era încântată.

— N-am pantofi, realiză ea.

Wellsie mai scoase o agrafă din gură şi o înfipse în cocul lui Beth.

— Nici nu trebuie să porţi. Bun, lasă-mă să văd cum îţi stă.

Wellsie zâmbi, privind-o pe Beth cum valsează prin dormitorul tatălui ei, într-o vâlvătaie de satin roşu, strălucitor.

— O să mă bufnească plânsul, exclamă Wellsie, acoperindu-şi gura cu palma. Sunt sigură. Când o să te vadă, o să-i dea lacrimile. Eşti aşa de frumoasă! Iar ăsta e primul eveniment fericit de... nici nu mai ştiu de când.

Beth se opri şi odată cu ea şi vârtejul de mătase.

— Îţi mulţumesc. Pentru tot.

Wellsie clătină din cap.

— Nu-mi mai vorbi aşa că încep să mă smiorcăi de pe-acum.

— Sincer. Am sentimentul… nici nu ştiu cum să mă exprim… că prin căsătoria asta, câştig o întreagă familie. N-am avut niciodată o familie adevărată.

Nasul lui Wellsie se înroşise.

— Noi suntem familia ta. Eşti de-a noastră. Acum, gata cu sentimentalismele, că nu mă mai opresc din plâns.

Cineva ciocăni la uşă.

— E vreo problemă? se auzi glasul unui bărbat.

Wellsie crăpă uşa puţin şi scoase capul afară.

— Toate-s bune, Tohr. S-au strâns toţi fraţii?

— Ce nai… Ai plâns? întrebă Tohr. Te simţi bine? Doamne, e din cauza copilului?

— Nu te mai agita, Tohr. Aşa plângem noi, femeile, la nunţi. E în genele noastre.

Urmă un sunet ca un sărut.

— Nu vreau să fii tristă, *leelan.*

— Atunci spune-mi că fraţii sunt pregătiţi.

— Suntem gata.

— Perfect. Venim şi noi imediat.

— *Leelan?*

— Da?

Cuvinte şoptite răsunară în frumoasa lor limbă veche.

— Da, Tohr, murmură Wellsie. După două sute de ani, tot cu tine m-aş uni. Chiar dacă sforăi de-mi spargi timpanele şi-ţi laşi toate armele împrăştiate prin dormitor.

Uşa se închise şi Wellsie se întoarse spre Beth.

— Toată lumea te aşteaptă. Mergem?

Beth trase uşor de corsajul rochiei. Se uită la inelul cu rubin.

— Niciodată nu mi-am imaginat că voi face asta.

— Viaţa e plină de surprize minunate, nu-i aşa?

— Că bine zici.

Ieşiră din camera lui Darius şi intrară în dormitorul lui Wrath.

Toată mobila dispăruse. În locul în care fusese patul, stăteau membrii Frăţiei, aliniaţi lângă perete. Ofereau o

imagine splendidă, în costumele lor identice din satin negru şi cu pumnalele bătute în nestemate, care le atârnau la brâu.

Un suspin se ridică din piepturile celor prezenţi în clipa în care apăru Beth. Fraţii făcură o mişcare scurtă şi lăsară privirile în pământ. Apoi le ridicară. Zâmbete timide înfloriră pe chipurile acelea aspre.

Mai puţin pe faţa lui Zsadist. Vampirul îi aruncă o singură privire, după care îşi pironi ochii în pământ.

Butch, Marissa şi Fritz stăteau într-o parte. Le făcu un semn discret cu mâna. Fritz scoase o batistă.

Mai era cineva în cameră.

O persoană măruntă, îmbrăcată în negru din cap până-n picioare. Chiar şi chipul îi era ascuns.

Beth încruntă din sprâncene. De sub faldurile negre, se desena pe podea un cerc de lumină. De parcă silueta ar fi strălucit.

Dar Wrath unde era?

Wellsie o conduse în faţa fraţilor. Bărbatul cu păr frumos, Phury, făcu un pas înainte.

Beth lăsă privirea în jos, încercând să îşi stăpânească emoţiile, şi observă că bărbatul avea proteză în locul unuia dintre picioare.

Din politeţe, înălţă capul şi se uită în ochii lui galbeni. Vampirul îi zâmbi şi îi mai astâmpără neliniştea.

Glasul său răsuna pătrunzător şi ferm.

— Vom încerca să ţinem ceremonia în engleză, ca să înţelegi şi tu. Putem începe?

Beth încuviinţă din cap.

— Arată-te, stăpâne.

Beth îşi astupă gura cu mâna în momentul în care Wrath se materializă în pragul uşii. Era atât de frumos în tunica sa neagră, încinsă cu o centură şi brodată cu fir negru. La brâu avea prins un pumnal cu plăsele din aur, iar pe cap purta un cerc de rubine montate într-un fel de metal mat.

Venind spre ea, cu pasul lui zvelt pe care Beth îl iubea atât de mult, pletele negre i se loveau de umerii masivi şi

cădeau pe spate în valuri de scântei.

Wrath o privea doar pe ea.

Odată ajuns în dreptul ei, îi şopti:

— Mi s-a tăiat răsuflarea când te-am văzut.

Beth izbucni în lacrimi.

Wrath întinse mâna spre ea, cuprins de îngrijorare.

— *Leelan,* ce s-a întâmplat?

Beth clătină din cap şi simţi cum Wellsie îi strecoară un şerveţel în palmă.

— N-are nimic, spuse femeia. Crede-mă că n-are nimic. Nu-i aşa, Beth?

Beth dădu din cap a încuviinţare şi se şterse la ochi.

— Da.

— Ne putem opri, zise Wrath şi o mângâie pe obraz.

— Nu, strigă ea. Te iubesc şi ne vom căsători. Chiar acum.

Câţiva dintre fraţi râseră pe înfundate.

— Hai că ne-am lămurit cine cântă la voi în casă, remarcă unul dintre ei pe un ton respectuos.

Când îşi mai veni în fire, Wrath se întoarse spre Phury şi îi făcu semn din cap.

— Vom începe prin a vă prezenta Fecioarei Scrib, rosti vampirul.

Wrath o prinse de mână şi o conduse în faţa siluetei în negru.

— Fecioară Scrib, aceasta este Elizabeth, fiica războinicului Darius, membru al Frăţiei Pumnalului Negru, nepoată a *princepsului* Marklon, strănepoată a *princepsului* Horusman…

Şi enumerarea continuă. Când Wrath tăcu, Beth întinse instinctiv mâna către siluetă.

Îngrijorată, asistenţa slobozi un ţipăt, iar Wrath o apucă de braţ pe tânăra femeie şi o trase în spate. O parte dintre fraţi făcură un salt înainte.

— Eu sunt de vină, spuse Wrath, întinzând braţele ca pentru a o ocroti. Nu am pregătit-o aşa cum se cuvine. Nu a intenţionat să ofenseze pe nimeni.

Un râs – delicat, cald şi feminin – se făcu auzit de sub

vălurile negre.

— Nu te teme, războinicule. Nu îi fac niciun rău. Apropie-te, femeie.

Wrath se dădu în lături, fără a se îndepărta.

Beth merse spre siluetă, îngrijorată să nu comită un nou gest necuvenit. Simţea că toate privirile sunt aţintite asupra ei.

— Copilă, acest bărbat te roagă să îl accepţi ca *hellren.* Primeşti să te uneşti cu el dacă se arată demn de aceasta?

— Oh, da, rosti Beth, uitându-se la Wrath care era în continuare încordat. Da, primesc.

Silueta legănă din cap.

— Războinicule, femeia aceasta te acceptă. Eşti pregătit să îţi dovedeşti vrednicia?

— Da, sunt pregătit, zise Wrath, a cărui voce gravă vibră prin întreaga cameră.

— Te vei sacrifica pentru ea?

— Da.

— O vei proteja împotriva celor ce vor să o rănească?

— Da.

— Dă-mi mâna, copilă.

Beth o întinse şovăitor.

— Cu palma în sus, îi şopti Wrath.

O întoarse imediat. Vălurile negre se mişcară şi îi acoperiră mâna. O trecu o furnicătură uşoară, asemeni unei descărcări electrice slabe.

— Războinicule.

Wrath întinse mâna, care dispăru la rândul ei sub văluri.

Pe neaşteptate, Beth se simţi învăluită de o căldură ciudată. Se uită la Wrath. Vampirul îi zâmbi.

— Ah, spuse silueta. Este o uniune prielnică. Foarte prielnică.

Odată ce le eliberă mâinile, Wrath o strânse în braţe pe Beth şi o sărută.

Cei prezenţi izbucniră în aplauze. Cineva îşi suflă nasul.

Beth se agăţa de soţul ei din toate puterile. Gata. Se sfârşise. Era aievea. Erau…

— Mai e puţin, *leelan.*

Wrath se trase în spate şi îşi desfăcu centura. Îşi lepădă tunica şi rămase cu pieptul dezgolit.

Wellsie veni spre Beth şi o prinse de mână.

— Totul va fi bine. Trage aer în piept.

Beth privea împrejur tulburată, în vreme ce Wrath îngenunche în faţa fraţilor săi cu capul plecat. Fritz aduse cu sine o măsuţă pe care se găseau castronul din cristal umplut cu sare, o carafă cu apă şi o casetă lăcuită.

Phury se postă deasupra lui Wrath.

— Stăpâne, cum o cheamă pe cea aleasă să-ţi fie *shellan*?

— Se numeşte Elizabeth.

Cu un zornăit, Phury scoase din teacă pumnalul său negru.

Apoi se aplecă peste spatele gol al lui Wrath.

Beth gemu şi dădu să se năpustească spre tăişul ameninţător.

Wellsie o împiedică.

— Stai cuminte.

— Ce-o să-i…

— Eşti soţia unui războinic, spuse Wellsie pe un ton feroce. Lasă-l să-şi dovedească onoarea în faţa fraţilor săi.

— Nu!

— Ascultă-mă bine. Wrath ţi se dăruieşte cu tot trupul şi fiinţa lui. Totul îţi aparţine ţie de acum înainte. Acesta este scopul ceremoniei.

Phury se retrase şi Beth zări firicelul de sânge care se prelingea pe spatele lui Wrath.

Vishous făcu un pas înainte.

— Cum o cheamă pe cea aleasă să-ţi fie *shellan*?

— Se numeşte Elizabeth.

Când vampirul se aplecă, Beth închise ochii şi strânse mâna lui Wellsie cât putu de tare.

— Nu e nevoie de toate astea ca să-mi dovedească că e demn de mine.

— Îl iubeşti? o întrebă Wellsie.

— Da.

— Atunci, trebuie să-i accepţi obiceiurile.

Ieşi în faţă şi Zsadist.

— Uşurel, Z, îi şopti Phury, ţinându-se aproape de geamănul lui.

Oh, Doamne, să se termine odată.

Fraţii veniră în faţă, unul după altul, punându-i mereu aceeaşi întrebare. La final, Phury luă carafa cu apă şi o turnă în castronul cu sare. După care, vărsă amestecul dens şi usturător peste spatele lui Wrath.

Beth se clătină pe picioare, văzând cum toţi muşchii spatelui îi erau scuturaţi de spasme. Nu îşi putea închipui intensitea durerii. Wrath strânse pumnii, dar nu scoase nici cel mai mic sunet. În timp ce suferea în tăcere, fraţii îşi manifestau aprobarea printr-o serie de sunete răguşite.

Phury se înclină şi deschise caseta lăcuită, din care scoase o cârpă de un alb imaculat. Îi şterse rănile, apoi o împături şi o aşeză la loc.

— Ridică-te, stăpâne, rosti el.

Wrath se sculă de jos. De-a lungul umerilor, într-un semicerc din litere vechi, stătea gravat numele ei.

Phury îi înmână caseta lui Wrath.

— Du-o lui *shellan,* ca simbol al puterii tale, ca dovadă că eşti vrednic de ea, că trupul, inima şi sufletul tău îi aparţin de azi înainte.

Wrath se întoarse. Urmărindu-l cum vine spre ea, Beth îi examina faţa. Se simţea bine. Chiar mai mult decât bine. Radia de iubire.

Căzu în genunchi în faţa ei, şi, cu capul în pământ, îi întinse caseta.

— Mă accepţi? o întrebă el, privind-o pe deasupra ochelarilor.

Ochii lui palizi şi orbi aruncau scântei.

Beth luă caseta cu mâini tremurânde.

— Da, te accept.

Wrath se ridică, iar ea îl cuprinse în braţe, atentă să nu îl atingă în locul rănit.

Fraţii începură să intoneze un cântec monoton, o înşiruire de cuvinte pe care Beth nu le înţelegea.

— Eşti bine? îi şopti el la ureche.

Beth clătină din cap, regretând că nu se numea Mary. Ori Sue.

Trebuise să aibă un prenume din nouă litere, Elizabeth.

— Nu mai facem asta niciodată, da? spuse ea, îngropându-şi faţa în umărul lui.

— Să vezi ce te-aşteaptă dacă vom avea copii, zise el, râzând uşor.

Cântecul devenea tot mai puternic, glasurile masculine, tot mai sonore.

Beth se uită la războinici, bărbaţii aceia masivi şi fioroşi, care făceau parte acum din viaţa ei. Wrath se răsuci şi o cuprinse de talie. Se legănau amândoi pe ritmul care se înteţea, umplând aerul. Fraţii păreau să se fi topit într-o singură entitate, grandioasă şi puternică, ce îşi aducea omagiul în limba lor.

Deodată, un glas sfâşietor se înălţă deasupra celorlalte, tot mai intens, tot mai pătrunzător. Timbrul de tenor era atât de clar şi de pur, încât îi înfiora şi le încălzea inimile. Notele sublime preschimbau camera într-o catedrală, iar pe fraţi, într-un altar.

Deschidea porţile cerului.

Era Zsadist.

Cu ochii închişi, cu capul plecat pe spate şi gura larg deschisă, Zsadist cânta.

Vampirul desfigurat, vampirul fără suflet, avea vocea unui înger.

Capitolul 46

La petrecerea nupţială, Butch avu grijă să bea cu mare cumpătare. Nici nu i se păru dificil, căci era prea ocupat să se delecteze în compania Marissei.

Şi să o urmărească pe Beth alături de soţul ei. Doamne, cât de fericită era. La fel şi afurisitul ăla de vampir pe care îl alesese. Tipul nu îşi lua mâinile şi privirile de pe ea o secundă. Toată noaptea, o ţinuse pe genunchi, cu o mână o hrănise, iar cu cealaltă o mângâiase pe gât.

Spre finalul petrecerii, Marissa se ridică de pe scaun.

— Trebuie să mă întorc la fratele meu. Mă aşteaptă la cină.

Deci aşa se explica de ce nu se atinsese de mâncare.

Butch se încruntă, mâhnit de plecarea ei.

— Când te mai văd?

— Mâine-seară?

Drace, asta însemna o eternitate.

— Mă găseşti aici. Am să te-aştept, zise el şi puse şervetul pe masă.

Hristoase, am ajuns şi sub papuc, îşi spuse în sinea lui.

Marissa îşi luă rămas-bun şi imediat după aceea se făcu nevăzută.

Butch apucă un pahar de vin, căznindu-se să ascundă tremurul mâinii. Povestea cu colţii şi sângele i se părea relativ suportabilă. Dar trebuia să mai treacă o vreme până să se obişnuiască cu modul în care se evaporau.

Zece minute mai târziu, observă că rămăsese singur la masă.

Nu avea niciun chef să se întoarcă acasă. În decursul unei zile, reuşise să dea uitării viaţa sa reală, să o înghesuie într-un cotlon al minţii. Şi, asemeni unei jucării stricate, nu intenţiona să o mai scoată de-acolo, să o examineze şi să o folosească din nou.

Se uită la scaunele goale, gândindu-se la oamenii – vampirii – care le ocupaseră.

În lumea lor, el era un intrus. Un oaspete nedorit.

Nu era o situaţie de care să nu se mai fi lovit. Ceilalţi poliţişti erau băieţi cumsecade, însă relaţia dintre ei fusese strict profesională. Chiar şi cu José. Nu ieşiseră niciodată să ia masa sau alte chestii de genul ăsta.

Examinând farfuriile goale şi resturile de vin din pahare, înţelese că nu avea unde să se ducă. Că nu voia să se ducă nicăieri. În trecut, singurătatea nu îl deranjase. La drept vorbind, îi dăduse chiar un sentiment de siguranţă. Era destul de amuzant că acum nu i se mai părea o alegere atât de inspirată.

— Hei, poliţaiule. Mergem la Screamer's. Vii şi tu?

Butch se uită spre uşă. În hol, îl zări pe Vishous, iar în spatele lui pe Rhage şi Phury. Pe chipurile vampirilor se citea nerăbdarea, ca şi când îşi doreau sincer să îi însoţească.

Butch zâmbi larg, ca un elev proaspăt transferat la o şcoală, care nu trebuie să stea izolat la cantină.

— Da, aş putea da o raită prin baruri.

Se ridică de pe scaun, întrebându-se dacă ar fi indicat să se schimbe în ceva mai comod. Fraţii îşi puseseră hainele din piele, dar el nu prea se îndura să lepede costumul scump. Se îndrăgostise de el.

Ia mai ducă-se naibii. Îi plăceau ţoalele alea şi în ele va rămâne. Chiar dacă erau doar o mască.

Butch îşi încheie sacoul şi îl netezi peste piept. Verifică dacă batista din buzunar este frumos împăturită.

— Hai odată, poliţaiule. Nu te mai tot aranja, că eşti frumos de pici, zise Rhage cu un zâmbet entuziasmat. Am nevoie de-o femeie. Acum, repede, dacă mă înţelegi.

Mda, înţelegea foarte clar.

— Vă previn, spuse Butch în timp ce ocolea masa, că unii dintre băieţii pe care i-am băgat la răcoare îşi fac veacul la Screamer's. S-ar putea să iasă cu scandal.

Rhage îl bătu pe umăr.

— De ce crezi că vrem să vii cu noi?

— Super tare, exclamă V, trăgându-şi şapca pe ochi. O bătaie merge perfect după ce luăm la bord nişte Grey Goose.

Butch dădu ochii peste cap şi se uită la Phury cu o expresie serioasă.

— Unde-i frate-tu?

Phury deveni brusc încordat.

— Z nu vine.

Minunat. Butch nu avea nicio problemă să iasă cu ceilalţi. Era convins că, dacă ar fi vrut să-l omoare, ar fi făcut-o până acum. Dar cu ciudatul ăla de Zsadist nu ştiai niciodată cum stai. O putea lua razna oricând. Sau i se putea căşuna pe oricine.

Cu toate astea, ce voce avea individul!

— Ticălosul ăla are nişte corzi vocale teribile, zău aşa, rosti Butch în timp ce se pregăteau să plece.

Fraţii încuviinţară din cap, iar Rhage îl cuprinse pe Phury de umeri cu braţul său musculos. Vampirul se încovoie, de parcă ar fi dus o povară mult prea mare şi voia să îşi menajeze spatele.

Ieşiră din casă şi se îndreptară spre Cadillacul Escalade ESV negru. Farurile maşinii pâlpâiră la dezactivarea sistemului de alarmă.

— Ah, drace, era să uit, zise Butch şi se opri.

Vampirii îl priveau nedumeriţi.

— Eu stau în faţă!

Bărbatul ocoli în fugă maşina. Phury şi Rhage ţâşniră după el, înjurându-l de mama focului. Ajunşi pe partea cealaltă, schimbară câteva replici dure, dar poliţistul se ţinea de mânerul uşii şi nu avea de gând să cedeze.

— Oamenii stau în spate!

— Sau pe acoperiş!

— Hei, băutorilor de sânge, eu am zis primul…

— V, mai am un pic şi-mi înfig colţii în el!

Râsetul lui Vishous se propagă prin aerul încărcat al nopţii şi vampirul se aşeză la volan. Înainte de orice, dădu muzica atât de tare, încât maşina vibra din toate încheieturile.

Notorious BIG cu *Hypnotize.*

Se aude până-n Canada, gândi Butch şi urcă.

— Ia te uită, exclamă Rhage, instalându-se pe

bancheta din spate. E nou sistemul?

— Fiţi respectuoşi, domnilor, şi poate vă las să vă jucaţi cu butoanele, zise V şi îşi aprinse o ţigară rulată cu bricheta din aur.

— Pentru asta, mai că merită să te pup în fund.

Farurile frontale se aprinseră şi Zsadist apăru în lumina lor.

Phury deschise imediat portiera şi îi făcu loc.

— Vii cu noi, până la urmă?

Zsadist îi aruncă lui Butch o privire duşmănoasă în timp ce urca în spate, însă Butch nu o luă ca pe un afront personal. Vampirul nu se uita prea drăgăstos nici la ceilalţi.

V băgă maşina în marşarier şi apăsă acceleraţia. Conversaţia continuă, în ciuda muzicii asurzitoare, dar atmosfera se schimbase.

Lucru explicabil, de altfel, ţinând cont că aveau lângă ei o grenadă care ar fi putut exploda în orice moment.

Butch întoarse capul spre Zsadist. Vampirul îl fixă cu ochii săi negri şi strălucitori. Rictusul de pe faţa lui exprima răutate pură.

*

Havers lăsă furculiţa jos în clipa în care Marissa intră în sufragerie. Se îngrijorase când nu o găsise la masă, dar se temuse prea tare să îi verifice camera. În dispoziţia sa actuală, nu ar fi suportat prea bine absenţa surorii lui.

— Iartă-mă pentru întârziere, spuse ea şi îl sărută pe obraz. Luă loc pe scaunul ei şi îşi aranjă rochia cu graţie.

— Sper că vom putea avea o scurtă discuţie.

Ce e mirosul ăsta care o învăluie? se întrebă Havers.

— Friptura de miel arată excepţional, şopti ea când Karolyn aduse încă o porţie.

Aftershave, se gândi Havers. Sora lui mirosea a aftershave. Fusese cu un bărbat.

— Unde ţi-ai petrecut seara?

— La Darius, răspunse ea, pe un ton şovăitor.

Vampirul puse şervetul pe masă şi se ridică. Furia sa

era atât de violentă, încât aproape îl paraliza.

— Havers, de ce pleci?

— După cum vezi, am terminat de mâncat. Îţi doresc odihnă plăcută, surioară.

Marissa îl apucă de braţ.

— Nu vrei să mai stai?

— Am nişte probleme de rezolvat.

— Sunt sigură că mai pot aştepta, spuse ea, implorându-l din priviri.

— Nu, au aşteptat destul.

Havers ieşi în hol, mândru de modul calm în care reacţionase. Îşi stăpâni nervii şi se dematerializă.

În momentul în care reveni la forma sa materială, vampirul se cutremură de oroare.

Unele zone din centru erau dezgustătoare. Absolut dezgustătoare.

Aleea aleasă de el trecea prin spatele unuia dintre cluburi, Screamer's. Din spusele unora dintre vampirii civili care îi fuseseră pacienţi, fraţii mergeau frecvent acolo. Judecând după gloata de oameni care aştepta la intrare, nici nu era de mirare. Erau ca o turmă agresivă, care duhnea a viciu. A desfrânare.

Compania potrivită pentru gusturile execrabile ale războinicilor.

Havers dădu să se rezeme de zidul clădirii, dar se răzgândi. Cărămizile erau infecte şi acoperite cu un soi de igrasie. Nu era greu să îşi imagineze ce bacterii trăiau în mâzga aceea.

Măsură aleea de la un capăt la altul. Mai devreme sau mai târziu, tot avea să găsească ce căuta.

Sau cel căutat avea să-l găsească pe el.

*

Domnul X încuie uşa casei şi ieşi în noapte. Era mulţumit de felul în care decursese ceremonia. Billy avusese şocul vieţii lui, dar acceptase iniţierea. Mai ales după ce aflase că alternativa era să fie ucis pe masa de

tortură.

Expresia de pe chipul lui la vederea lui Omega fusese de milioane. Nimeni nu se aştepta ca Răul să aibă o asemenea înfăţişare. La prima impresie, era extrem de înşelătoare. Cel puţin până când Omega îşi cobora privirea asupra ta. Clipa aceea era ca un preludiu al propriei morţi.

O sorbitură în aşteptarea unei sticle întregi.

La final, domnul X îl transportase în casă şi îl lăsase să se odihnească în camera de oaspeţi. Dacă se putea numi odihnă. În momentul de faţă, probabil că Billy vomita. Şi avea să tot vomite câteva ore, timp în care sângele lui Omega îl înlocuia pe cel ce îi cursese prin vene timp de optsprezece ani. De asemenea, avea o rană la piept. Tăietura cobora de la gât până la stern, iar pielea fusese cauterizată de degetul lui Omega. Durerea era atroce şi nu avea să treacă până cel mai devreme a doua zi. Spre seară, totuşi, sigur se întrema şi putea ieşi în oraş.

Domnul X urcă în Hummer şi porni spre sud. Unul dintre detaşamentele fruntaşe primise sarcina de a supraveghea zona centrală, iar acum voia să îi vadă în acţiune. Oricât i-ar fi displăcut, trebuia să admită că era posibil ca domnul O să fi avut dreptate în privinţa lipsei de motivaţie. În afară de asta, trebuia să vadă cum se comportă grupul în situaţie de luptă. După moartea domnului M, îl bătea gândul să îl înroleze pe Riddle, dar, înainte de a lua o decizie, voia să observe dinamica actuală a detaşamentului.

În plus, Billy trebuia evaluat. Întrucât îi fusese instructor de arte marţiale, domnul X avea încredere în abilităţile sale de luptă. Nu ştia, însă, cum va primi tânărul primul său omor.

Cu entuziasm, bănuia domnul X, dar nimic nu era garantat. Spera, desigur, ca Riddle să îi dea motive de mândrie.

Domnul X zâmbi şi se corectă.

Spera ca domnul R să îi dea motive de mândrie.

*

Havers începea să îşi piardă răbdarea. Muritorii aceia noctambuli nu reprezentau o ameninţare la adresa lui, însă viciile lor îl umpleau de scârbă. În capătul aleii, doi se pupau şi se pipăiau – şi probabil făceau chiar mai mult de atât – în vreme ce un al treilea priza cocaină. Printre gemete şi mirosul respingător, Havers nu avea decât o singură dorinţă: să se întoarcă acasă.

— Peste ce frumuşel am dat eu aici?

Havers se trase înapoi. Femeia din faţa sa era îmbrăcată ca o prostituată, cu o bustieră elastică şi o fustă de-o palmă.

O invitaţie la sex. Havers simţi că i face pielea de găină.

— Vrei să-ţi ţin de urât? întrebă ea, trecându-şi o mână peste abdomen, apoi prin părul scurt şi soios.

— Nu, mulţumesc, zise Havers, mergând cu spatele şi afundându-se tot mai adânc pe alee. Mulţumesc pentru ofertă, dar nu e nevoie.

— Unde mai pui că e şi bine-crescut.

Doamne sfinte, voia să pună mâna pe el.

Havers întinse braţele în faţă. Continuă să se îndepărteze. Cu cât avansa mai mult, cu atât muzica devenea mai puternică, ca şi când s-ar fi apropiat de uşa din spatele clubului.

— Lasă-mă în pace, te rog, spuse el în acordurile unei melodii îngrozitor de obscene.

Pe neaşteptate, femeia se făcu albă la faţă şi o şterse de acolo, de parcă ar fi fugit de la locul unei crime.

— Ce dracu' cauţi aici? îi spuse o voce de bărbat, sumbră şi ostilă.

Havers se întoarse încet. Inima îi spărgea pieptul.

— Zsadist.

Capitolul 47

Wrath încercă să ignore bătăile în uşa dormitorului. Stătea în pat, cu un braţ peste mijlocul soţiei sale şi cu capul cuibărit la gâtul ei. Nu intenţiona să se mişte de acolo decât dacă cineva era pe moarte.

— Fir-ar al dracului!

Sări din pat, îşi luă ochelarii de soare şi traversă camera în pielea goală.

— Nu fi rău cu ei, Wrath, îi spuse Beth, amuzată de situaţie. Au ei un motiv dacă te deranjează astă-seară.

Wrath inspiră adânc, după care deschise uşa.

— Sper că e cineva rănit…

Încruntă sprâncenele.

— Tohr?

— Avem o problemă, stăpâne.

După o înjurătură, Wrath dădu din cap, dar nu îşi invită fratele înăuntru. Beth era în cameră, dezbrăcată.

Arătă spre capătul holului.

— Aşteaptă-mă acolo.

Trase pe el o pereche de boxeri, o sărută pe Beth şi încuie uşa după el. Apoi se duse în dormitorul lui Darius.

— Ce se-ntâmplă, frate?

Întreruperea îl supăra, oricât de justificată ar fi fost. Totuşi, era semn bun că venise Tohr. Poate că lucrurile începeau să se îndrepte între ei.

Tohr se rezemă de biroul lui D.

— Am fost la Screamer’s să mă văd cu fraţii. Am ajuns cu întârziere.

— Deci n-ai apucat să-l vezi pe Phury cum vrăjeşte vreo gagică într-un colţ întunecos. Mare păcat.

— L-am zărit pe Havers pe-o alee.

Wrath se posomorî.

— Ce căuta bunul doctor în acea zonă?

— Îl ruga pe Zsadist să te ucidă.

Wrath trase uşa după el, fără zgomot.

— L-ai auzit tu cu urechile tale?

— Da. Era vorba de o grămadă de bani.

— Şi Z ce i-a răspuns?

— Că o face şi pe gratis. I-am lăsat acolo şi am venit la tine, în caz că hotăra să treacă imediat la treabă. Îi cunoşti stilul. Nu e genul care să piardă timpul.

— Mda, este eficient. E una din calităţile lui.

— Mai avem doar jumătate de oră până se crapă de ziuă. Nu e timp să trecem la atac, decât dacă îşi face cumva apariţia în următoarele zece minute.

Wrath se uita la podea, cu mâinile în şold. Conform legii vampirilor, Zsadist era pasibil de pedeapsa cu moartea pentru atentat la viaţa regelui.

— Pentru asta va trebui eliminat.

Dacă Frăţia nu se ocupa de această problemă, trecea la acţiune Fecioara Scrib.

Doamne. Phury n-o să primească vestea prea bine.

— Chestia asta o să-l dărâme pe Phury, murmură Tohr.

— Ştiu.

În acel moment, Wrath se duse cu gândul la Marissa. Pentru uneltirile sale, şi Havers urma să-şi piardă capul, ceea ce avea să o distrugă pe sora lui.

Wrath clătină nemulţumit din cap, temându-se că trebuia să omoare o fiinţă atât de dragă ei, după toate suferinţele pe care i le pricinuise cât timp îi fusese *shellan.*

— Trebuie să-i anunţăm pe ceilalţi, spuse el într-un final, îi convoc eu.

Tohr se ridică de pe marginea biroului.

— Ascultă, dacă doreşti, Beth poate sta cu mine şi cu Wellsie până se termină toată tevatura asta. Ar fi mai în siguranţă la noi.

Wrath se uită la el.

— Mulţumesc, Tohr. Te-ai gândit bine. Am s-o trimit la voi, imediat ce se înserează.

Tohrment încuviinţă din cap şi porni spre uşă.

— Tohr?

Fratele întoarse capul.

— Da?

— Încă dinainte să mă căsătoresc cu Beth, am

regretat ce ţi-am spus. Toate mizeriile despre tine şi Wellsie şi despre cât de fidel îi eşti. Acum… am aflat-o pe propria piele. Nimic nu-i mai important decât Beth. Nici chiar Frăţia.

Wrath tuşi uşor, incapabil să îşi continue ideea.

Tohr făcu un pas în faţă şi întinse o mână.

— Te-am iertat, stăpâne.

Wrath îl apucă de mână şi îl trase în braţele sale. Se bătură zdravăn pe spate.

— Încă un lucru, Tohr. Vreau să îţi spun ceva, dar fraţii nu trebuie să afle de asta deocamdată. După ce îl voi răzbuna pe Darius, mă voi retrage.

Tohr îl privi, încruntat.

— Cum adică?

— Gata cu luptele.

— Ce naiba spui acolo? Te-apuci de croşetat sau ce? zise Tohr şi îşi trecu degetele prin părul său scurt. Noi cum o să mai…

— Vreau să conduci tu Frăţia.

Tohr rămase cu gura căscată.

— Pardon?

— Frăţia va trebui transformată radical. Să fie centralizată şi să opereze ca o unitate militară. Terminăm cu acţiunile individuale. În plus, va trebui să facem recrutări. Vreau soldaţi. Batalioane întregi de soldaţi, baze de antrenament şi cele mai bune echipamente, spuse Wrath, fixându-l cu privirea. Tu eşti singurul care o poate scoate la capăt. Eşti cel mai raţional şi mai echilibrat dintre toţi.

Tohr clătină din cap.

— Dar nu pot… Dumnezeule, nu pot face aşa ceva. Îmi pare rău…

— Nu e o rugăminte, ci un ordin. Iar când îmi voi anunţa hotărârea la prima întrunire, va deveni lege.

Tohr scoase un şuierat gros.

— Stăpâne?

— Am fost un rege infect. La drept vorbind, nu mi-am făcut deloc datoria. Dar situaţia se va schimba de acum încolo. Totul se va schimba. Vom construi o civilizaţie, frate.

Sau mai exact, o vom reconstrui.

Ochii lui Tohr sclipeau şi vampirul întoarse privirea, scărpinându-se în jurul ochilor cu degetul mare. Ca şi când nu ar fi fost mare lucru, doar o simplă iritaţie. Tuşi uşor.

— Vei urca pe tron.

— Da.

Tohr se lăsă într-un genunchi, cu capul plecat.

— Slavă Domnului! rosti el, cu un glas răguşit de emoţie. Neamul nostru îşi va regăsi unitatea. Tu ne vei conduce.

Wrath simţi că i se face rău. Era exact lucrul pe care nu şi-l dorea. Nu suporta gândul de a fi răspunzător pentru atât de multe vieţi. Tohr chiar nu ştia că nu se putea ridica la înălţimea sarcinii? Că nu era suficient de puternic? Îşi lăsase părinţii să moară, reacţionase ca un neputincios, nu ca un bărbat demn. Se schimbase ceva între timp?

Doar trupul său. Nu şi sufletul.

Voia să scape de povara care îi apăsa umerii de la naştere. Să plece…

Tohr se scutură ca de un fior.

— Atâta vreme… Am aşteptat atâta vreme să ne salvezi.

Wrath închise ochii. Uşurarea disperată din vocea fratelui său îi dădea de înţeles câtă nevoie era de el. Cât de deznădăjduiţi erau mulţi dintre ei. Cât timp Wrath trăia, legea nu permitea altei persoane să îşi asume această sarcină.

Cu un gest şovăitor, Wrath întinse mâna şi o aşeză pe capul plecat al lui Tohr. Greutatea a ceea ce îl aştepta, a ceea ce îi aştepta pe ei toţi, era de neînchipuit.

— Ne vom salva specia împreună, murmură el. Cu toţii.

*

Câteva ore mai târziu, Beth se trezi, moartă de foame. Dădu la o parte braţul greu al lui Wrath, îmbrăcă un tricou, iar peste acesta halatul lui.

— Unde pleci, *leelan?*

Glasul lui era adânc, leneş şi relaxat. Beth îi auzi umărul trosnind, aşa cum se întâmpla de câte ori se întindea.

Ţinând cont de câte ori făcuse dragoste cu ea, era surprinzător că vampirul se mai putea mişca.

— Mă duc să iau ceva de mâncare.

— Sună-l pe Fritz.

— A muncit destul aseară. Merită şi el puţină odihnă. Mă întorc imediat.

— Beth, zise Wrath pe un ton aspru, e cinci după-amiaza. E soare afară.

Beth se opri.

— Dar ai spus că nu e exclus să pot umbla la lumina zilei.

— Teoretic, da…

— Deci aş putea să mă lămuresc acum.

Se pregătea să deschidă uşa, când Wrath se puse în calea ei. Ochii lui aruncau săgeţi.

— Nu-i nevoie să afli în momentul ăsta.

— Ce mare lucru? Mă duc până sus…

— Nu te duci nicăieri, mârâi el, încercând să o intimideze cu trupul său masiv. Îţi interzic să părăseşti camera.

Beth închise gura.

Îmi interzice? El îmi interzice *mie? Va trebui să îl dezvăţăm de astfel de porniri încă de la început,* medită ea şi îi vârî un deget în faţă.

— Lasă-mă-n pace, Wrath, şi nu mai folosi acel cuvânt când vorbeşti cu mine. Om fi noi căsătoriţi, dar n-o să accept să îmi dai ordine ca unui copil. E limpede?

Wrath închise ochii. Chipul îi era măcinat de îngrijorare.

— N-o să păţesc nimic, spuse ea, împingându-se în corpul lui.

Îi ridică braţele şi le puse pe umerii ei.

— Nu fac decât să scot capul un pic în salon. Dacă e vreo problemă, mă întorc. E bine aşa?

Vampirul îşi încleştă degetele pe umerii ei şi o strânse cu putere.

— Mă scoate din minţi că nu pot merge cu tine.

— Nu mă vei putea apăra de toate.

Se auzi un al doilea mârâit.

Beth îl sărută sub bărbie şi o rupse la fugă pe trepte înainte ca el să apuce să protesteze din nou. Când ajunse pe palier, se opri câteva clipe, cu mâna pe tablou.

Îl împinse uşor. Lumina zilei străpunse întunericul.

La subsol, Wrath scoase o înjurătură şi închise uşa.

*

Wrath se uită furios la telefon până când încetă să mai sune.

Se învârti prin cameră. Se aşeză pe canapea. Se ridică şi se mai învârti de câteva ori.

În acel moment, se deschise uşa. Beth zâmbea.

— Pot să ies, zise ea.

Wrath se repezi spre ea şi îi pipăi pielea. Era răcoroasă şi fără nicio urmă.

— Nu te-a ars deloc? Nu ţi s-a părut că-i fierbinte?

— Nu. M-a deranjat la ochi când am ieşit afară…

— *Te-ai dus afară?*

— Da. Calmează-te, spuse ea şi îl prinse de braţ, văzând că îi tremură genunchii. Doamne fereşte, te-ai albit tot. Stai jos puţin.

Wrath o ascultă.

Dumnezeule mare! Ieşise din casă în plină zi. Iubita lui se plimbase la soare. Acolo unde lui îi era imposibil să o protejeze. Dacă ar fi rămas în salon, ar mai fi existat o şansă…

S-ar fi putut face scrum.

Degetele ei reci îi îndepărtară părul din ochi.

— Wrath, n-am absolut nimic.

Vampirul ridică ochii spre ea.

— Cred că o să leşin.

— Ceea ce este fiziologic imposibil, fiindcă eşti deja

întins.

— Fir-ar să fie, *leelan.* Te iubesc atât de mult, încât stau veşnic cu spaima în suflet.

Beth îşi puse buzele peste gura lui, iar el o prinse de ceafă, imobilizând-o.

— Nu cred că aş putea trăi fără tine.

— Să sperăm că nu va fi nevoie. Acum, lămureşte-mă într-o chestiune. Cum se spune la „soţ” pe limba voastră?

— *Hellren,* presupun. Prescurtat *hell*[1].

Beth râse scurt.

— Ei, ca să vezi ce ironie.

Mobilul lui Wrath începu iarăşi să sune. Se uită la aparatul nenorocit şi scoase colţii.

— Ai timp să vorbeşti până mă duc eu în bucătărie. Vrei să-ţi aduc ceva?

— Da, pe tine.

— Pe mine mă ai deja.

— Slavă Domnului.

O urmări cum pleacă, admirându-i unduirea şoldurilor şi propunându-şi ca, la întoarcere, să facă din nou dragoste cu ea. Nu se mai sătura. Să facă dragoste cu acea femeie era prima dependenţă din viaţa lui.

Apucă telefonul, fără a verifica mai întâi cine îl sună.

— Ce-i?

Urmă un moment de linişte.

După care, răsună mârâitul lui Zsadist.

— Da’ ce binedispus eşti. Gata, a trecut extazul?

Ia te uită. Lucrurile se anunţau interesante.

— Te frământă ceva, Z?

— Am auzit că ai convocat fraţii azi-dimineaţă. Pe toţi, cu excepţia mea. Mi-ai pierdut numărul cumva? Mda, aşa se explică, probabil.

— Ştiu foarte bine cum să dau de tine.

Z răsuflă prelung, parcă frustrat.

— Frate, sunt absolut sătul să mă trataţi ca pe un câine. Zău aşa.

— Atunci, nu te mai purta ca un câine.

---

1 Iad, infern (în lb. engleză).

— Du-te dracului!

— Ştii ceva, Z? Noi doi am ajuns la capătul drumului.

— Da’ de ce, aşa, dintr-odată? spuse Z, râzând fioros. De fapt, nu-i nevoie să-mi explici. Puţin îmi pasă şi oricum n-avem timp să stăm la taclale. Tu ai treabă cu femeia ta şi eu nu te-am sunat ca să mă vait că m-aţi lăsat pe tuşă.

— Atunci, ce doreşti?

— Ca să-ţi spun un lucru.

— Tu? spuse Wrath, tărăgănat.

— Da, eu, replică Z, cu un şuierat mânios. Fratele Marissei îţi vrea capul. Era dispus să îmi dea două milioane ca să te trimit pe lumea cealaltă. Vorbim mai târziu.

Conversaţia luă sfârşit.

Wrath aruncă mobilul pe pat şi îşi masă tâmplele.

I-ar fi plăcut să creadă că Z sunase din proprie iniţiativă. Poate fiindcă îşi luase un angajament pe care nu mai voia să îl respecte. Poate fiindcă, după mai bine de-o sută de ani de imoralitate, îşi găsise în sfârşit conştiinţa.

Numai că aşteptase câteva ceasuri, semn că Phury dusese o luptă de lămurire cu el. Îl convinsese să mărturisească. Cum altfel ar fi putut afla despre întâlnirea fraţilor?

Wrath luă telefonul şi formă numărul lui Phury.

— Doar ce m-a sunat frate-tu.

— Serios?

Glasul său trăda o imensă uşurare.

— De data asta, nu-l vei mai putea salva, Phury.

— Nu i-am zis că ştii şi tu. Îţi dau cuvântul meu, Wrath, că nu i-am zis.

— Sunt convins că ai face orice ca să îl aperi.

— Frate, zău. Mi-ai ordonat să nu spun o vorbă şi te-am ascultat. A fost groaznic, dar m-am abţinut. A fost alegerea lui Z să te sune.

— Atunci, de unde ştia că v-am convocat?

— Mie mi-a sunat telefonul, lui nu. A tras concluzia logică.

Wrath închise ochii.

— Trebuie să-l elimin, ştii bine. Fecioara Scrib nu se

va mulţumi cu o pedeapsă mai blândă pentru trădarea lui.

— Nu e vina lui că a fost abordat. Ţi-a povestit ce s-a întâmplat. Dacă e unul care merită să moară, acela e Havers.

— Şi va muri. Însă fratele tău fost de acord să mă ucidă. Dacă a acceptat o dată, va accepta şi a doua oară. Şi poate data viitoare nu va mai mărturisi fiindcă-l baţi tu la cap. Pricepi ce spun?

— Îţi jur pe onoarea mea că te-a sunat din proprie iniţiativă.

— Phury, frate, aş vrea să te cred. Dar ţi-ai mai pus o dată pielea la saramură pentru el. Când e vorba de geamănul tău, ai zice şi-ai face absolut orice.

Vocea lui Phury tremura.

— Nu face asta, Wrath. Te implor. Z s-a mai îndreptat în ultima vreme.

— Cum rămâne cu femeile alea ucise?

— Ştii că doar aşa se hrăneşte. Trebuie să supravieţuiască cumva. Şi, în ciuda zvonurilor, nu i-a ucis niciodată pe oamenii cu care s-a hrănit. Habar n-am care-i treaba cu prostituatele alea.

Wrath trânti o înjurătură.

— Stăpâne, nu merită să moară pentru un lucru pe care nu l-a făcut. Nu e drept.

Wrath strânse pleoapele.

— Adu-l cu tine diseară, zise el, în cele din urmă. Îi voi da ocazia să se justifice în faţa Frăţiei.

— Îţi mulţumesc, stăpâne.

— Nu te grăbi cu mulţumirile. Doar fiindcă deschide gura nu înseamnă că va scăpa.

Wrath îşi închise telefonul.

În niciun caz nu îi oferise această şansă de dragul lui Zsadist. Pentru Phury o făcuse. Frăţia avea nevoie de el, iar Wrath presimţea că războinicul avea să se retragă dacă geamănul său nu beneficia de o judecată dreaptă. Şi chiar şi aşa era posibil să plece.

Wrath se gândi la Zsadist. Imaginea vampirului îi apăru în minte.

Havers apelase la asasinul ideal. Se ştia bine că Z nu era legat de nimeni şi nimic, astfel că bunul doctor intuise pe bună dreptate că războinicul era dispus să trădeze Frăţia cu uşurinţă. De asemenea, era limpede ca lumina zilei că Z se număra printre puţinii vampiri capabili să îl ucidă pe Wrath.

Un singur lucru nu se potrivea. Pe Z nu îl interesau bunurile materiale. Pe vremea când fusese sclav, nu avusese nimic. Odată ce devenise războinic, nu îşi dorise nimic. Aşadar, era greu de presupus că banii l-ar fi motivat.

Pe de altă parte, tipul era în stare să omoare doar ca să se distreze.

Wrath îngheţă în clipa în care simţi o mâncărime în nas.

Încruntat, se apropie de una din gurile de aerisire care ventilau camera. Inspiră adânc.

Un exterminator pătrunsese pe proprietate.

Şoferul Hummerului pe care îl întâlnise în faţa casei lui Billy Riddle.

*

Beth puse nişte muşchi file şi un strop de sos de hrean între două felii de pâine. Muşcă din sandvici cu o poftă nemaipomenită. Alimentele erau şi mai gustoase.

Mânca şi se uita la arţarul din faţa bucătăriei. Frunzele sale de un verde-închis erau lipsite de viaţă. Toropite de arşiţa verii. Nu adia nicio o boare de vânt, ca şi când aerul însuşi ar fi fost moleșit de zăpuşeală.

Ba nu. Ceva se mişca.

Un bărbat trecu prin gardul viu care despărţea casa lui Darius de proprietatea vecină. Un fior de nelinişte se strecură în sufletul lui Beth.

O reacţie ridicolă, căci individul era îmbrăcat în uniforma Companiei de Gaz şi Electricitate din Caldwell, iar într-o mână avea un blocnotes. Cu părul său decolorat şi alura degajată, nu dădea impresia că ar fi o ameninţare. Era masiv, dar se deplasa cu lejeritate. Un simplu angajat

trimis să citească contoarele şi care, pe dogoarea aceea, şi-ar fi dorit să facă o muncă de birou.

Telefonul de perete sună brusc şi Beth tresări.

Ridică receptorul fără a-l pierde din priviri pe bărbatul necunoscut. Acesta o observă şi se opri.

— Alo? spuse ea.

Tipul de la Gaze şi Electricitate îşi reluă drumul, îndreptându-se spre intrarea din spatele casei.

— Beth, treci imediat aici, strigă Wrath.

În acea clipă, angajatul aruncă un ochi pe geamul uşii de la bucătărie. Privirile lor se intersectară. Bărbatul zâmbi şi ridică o mână.

Beth simţi fiori de gheaţă.

Nu e viu, îşi zise în sinea ei. Nu îşi putea explica de unde ştie acest lucru, dar era o certitudine.

Dădu drumul receptorului şi o rupse la fugă.

Se auzi un trosnet violent în momentul în care uşa din spate se făcu ţăndări, urmat de o serie de pocnete. Simţi o înţepătură în umăr, apoi un junghi cumplit.

O senzaţie de sfârşeală i se răspândi prin tot corpul.

Beth se prăbuşi, cu faţa în jos, pe gresia din bucătărie.

*

Wrath scoase un urlet când o simţi pe Beth căzând la pământ. Urcă treptele într-o suflare şi se năpusti în salon.

Soarele îi arse pielea ca acidul, obligându-l să se retragă la adăpostul întunericului. Se materializă în dormitor, apucă telefonul şi formă numărul de la etaj. Îl lăsă să sune. Iarăşi şi iarăşi, fără niciun folos.

Respira zgomotos şi pieptul îi era scuturat de spasme.

Prizonier. Era prizonier. Blocat la subsol în vreme ce ea…

Îi strigă numele într-un răget.

Simţea cum aura lui Beth devine tot mai stinsă. Era răpită, dusă departe de el.

Furia îi ardea inima, o furie neagră şi îngheţată ce sparse oglinda din baie într-un cor de pocnete.

Fritz răspunse.
— Ne-a spart cineva casa. Butch e…
— Dă-mi-l pe poliţist! zbieră Wrath.
Câteva secunde mai târziu, Butch veni la receptor. Gâfâia.
— N-am putut să-l prind pe individ…
— Ai văzut-o pe Beth?
— Nu e cu tine?
Wrath slobozi un nou urlet, simţind cu zidurile se strâng în jurul lui, înăbuşindu-l. Era complet neajutorat, întemnițat de soarele ce inunda pământul de deasupra lui.
Se strădui să respire adânc. Reuşi să ia o gură de aer, după care rămase din nou fără suflu.
— Poliţistule, am nevoie de tine. Am nevoie de… tine.

Capitolul 48

Domnul X apăsă vârtos pe acceleraţia dubiţei sale. Nu-i venea să creadă.
Nu-i venea să creadă ce noroc dăduse peste el.
Regina era în mâinile lui. O răpise pe regină.
Era o şansă cu care te întâlneai o singură dată în viaţă. Iar totul decursese atât de lin, de-ai fi zis că fusese plănuit.
Dădea târcoale casei într-o simplă misiune de recunoaştere. Îi păruse o coincidenţă prea stranie că adresa pe care i-o dăduse vampirul întâlnit cu o noapte în urmă pe o alee era aceeaşi cu a războinicului pe care îl aruncase în aer odată cu maşina. În definitiv, de ce ar fi locuit Regele Orb în casa fratelui său decedat?
Presupunând că ar fi fost o capcană, domnul X se înarmase până-n dinţi şi pornise spre reşedinţa lui Darius înainte de lăsarea serii. Voia să cerceteze exteriorul casei, să vadă dacă ferestrele de la etaj erau camuflate şi ce maşini se găseau în parcare.
Atunci o remarcase pe femeia brunetă din bucătărie.

Cu rubinul lui Saturn pe deget. Inelul reginei.

Domnul X nu înţelegea prin ce minune aceasta putea suporta lumina zilei. Doar dacă nu cumva era pe jumătate om. Ceea ce era extrem de improbabil.

În orice caz, el nu şovăise. Deşi iniţial nu intenţionase să pătrundă în casă, spărsese uşa, mirat şi totodată fericit că alarma nu se declanşase. Femeia fugise repede, dar nu suficient de repede, iar săgeţile cu tranchilizante funcţionaseră de minune, acum că descoperise dozajul ideal.

Se uită în spate.

Femeia zăcea fără cunoştinţă pe podeaua dubiţei.

Seara se anunţa promiţătoare. Fără îndoială că partenerul ei va veni după ea. Şi fiindcă prin venele ei curgea şi sângele lui, Regele Orb o putea găsi oriunde ar fi ascuns-o domnul X.

Slavă Domnului, era încă lumină şi avea vreme să îşi fortifice hambarul.

De asemenea, îl bătea gândul să cheme întăriri. Deşi avea deplină încredere în abilităţile sale, ştia de ce era capabil Regele Orb. Proprietatea i-ar fi fost distrusă, casa, hambarul şi tot ce se afla în interiorul acestora ar fi fost rase de pe faţa pământului. Iar acesta ar fi fost doar începutul.

Problema era că, cerând ajutorul altor membri, domnul X se vedea obligat să dezvăluie secretul invincibilităţii lui.

În plus, putea apela la proaspătul său recrut.

Da, trebuia să acţioneze fără prea mulţi martori. Orice fiinţă vie putea fi ucisă, chiar şi acel războinic cu sânge nobil. Pe lângă asta, domnul X ar fi putut băga mâna-n foc că, având-o pe femeie ostatică, putea schimba raportul de forţe în favoarea sa.

Nu exista niciun dubiu că regele avea să se ofere pe sine în schimbul ei.

Domnul X chicoti de încântare. Domnului R i se pregătea un debut spectaculos.

*

Butch ieşi din salon şi dădu fuga în camera de oaspeţi pe care o împărţise din nou cu Vishous.

V se plimba de colo-colo, blocat la etajul al doilea pe care nu îl putea părăsi din cauza luminii. În mod evident, conacul fusese conceput ca o reşedinţă privată, nu să servească drept comandament militar.

Iar acest lucru se dovedea un mare neajuns în cazul unor situaţii de urgenţă.

— Ce se-ntâmplă? întrebă V.

— Amicul tău Wrath e în ultimul hal, dar a reuşit să-mi povestească despre individul din Hummer de care v-aţi ciocnit aseară. Blondinul ăla seamănă cu unul din instructorii cu care am vorbit acum câteva zile la o academie de arte marţiale. Mă duc acolo chiar acum.

Butch luă cheile maşinii sale de poliţie fără însemne.

— Ţine-aici, frate, spuse Vishous şi aruncă ceva spre el.

Butch prinse arma cu o singură mână. Verifică camera cartuşului. Pistolul Beretta era încărcat, dar cu un soi de gloanţe cum nu mai văzuse până atunci.

— Ce mai sunt şi astea?

Era negre, transparente în vârf şi străluceau de parcă ar fi fost umplute cu ulei.

— Individul după care te duci nu e om. Dacă vine un exterminator spre tine, îi tragi în piept. Ai reţinut? Nu stai pe gânduri, chiar dacă e în plină zi. Ţinteşti direct în inimă.

Butch ridică privirea. Era conştient că, acceptând pistolul, săvârşea un lucru inadmisibil. Trecea de partea cealaltă.

— Cum îi recunosc, V?

— Au un miros dulceag, ca pudra de talc. Şi te străpung cu privirea până în suflet. În general, au părul, ochii şi pielea albicioase, dar sunt şi excepţii.

Butch îndesă pistolul la brâu. Şi se rupse de vechea sa viaţă pentru totdeauna.

În mod curios, luase decizia mai uşor decât s-ar fi

aşteptat.

— Ai înţeles tot ce ţi-am zis? spuse V şi îl bătu pe braţ.

— Da.

În momentul în care Butch se repezi spre uşă, V rosti câteva cuvinte într-o limbă străină.

— Poftim? întrebă Butch.

— Să ţinteşti cu precizie, bine?

— N-am ratat niciodată o ţintă.

Capitolul 49

Marissa ardea de nerăbdare să îl revadă pe Butch. Se gândise la el toată ziua, iar acum venise în sfârşit momentul să meargă la el.

Dar încercă să-şi înfrâneze nerăbdarea, dorind mai întâi să discute cu Havers. Noaptea trecută îl aşteptase să se întoarcă acasă, dând o mână de ajutor asistentelor de la clinică ori citind în camera ei ca să îşi ocupe timpul. În cele din urmă, renunţase şi îi lăsase un bileţel pe pat în care îl ruga să treacă pe la ea imediat ce se întoarce. Dar el nu o făcuse.

Această lipsă de comunicare dura de prea mult timp.

Se duse la uşa dormitorului şi avu surpriza de a o găsi încuiată. Se încruntă. Clanţa nu se mişca. Încercă de câteva ori să o zgâlţâie, după care apăsă cu toată forţa pe mânerul de alamă. Era blocată sau încuiată.

Pe lângă asta, pereţii camerei sale erau îmbrăcaţi în oţel, aşa că nu se putea nici dematerializa.

— Hei! strigă ea, izbind în uşă. Hei! Havers! E cineva acasă? Să vină cineva să-mi deschidă uşa! Hei!

Într-un final, se lăsă păgubaşă. O sudoare rece îi acoperi pieptul.

De îndată ce Marissa tăcu, glasul lui Havers se făcu auzit în cameră, ca şi când ar fi aşteptat de partea cealaltă a uşii de la bun început.

— Îmi pare rău că s-a ajuns aici.

— Havers, ce înseamnă asta? spuse ea, cu gura lipită de uşă.

— N-am încotro. Nu te mai pot lăsa să mergi la el.

Marissa se strădui să vorbească tare şi clar.

— Ascultă-mă bine. Nu pentru Wrath merg acolo. El tocmai s-a căsătorit cu femeia pe care o iubeşte, iar eu nu îi port niciun strop de ranchiună. Am… am cunoscut un bărbat. Un bărbat pe care îl plac şi care mă doreşte.

Urmă un lung moment de linişte.

— Havers? rosti ea şi lovi cu pumnul în uşă. Havers? Ai auzit ce-am spus? Wrath e căsătorit şi eu l-am iertat. Nu am fost cu el.

În sfârşit, fratele ei vorbi cu un glas sugrumat.

— De ce nu mi-ai spus mai devreme?

— Pentru că nu m-ai lăsat! De două nopţi tot încerc, replică ea şi izbi încă o dată în uşă. Dă-mi drumul acum. Mă-ntâlnesc cu… cineva acasă la Darius.

Havers spuse ceva în şoaptă.

— Poftim? Ce-ai zis?

— Nu te pot lăsa să mergi acolo.

Nelinişte din vocea lui domoli puţin mânia Marissei. Dar o presimţire nefastă o strânse de gât ca o gheară.

— Din ce motiv?

— Nu eşti în siguranţă în casa aia. Am… Oh, Doamne Dumnezeule…

Marissa îşi lipi palmele de uşă.

— Havers, ce ai făcut?

Tăcere.

— Havers, spune-mi ce-ai făcut!

*

Beth simţi cum o loveşte ceva peste faţă. O mână. Cineva îi trăsese o palmă.

Tresări buimăcită şi deschise ochii. Se găsea într-un hambar. Întinsă pe o masă, cu încheieturile şi gleznele prinse în chingi metalice.

Billy Riddle stătea aplecat peste ea.

— Trezeşte-te, zdreanţă.

Femeia se zbătu, căznindu-se să se elibereze. Riddle o privea, zăbovind pe sânii ei, cu buzele strânse într-o linie subţire.

— Domnule R? rosti o altă voce bărbătească. Sper că nu ai uitat că s-a terminat cu violurile.

— Mda. Ştiu, replică Billy şi privirea îi deveni mai ameninţătoare. Numai când mă gândesc la asta, şi-mi vine s-o chinuiesc.

Bărbatul blond care o răpise intră în câmpul ei vizual. Pe fiecare umăr purta o armă de vânătoare, cu ţeava în sus.

— Te las pe tine s-o omori, ce părere ai? Va fi prima ta victimă.

Billy zâmbi, satisfăcut.

— Îţi mulţumesc, *sensei.*

Blondul se îndreptă către uşa dublă a hambarului. Era larg deschisă, lăsând să pătrundă ultimele raze ale soarelui.

— Domnule R, trebuie să ne concentrăm, spuse el. Vreau să văd armele încărcate şi aranjate lângă cutiile cu cartuşe pe bancul de lucru. Ar fi bine să pregătim şi cuţitele. Du-te şi adu canistra cu benzină din garaj şi lampa de sudură cu butan de lângă Hummer.

Billy o mai plesni o dată pe Beth. După care se supuse ordinelor.

Încetul cu încetul, Beth îşi recăpăta luciditatea. Era încă sub efectul drogurilor, care îi dădeau iluzia unui vis tulbure, însă cu fiecare răsuflare, ceaţa se risipea. Iar ea începea să îşi regăsească forţele.

*

Furia lui Wrath era atât de violentă şi de cumplită, încât înveli pereţii camerei într-un strat de chiciură, iar respiraţia i se transformase în nori de aburi. Lumânările licăreau în aerul dens, răspândind lumină, dar nu căldură.

Ştiuse dintotdeauna că era capabil de o mânie sălbatică, însă urgia pe care avea să o dezlănţuie asupra

răpitorilor lui Beth ameninţa să intre în istorie.

Cineva ciocăni la uşă.

— Wrath?

Era poliţistul. Wrath deschise uşa cu puterea minţii. Vizitatorul păru uşor descumpănit de temperatura din cameră.

— Am… ăă… m-am dus la Academia de Arte Marţiale. Numele individului e Joseph Xavier. Nu l-a văzut nimeni azi. A sunat şi a pus pe altul să îi ţină cursurile. Mi-au zis unde locuieşte şi am dat o raită pe-acolo. Are un apartament în zona de vest. I-am spart locuinţa, dar totul era curat lună. Lună, zău aşa. Absolut nimic în frigider şi garaj. Nu tu scrisori, nu tu ziare. Nici măcar un tub de pastă de dinţi în baie. Nici cea mai mică urmă că cineva ar fi şters-o de-acolo în grabă. O fi apartamentul lui, dar e clar că nu locuieşte acolo.

Wrath se chinuia să îl urmărească. Unica lui grijă era să scape odată din nenorocita aia de vizuină şi să o găsească pe Beth. Avea să îi dea de urmă imediat ce ieşea la aer. Sângele lui curgea prin venele lui Beth asemeni unui cip GPS. Oriunde s-ar fi aflat pe faţa pământului, el putea să o descopere.

Luă telefonul şi formă un număr. Butch dădu să plece.

— Stai aici, îi zise Wrath.

Poliţistul se aşeză pe canapeaua din piele, vigilent şi încordat. Gata de orice.

Când glasul lui Tohrment răsună în receptor, Wrath începu să împartă ordine.

— Diseară la zece, îi iei pe fraţi şi vă duceţi la Academia de Arte Marţiale. Vă furişaţi înăuntru şi răscoliţi peste tot. La sfârşit, declanşaţi alarma. Aşteptaţi până vin exterminatorii, îi lichidaţi şi ardeţi clădirea din temelii. Ai priceput? Scrum, Tohr. Vreau s-o văd făcută scrum.

— Da, stăpâne, spuse vampirul, fără urmă de ezitare în voce.

— Stai cu ochii pe Zsadist. Nu-l lăsă să plece de lângă tine, chiar de-ar trebui să-l legi cu un lanţ, adăugă Wrath, apoi se întoarse spre Butch. Poliţistul va supraveghea

clădirea până se înnoptează. Dacă va observa ceva ciudat, vă va da de ştire.

Butch legănă afirmativ din cap. Se ridică şi porni către uşă.

— Trec la treabă, zise el, peste umăr.

La telefon, se lăsă un moment de tăcere.

— Stăpâne, vrei să te ajutăm să o găseşti…

— De regina noastră am eu grijă.

Capitolul 50

În ora care a urmat, Beth îşi privise paznicii cum alergau dintr-o parte în alta, părând convinşi că Wrath îşi va face apariţia în orice clipă. Dar cum ar fi putut să ştie unde o ţineau? În definitiv, blondul nu-i lăsase un bilet de răscumpărare. Cel puţin, nu din câte văzuse ea.

Smuci încă o dată de chingile metalice şi aruncă o privire prin hambar. Soarele apunea, desenând umbre lungi peste iarbă şi pietrişul aleii. În momentul în care Billy închise uşa, Beth zări cerul cenuşiu, după care îl urmări pe tânăr cum trage mai multe zăvoare solide.

Era sigură că Wrath o căuta deja. Nu avea nicio îndoială în această privinţă. Căutarea putea dura însă ore întregi, iar ea nu ştia dacă avea atâta timp la dispoziţie. Judecând după ura din ochii lui Billy Riddle, era limpede că, mai devreme sau mai târziu, avea să îşi piardă controlul.

— Acum aşteptăm, spuse bărbatul blond şi se uită la ceas. N-ar trebui să dureze prea mult. Pune-ţi armele la îndemână. Un pistol la brâu şi un cuţit la gleznă.

Billy era în culmea fericirii să se echipeze, şi avea de unde alege. Erau destule arme semiautomate, puşti şi cuţite, cât să dotezi o întreagă unitate militară.

Luă un cuţit de vânătoare cu lama de cincisprezece centimetri şi se uită spre Beth.

Palmele femeii, deja umede, se umplură de transpiraţie.

Billy făcu un pas în direcţia ei.

Beth se încruntă şi întoarse capul spre dreapta. La fel şi cei doi bărbaţi. Ce era sunetul acela?

Un fel de bubuit. Să fi fost un tunet? Un tren?

Indiferent ce era, zgomotul devenea tot mai puternic.

Apoi, le ajunse la urechi un clinchet bizar, asemeni clopoţeilor de vânt. Beth cercetă iute hambarul. Pe bancul ticsit cu muniţie, gloanţele trepidau şi se izbeau unele de altele.

Billy îşi privi superiorul.

— Ce dracu' mai e şi asta?

Bărbatul inspiră adânc, simţind cum temperatura scade dramatic.

— Fii pe fază, Billy.

Între timp, sunetul se transformase într-un veritabil răget. Hambarul se zgâlţâia din toate încheieturile şi praful cădea de pe toţi căpriorii, într-o pâclă de fulgi mărunţi.

Billy îşi acoperi capul cu palma.

Uşa dublă a hambarului explodă într-o ploaie de aşchii, izbită parcă de un suflu de furie îngheţată. Construcţia se clătină sub forţa impactului, grinzile şi scândurile trosniră violent.

În pragul uşii, se profilă silueta lui Wrath. Aerul din jurul său prevestea răzbunare, primejdie, moartea. Beth îi simţi ochii aţintiţi asupra ei, după care un urlet de luptă se înălţă din pieptul vampirului, atât de puternic, încât o asurzi.

Din acel moment, Wrath domină situaţia.

Cu o mişcare atât de rapidă, încât scăpă privirilor lui Beth, se năpusti asupra blondului şi îl izbi cu spatele de uşa unei boxe. Blondul nu păru câtuşi de puţin ameţit şi îi aplică lui Wrath un pumn în bărbie. Cei doi bărbaţi se prinseră într-o luptă corp la corp, lovindu-se de pereţi, spărgând ferestrele şi rupând mesele. Cu toate că erau înarmaţi, se limitară să lupte cu mâinile goale. Chipurile le erau schimonosite de ură, buzele le dezveleau dinţii, iar trupurile lor viguroase primeau şi aplicau lovituri.

Beth nu voia să privească, însă nu îşi putea dezlipi

ochii de la ei.

Mai ales în clipa în care Billy apucă un cuţit şi se aruncă în spatele lui Wrath. Vampirul se răsuci, îl prinse zdravăn pe Billy şi îl azvârli în capătul opus al hambarului. Corpul lui Riddle ateriză într-o masă amorfă.

Năucit, tânărul abia se ridică în picioare. Sângele îi şiroia pe faţă.

Wrath încasa loviturile brutale, fără a părea deranjat. Izbuti să îl ţină pe blond la distanţă şi să desfacă una din chingile care imobilizau încheieturile lui Beth. Cu mâna liberă, femeia începu să desfacă cealaltă legătură.

— Câinii! Dă drumul câinilor! zbieră blondul.

Billy ieşi împleticindu-se din hambar. Câteva secunde mai târziu, doi pitbulli dădură năvală înăuntru. Se repeziră la gleznele lui Wrath, exact în momentul în care blondul scotea cuţitul din teacă.

Beth îşi dezlegă picioarele şi sări de pe masă.

— Fugi! îi strigă Wrath, debarasându-se de unul dintre câini şi parând un pumn în faţă în acelaşi timp.

Pe naiba! îşi spuse Beth, apucând primul obiect care îi ieşi în cale. Era un ciocan cu cap sferic.

Îl atacă pe blond tocmai când Wrath îşi pierdu echilibrul şi căzu. Ridică ciocanul cât putu de mult şi îl lovi cu toată forţa în ceafă.

Se auzi un trosnet de oase şi sângele ţâşni din rană.

Unul dintre câini se întoarse spre ea şi o muşcă de coapsă.

Beth ţipă, simţind cum colţii animalului îi străpung pielea şi se afundă în muşchi.

*

Wrath dădu la o parte trupul exterminatorului şi sări în picioare.

Unul dintre pitbulli se ţinea după Beth, cu colţii încleştaţi în coapsa ei. Câinele încerca să o doboare la pământ, ca să îi poată sări la gât. Wrath se precipită spre el, dar se opri imediat. Dacă încerca să îl tragă de pe

victima sa, bestia risca să îi smulgă o bucată de carne înainte de a ceda.

Vorbele lui Vishous îi răsunară în minte: *Doi paznici chinuiţi vor lupta unul împotriva celuilalt.*

Wrath apucă animalul care îl muşca de gleznă şi îl aruncă spre cel care o ataca pe Beth. Lovitura îl făcu să dea drumul prăzii şi cei doi pitbulli se încăierară.

Wrath alergă la ea şi o prinse înainte să se prăbuşească. Femeia sângera.

— Beth…

Răsună un foc de armă.

Wrath auzi o fluierătură stridentă, apoi simţi o arsură pe gât ca şi când ar fi fost atins cu o torţă.

Beth slobozi un ţipăt şi vampirul se întoarse brusc. Billy Riddle îşi aşeza puşca pe umăr.

Furia îi luă minţile lui Wrath, făcându-l să uite de toate. Se apropie ameninţător de proaspătul recrut, fără să îi pese de arma aţintită la pieptul său. Billy apăsă pe trăgaci şi Wrath făcu un pas într-o parte, apoi se lansă cu tot corpul înainte. Îşi înfipse colţii în beregata exterminatorului şi o sfâşie. După aceea răsuci capul lui Billy până îi auzi gâtul cum trosneşte.

Se întoarse şi vru să revină alături de Beth.

Căzu, însă, în genunchi.

Nelămurit, coborî privirile şi se examină. În abdomen, se vedea o gaură de mărimea unui pepene.

— Wrath! exclamă Beth şi veni spre el şchiopătând.

— Sunt… rănit, *leelan.*

— Oh, Doamne!

Îşi rupse halatul de pe ea şi astupă plaga.

— Unde ţi-e telefonul?

Wrath ridică o mână slăbit şi se prăbuşi pe o parte.

— Buzunar.

Beth luă mobilul şi sună acasă.

— Butch? Butch! Ajutor! Wrath a fost împuşcat în stomac! Nu… nu ştiu unde suntem…

— Autostrada 22, şopti Wrath. Ferma cu un Hummer în faţă.

Beth repetă indicaţiile la telefon, apăsând halatul peste rană.

— Suntem în hambar. Vino repede! Pierde sânge.

Din stânga, se auzi un mârâit gros.

Wrath se uită într-acolo, odată cu Beth. Pitbullul rămas în viaţă, plin de sânge, dar încă furios, venea spre ei.

Beth nu stătu pe gânduri. Scoase din teacă unul dintre pumnalele lui Wrath şi se lăsă pe vine.

— Vino repede, Butch. Cât poţi de repede.

Închise telefonul şi îl aruncă pe jos.

— Haide, pocitania naibii. Hai, îndrăzneşte numai.

Câinele le dădea târcoale, iar Wrath se simţea pândit. Dintr-un motiv necunoscut, animalul îl viza pe el. Poate fiindcă sângera atât de rău. Beth se mişca odată cu câinele, ţinându-şi braţele larg deschise.

Vocea îi tremura.

— Vrei o bucăţică din el? Va trebui să treci de mine mai întâi.

Câinele se repezi asupra lui Beth care, cu agilitatea unui ucigaş versat, se ghemui la pământ şi înfipse cuţitul în pieptul animalului. Acesta se prăvăli ca un bolovan.

Fără să mai scoată cuţitul, Beth se întoarse lângă Wrath. Tremura atât de tare, încât mâinile îi păreau ca nişte păsări în clipa în care ridică halatul de pe rana vampirului.

— Nu doare, murmură el, simţind mirosul lacrimilor ei.

— Doamne, Wrath, spuse ea, strângându-i mâna. Eşti în stare de şoc.

— Probabil. Nu te văd. Unde eşti?

— Sunt aici, zise ea şi îi ridică degetele pentru a-i atinge faţa. Mă simţi?

Cu greu, dar suficient cât să îl convingă să se agaţe de viaţă.

— Mi-aş dori să fii însărcinată, rosti el cu glas răguşit. N-aş vrea să rămâi singură.

— Nu spune aşa ceva!

— Roagă-i pe Tohr şi Wellsie să te adăpostească la ei.

— Nu.

— Jură.

— Nu vreau, protestă ea cu vehemenţă. Pentru că tu n-ai să pleci nicăieri.

Cât de mult se înşală, îşi spuse el. Simţea deja cum se scurge viaţa din el.

— Te iubesc, *leelan.*

Beth începu să plângă. În suspinele ei înăbuşite, Wrath se împotrivi o ultimă oară valului de sfârşeală, care îl învinse.

*

Beth nici nu ridică privirile când sună telefonul.

— Wrath? repeta ea. Wrath…

Îşi lipi urechea de pieptul bărbatului. Inima îi bătea, deşi aproape insesizabil, şi încă respira, dar prea încet. Şi-ar fi dorit din tot sufletul să îl ajute, însă nu îi putea face masaj cardiac. Era prea devreme.

— Ah, Doamne…

Telefonul suna fără încetare.

Îl luă de pe podeaua murdară, străduindu-se să facă abstracţie de balta de sânge care înconjura trupul lui Wrath.

— Ce-i?

— Beth! Sunt Butch! Sunt cu V. Ajungem imediat, dar vrea să vorbească cu tine.

Undeva, pe fundal, se auzi un huruit surd, precum sunetul unui motor de maşină. Vampirul i se adresă pe un ton grav:

— Beth, uite ce trebuie să faci. Ai vreun cuţit la îndemână?

Beth se uită la pumnalul prins la pieptul lui Wrath.

— Da.

— Ia-l. Taie-te la încheietura mâinii. Pe verticală, nu pe orizontală, că altfel dai de os. Pe urmă, pune-i mâna în dreptul buzelor. E singura lui şansă de supravieţuire, până ajungem la voi.

Apoi, se lăsă un scurt moment de tăcere.

— Lasă telefonul jos, scumpo, şi ia cuţitul. Îţi explic eu

cum să procedezi.

Beth întinse mâna şi scoase pumnalul din teaca lui Wrath. Şi-l înfipse în încheietura stângă fără să stea pe gânduri. Chipul i se schimonosi de durere, însă o ignoră şi duse numaidecât mâna la gura lui Wrath. Ridică telefonul cu mâna teafără.

— Nu bea.

— Te-ai şi tăiat? Eşti foarte curajoasă.

— Nu vrea… nu vrea să înghită.

— Să sperăm că i se scurg câteva picături pe gât.

— Dar e rănit şi-acolo.

— Fir-ar să fie… Ajungem într-o clipă.

*

Butch zări Hummerul.

— Uite, acolo!

Vishous o tăie de-a dreptul peste pajişte. Cei doi bărbaţi săriră din maşină şi alergară spre hambar.

Butch rămase mut de uimire în faţa grozăviei care i se înfăţişa înaintea ochilor. Doi câini omorâţi. Sânge pretutindeni. Un cadavru *adevărat…* Dumnezeule, era Billy Riddle.

Apoi o observă pe Beth.

Purta un tricou lung şi era mânjită cu sânge şi noroi. Şedea în genunchi lângă trupul lui Wrath, cu o privire înnebunită pe chip şi o mână lipită de buzele bărbatului. În clipa în care le remarcă prezenţa, femeia scoase un şuierat ameninţător şi puse mâna pe cuţit, gata de luptă.

Vishous dădu să se apropie de ei, însă Butch îl prinse de braţ.

— Lasă-mă pe mine mai întâi.

Butch înaintă spre ea, cu paşi lenţi.

— Beth? Beth, ne recunoşti?

Dar cu cât se apropia mai mult, cu atât privirea ei devenea mai feroce. Îşi trase mâna de la gura bărbatului şi luă poziţia de atac.

— Uşurel, puiule. Nu-i facem niciun rău. Beth, sunt eu.

Femeia clipi.

— Butch?

— Da, scumpo. Eu şi Vishous.

Beth scăpă cuţitul şi izbucni în lacrimi.

— Gata, gata, spuse el, încercând să o îmbrăţişeze, însă femeia se ghemui din nou lângă Wrath. Haide, draga mea. Lasă-l pe V să-l examineze. Stai liniştită că nu durează decât un minut.

Beth se lăsă îndepărtată de lângă corpul iubitului ei. Butch îşi rupse cămaşa de pe el, o înfăşură în jurul taliei lui Beth şi făcu semn din cap către Vishous.

Acesta îngenunche alături de Wrath. Când ridică privirile de la rana fratelui său, avea buzele încleştate de îngrijorare.

Beth se prăbuşi lângă ei şi duse iarăşi încheietura la gura lui Wrath.

— O să se vindece, nu? Îl ducem la doctor. La un spital, nu-i aşa? Nu-i aşa, Vishous?

Deznădejdea îi transforma cuvintele într-un ţipăt.

Pe neaşteptate, mai apăru cineva.

Marissa se ivise ca din senin, însoţită de un bărbat cu înfăţişare distinsă, deşi înspăimântată. Acesta se apropie de corpul lui Wrath şi îndepărtă bucata de satin îmbibată cu sânge.

— Trebuie dus la mine la spital.

— Maşina e în faţă, pe peluză, spuse V. Când o să-l ştiu în afara primejdiei, o să mă ocup de mizeria asta.

Medicul îi analiză rana de la gât şi slobozi o înjurătură. Se întoarse spre Beth.

— Sângele tău nu-i destul de puternic. Vino încoace, Marissa.

*

Beth se căznea din răsputeri să îşi stăpânească lacrimile. Îşi trase mâna de la gura lui Wrath şi se uită la femeia blondă.

Marissa şovăia.

— Nu te deranjează să bea de la mine?

Beth îi întinse imediat pumnalul lui Wrath.

— Puţin îmi pasă de la cine bea dacă asta îl salvează.

Marissa îşi crestă pielea cu precizia celui care a mai făcut-o de nenumărate ori. După aceea, ridică uşor capul lui Wrath şi îi puse rana sângerândă pe buze.

Trupul vampirului era scuturat de convulsii, ca şi când ar fi fost electrocutat.

— Bun. Acum să-l luăm de-aici, zise bărbatul care preluase controlul. Marissa, să nu-ţi mişti mâna de-acolo.

Beth îl apucă pe Wrath de o mână, iar bărbaţii îl ridicară de pe podeaua hambarului. Îl transportară cu mare atenţie până la maşina lui Vishous, unde îl întinseră pe spate. Marissa şi Beth se aşezară pe bancheta din spate, alături de rănit, în vreme ce Butch şi V urcară în faţă. Celălalt bărbat se făcu nevăzut.

Pe când Fordul Escalade străbătea drumurile de ţară, Beth mângâia braţul lui Wrath, trecându-şi degetele peste tatuajele sale. Avea pielea rece.

— Îl iubeşti atât de mult! murmură Marissa.

Beth înălţă ochii.

— Bea?

— Nu ştiu.

Capitolul 51

În anticamera sălii de operaţii, Havers îşi scoase mănuşile chirurgicale şi le azvârli într-un recipient pentru deşeuri toxice. Îl durea spatele, după orele în care stătuse aplecat deasupra pacientul său, trudind să îi sutureze intestinul şi plaga de la gât.

— O să scape? se interesă Marissa, de îndată ce îşi văzu fratele ieşind din sala de operaţii.

Era slăbită din cauza sângelui pierdut. Palidă, însă vioaie.

— Vom afla în curând. Eu aşa sper.

— Şi eu.

Femeia îl ocoli, evitând să îl privească în ochi.

— Marissa…

— Ştiu că regreţi. Dar nu mie trebuie să-mi ceri iertare. Ai putea începe cu Beth. Dacă va fi dispusă să te asculte.

Uşa se închise în urma ei cu un şuierat înăbuşit. Havers strânse pleoapele.

Ah, Doamne, durerea aceea atroce din piept. Durerea greşelilor ce nu vor mai putea fi reparate.

Havers se rezemă de un perete şi îşi scoase boneta chirurgicală.

Din fericire, Regele Orb avea constituţia unui veritabil războinic. Un trup viguros şi o voinţă de fier. Însă, chiar şi aşa, nu ar fi supravieţuit fără sângele aproape pur al Marissei.

De asemenea, intuia Havers, fără prezenţa acelei *shellan* cu părul negru. Beth, cum se numea femeia, stătuse alături de el pe toată durata operaţiei. Şi, în ciuda faptului că războinicul era inconştient, capul îi fusese în permanenţă întors spre ea. Femeia îi vorbise ore în şir, până când glasul i se transformase într-o şoaptă răguşită.

Nu îl părăsise nici acum, deşi era epuizată şi abia se mai ţinea pe picioare. Refuzase să fie examinată de medic şi nu voia nici în ruptul capului să mănânce.

Voia doar să stea cu *hellrenul* său.

Cu paşi împleticiţi, Havers se duse spre chiuveta adâncă. Se sprijini cu mâinile de marginile sale din inox şi se uită la gaura de scurgere. Îi venea să vomite, dar nu avea nimic în stomac.

Fraţii erau afară. Aşteptau veşti de la el.

Ştiau cu toţii ce făcuse.

Înainte de a intra în operaţie, Tohrment îl apucase de gât. Războinicul îi jurase că, dacă Wrath murea, fraţii aveau să îl spânzure de picioare şi să îl bată până îşi dădea duhul. Chiar acolo, în propria casă.

Fără îndoială că Zsadist le povestise totul.

Doamne, de m-aş putea întoarce pe aleea aceea, se

gândi Havers. *De nu m-aş fi dus acolo deloc.*

Ar fi trebuit să ştie că nu putea cere unui membru al Frăţiei să săvârşească un act de trădare. Nici chiar celui lipsit de suflet.

După ce îi prezentase oferta lui Zsadist, vampirul îl fixase cu ochii săi negri şi înfiorători, iar Havers înţelesese numaidecât că făcuse o greşeală fatală. Oricât de otrăvită i-ar fi fost inima, Zsadist nu ar fi acceptat niciodată să îşi trădeze regele, şi se simţise insultat de propunere.

— Am să ucid pe gratis, mârâise Zsadist. Dar numai când contractul va fi pe numele tău. Dispari din faţa mea până nu-mi scot cuţitul.

Speriat, Havers o rupsese la fugă, dar se trezise urmărit de cineva care bănuia el că ar fi fost un exterminator. Era pentru prima oară când se găsea faţă în faţă cu unul dintre nemorţi şi fusese mirat să îi vadă părul şi pielea de un blond palid. Totuşi, monstrul era întruchiparea răului şi pregătit să ucidă în orice clipă. Încolţit într-un gang, paralizat de spaimă, Havers divulgase totul, atât în speranţa de a-şi vedea planul dus la îndeplinire, cât şi de a scăpa viu şi nevătămat. Iniţial, exterminatorul se arătase neîncrezător, dar Havers era înzestrat cu darul persuasiunii, iar cuvântul „rege”, pronunţat în mai multe rânduri pe parcursul povestirii, se dovedise suficient pentru a-i atrage atenţia asasinului. Informaţia fusese transmisă. Exterminatorul plecase. Zarurile fuseseră aruncate.

Havers trase adânc aer în piept, făcându-şi curaj să iasă pe coridor.

Cel puţin, le putea jura fraţilor că făcuse tot ce-i stătuse în putinţă pentru a-l salva pe Wrath.

Nu pentru a se salva pe sine, căci acest lucru era imposibil. Trădarea se pedepsea cu moartea. Era doar o chestiune de timp până avea să fie condamnat.

În sala de operaţii acţionase ireproşabil fiindcă aceasta era singura cale de a-şi răscumpăra cumplita greşeală. Dar şi pentru că cei cinci bărbaţi înarmaţi şi muritorul acela curajos aşteptau afară sfâşiaţi de durere.

Cu toate astea, alta fusese motivaţia reală a doctorului.

Durerea mistuitoare din ochii acelei Beth cu părul ei negru îi dăduse principalul imbold. Cunoştea prea bine acea expresie de neputinţă îngrozită. El însuşi o avusese când o veghease pe femeia iubită pe patul de moarte.

Havers se spălă pe faţă şi ieşi pe coridor. Vampirii şi omul ridicară ochii spre el.

— A supravieţuit operaţiei. Rămâne de văzut cum va reacţiona în continuare.

După asta, se îndreptă către Tohrment.

— Vrei să mă omori acum?

Războinicul îl pironi cu privirea sa ostilă şi violentă.

— Deocamdată te ţin în viaţă ca să ai grijă de el. Când se va face bine, te va omorî cu mâna lui.

Havers clătină din cap şi scoase un geamăt slab. O zări pe Marissa astupându-şi gura cu palma.

Vru să se ducă spre ea, însă muritorul se puse în faţa ei. Ezită câteva secunde, după care îi întinse o batistă. Marissa o luă, le întoarse spatele şi plecă.

*

Beth îşi aşeză capul pe perna lui Wrath. După operaţie, fusese mutat pe un pat de spital, dar nu într-unul din saloanele obişnuite. Havers hotărâse să îl ţină în sala de operaţii, în eventualitatea în care era nevoie de o intervenţie urgentă. Încăperea cu ziduri albe era friguroasă, dar cineva o învelise cu o pătură groasă. În mod evident, îi acoperiseră şi picioarele. Nu îşi amintea cine fusese atât de amabil.

La auzul unui clinchet, se uită la puzderia de aparate la care era conectat Wrath. Le studie rând pe rând, fără a înţelege semnificaţia datelor afişate. Atât timp cât nu ţiuia alarma, se presupunea că totul era în regulă.

Acelaşi clinchet mai răsună o dată.

Îl privi pe Wrath şi ţâşni în picioare.

Bărbatul încerca să vorbească, dar avea gura uscată

şi limba grea.

— Şşşt, şopti ea, prinzându-l de mână şi poziţionându-se în câmpul său vizual, în cazul în care ar fi deschis ochii. Sunt aici.

Îi simţi degetele zvâcnindu-i în palmă. Apoi, îşi pierdu cunoştinţa din nou.

Doamne, arăta deplorabil. Palid precum dalele de gresie de pe podeaua sălii de operaţii. Ochii adânciţi în orbite.

Avea un bandaj gros la gât. Abdomenul îi era înfăşurat în tifon şi pansamente, iar câteva tuburi de drenaj îi ieşeau din rană. În braţ îi fusese introdusă o perfuzie cu lichide şi analgezice, în vreme ce punga de la sondă atârna peste marginea patului. Mai mulţi electrozi EKG îi fuseseră aplicaţi pe piept, precum şi un oximetru pe degetul mijlociu.

Cel puţin era în viaţă. Deocamdată.

Şi îşi recăpătase cunoştinţa, chiar dacă numai pentru o clipă.

Starea lui Wrath rămase neschimbată şi în următoarele două zile. Momentele de luciditatea alternau cu cele de inconştienţă, ca şi când voia să verifice dacă Beth mai este lângă el, înainte de a-şi relua sarcina herculeană de a se vindeca.

În cele din urmă, se văzu nevoită să doarmă, aşa că fraţii îi aduseră un scaun mai confortabil, iar cineva îi dădu o pernă şi o pătură. Se trezi o oră mai târziu, cu mâna încă încleştată pe degetele lui Wrath.

Mâncă la insistenţele lui Tohr şi ale lui Wellsie. Şi făcu un duş în anticameră. În cea mai mare viteză. La întoarcere, îl găsi pe Wrath zvâcnind din mâini şi picioare, iar Wellsie îl chemase pe Havers.

În clipa în care Beth îl apucă de mână, Wrath se calmă.

Nu ştia cât avea să dureze acea stare de incertitudine. Însă, de fiecare dată când vampirul îşi revenea, ea îşi mai împrospăta forţele.

Era hotărâtă să aştepte. Pentru el, aştepta chiar şi o eternitate, dacă era nevoie.

*

Wrath îşi recăpătă luciditatea, într-o efervescenţă de gânduri şi idei. Cu un minut înainte, era inconştient, iar acum toate circuitele creierului începeau să se aprindă. Nu ştia unde se află şi pleoapele îi erau prea grele pentru a le deschide, aşa că se mulţumi să facă o analiză rapidă a pagubelor. Jumătatea inferioară părea teafără, degetele i se mişcau, picioarele erau la locul lor. *Ah, au!* Avea senzaţia că cineva îl izbise în stomac cu un levier. Pieptul, însă, era întreg. Îl ardea gâtul. Îl durea capul. Braţele erau în regulă. Mâinile…

Beth.

Se obişnuise să îi simtă palma în a lui. Unde plecase?

Deschise ochii imediat.

Era chiar lângă el, aşezată pe un scaun, cu capul odihnindu-se pe pat, ca şi cum ar fi dormit. La început, se gândi să nu o trezească. Era evident epuizată.

Dar îşi dorea nespus de mult să o atingă. Avea nevoie să o atingă.

Încercă să întindă braţul liber, dar parcă ar fi cântărit două sute de kilograme. Perseveră, se încordă din răsputeri şi îl mişcă pe deasupra aşternuturilor, centimetru cu centimetru. Nu ştia cât timp trecuse. Ore, probabil.

Dar, în cele din urmă, reuşi să atingă o şuviţă din părul lui Beth. Moliciunea sa de mătase îi păru un miracol.

El era viu, la fel şi ea.

Wrath izbucni în plâns.

*

Beth simţi patul clătinându-se şi se deşteptă cuprinsă de panică. Prima dată, îi căzură ochii pe mâna lui Wrath. Îşi răsucise pe degete o buclă din părul ei.

Îi privi chipul. Lacrimi mari i se prelingeau din ochi.

— Wrath! Dragostea mea.

Se aplecă spre el şi îi îndepărtă părul de pe faţă.

Bărbatul părea copleşit de suferinţă.

— Te doare ceva?

Wrath deschise gura, însă nu izbuti să scoată vreun sunet. Alarmat, căscă ochii atât de mari, încât păreau că îi vor ieşi din orbite.

— Încet, iubirea mea. Fii calm. Relaxează-te, spuse ea. Strânge-mă de mână, o dată pentru „da”, de două ori pentru „nu”. Ai dureri?

Nu.

Beth îi şterse cu blândeţe lacrimile de pe obrajii uşor ţepoşi.

— Eşti sigur?

Da.

— Vrei să-l chem pe Havers?

Nu.

— Ai nevoie de ceva?

Da.

— Mâncare? Sânge?

Nu.

Wrath începu să se frământe, implorând-o cu ochii săi îndureraţi.

— Şşt, stai liniştit, zise ea şi îl sărută pe frunte. Calmează-te. O să aflăm ce îţi trebuie. Avem tot timpul din lume.

Ochii lui coborâră asupra mâinilor lor înlănţuite, apoi îi ridică spre chipul femeii. Făcu acelaşi gest încă o dată.

— De mine? şopti ea. De mine ai nevoie?

Wrath îi strânse degetele şi nu le mai slăbi.

— Ah, Wrath… Dar eu sunt a ta. Suntem împreună, dragostea mea.

Lacrimile şiroiau pe obrajii războinicului, pieptul i se cutremura, iar respiraţia îi era grea şi sacadată.

Îi luă faţa în mâini, încercând să îl liniştească.

— Totul e bine, iubirea mea. Nu plec nicăieri. Nu te las singur, îţi promit. Oh, iubirea mea…

Într-un final, Wrath se mai linişti. Lacrimile se domoliră.

Un sunet gutural ieşi de pe buzele lui.

— Poftim? spuse ea, aplecându-se spre el.

— Am vrut… să te salvez.

— Şi m-ai salvat. Chiar m-ai salvat.

Buzele bărbatului tremurau.

— Te… iubesc.

Beth îl sărută tandru pe gură.

— Şi eu te iubesc.

— Tu… culcă-te… acum.

După aceea, închise ochii, vlăguit.

Cu privirile împăienjenite, Beth îşi duse mâna la gură şi zâmbi. Frumosul ei războinic se întorsese la ea. Şi voia să îi dea ordine de pe patul de spital.

Wrath oftă şi păru să adoarmă.

De îndată ce se încredinţă că bărbatul a aţipit liniştit, Beth se dezmorţi şi se gândi că fraţilor le-ar face plăcere să afle că Wrath se trezise şi chiar se simţise suficient de întremat pentru a schimba câteva cuvinte. Poate reuşea să găsească un telefon şi să sune acasă.

Scoase capul pe coridor şi rămase surprinsă de spectacolul care o aştepta acolo.

În faţa sălii de operaţii, formând un soi de barieră vie, Butch şi restul vampirilor şedeau întinşi pe podea. Dormeau buştean, părând la fel de extenuaţi ca şi ea. Vishous şi poliţistul stăteau unul lângă celălalt, sprijiniţi de perete, cu un televizor portabil şi două arme între ei. Rhage se lungise pe spate şi sforăia uşor, cu degetele încleştate pe un pumnal. Tohrment îşi sprijinise capul pe genunchi. Phury se culcase pe-o parte şi strângea o stea ninja la piept, de parcă aceasta i-ar fi adus alinare.

Unde era Zsadist?

— Aici sunt, zise el, în şoaptă.

Beth tresări şi se uită în dreapta. Zsadist era înarmat până-n dinţi, cu pistolul la brâu, pumnalele în tecile încrucişate peste piept şi lanţul în mână. Ochii lui negri şi strălucitori o fixau fără să clipească.

— Stau de pază. Am făcut cu rândul.

— E vreun pericol?

Vampirul se încruntă.

— Nu ştii?
— Ce anume?
Zsadist ridică din umeri şi cercetă coridorul. De la un capăt la celălalt. Nelăsând să îi scape nimic din vedere.
— Frăţia îşi protejează oamenii, spuse el, îndreptându-şi iar atenţia spre ea. Nu v-am lăsa niciodată fără apărare.
Beth intuia că vampirul încerca să ocolească răspunsul, însă nu voia să insiste. Tot ce conta era ca ea şi Wrath să fie în siguranţă până când soţul ei se punea pe picioare.
— Vă mulţumesc, murmură ea.
Zsadist lăsă imediat ochii în pământ.
Cum se fereşte de orice manifestare afectivă, cugetă ea.
— Cât e ceasul? întrebă ea.
— Patru după-amiaza. E joi, în caz că nu-ţi mai aminteşti, zise Zsadist şi îşi trecu o palmă peste capul aproape ras. Deci cum se mai simte?
— S-a trezit.
— Eram sigur că va supravieţui.
— Chiar aşa?
Buza superioară i se umflă într-un fel de rictus, ca şi când bărbatul era pe punctul să facă o remarcă răutăcioasă. Dar îşi înfrână pornirea. Se uită la ea, cu chipul său inexpresiv.
— Da, Beth, chiar aşa am crezut. Nu există glonţ care să-l ţină departe de tine.
Rostind aceste cuvinte, Zsadist îşi întoarse privirea de la ea. Ceilalţi începură să se agite. O clipă mai târziu, erau toţi în picioare, pironind-o cu ochi întrebători. Butch, remarcă ea, părea să se simtă în largul lui în compania vampirilor.
— Cum e? se interesă Tohr.
— Suficient de bine ca să înceapă să-mi dea ordine.
Fraţii izbucniră în râs. Un râs de uşurare. De mândrie. De dragoste.
— Aveţi nevoie de ceva? întrebă Tohr.

Beth le examină chipurile. Pe toate se citea nerăbdarea. Ca şi când sperau să le încredinţeze vreo sarcină.

Aceasta este într-adevăr familia mea, medită ea.

— Nu cred că ne trebuie nimic, zise ea. Dar sunt convinsă că va dori să discute cu voi, cât de curând.

— Şi tu? o chestionă Tohr. Te ţii bine? Nu vrei să te odihneşti puţin?

Beth îl refuză cu o clătinare din cap şi deschise uşa sălii de operaţii.

— Nu mă mişc de lângă el până nu se pune pe picioare.

*

Imediat ce uşa se închise în spatele lui Beth, Butch îl auzi pe Vishous mormăind în barbă.

— Grozavă femeie, nu?

Urmă un murmur de aprobare generală.

— N-ai vrea să te pui cu ea, continuă vampirul. Dac-aţi fi văzut-o când am intrat în hambar! Stătea aplecată peste el, gata să ne ucidă şi pe mine şi pe poliţist cu mâinile goale. Zici că îşi apăra puiul, pricepeţi?

— N-o avea vreo soră? întrebă Rhage.

Phury pufni în râs.

— Habar n-ai avea tu cum să te descurci cu o femeie deosebită.

— Tu vorbeşti, Casanova?

Apoi Hollywood îşi frecă gânditor bărbia, ca şi când ar fi meditat la misterele universului.

— A naibii treabă, Phury, s-ar putea să ai dreptate. Dar orice bărbat are voie să viseze.

— Normal că are, murmură V.

Gândul lui Butch zbură la Marissa. Tot spera că femeia avea să treacă pe acolo, însă nu o mai văzuse din dimineaţa operaţiei. Îi păruse obosită, absentă, copleşită de griji. Moartea fratelui ei era iminentă. Se apropia cu paşi repezi, pe măsură ce Wrath se însănătoşea.

Butch ar fi dorit să meargă la ea, însă nu ştia dacă prezenţa lui ar fi ajutat-o. Nu o cunoştea îndeajuns de bine. Petrecuseră atât de puţin timp împreună.

Poate că ea îl privea ca pe o ciudăţenie? O sursă de sânge proaspăt? Sau era ceva mai mult?

Butch îşi aţinti privirile spre capătul culoarului, căutând parcă să o aducă acolo cu puterea minţii.

Tânjea să o vadă pe Marissa. Fie doar pentru a se convinge că nu a păţit nimic.

Capitolul 52

Două zile mai târziu, Wrath reuşi să se ridice în capul oaselor pentru a-şi întâmpina fraţii. Nu voia să îl vadă lungit pe spate. Perfuzia şi toate aparatele din jurul lui erau suficient de grăitoare.

Din fericire, îi scoseseră sonda încă din ziua precedentă. Se bărbierise singur şi făcuse duş. Era plăcut să îşi simtă părul curat.

— Ce faci? îl certă Beth, prinzându-l că se agită.

— Mă ridic în capul oaselor…

— Ba nu te ridici deloc!

Luă telecomanda patului şi îi ajustă secţiunea pentru cap.

— Oh, Doamne, *leelan,* acum stau şi culcat şi ridicat în acelaşi timp.

— Stai exact cum trebuie.

Beth se aplecă peste el pentru a netezi cearşafurile, dezvelindu-şi linia sânilor. Corpul lui Wrath reacţionă imediat. Cu partea potrivită.

Dorinţa, însă, îi reaminti de scena din hambar. Cu Beth legată de acea masă. Puţin îi păsa că exterminatorilor nu li se scula.

O apucă de mână.

— *Leelan?*

— Da?

— Sigur eşti bine?

Discutaseră despre cele întâmplate, dar era încă măcinat de grijă.

— Ţi-am mai zis. Pulpa se vindecă…

— Nu mă refer doar la problemele fizice, spuse el, dorindu-şi să îl mai poată ucide pe Billy Riddle o dată.

Chipul femeii se întunecă pentru o clipă.

— O să-mi revin. Nici nu concep să fie altfel.

— Eşti aşa de curajoasă. Atât de rezistentă. Mă uimeşti.

Beth îi zâmbi şi se lăsă peste el, sărutându-l în fugă.

Wrath o prinse în braţe şi rosti cu buzele lipite de gura ei:

— Îţi mulţumesc că m-ai salvat. Nu doar acolo, în hambar. Ci pentru tot restul vieţii.

O sărută mai pătimaş, încântat să o audă gemând de plăcere. Sunetul îi reaprinse dorinţa şi îi mângâie tandru gâtul.

— Ce-ar fi să vii aici, lângă mine?

— Nu cred că eşti destul de întremat pentru asta.

— Punem pariu?

Îi luă mâna şi o vârî sub cearşaf.

Râsul ei vesel în momentul în care îl cuprinse în palmă era un alt miracol. La fel ca prezenţa ei permanentă alături de el, ferocitatea cu care îl proteja, dragostea ei, forţa ei.

Ea era totul pentru el. Universul lui. Trecuse de la acceptarea fatalistă a morţii la dorinţa disperată de a trăi. Pentru ea. Pentru ei. Pentru viitorul lor.

— Ce-ai zice să mai aşteptăm o zi? spuse ea.

— O oră.

— Până când te vei putea ridica singur.

— S-a făcut.

Slavă Domnului că se vindeca rapid.

Beth îşi trase mâna stângă de pe el.

— Vrei să-i chem pe fraţi?

— Da, zise el, trăgând aer în piept. Stai puţin. Vreau să-ţi explic ce am să le transmit.

O trase de braţ, forţând-o să se aşeze pe marginea

patului.

— Părăsesc Frăţia.

Beth închise ochii, vrând parcă să îşi ascundă uşurarea.

— Vorbeşti serios?

— Da. I-am cerut lui Tohr să preia comanda. Dar asta nu înseamnă că plecăm în vacanţă. Trebuie să îmi asum rolul de conducător al speciei noastre. Am nevoie de tine să-mi fii alături.

Beth deschise ochii şi el îi dezmierdă faţa.

— O să trăim ca rege şi regină. Şi ca să fiu sincer până la capăt, îţi mărturisesc că nu ştiu ce ne aşteaptă. Am eu câteva idei în minte, dar voi avea nevoie de ajutorul tău.

— Orice, spuse ea. Pentru tine aş face orice.

Wrath o privea cu ochi mari.

Femeia aceea nu contenea să îl uimească. Stătea acolo, gata să îşi asume responsabilitatea lumii alături de el, chiar dacă el zăcea pe un pat de spital. Încrederea pe care i-o arăta era absolut incredibilă.

— *Leelan,* ţi-am spus că te iubesc?

— Acum cinci minute. Dar nu mă satur niciodată să o aud.

Wrath o sărută.

— Cheamă-i pe fraţi. Roagă-l pe Butch să aştepte în hol. Iar tu, vreau să rămâi aici cât vorbesc cu ei.

Beth îi invită pe războinici înăuntru, apoi reveni lângă Wrath.

Fraţii se apropiară de pat cu precauţie. Deşi avusese o scurtă întrevedere cu Tohr chiar în acea dimineaţă, era prima dată când îi vedea pe ceilalţi şi prima dată când îl vedeau şi ei pe el după operaţie. Câţiva tuşiră discret, ca pentru a-şi alunga nodurile din gât. Wrath îi înţelegea perfect. O simţea pe propria piele.

— Fraţilor…

Havers pătrunse în cameră tocmai atunci. Înmărmuri la vederea celor adunaţi acolo.

— Ah, iată-l pe bunul doctor, spuse Wrath. Intră. Noi doi avem nişte conturi de reglat.

Havers trecuse deseori prin sala de operaţii, însă Wrath nu avusese chef să îl confrunte.

— A venit vremea, rosti Wrath pe un ton poruncitor.

Havers luă o gură de aer şi se apropie de pat. Îşi plecă capul.

— Stăpâne.

— Ai pus pe cineva să mă omoare.

Spre cinstea sa, bărbatul nu încercă să fugă. Nu îşi căută scuze. Şi, cu toate că regreta evident gestul său, nu imploră milă.

— Aşa este, stăpâne. Eu l-am abordat, spuse Havers şi arătă spre Zsadist. Apoi, când am înţeles că fratele Domniei Tale nu te va trăda, am apelat la exterminator.

Wrath încuviinţă din cap, căci discutase deja cu Tohr despre evenimentele din acea seară. Tohr nu auzise decât o bucată din răspunsul lui Z.

— Stăpâne, s-ar cuveni să ştii că fratele Domniei Tale a vrut să mă omoare numai pentru îndrăzneala de a-i face o asemenea propunere.

Wrath privi în direcţia lui Zsadist care îl studia pe doctor, părând a-şi dori să îi agaţe capul pe perete ca pe un trofeu de vânătoare.

— Da, am auzit că n-a mers prea grozav. Z, trebuie să îţi cer iertare.

Războinicul înălţă din umeri.

— Las-o baltă. Nu mă pasionează.

Wrath zâmbi, gândindu-se că Z nu se schimbase deloc. Omul era mereu cu capsa pusă.

Havers îşi plimbă privirile asupra celor adunaţi.

— Aici, în faţa acestor martori, îmi accept condamnarea la moarte.

Wrath îl măsură din ochi. Şi reflectă la suferinţa îndurată de sora acelui om de-a lungul anilor. Deşi Wrath nu îi dorise Marissei o asemenea soartă, deznodământul nefericit fusese în întregime vina lui.

— Din cauza Marissei ai făcut-o, nu-i aşa? întrebă Wrath.

Havers încuviinţă din cap.

— Da, stăpâne.

— În cazul acesta, nu te voi omorî. Ai reacţionat astfel pentru a răzbuna o fiinţă iubită. Îţi înţeleg gestul.

Havers păru să se clatine pe picioare din pricina şocului. Apoi, scăpă dosarul din mână şi se prăbuşi la marginea patului, apucând mâna lui Wrath şi ducând-o la frunte.

— Stăpâne, mărinimia Domniei Tale este infinită.

— Asta s-o crezi tu. Te las în viaţă din consideraţie pentru sora ta. Dar, dacă vreodată mai faci o asemenea prostie, îţi iau gâtul cu mâna mea. Ai priceput?

— Da, stăpâne.

— Acum, lasă-ne singuri. Mă consulţi mai târziu. Să baţi la uşă înainte să intri, bine?

— Da, stăpâne.

Când Havers se strecură afară, Wrath îi sărută mâna lui Beth.

— În eventualitatea în care vom fi ocupaţi cu altele, îi şopti el.

Un chicot general răsună în cameră.

Le aruncă o privire mânioasă pentru a-i potoli, după care făcu anunţul important. Îşi dădu seama cât de uluiţi sunt în momentul în care rămaseră toţi muţi.

— Aşadar, sunteţi de acord cu Tohr? îi întrebă el.

— Mda, zise Rhage. Mie-mi convine.

Vishous şi Phury încuviinţară legănând din cap.

— Z?

Războinicul dădu ochii peste cap.

— Hai, serios, frate. Ce-mi pasă mie? Tu, Tohr, Britney Spears. Mi-e totuna.

Wrath râse.

— Ai făcut o glumă, Z? După atâta vreme, ţi-ai găsit în sfârşit simţul umorului? Mi-ai dat încă un motiv să trăiesc.

Z se înroşi la faţă şi îşi arătă colţii, în mustrările celorlalţi.

Wrath inspiră adânc.

— Încă un lucru, fraţilor. Voi urca pe tron. După cum i-am spus lui Tohr, trebuie să ne reconstruim societatea. Să

ne revigorăm specia.

Fraţii îl priveau fix. Apoi, veniră pe rând în dreptul patului şi îi jurară credinţă în limba veche, luându-i mâna şi sărutându-i interiorul încheieturii. Respectul lor sobru îl emoţionă.

Fecioara Scrib avea dreptate, îşi zise el. Acesta era poporul său. Cum ar fi putut refuza să îl conducă?

De îndată ce războinicii îşi încheiară jurămintele, Wrath se întoarse către Vishous.

— Ai recuperat recipientele celor doi exterminatori din hambar?

Vishous se încruntă.

— N-am găsit decât unul. Al recrutului pe care l-am întâlnit în noaptea nunţii tale. M-am dus înapoi la hambar cât timp tu erai în operaţie şi am înjunghiat cadavrul. I-am luat urna din casă.

Wrath clătină nemulţumit din cap.

— Dar erau doi. Erau sigur doi. Celălalt era şoferul Hummerului.

— Eşti sigur că l-ai omorât?

— A căzut după o lovitură la cap.

Simţind nervozitatea lui Beth, Wrath îi strânse mâna.

— Am terminat deocamdată. Discutăm mai târziu.

— Nu e nevoie. N-am nimic, se opuse Beth.

— Mai târziu.

Îi sărută palma şi îşi mângâie obrazul cu ea. O privi în ochi şi încercă să o liniştească, detestând totodată lumea în care o atrăsese.

Văzând-o că zâmbeşte, o trase lângă el, o sărută repede, apoi îşi întoarse atenţia spre fraţii săi.

— Încă o chestiune, rosti el. Veţi locui împreună. Vreau să vă ştiu pe toţi la un loc. Cel puţin pentru câţiva ani.

Tohr se strâmbă.

— Oh, Doamne, ce scandal o să-mi facă Wellsie. Tocmai i-am montat bucătăria la care visa.

— Pentru voi doi, vom găsi o soluţie. Mai ales că veţi avea un copil în curând. Dar voi ceilalţi o să fiţi colegi de

apartament.
Se auzi un cor de bombăneli. Bombăneli serioase.
— Hei, se putea şi mai rău, spuse Wrath. Dacă vă puneam să locuiţi cu mine?
— Bine zis, spuse Rhage. Auzi, Beth, dacă simţi nevoia să iei o pauză…
Wrath mârâi.
— Ceea ce voiam să spun, accentuă Hollywood, este că s-ar putea muta cu noi o perioadă. Am avea toţi grijă de ea.
Wrath ridică ochii spre Beth. Doamne, cât era de frumoasă! Perechea lui. Dragostea lui. Regina lui.
Zâmbi, incapabil să îşi desprindă privirile de la ea.
— Domnilor, dacă sunteţi amabili să vă retrageţi, aş dori să fiu singur cu soţia mea.
Fraţii părăsiră camera în râsete de aprobare. Ştiau cu toţii ce avea în minte.
Wrath se zvârcoli în pat, căznindu-se să stea drept, astfel încât să îşi lase greutatea trunchiului pe bazin.
Beth îl lăsă să se zbată, fără a-i veni în ajutor.
Odată ajuns în poziţia dorită, Wrath îşi frecă mâinile de nerăbdare. Simţea deja atingerea pielii ei.
— Wrath, spuse ea pe un ton sever, în vreme ce el afişa un zâmbet larg.
— Vino-ncoace, *leelan.* Avem o înţelegere noi doi.
Chiar dacă nu putea decât s-o îmbrăţişeze, avea nevoie să o simtă lângă el.

Capitolul 53

José de la Cruz îi strânse mâna anchetatorului de la Incendii Criminale.
— Mulţumesc. Aştept raportul scris.
Bărbatul clătină din cap, cu ochii la rămăşiţele carbonizate ale Academiei de Arte Marţiale din Caldwell.
— N-am mai văzut aşa ceva. Zici c-a explodat o bombă nucleară. Între noi fie vorba, nici nu ştiu ce să trec

în raport.

José îl urmări cum merge spre furgoneta sa şi demarează.

— Te-ntorci la secţie? îl întrebă Ricky, urcând în maşina de poliţie.

— Nu chiar acum. Am o treabă în oraş mai întâi.

Ricky îi făcu semn din mână şi se îndepărtă.

Rămas singur la locul crimei, José trase adânc aer în piept. Chiar şi după patru zile, mirosul incendiului era încă persistent.

Îndreptându-se spre maşina sa de poliţie, îşi examină pantofii. Erau cenuşii din pricina stratului de funingine care acoperea întregul perimetru. Substanţa aducea mai degrabă a cenuşă vulcanică şi nu a ceea ce rămâne de regulă în urma unui incendiu. Până şi clădirile dărăpănate erau bizare. În mod obișnuit, părţi din construcţie rămân în picioare, indiferent de intensitatea flăcărilor. De data asta, însă, clădirea fusese distrusă din temelii.

Asemeni anchetatorului de la Incendii Criminale, nici lui nu-i mai fusese dat să vadă aşa ceva.

José urcă la volan, băgă cheia în contact şi demară. Merse spre est, în jur de doisprezece kilometri, până ajunse într-un cartier mohorât. În faţă, îi apărură blocurile dezolante, acele buruieni urbane ce răsar din ciment şi asfalt.

Se opri în dreptul unuia. Parcă maşina. Opri motorul. Îi luă o vreme până se hotărî să se dea jos.

Chinuindu-se să îşi stăpânească neliniştea, se duse spre intrarea principală. Un cuplu care ieşea îi ţinu uşa deschisă. Urcă trei etaje şi pătrunse pe un culoar murdar, a cărui mochetă cafenie uzată era martora miilor de paşi care călcaseră pe acolo.

Uşa apartamentului pe care îl căuta fusese vopsită în nenumărate rânduri, astfel că panourile sale cu greu se mai distingeau.

Bătu, fără a spera să primească un răspuns.

Nu îi trebuiră mai mult de câteva secunde pentru a forţa încuietoarea. Apoi deschise uşa.

Închise ochii şi luă o gură de aer. Un cadavru aflat în descompunere timp de patru-cinci zile ar fi început să duhnească, chiar dacă aerul condiţionat funcţiona.

Dar nici urmă de aşa ceva.

— Butch? strigă el.

Trase uşa după el. Pe canapea era un teanc de pagini sportive din *CCJ* şi *New York Post,* toate din săptămâna anterioară. Pe masă tronau doze goale de bere. În bucătărie, chiuveta era plină cu vase murdare, iar blatul acoperit cu şi mai multe farfurii.

José intră în dormitor. Nu găsi decât un pat cu cearşafurile răvăşite şi un morman de haine împrăştiate pe jos.

Se opri în dreptul băii. Uşa era închisă.

Inima începu să îi zvâcnească în piept, împinse uşa de perete, aşteptându-se să descopere un corp spânzurat de duş.

Nici pomeneală.

Butch O'Neal, detectivul de la Omucideri, dispăruse. Fără urmă.

Capitolul 54

Darius privi în jur. Pâcla tihnită de pe Tărâmul de Dincolo se risipise, dezvăluindu-i ochilor o curte îmbrăcată în marmură albă. În centru, apa fântânii dansa şi se juca vesel cu lumina difuză, pe care o capta şi o răsfrângea în mii de scântei. Trilurile păsărilor îi încântau auzul, vrând parcă să îl întâmpine şi să îi anunţe venirea, în acelaşi timp.

Deci, locul acesta e aievea, cugetă el.

— Bine ai venit, Darius, fiu al lui Marklon.

Bărbatul îngenunche numaidecât, fără a privi în spate, şi lăsă capul în pământ.

— Fecioară Scrib. Sunt onorat că m-aţi primit.

Ea râse uşor. Păşi în faţa lui. Lumina ce se propaga de sub vălurile sale din mătase neagră strălucea la fel ca

soarele.

— Darius, cum te-aş fi putut refuza? Este prima oară când îmi ceri o întrevedere.

Bărbatul simţi o atingere pe umăr şi părul de la ceafă i se înfioră.

— Ridică-te. Vreau să îţi văd chipul.

El o ascultă şi trupul său viguros se înălţă ca un turn în faţa siluetei fragile. Îşi ţinea mâinile împreunate la piept.

— Aşadar, Tărâmul de Dincolo nu este pe gustul tău? întrebă ea. Doreşti să te trimit înapoi?

— Cu umilinţă, vă adresez această rugăminte, dacă nu vă este cu supărare. Am aşteptat perioada cuvenită. Aş dori să îmi văd fiica. O singură dată. Dacă nu vă este cu supărare.

Fecioara Scrib râse din nou.

— Trebuie să recunosc că eşti mai iscusit la vorbă decât regele tău. Războinicul acela mânuieşte cuvintele cu mare stângăcie.

Se lăsă un moment de linişte.

Darius profită de situaţie pentru a se gândi la fraţii săi.

Cât de dor îi era de Wrath. De ei toţi.

Dar cel mai mult tânjea să o vadă pe Beth.

— E luată. Fiica ta, rosti Fecioara, pe neaşteptate. Luată de un bărbat vrednic.

Darius închise ochii, înăbuşindu-şi întrebarea interzisă. Ardea de nerăbdare să afle. Spera ca Elizabeth să fie fericită alături de partenerul ales.

Fecioara Scrib părea încântată de tăcerea lui.

— Uită-te la tine. Niciodată o întrebare. Asemenea stăpânire de sine. Pentru respectul arătat, îţi voi astâmpăra curiozitatea. Şi-a unit viaţa cu Wrath. Iar el va urca pe tron. Fiica ta este regină.

Darius plecă ochii în pământ, încercând să îşi ascundă emoţiile şi lacrimile. Ca să nu fie considerat slab.

— Ah, bunul meu *princeps,* spuse ea cu blândeţe. Ce bucurie şi tristeţe îţi umplu pieptul. Spune-mi, tovărăşia fiilor tăi pe Tărâmul de Dincolo nu este suficientă pentru a-

ţi mângâia sufletul?

— Simt că am abandonat-o.

— Acum nu mai este singură.

— Gândul acesta este liniştitor.

Urmă o clipă de tăcere.

— Şi totuşi doreşti să o vezi?

El încuviinţă legănând din cap.

Fecioara Scrib plecă de lângă el şi se apropie de stolul de păsări ce cântau fericite pe ramurile cu flori albe ale unui copac alb.

— Cum alegi să fie, bunul meu *princeps?* O vizită fugitivă? În visele ei?

— Dacă acest lucru nu vă este cu supărare.

Darius se exprimă reverenţios, căci Fecioara era demnă de respect. Dar şi în speranţa că o va îndupleca.

Vălurile negre fremătară şi o mână strălucitoare ieşi la iveală. Una din păsări, un piţigoi, i se aşeză pe deget.

— Ai fost ucis într-un mod dezonorant, rosti ea, dezmierdând pieptul minuscul al păsării. După ce ţi-ai slujit neamul secole la rând. Ai fost un *princeps* venerabil şi un mare războinic.

— Dacă faptele mele v-au mulţumit, aceasta este cea mai mare răsplată pentru mine.

— Într-adevăr.

Fecioara fluieră către pasăre. Pasărea fluieră la rândul ei, ca şi când i-ar fi răspuns.

— Ce ai spune, bunul meu *princeps,* de-ar fi să îţi ofer mai mult decât mi-ai cerut?

— Aş spune „da”, zise el, simţind cum îi tresaltă inima.

— Fără să ştii care este darul? Ori sacrificiul pe care ţi-l cer?

— Am încredere în Domnia Voastră.

— De ce nu poţi fi tu rege? rosti ea pe un ton insidios.

Aşeză pasărea înapoi pe ramură şi se întoarse spre el.

— Iată ce îţi ofer. O viaţă nouă. O legătură cu fiica ta. Şansa de a lupta din nou.

— Fecioară Scrib, exclamă el, îngenunchind din nou.

Accept, cu toate că nu sunt vrednic de o asemenea cinste.

— Am să trec cu vederea acest ultim răspuns. Iată care va fi sacrificiul tău. Nu vei avea nicio o amintire conştientă despre fiica ta. Nu vei mai fi aşa cum eşti acum. Şi îţi cer zălog una din puterile tale.

Darius nu îşi dădea seama despre ce vorbea, dar nici prin gând nu-i trecea să întrebe.

— Accept.

— Eşti convins? Nu doreşti să mai cugeţi?

— Vă mulţumesc, Fecioară Scrib, dar decizia mea este luată.

— Aşa să fie, atunci.

Se apropie de el şi mâinile acelea fantomatice ieşiră de sub mătasea neagră. În acelaşi timp, vălul ce îi acoperea chipul se ridică de la sine. Lumina era atât de intensă încât nu îi putea desluşi trăsăturile.

Îl prinse de bărbie şi ceafă, iar Darius se înfioră simţindu-i forţa. L-ar fi putut strivi cu uşurinţă.

— Îţi dăruiesc o nouă viaţă, Darius, fiu al lui Marklon. Fie ca în această încarnare să găseşti ceea ce cauţi.

Îşi lipi buzele de gura lui, provocându-i acelaşi şoc precum cel din clipa morţii. Toate moleculele din corpul său explodară în eter, iar sufletul eliberat îşi luă zborul.

Capitolul 55

Domnul X deschise ochii şi distinse ca prin ceaţă un şir de linii verticale. Gratii?

Nu, erau picioare de scaune.

Era lungit pe parchetul tare. Întins pe burtă. Sub o masă.

Ridică bărbia şi vederea i se înceţoşă din nou. *Dumnezeule, simt că îmi crapă capul de durere…*

Amintirile îi reveneau treptat în minte. Lupta cu Regele Orb. Lovitura pe care i-o aplicase femeia cu un obiect tare. Căzătura.

În vreme ce Regele Orb îşi îngrijea rănile, iar femeia era preocupată de el, domnul X se târâse până la dubiţă. Nu se oprise în oraş, ci mult mai departe, lângă munţii din împrejurimile acestuia. Printr-o minune, reuşise să-şi croiască drum prin beznă până la cabana sa şi să se adăpostească înăuntru înainte de a-şi pierde cunoştinţa.

Numai Dumnezeu ştia cât timp zăcuse acolo.

Prin ferestrele mici se strecura lumina zorilor. Să fi fost a doua zi dimineaţa? Se îndoia. Avea senzaţia că trecuseră zile întregi.

Mişcă braţul cu grijă şi îl duse la ceafă. Rana era încă deschisă, dar începea să se vindece.

Cu un efort suprem, mental şi fizic, izbuti să se ridice şi să se sprijine de masă. Se simţea mai bine în acea poziţie.

Avusese noroc. Exterminatorii puteau rămâne infirmi pe viaţă dacă primeau lovituri puternice sau erau împuşcaţi. Nu mureau, dar erau mutilaţi. De-a lungul anilor, îşi găsise mulţi camarazi lâncezind prin ascunzători, putrezind, incapabili să se vindece, prea slăbiţi pentru a-şi înfige singuri pumnalul în ei şi a-şi pune capăt zilelor.

Îşi examină mâinile. Erau mânjite cu sângele uscat al Regelui Orb şi cu praf de pe podeaua hambarului.

Nu regreta că fugise. Uneori, cea mai înţeleaptă decizie a unui conducător era să părăsească câmpul de bătaie. Atunci când pierderile erau prea mari, când înfrângerea era iminentă, cea mai bună manevră era să se retragă şi să reia ofensiva cu altă ocazie.

Domnul X îşi lăsă braţele pe lângă corp. Trebuia să treacă mult timp până se înzdrăvenea, dar cel mai important era să ia legătura cu oamenii săi. Vidul de putere era o chestiune primejdioasă în interiorul Societăţii. În special pentru exterminatorul aflat la conducere.

Uşa cabanei se trânti de perete. Domnul X înălţă privirea, întrebându-se cum se putea apăra, pentru ca apoi să realizeze că vizitatorul nu avea cum să fie un vampir căci începea să se lumineze de ziuă.

Silueta din prag îi îngheţă sângele în vine.

Omega.

— Am venit să te ajut să te pui pe picioare, îi zise acesta, zâmbind.

Văzând cum se închide uşa, domnul X începu să tremure din toate încheieturile.

Un ajutor din partea lui Omega era mai cumplit decât o condamnare la moarte.

Epilog

— La Catacombă. Acolo-ar trebui să mergem, declară Tohr şi înfipse furculiţa într-una din fripturile de vită pe care Fritz le ţinea în faţa lui pe o tavă din argint. Mulţumesc.

Beth se uită spre Wrath, gândindu-se că se vindecase complet în luna care se scursese de la acele evenimente nefericite. Era în deplinătatea forţelor. Impresionant, ca de obicei. Arogant. Afectuos. Insuportabil şi irezistibil, în acelaşi timp.

Wrath luă loc în capul mesei şi îi trase mâna spre el, mângâindu-i palma cu degetul mare.

Beth îi zâmbi.

Locuiseră în casa tatălui ei pe perioada convalescenţei, ocupaţi să pună la punct o mulţime de planuri de viitor. În fiecare seară, fraţii cinau alături de ei. Fritz exulta în faţa numărului mare de musafiri.

— Să ştii că-i o idee a naibii de bună, spuse V. Aş putea instala un sistem de securitate. E destul de izolat, acolo sus pe munte. E construit din piatră, deci rezistent la incendii. Dacă montăm nişte obloane metalice la ferestre, ne putem mişca în voie şi pe timpul zilei. Asta a fost marea slăbiciune a acestei case când…

Se opri.

— Are şi încăperi subterane, dacă-mi aduc eu bine aminte. Le putem folosi pentru antrenamente.

Rhage încuviinţă din cap.

— În plus, e destul de mare. Am putea locui toţi acolo,

fără să ne încăierăm.

— Chestia asta depinde mai mult de cât îţi ţii tu gura, şi mai puţin de suprafaţă, spuse Phury, rânjind răutăcios.

Războinicul se mişcă în scaun pentru a-i face loc lui Boo pe genunchii săi.

— Ce părere ai? îl întrebă Tohr pe Wrath.

— Nu e decizia mea. Clădirile şi terenurile au fost proprietatea lui Darius, aşa că îi aparţin lui Beth acum, răspunse el şi se întoarse spre ea. *Leelan?* Eşti de acord ca Frăţia să folosească una dintre casele tale?

Una dintre casele ei. Casele *ei.* În viaţa ei nu deţinuse nici măcar un apartament, aşa că se împăca destul de greu cu gândul că totul îi aparţinea. Şi nu era vorba doar de imobiliare. Ci şi de opere de artă. Terenuri. Maşini. Bijuterii. Cât despre sumele de bani de care dispunea, acestea erau astronomice.

Din fericire, V şi Phury îi ofereau sfaturi despre pieţele bursiere. Şi o iniţiau în tainele obligaţiunilor. Bonuri de Trezorerie. Aur. Materii prime. Cei doi războinici aveau un talent înnăscut pentru astfel de lucruri.

Pe deasupra, se arătau extrem de amabili cu ea.

Se uită la bărbaţii adunaţi în jurul mesei.

— Orice doriţi, e al vostru.

Se auzi un murmur de recunoştinţă şi ridicară paharele în cinstea ei. Zsadist nu se atinse de al său, însă făcu semn din cap în direcţia ei.

Beth aruncă o ocheadă spre Wrath.

— Nu crezi că ar trebui să locuim şi noi acolo?

— Ai fi de acord? se miră el. Cele mai multe femei ar prefera să aibă casa lor.

— Este casa mea sau ai uitat? În plus, ei sunt consilierii tăi cei mai apropiaţi, în ei ai cea mai mare încredere. De ce să te desparţi de ei?

— Staţi o clipă, se amestecă Rhage. Parcă am convenit că nu vom locui cu el.

Wrath îi fulgeră cu privirea, apoi se întoarse spre Beth.

— Eşti sigură, *leelan?*

— Cu cât suntem mai mulţi, cu-atât suntem mai protejaţi, nu?

Wrath legănă din cap.

— Da, dar şi mai expuşi.

— Cu toate astea, am avea o companie plăcută. Unde mai pui că nimeni nu ne-ar păzi mai bine decât Frăţia.

— Mă scuzaţi, interveni Rhage. Doar eu m-am îndrăgostit de femeia asta sau mai sunt şi alte victime?

— Ba bine că nu, spuse V, ducând mâna la cozorocul şepcii. Eu sunt topit după ea.

Phury încuviinţă din cap.

— Iar dacă locuieşte cu noi, o să păstrăm şi pisica.

Wrath o sărută şi privi spre Tohr.

— Cred că ne-am găsit casa.

— Vine şi Fritz, adăugă Beth în momentul în care majordomul intră în sufragerie. Vii cu noi, te rog?

Bărbatul se înroşi până în vârful urechilor de mândrie şi îi învălui pe toţi într-o privire radioasă.

— Merg oriunde, pentru rege şi dumneavoastră. Cu cât voi avea mai multă lume de îngrijit, cu atât voi fi mai fericit.

— Va trebui să mai găsim câteva persoane care să te-ajute.

Vishous i se adresă lui Wrath.

— Cu poliţistul cum rămâne? Ce-ai de gând cu el?

— Te interesează fiindcă ţi-e amic sau fiindcă e o ameninţare la adresa noastră?

— Ambele.

— Am o vagă impresie că o să-mi faci o propunere.

— Aşa şi este. Ar trebui să vină cu noi.

— Ai vreun motiv anume?

— L-am visat.

Cei prezenţi la masă amuţiră.

— În regulă, atunci, spuse Wrath. Dar, indiferent de visele tale, trebuie să stai cu ochii pe el.

— Accept această responsabilitate, zise V, clătinând din cap.

În vreme ce fraţii dezbăteau planurile, Beth se uită la

mâna soţului ei pe care o ţinea în palmă şi o năpădi dorinţa absurdă de a plânge.

— *Leelan?* şopti Wrath. Te simţi bine?

Beth clătină din cap, minunându-se cât de rapid îi sesiza el emoţiile.

— Mă simt foarte bine, spuse ea şi zâmbi. Ştii, chiar înainte să te cunosc, visam să trăiesc o aventură.

— Serios?

— Şi am obţinut mai mult decât speram. Am primit un trecut şi un viitor. O viaţă. Uneori nu ştiu cum să reacţionez în faţa unei asemenea fericiri.

— Curios lucru. Şi eu simt la fel, zise Wrath prinzându-i capul în palme şi sărutând-o. De-aia te sărut atât de des, *leelan.*

Beth îl cuprinse după umerii lui laţi şi îl muşcă de buze.

— Ah, nu se poate, exclamă Rhage. O să trebuiască să asistăm la toate giugiulelile lor?

— Ce n-ai da tu să ai norocul ăsta, mormăi V.

— Ai dreptate, oftă Rhage. Tot ce vreau e să-mi găsesc şi eu o femeie bună. Dar până descopăr calitatea, n-am ce face, mă mulţumesc cu cantitatea. Viaţa e nasoală, nu?

Reflecţiile sale stârniră un hohot de râs. Cineva aruncă un şervet spre el.

Fritz aduse desertul.

— Vă rog, domnilor, spuse majordomul, nu vă mai jucaţi cu şervetele. Doreşte cineva piersici?

Sfârşit